

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Harrison is a
master storyteller."
—Christine Feehan,
#1 *New York Times*
bestselling author

THEA HARRISON

New York Times
Bestselling Author of
Midnight's Kiss

Shadow's End

A Novel of
the Elder
Races

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THEA HARRISON VE ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Kara Hançer Kardeşliği okurları buna bayılacak! . . . Zeki bir kadın kahraman, seksi bir alfa kahraman ve karanlık, zorlayıcı bir dünya. Ben bağımlısı oldum!"

-J. R. Ward, *Bourbon Kralları'nın* #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison usta bir hikâye anlatıcısı ve beni tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğim büyüleyici bir dünyaya götürdü. Paranormal romantizm okurlarının bayılacağı muhteşem, heyecan verici bir kitap."

-Christine Feehan, *Karanlık Kan'ın* 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"İçten içe yanan bir duygusallık, büyüleyici karakterler ve merak uyandıran bir dünya. Thea Harrison'ın içimde yeni bir hayranı var!"

-Nalini Singh, *Archangel's Enigma'nın* *New York Times* çoksatan yazarı

"Gerçekten orijinal bir şehir fantezisi romanı."

-Angela Knight, *Love Bites'in* *New York Times* çoksatan yazarı

"Seksi ve aksiyon dolu ... Başından sonuna kadar beni kendine bağladı!"

-Any a Bast, *Caroline'ı Yakalamak'ın* *New York Times* çoksatan yazarı

"Okuyucunun hissedebileceği kadar gerçek bir büyüye sahip, renkli ve ilgi çekici bir dünya."

-Shannon K. Butcher, *Edge of Betrayal'ın* ulusal çoksatan yazarı

"Eğlenceli, vahşi ve son derece heyecanlı... Doyamıyorum! Thea Harrison lezzetli ve bağımlılık yaratan bir paranormal romantizm sunuyor."

-Ann Aguirre, *Breakout'un* ulusal çoksatan yazarı

"Seksi, romantik ve canlandırıcı bir şekilde farklı."

-Sevgili Yazar

"Okuyucuları tatmin e d e c e ğ i ve ateş püsküreceği kesin olan destansı bir efsane, kargaşa ve aşk hikayesi!"

-Fresh Fiction

Thea Harrison'dan Berkley Sensation Başlıkları

Yaşlı Irkların Romanları

EJDERHA BAĞI
FIRTINANIN KALBI
YILANIN ÖPÜCÜĞÜ
KAHİNİN AYI LORDUN
DÜŞÜŞÜ
KINKED
GECENİN ONURU
GECEYARISININ
ÖPÜCÜĞÜ
GÖLGENİN SONU

Gölgeler Oyunu Romanları

YÜKSELEN KARANLIK
DÜŞEN IŞIK

GÖLGE'NİN SON

Thea Harrison

BERKLEYSENSATION, NEWYORK

BERKLEY SENSATION

An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

GÖLGENİN SONU

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2015 Teddy Harrison.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY SENSATION® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-15665-4

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Aralık 2015

Kapak tasarımı Adam Auerbach tarafından yapılmıştır.

İç metin tasarımı Tiffany Estreicher tarafından yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Thea Harrison ve Romanları İçin Övgüler](#)
[Berkley Sensation Titles by Thea Harrison](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#) [İKİNCİ](#)
[BÖLÜM ÜÇÜNCÜ](#)
[BÖLÜM DÖRDÜNCÜ](#)
[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)
[BÖLÜM ALTINCI](#)
[BÖLÜM YEDİNCİ](#)
[BÖLÜM SEKİZİNCİ](#)
[BÖLÜM DOKUZUNCU](#)
[BÖLÜM ONUNCU](#)
[BÖLÜM ON BİRİNCİ](#)
[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)
[BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ](#)
[BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ](#)
[BÖLÜM ON BEŞİNCİ](#)
[BÖLÜM ON ALTINCI](#)
[BÖLÜM ON YEDİNCİ](#)
[BÖLÜM ON SEKİZİNCİ](#)
[BÖLÜM ON](#)
[DOKUZUNCU BÖLÜM](#)

BÖLÜM YIRMI BÖLÜM YIRMI BİR

— BİR —

Graydon işaret parmağıyla akıllı telefonuna bir mesaj yazdı.

Buluşmayı daha fazla erteleyemeyiz. Nedenini bir mesajla açıklayamam ama zamanımız tükeniyor. Bana lazım.

İçinden bir duygu seli geçerken durakladı. Seni görmem gerekiyor.

Yanağına dokunmak, elini sıkmak istiyorum.

Gözlerine bakmalıyım, o güzel gözlerine.

İçindeki değerli ışığın ölmediğini bilmem gerek. İşte o zaman imgelem ona çarptı.

İmgelem görmeye alışkındı. Çok uzun hayatı boyunca görmüştü. Gal dilinde böyle şeyler için pek çok kelime ve terim vardı. *An Da Shealladh* ya da "iki manzara" bunların en ünlülerinden biriydi.

Dikkati dağılacak kadar yorgun ya da kendini boşlukta hissedecek kadar aç olduğunda, henüz görmediği yerlerin ya da yapmadığı şeylerin görüntülerini görür ve o yerleri göreceğini ve o şeyleri yapacağını bilirdi. Sonunda.

Bu görüntü, sanki uçsuz bucaksız bir okyanusa dalmış ve su başının üstünü örtmüş gibi kaçınılmaz bir şekilde üzerine çöktü.

Son iki yüz yıl içinde bu sahne tanıdık gelmeye başlamıştı. Bunu pek çok kez görmüştü. Barut gibi dumanlı ve bir stiletto kadar keskin bir tehlike kokusu taşıyordu.

Kar gibi beyaz, karanlık, fırtınalı bir kıyının yakınındaki zemini örtüyordu. Beyaz, gece yarısı kadar siyah kayalarla kırılmıştı. Yakınlarda, devasa bir bina, devasa bir yırtıcı hayvan gibi yayılan bir kayalığın üzerine çömelmişti. Aşağı baktığında, beyaz zeminde güneşe açılan güller gibi parlak kırmızı çiçeklerin açtığını gördü.

Ama bu kızıl çiçekler değil, kandı.
Parmaklarının arasından damlayan kendi kanı.

"Gray Amca?"

Çocuğun sesi görüntülere nüfuz etti ve görüntü kırıldı.

Tam olarak dağılmadı ama zihninin bir köşesinde, çok yorulduğu, acıktığı ya da dikkatsiz davrandığı anda geri gelmeye hazır bir şekilde oyalandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, irade gücüyle onu bir kenara itti. Mesaideydi ve bu saçmalık için zamanı yoktu. İmgelemin daha sonra geri dönmesi umurunda değildi, yeter ki şimdilik gerçek çevresine odaklanabilsin. Kendi zamanı geldiğinde içindeki şeytanlarla boğuşabilirdi.

Kafasını toparlamaya çalışırken, etrafına katı, yavan bir gerçeklik yerleşti.

Savaş botları, kot pantolon ve deri ceket giymişti ve bir omzuna bir saldırı tüfeği asmıştı. Yanında insan formunda genç ve meraklı bir ejderha duruyordu.

Graydon'ın saldırı tüfeği her ihtimale karşı kullandığı bir aksesuardı çünkü o geceki en önemli görevi çocuğu izlemektir. Eğer tuhaf bir şey olursa, yapacağı herhangi bir hareket tamamen savunma amaçlı olacaktır.

Gece vakti Cuelebre Kulesi'nin tepesinde durdular. Kule, Wyr malikânesinin kalbinde yer alıyordu; New York manzarasına damgasını vurmuş seksen katlı bir finansal ve politik egemenlik. Hava soğuk ve canlandırıcıydı ve kabarık beyaz kar taneleri sert bir esintiyle sürüklenmeye ve dalgalanmaya başlamıştı.

Yakın çevredeki hiçbir bina Cuelebre Kulesi kadar yüksek değildi. Bazı insanlar bunun Wyr Lordu, multimilyarder ve Cuelebre Enterprises'ın başkanı Dragos Cuelebre'nin kibri olduğunu iddia ediyordu.

Diğer altı nöbetçi ile birlikte Graydon daha iyi biliyordu. Dragos yeterince gururlu olsa da, Kulesinin göreceli yüksekliğinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Wyr kuşları ve ara sıra gelen helikopterler yüzünden Kule'nin çatısı çok fazla trafik görüyordu. Dragos'un çevredeki binaları daha kısa tutmak için şehir konseyine rüşvet verme kararı, saf ve basit güvenlik kaygılarına dayanıyordu.

Dragos'un oğlu ve Wyr Prensi Liam Cuelebre, Graydon'a bakarken, çocuğa cevap vermediğini fark etti. Boğazını temizledi. "Evet, ne oldu, delikanlı?"

Rüzgâr Liam'ın koyu sarı saçlarını karıştırdı. Geniş, koyu menekşe rengi bakışları annesininkine çok benziyordu. "Her şey yolunda mı?"

Graydon uzun süredir donmuş bir halde duruyordu ve Liam her ne kadar güler yüzlü, sıradan bir çocuk gibi görünse de, sadece dokuz ay önce doğmuştu ve onda sıradan olan hiçbir şey yoktu.

Fiziksel olarak on iki yaşında uzun boylu, yakışıklı bir çocuk gibi görünüyordu ama bu, içindeki Güçlü ejderhanın tamamen büyümek için **zorlanması** bir sonucuydu.

İnsan formundayken Liam normal bir on iki yaşındaki çocuktan daha büyük ve güçlüydü. Wyr formundayken ejderhası gryphonlardan herhangi birinin iki katı büyüklüğündeydi ve gryphonlar dünyadaki en büyük Wyr'lerden bazılarıydı. Graydon'ın Wyr formu kolaylıkla bir SUV büyüklüğündeydi, kartal ve aslanın devasa, kaslı bir karışımıydı.

Liam katıksız güç açısından nöbetçilerden herhangi birini de alt edebilirdi, ancak bu çocuğun herhangi biriyle dövüşebileceği anlamına gelmiyordu, çünkü nöbetçiler yaş, kurnazlık ve deneyimden yanaydı. Hiçbiri Liam'la dikkatle kontrol edilen bir eğitim tatbikatından başka bir şeyde dövüşmemişti.

Entelektüel olarak, çocuğun okuması üniversite seviyesindeydi, matematik becerileri çizelgelerin dışındaydı ve tanrılar sadece onun doğruluk duyusunun ne kadar iyi olduğunu biliyordu, ya da diğer duyularından herhangi biri, bu konuda. Her ne kadar tatlı huylu olsa da, pek çok yönü gizemini koruyordu.

Bunun üzerine Graydon Liam'ın saçlarını şefkatle karıştırdı ve ona gerçeğin bir versiyonunu anlattı. "Özür dilerim, dalmışım. Her şey olabildiğince normal. Bir dakika dinlemek ister misin?"

Çocuğun bakışları ilgiyle parladı. "Elbette."

Graydon mikrofonuna, "Sözlerinize dikkat edin, millet. Birkaç dakikalığına bir konuğu hatta alıyorum."

Güvenlik biriminin kanalı şifreli olsa da, bilgisayar korsanları sürekli bir endişe kaynağıydı ve kimse iletişim bağlantısı üzerinden gerçek isimlerini kullanmıyordu. Yine de herkes Graydon'ın ziyaretçisinin kimliğini biliyordu.

Alexander, pegasus, o gece görevde olan diğer nöbetçiydi. Zengin, sıcak sesi iletişim bağlantısından geliyordu. Sesi

eğlenerek. "Anlaşıldı."

Graydon kulaklığını çıkardı ve Liam'a uzattı. "Kulağına tutarsan ben de duyabilirim."

Gözleri hayranlıkla irileşen Liam başını salladı. Güvenlik görevlisini dinlemek için kulaklığı yukarı kaldırdı.

Bir ayağını parmaklığa dayayan Graydon kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve olaylar saat gibi işlerken etrafı inceledi. Memnuniyetle başını salladı. Sürprizsiz bir akşamı severdi.

Komşu binaların tüm çatıları kontrol edilip temizlenmiş ve son ekip üyesi de yerine yerleşmişti. Seksen kat aşağıda, yerde, Kule'nin ön basamaklarını çevreleyen kaldırım boyunca bir paparazzi kalabalığı oluşmuştu. Yasal olarak kaldırım, paparazzilerin bir basın toplantısına açık bir davet olmadan Cuelebre Kuleleri'ne en fazla yaklaşılabilecekleri yerdı.

Graydon'ın akıllı telefonu kot pantolonunun ön cebinde vızıldadı; kısa bir titreşim, bir kısa mesaj ya da e-posta aldığını gösteriyordu. Etraftaki binaların çatılarına son bir kez, dar gözlerle bakarken o an için bunu görmezden geldi.

Üç blok ötede şık, siyah bir limuzin köşeyi döndü. Dragos ve Pia tam zamanında geliyorlardı. Limuzin Kule'nin ön merdivenlerinde yavaşça durdu.

Liam'ın korumalığını yapmakla Pia'nın kişisel güvenlik ekibinin bir üyesi olmak arasında gidip gelen çirkin Wyr Hugh arka kapıyı açmak için öne çıktı. Hafifçe eğilerek davet i ç i n elini uzattı.

İnce kadın parmakları Hugh'unkini kavradı. Graydon seksen kat uzakta olabilirdi ama keskin gryphon gözleri kadının yüzük parmağındaki pırlanta ışıltısını seçti.

Önce Pia'nın uzun, ince bacakları göründü, sonra arabadan inen kadının kendisi belirdi, pırıl pırıl parlayan sarı saçları tepesinde toplanmıştı. Gümüş payetli bir elbise ve lüks görünümlü beyaz suni kürk bir şal giymişti ve gecenin içinde beyaz ateşten ince bir sütun gibi parlıyordu.

Pia'nın çıkışının hemen ardından kocası Dragos limuzinden indi, yaklaşık bir metre boyunda ve üç yüz kilo ağırlığında sert, kaslı bir erkekti, dünyadaki en ölümcül Wyr yırtıcısıydı.

Smokininin beyaz gömleği koyu bronz tenini, düz siyah saçlarını ve delici altın gözlerini vurguluyordu. Paparazzilerden birkaçı bir adım geri çekildi, içgüdüleri onlara aralarındaki tehlikeyi haber veriyordu. Aralarında akıllı olanlar onlardı.

İçgüdüsel tedbirleri işlerini yapmalarına engel olmadı. Çiftin etrafındaki kameralardan ışıklar patladı ve Dragos yüzünü başka yöne çevirdi. Yüz ifadesi sert ve sıkılmış görünüyordu. Fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi.

Pia ve Dragos merdivenleri tırmandılar ve binaya girdiklerinde Graydon'ın gözünden kayboldular. Paparazzilerin dikkati dağıldı. Birçoğu cep telefonu ile konuşarak farklı yönere dağıldılar. Neredeyse sessiz, toplu bir iç çekişle dışarıdaki güvenlik görevlileri rahatladı.

Alexander, "Geri çekilin. Bu gecelik bu kadar."

Graydon kulaklık için elini uzattı ve Liam kulaklığı verdi.

Graydon mikrofona "İyi iş çıkardınız millet," dedi. "Mutfak önümüzdeki bir saat boyunca geç akşam yemeği servisi yapacak. Şef bu gece güvenlik görevinde bulunanlar için kafeteryada pizola olacağını söyledi."

İyi geceler telaşı bağlantıdan aşağı indi.

Liam ona sırtıttı. "Bir gün ben de o detaylardan birinde olacağım."

"Öyle mi?" Graydon onun sırtışına karşılık verdi. "Günün birinde bir tanesini yönetiyor olabilirsin."

"Harika." Liam, Graydon çatıdan geçip merdivenlere doğru ilerlerken onun yanında yer aldı. "Ben de biraz pizola alabilir miyim?"

O akşam erken saatlerde ikisi eski *Hammer House of Horror* bölümlerini izlerken büyük boy pepperoni pizzayı mideye indirmişlerdi ama çocuk dipsiz bir kuyuydu.

"Elbette yiyebilirsin," dedi Graydon. Kafeterya çatı katının sadece bir kat altındaydı. Cuelebre Kulesi'nin üst katları güvenliydi, bu yüzden Liam'a, "Sen kafeteryaya git," dedi.

Liam merdivenlerde durup ona baktı. "Sen gelmiyor musun?"

"Annenle babanı kontrol edeceğim," dedi çocuğa. "Yemeğini bitirdiğinde çatı katına geri gel."

"Tamam," dedi Liam. Graydon'a sarıldı ve hızlıca gülümsedi. "Bu akşam seninle takılmama izin verdiğin için teşekkürler."

Graydon'ın ifadesi yumuşadı ve sarılmaya karşılık verdi. "Benim için zevkti, delikanlı."

Liam'ın önden koşmasını izledi, sonra da çatı katına doğru yoluna devam etti.

O akşam Dragos ve Pia yılın en önemli siyasi etkinliklerinden birine, kış tatili kutlamalarını çevreleyen iki haftalık toplantıları, akşam yemeklerini ve baloları başlatan bir başlangıç etkinliğine katılmışlardı.

Yaşlı Irklar için yaz gündönümü etrafındaki zaman ana siyasi sezondur. Kış gündönümü ise daha küçük, ikincil bir sezona işaret ederdi. Bazı politik toplantılar yapıldı ama bu toplantılar daha sessiz ve küçük olma eğilimindeydi.

Kış mevsiminin odak noktasının çoğu sosyaldi, çünkü Tanrıların Maskesi'ni kutlama zamanıydı. Her yıl New York'ta, Dragos dünyanın en büyük, en özenli maskelerinden birine ev sahipliği yaptığı için Yaşlı Irkların sayısı artar ve diğer tüm demesnelerden ileri gelenler ve ünlüler katılmak için gelirdi.

Graydon çatı katına adımını attığında tüfeğini yavaşça bir kenara bıraktı. Cep telefonu tekrar titredi ve mesajlarını kontrol etmek için cebinden çıkardı.

Mesajlar uygulaması hâlâ gönderilmemiş mesajına açıktı.

Gözlerini dikip baktı. İsteddiği gibi "Seni görmem gerek" yazmamıştı.

Onun yerine ekranda şu yazıyordu: Sana ihtiyacım var.

Geniş, lüks dairenin serin sessizliği kulaklarına baskı yapıyordu. Metin kaybolana kadar yavaşça silme düğmesine dokundu.

Pia kapı aralığında belirdi. Sahte kürk etolünü çıkarmış ve bir omzuna asmıştı. Yakından bakıldığında daha da

Elbisesindeki pullar ışığın her bir parçasını alıp büyüttüğü için göz alıcıydı.

O ve Dragos, kadının yeniden hamile olduğu konusunda henüz resmi bir açıklama yapmamışlardı. Şimdilik sadece yakın çevreleri biliyordu. Henüz göstermeye başlamamış olsa da hamilelik ona yakışıyordu. Cildi ve saçları her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Ona yorgun ama neşeli bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Elbette," dedi ona. "Liam'la vakit geçirmeyi seviyorum. Kafeteryada ikinci bir akşam yemeği yemeye gitti."

Kadın başını salladı. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Yarım saat kadar sonra gelir."

Dragos odaya girdiğinde smokin kravatı gevşemişti. Ceketini silkmış ve kollarını sıvamıştı. Graydon'a başıyla selam verdi.

Graydon ön raporu çoktan dinlemiş olmasına rağmen, "Akşam nasıl geçti?" diye sordu.

Dragos dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek, "Aynı tas aynı hamam," diye cevap verdi.

Pia gözlerini devirdi. Kanepenin ucuna yaslanarak, parlak topuklu ayakkabılarını çıkardı.

"Dedikodu dergileri için bol miktarda cephane vardı. Brezilya'daki Light Fae büyükelçisi sarhoş oldu, tüm kıyafetlerini çıkardı ve otel lobisindeki büyük çeşmede yüzmeye gitti ve Cezayir cadılarının varisi Demonkind başbakanının Stuart Weitzman elmas stiletto ayakkabılarının üzerine kustu." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Bana sorarsanız, bence bunu bilerek yaptı. Başbakan çok ters davranıyordu."

Graydon ona kısa bir gülümseme verdikten sonra Dragos'a döndü. "Geç olduğunu biliyorum ama birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Dragos ve Pia bakiştılar. Bir eliyle ayakkabılarını toplamak için eğildi, "Duş alıp yatmaya gidiyorum," dedi.

Dragos ona, "Liam'ın dönmesini bekleyip sana sonra katılırım," dedi.

Başını salladı ve Graydon'ı yanağından öpmek için yanına gitti. "İyi geceler Gray."

İçini bir sevgi seli kapladı. Pia hayatlarına sadece bir buçuk yıl önce girmişti ama şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordu.

"İyi geceler, tatlım," diye karşılık verdi, sırtını sıvazlayarak.

Her iki adam da onun koridorda kayboluşunu izledi. Kadın ana sütlerinin kapısını kapattı ve birkaç dakika sonra Graydon belli belirsiz bir su sesi duydu.

Dragos ancak o zaman hareket etti. Geniş oturma odasının bir ucunda bulunan bara doğru yürüdü, iki kadehe konyak doldurdu ve bardaklardan birini Graydon'a vermek için geri döndü.

"Benimle birlikte balkona çık," dedi Dragos. "Biraz temiz hava alabilirim."

Graydon nefesini dışarı üfledi. "Elbette."

Dışarıda rüzgâr bıçak gibi kesiyordu ama her iki Wyr erkeği de soğuğu ferahlatıcı hissettirecek kadar vücut ısısı ürettiyordu. Dragos yüzünü kaldırdı ve derin bir nefes aldı, geniş omuzlarının çizgisi hafifledi.

Graydon rahatlama konusunda ona katılamadı. Hayal, farkındalığının sınırlarını zorluyor, zihnini tekrar ele geçirmeye çalışıyordu. Kasları, içgüdüsel olarak ortaya çıkan yer değiştirme ve geceye atılma dürtüsüne karşı gerildi.

Dragos brendisinden bir yudum aldı. "Aklında ne var?"

Balkonun kenarına doğru yürüyen Graydon aşağıdaki akkor halindeki trafik şeridine baktı. "Sana bir keresinde, uzun zaman önce, izne ayrılmak zorunda kalabileceğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Sorusu sadece konuşmak için değildi. Yaz boyunca Dragos travmatik bir beyin hasarı geçirmiş, bu da hafızasında tuhaf boşluklara yol açmıştı.

Dragos balkonda ona katıldı. Graydon iri bir adamdı, nöbetçilerin en büyüğüydü ama o bile diğer erkeğin şakağını kesen yeni soluk yara izine bakarken birkaç santim yukarı bakmak zorunda kalmıştı.

Wyr lordunun keskin zekâsı ya da agresif kişiliği yaralanmasından etkilenmemişti. Travma sonrası hafıza kaybıyla geçen birkaç gergin günün ardından, hayatının en önemli parçalarını -eşini, ailesini ve en yakın çevresindekileri- hatırlamıştı.

Yine de Pia ve yedi nöbetçisi, Dragos'un karşılaşılabileceği beklenmedik boşlukları doldurmaya yardımcı olabilmek için halka açık etkinlikleri dikkatle izliyorlardı. Kazayı takip eden aylarda,

Dragos sayısız tarih kitabı toplamış ve mümkün olan en kısa sürede kurtarabileceği kadar çok şeyi kurtarmak için takıntılı bir şekilde şirket dosyalarını okumuştur.

Graydon, Cuelebres'in sakladığı tüm sırları düşündü. Pia'nın Wyr formu. Yeni hamileliği. Dragos'un geçirdiği kaza ve hafızasının büyük bir kısmını geri kazanmış olsa da tamamını geri kazanamamış olması.

Şimdiye kadar sırlarının hiçbirisi ortaya çıkmadığı için çok şanslıydılar.

En azından onun bildiği kadarıyla. Nefesini üfleyerek başının arkasını ovuşturdu ve düşüncenin gitmesine izin verdi. Bir nedeni olana kadar kendini kızdırmanın bir anlamı yoktu.

Graydon'ın sorusu üzerine Dragos'un koyu renkli, şık kaşları birbirine yaklaştı. Altın sarısı sert bakışlarındaki ifade niyete dönüştü.

"Evet, hatırlıyorum," dedi. "Neredeyse iki yüz yıl önce izne ayrılmaktan bahsetmiştin?"

"Bu doğru. İki yüz yıl, neredeyse bugüne kadar." Graydon bileğinin hızlı bir hareketiyle konyak bardağının içindekileri geri fırlattı. Likör dilinde yumuşak, sıvı güneş ışığı gibi sıcak ve aşağı inerken ateşliydi. Yanmayı memnuniyetle karşıladı.

Dragos'un bakışları rahatsız edici derecede keskinleşti. "Ayrıca, izin istemen gerekirse bana nedenini söyleyemeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Evet. Ve sen de ihtiyacım olduğunda bana zaman ayırabileceğine söz vermiştin." Graydon diğer erkeğin bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdi bu sözünü tutmanı istiyorum."

Dragos'un kaşları daha da çatıldı. Graydon'la tam olarak yüzleşmek için döndü ve Graydon karşılık olarak geniş omuzlarını destekledi. Wyr Lordu'nun tüm dikkatini üzerinde toplamak bazen tedirgin edici bir deneyim olabiliyordu.

"Bundan hoşlanmadım," diye homurdandı ejderha. "Bela gibi kokuyor. Tıpkı

Başın belada. Bana neler olduğunu anlat."

Yavaşça cevap verdi, "Yapamam. Ben de bir söz verdim ve bu benim sırrım değil."

O an gerginleşti, aralarındaki hava gerildi. "Ya hayır dersem?"

Sert, altın rengi gözler lav kadar sıcaktı.

Graydon şaşırmadan başını salladı. Ejderha her türlü kısıtlamadan hoşlanmazdı, kendi yarattığı kısıtlamalardan bile. "Bu talihsizlik olurdu, çünkü yine de gitmek zorunda kalacaktım."

"Verdiğin sözü tutmak için." "Evet."

Dragos'un dikkatinin ve Graydon'ı içinden iten imgelemin ağırlığıyla oluşan baskı, derisinin yarılabilceğini düşünene kadar arttı.

Düzgün nefes alarak omurgasını sertleştirdi. Yerinde durmak pasiflik değildi. Kendine has bir güç gerektiriyordu. Bunu ona yıllar önce bir kez söylemişti ve o bunu hiç unutmamıştı.

Sıkı duracaktı.

Bir küfür mırıldanan Dragos, aşağıdaki trafiğe kaşlarını çatarak bakmak için döndü. "Sana söz verdim ve sözümü tutacağım," dedi. "Ama şimdi karşılığında sen de bana bir söz vermelisin."

Graydon bastıracağı nefesini sessiz bir iç çekişle serbest bırakarak baş ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Neymiş o?"

Dragos ona keskin bir bakış fırlattı. "Sen benim İlk'imsin. Diğer nöbetçiler sana güveniyor. Hell-Pia, Liam ve ben sana güveniyoruz. Bundan da öte, sen ailemsin."

Beklenmedik bir şekilde duygulanan adam başını eğdi. "Sen de benim ailemsin."

"Öyleyse," dedi Dragos, "git ve neyle ilgilenmen gerekiyorsa onunla ilgilen, ama bana neler olup bittiğini mümkün olan en kısa sürede anlatacağına ve ihtiyacın olursa yardım için bana geleceğine söz vermelisin ve geri döneceğine söz vermelisin."

Dragos'un neden bu son kısım için ısrar ettiğini çok iyi anlıyordu.

Wyr ömür boyu çiftleşirdi. Zamanlama, koşullar, cinsiyet ve kişiliğin karmaşık bir bileşimini içeren bu dinamiği kimse tam olarak anlayamamıştı.

Bir buçuk yıl önce Dragos iki nöbetçisini, Rune ve Tiago'yu, başka yerlerdeki kadınlarla çiftleştikleri için kaybetmişti. İki yeni nöbetçinin seçilmesi ve Wyr malikânesinin bu değişimden sonra yeniden istikrar kazanması aylar sürmüştü.

Graydon alaycı bir gülümsemeye yer olduğunu fark etti. Keşke Dragos Graydon'ı kaybetme riskinin ne kadar düşük olduğunu bilseydi.

Çiftleşme.

"Size bir şey söyleyebildiğim anda, söz veriyorum söyleyeceğim. Eğer uygun olursa yardım da isteyeceğim." Dragos'un bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Hayatta olduğum ve bunu yapabildiğim sürece, her zaman geri geleceğim. Burası benim evim. Bu taahhüdü sana ve buraya verdim."

Ayrıca, beni zaten kabul etmezdi.

Çenesi gerildi. İmgelemde olduğu gibi, bu düşünceyi de kafasından kovdu.

Aynı anda hem meraklı, hem sinirli, hem de sakın görünmeyi başaran Dragos çenesini açtı. "Peki," dedi. "Git."

Ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık veren Graydon arkasını döndü.

Omzuna inen ağır bir el onu olduğu yerde durdurdu. Dragos'un tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkıydı.

Normalde Dragos, Pia ve Liam dışında kimseye karşı gösterişli davranmazdı. Harekete geçen Graydon yüzünü başka yöne çevirdi. Bir süre sonra diğer adamın elini kavramak için uzandı. Ancak o zaman Dragos'un tutuşu gevşedi ve yoluna devam etmesine izin verdi.

Çatı katından dışarı çıktı, sadece tüfeği almak için durakladı. Dairesine gidebilir, çantasını alabilir ve lanet olası görüşü uçmayı görebileceği kadar gevşeyebilirse, on beş dakika içinde havada olabilirdi.

Sadece birkaç saat içinde onu tekrar görebilirdi. Sonunda bunu düşünmesine izin verdiğinde dünyası durdu.

Onun nasıl iyileştiğini kendi gözleriyle görebiliyordu. Hayatın kesikleri onu derinden yaralamıştı ama güçlü, eşsiz bir ruhu vardı, en zarif şekilde dövülmüş, zorluklarla ve zamanla yumuşatılmıştı.

Yaşadıkları onca şeyden sonra ona olan inancı kemiklerine kadar işlemiş, sarsılmaz bir hal almıştı. O doğrudu, ruhu temiz, düz ve güçlüydü. Şartlar ne olursa olsun, nasıl ayakta duracağını ve sabit kalacağını biliyordu.

Yüzyıllar boyunca onu gizlice izledikçe bu çok açık hale gelmişti, onu sadece anlık olarak görebileceğini biliyordu, çünkü başka *her şey*, aralarındaki *her şey* çok tehlikeli hale gelmişti.

Akşam geç saatlerde olmasına rağmen, Kule'deki asansörler ve koridorlar gece geç saatlere kadar eğlenenlerle doluydu ve

üçüncü vardiya güvenliğini sağlayan personel. Birkaç kez insanlar Graydon'ı durdurup soru sordular ya da sohbet ettiler.

Her birine telaşsız bir şekilde dikkatini verirken, içinde her şey hareket halinde olmak için zorlanıyordu. Kontrolü sağlama çabası başını ağrıtmaya başlamıştı ama ne hayalleri ne de arzuları tarafından yönetilmeyecekti.

Ona bu tür demirden, acımasız bir özdenetimi öğretmişti. Bazen bunun için ondan nefret ediyordu, onu derinden rahatsız eden özel, tutkulu bir samimiyetsizlikle.

Nihayet dairesinin mahremiyetine ulaştığında ışıkları yaktı. Quentin ve Aryal gibi bazıları sadece ara sıra kullanmayı tercih etse de, tüm nöbetçilerin Kule'de daireleri vardı.

Graydon farklıydı. Tam zamanlı olarak Kule'deki dairesinde yaşamayı seçmişti. Onun gibi sade zevkleri olan bir adam için bu daire lüksten de öteydi ve tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. Sadece tek yatak odalı olmasına rağmen, o kadar geniş boyutlarda inşa edilmişti ki, onun cüssesindeki biri bile yayılıp rahat edebilirdi.

Oturma odası ve yatak odasındaki tavandan tabana pencereler ona New York silüetinin panoramik manzarasını sunuyordu ve sessiz akşam yemeklerinin tadını çıkarabileceği veya işten sonra kafasını boşaltmak için hızlı bir uçuşa çıkabileceği özel bir balkonu vardı.

Banyodaki dev jakuzili küvet, işte geçirdiği zorlu bir günün ardından ağrı ve acılarının çoğunu dindirebilirdi ve profesyonel bir dekoratör mobilyaların iyi olduğundan ve renklerin berbat olmadığından emin olmuştu.

Çamaşırhane hizmeti, oda temizliği hizmeti vardı ve Kule kafeteryası buzdolabını mükemmel pişmiş yemekler, taze yapılmış, et ve peynirle doldurulmuş tam tahıllı sandviçler ve en sevdiği bira türüyle dolu tutuyordu.

Yeterince iyi bir yerdi, çoğu zaman yeterince iyi bir yerdi.

"Burası benim evim," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından. Kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. "Burası benim ait olduğum yer. Verdiğim tüm sözleri tutacağım. Sözlerime sadık kalacağım."

Şu anda daire bir kafes gibi hissediyordu. Yumruğunu cam pencereye vurmaya düşündü, sadece paramparça olduğunu görmek için

ve vahşı rüzgârı hissetmek için.

Gözlerini kapattı. Bir yırtıcı hayvan gibi hızla, ölümünün hayali saldırdı. Bu kez inkâr edilemeyecekti.

Beyaz zemin, siyah kayalar ve kalbinin kanının kırmızı damlaları yerde açan güller gibi büyüyordu. Parmaklarının arasından akan sıvı sıcaklığının hissinde kendini kaybetti.

Sonunda tekrar görebildiğinde, kendini yerde diz çökmüş, omuzları kamburlaşmış halde buldu. O lanet olası sahne boynunda bir albatros gibi asılı duruyordu, öyle ki sırf bir an önce olup bitsin diye neredeyse olmasını dileyecekti.

O albatrosu neredeyse iki yüz lanet yıl boyunca taşımıştı.

-Tam da başı dertte olan bir genç kıza karşılık verdiği ve kendisini başka bir adamın lanetine bulaştırdığı andan itibaren.

Ve bu bir tesadüf olarak kabul edilemeyecek kadar fazla değil miydi? Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Bunu biliyordu.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı, dolaba doğru yürüdü ve bir şişe Johnnie Walker Blue çıkardı. Şişeden birkaç derin yudum aldıktan sonra, doğru kişiyi bulana kadar telefonundaki kişiler arasında hızla gezindi.

Arama düğmesine bastı.

Saatın geç olmasına rağmen karşıdaki kişi hemen cevap verdi. "Alo?"

Kadın sesi temkinli ve temkinli geliyordu. Arka planda, hızlı ve tutkulu Elf müziğinin seslerini duyabiliyordu.

"Linwe," dedi. Kendini tanıtmaya zahmet etmedi. Linwe, adını yüksek sesle söylemeyi reddetse bile onu kimin aradığını çok iyi biliyordu.

Bağlantı üzerinden hızlı, hafif ayak sesleri duydu ve müzik sustu. Zihni seslerden bir görüntü oluşturdu. Elflerin evindeki büyük salondan çıkıyordu.

"Ne istiyorsun?" Linwe sordu.

Viski içti. "Telefonlarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyor."

"Kimsenin telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermiyor." Genç Elf kadın sesini alçak tuttu. "Artık telefonunu yanında taşımıyor, Mart ayında olanlardan beri..."

Telefonunu sıkıca tuttu. "O nasıl?"

"Elf malikânesindeki herkes gibi o da iyileşiyor. Bak, seninle onun hakkında konuşmamalı ya da sana bir şeyler anlatmamalıyım. Bu doğru gelmiyor. Beni aramayı bırakmalısın."

"Haklısın," dedi. "Bırakmam gerekiyor."

Gözlerini kapattığında renkleri gördü. Beyaz, siyah ve gül gibi kırmızı. Bu renkler kadere çok benziyordu.

"Kişisel bir şey değil," dedi Linwe, sesi yumuşamıştı. "Onun hayatını kurtardın. Yaptığın şey için hepimiz sana minnettarız."

"Ona geldiğimi söyle," dedi Graydon, sesini Linwe'ninki kadar yumuşak tutarak. Yumuşak, nazik ve acımasız. "Sabaha orada olurum. Onunla konuşmamız gereken şeyler var."

Ve sonsuza dek kovulması gereken bir iblis.

Nefes nefese kaldığı duyulabiliyordu. "Kesinlikle gelmeyeceğim. O yatmaya gitti ve ben de yakında gideceğim. Graydon, Elf malikânesine izinsiz giremezsin."

"Peki," dedi. "Sadece ne yaparsan yap, Ferion'a söyleme."

Telefonu kapattı ve eşyalarını bir sırt çantasına doldurmaya başladı. Silahlar, giysiler, temel tuvalet malzemeleri, nakit para ve kredi kartları ve yol için birkaç sandviç. İş bittiğinde merdiven boşluğundan koşarak çatıya çıktı, gryphon formuna büründü ve fırladı.

Normalde New York şehri panoramik bir parlaklıkla ışıldardı ama kar yağışı kalınlaşmış ve parlaklığın çoğunu gizlemişti. Keskin ve keskin gecenin içinde uçarken, Kule'ye olan yükümlülükleri omuzlarından düştü ve geriye kalan sessiz, yalnız alanda başka görüntüler geldi.

Ancak bu görüntüler geleceğe değil, geçmişe aitti. İki yüz yıl öncesinden, her şeyin başladığı zamandan.

≡ İKİ ≡

Londra, Aralık 1815

Sinirleri Bel'in midesini düğümledi. Ferion maskeli baloya katılacağına söz vermiş olmasına rağmen onu hiçbir yerde bulamamıştı.

En azından Büyük Canavar'ın henüz gelmediğini fark etti. Onun yokluğu, hızla gergin ve berbat bir geceye dönüşen bu gecenin tek parlak noktası olabilirdi.

İki yanında iki görevli olduğu halde, bir yandan kahkahalar atan kalabalığa bakarken bir yandan da kendini patikada yavaşça yürümeye zorladı.

Kahrolsun Ferion. Onun sözüne inanmamalıydı.

Bunun yerine, Grosvenor Meydanı'ndaki kiralık evlerinden doğrudan kendisine eşlik etmesi için ısrar etmeliydi. Ama ona güvenmeyi o kadar çok istemişti ki. Sonunda en kötüsünü atlattığına inanmak istemişti.

Üvey oğlunu ararken, her biri sihirle parıldayan kocaman kar taneleri havada süzülüyordu. İngiltere'nin geri kalanında hava nasıl olursa olsun, son birkaç yıldır kış gündönümünde Vauxhall Eğlence Bahçeleri'ne her zaman kar yağardı.

Bu büyü, Daoine Sidhe Kralı ve onun müthiş büyücü şövalyeleri sayesinde gerçekleşiyordu. Tüm Fae'lerin en gizemli ve güçlüsü olan Daoine Sidhe iki ayrı halka bölünmüştü: Kraliçe Isabeau tarafından yönetilen Aydınlık Saray ya da Seelie Fae ve Oberon tarafından yönetilen Karanlık Saray ya da Unseelie Fae. Bu gece bahçeler halka kapalıydı, çünkü Kral yıllık Tanrılar Masque'sine ev sahipliği yapıyordu.

Ürkütücü, fantastik buz heykeller, yerden birkaç santim yukarıda yüzen beyaz cadı ışıklarının ışığında parıldayan yolları süslüyordu.

Siyahlar giymiş bir Sidhe şövalyesi yol boyunca sinsice ilerliyordu. Bel onun Ashe ya da Thorn olabileceğini düşündü ama emin olamadı. Yüzü bir harlequin maskesiyle gizlenmişti, uzun, siyah saçları bir sırayla arkadan bağlanmıştı.

Siyah kadife fiyonklar ve kristaller ağaçları süslerken, görünmez müzisyenler keskin, tıngırdayan bir müzik çalıyordu. Devasa mangallardan çıkan açık alevler sahneye bir tutam sıcaklık ve vahşi bir nitelik kattı.

Gülümseyen hokkabazlar kalabalığa gösteri yaptı ve sihirbazlar izleyicilerin kulaklarının arkasından macun ve boyadan yapılmış parti hediyeleri çıkardı. Arada sırada, bir sihirbaz boyalı bir robin yumurtasının içine yerleştirilmiş gerçek bir mücevherin parıltısını ortaya çıkardığında sevinçli bir çığlık havayı deliyordu.

İçecekler de aynı derecede fantastikti ve tertemiz beyaz, karmaşık işlemeli üniformalar giymiş Karanlık Saray görevlileri tarafından servis ediliyordu.

Yarı domuz, yarı horozdan yapılan, safran ve zencefilele pişirilen ve yenilebilir altınla yaldızlanan klasik bir ortaçağ yemeği olan pişmiş kokatrisler, soğuk gece havasında buharda pişiriliyordu. Garip, narin beze yapıları, şeker serpilmiş, cam tabaklar üzerinde eğilmiş ve döndürülmüştür. Kuzu eti, lavanta ve limondan oluşan tuzlu jöleler gül şeklindeki kalıplara yerleştirilmiş, tabakların arasına kiraz, portakal, fındık ve sosis kaseleri serpiştirilmişti. Buz çeşmelerinde brendi ve şampanya kokteylleri fokurduyordu.

Herkes dünyanın dört bir yanından gelmiş ve Kral'ın maskeli balosuna katılmak için yünlere, kürklere ve mücevherlere bürünmüştü.

Eninde sonunda, Bel modanın değişeceğini biliyordu. Her zaman değişirdi. Başka bir gösteri moda olacaktı ama bu çağda ve yerde Oberon ve onun tuhaf, zarif Karanlık Saray'ı hüküm sürüyordu. İki saray arasındaki düşmanlığın geçmişine rağmen, Seelie Kraliçesi Isabeau bile kısa bir süreliğine göründü.

Güney Carolina malikânesindeki Elfler gibi uzak diyarlarda yaşayanlar, aylarca yolculuk yapmadan katılabilmek için genellikle Cinler'den ulaşım için pazarlık yaparlar, Cinler de bunu rahatlıkla kabul ederlerdi.

Hızlı ulaşım, cinler için kolay bir görevdi ve karşılığında bir servet topluyorlardı. Kanatlı Wyr

Bu tür sıradan düzenlemeler karşısında acıyarak gülümsedi ve genellikle neredeyse herkes kendini üstün hissetmenin bir yolunu buldu.

Kral'ın maskeli balosuna çok az insan davet edilirdi, ancak Bel kalabalığın içinde bir ya da iki tanesini fark etmişti. Bu kişiler genellikle fevkalade zengin ya da iktidar veya siyasi mevki sahibi kişilerdi. Oberon nerede bir fırsat bulursa onu değerlendirmeyi severdi.

Dans pistine yaklaşıp sınır boyunca yürürken, bakışları dansçıların üzerinde gezinirken endişesi topuklarına vuruyordu.

Gece yarısından çok önce olduğu için herkes maskesini takmıştı. Bazıları sade domino taşları takarken, diğerleri çevreleri kadar fantastik maskeler ve siyah-beyaz fonda göze çarpan parlak renkli kostümler giymişti.

Maskeler, uzaktan herhangi birini kesin olarak tanımayı zorlaştırdı. Sihir girdap gibi dönüyor ve duyuların başını döndürüyordu. Dikkati konyak ve şampanya çeşmelerinden birinin yanında duran üç erkeğe takıldı.

Büyük Canavar gelmemiş olabilirdi ama nöbetçilerinden ikisi gelmişti. Binlerce yıl boyunca Canavar bir isim edinmişti: Dragos Cuelebre. Sonra bir Lord olmuş ve Wyr'deki kendi topraklarını yönetmeye başlamıştı ki bu Elfler tarafından büyük bir talihsizlik olarak görülüyordu.

Canavar'ın yedi nöbetçisinden maskeli baloya katılanlar onun en güçlü iki krifonu Constantine ve Graydon'du. Başka bir Wyr ile, her zaman nazik ve esrarengiz olan Weston Kontu Francis Shaw ile konuşuyorlardı.

Kafası meşgul olmasına rağmen Bel durup adamları düşündü. Dragos hakkında kişisel olarak ne hissederse hissetsin, genel olarak Wyr'lerden hoşlanıyordu. Vahşilikleri ve doğayla kurdukları bağ ona son derece çekici geliyordu.

Weston, Dragos'un New York'taki Wyr malikânesini yönetme konusunda kendisine katılmaya ikna edemediği tek Wyr'di. Sekizinci Nöbetçi lakaplı Weston bunun yerine İngiltere'ye ve yıllar önce kendisine miras kalan aile unvanına sadık kalmayı tercih etmişti. Son yıllarda Napolyon'a karşı Savaş Bürosu'nda yorulmak bilmeden çalışmıştı.

Hikâyenin ardındaki gerçek ne olursa olsun, kont ile gryphonlar arasında herhangi bir husumet varmış gibi görünmüyordu. O izlerken, Konstantin başını geriye attı ve Weston'ın söylediği bir şeye kahkahalarla güldü, yakışıklı yüzü kahkahalarla buruştu.

Yanındaki nöbetçi arkadaşı Graydon da sırtıyordu, sert yüz hatları iyi bir mizahla kırışmıştı. Weston'ın ince boyu bir şahinin zarafetine işaret ederken, gryphonlar daha ağır ve uzun boyluydu, kaslarının iri cüsseleri Wyr formundaki aslan vücutlarının göstergesiydi.

Üç adam arasında en irisi Graydon'dı. Tembel görünümlü, iyi huylu bir dağ gibi diğer ikisinin üzerinde yükseliyordu, erkeksi formu geniş ve güçlüydü. Maskeli balonun gece yarısına kadar maskeli kalma geleneğine karşı gelerek, sade, siyah domino taşını aşağıya doğru itmiş, böylece fazladan bir kravat gibi boynuna gevşekçe asılmıştı.

Graydon'ın rahat tavırlarından etkilenen Bel'in bakışları onun yüzünde takılı kaldı.

Yüz ifadesindeki bir şey, belki de bir nezaket, Bel'in içinde çok uzun zaman önce soğumuş ve sessizleşmiş bir yere dokunuyordu. Bu derin ve uzak sızıdan rahatsız olarak kaşlarını çattı ve bir elini göğsüne bastırdı.

Beklenmedik bir şekilde Graydon'ın bakışları değişti. Doğrudan ona baktı. Rahat tavrının aksine, gözleri keskin ve tetikteydi.

Dengesi bozulan kadın, Graydon'ın bakışları tarafından bıçaklanmış gibi hissetti. Nefesini içine çektiğini duydu.

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. Niyetli ve gergin görünene kadar duruşu belli belirsiz değişti.

Hatta endişeli.

Bu kesinlikle kabul edilemezdi. Omurgasını dik tutmaya zorlayarak yüz hatlarını, içindeki kargaşayı belli etmeyecek şekilde düzeltti. Ona kibarca başını sallayarak, dirseğinin dibinde duran iki genç Elf kadınına odaklanmak için arkasını döndü.

"Oberon'un gösterişe olan ihtiyacına lanet olsun," diye mırıldandı. "Ferion'u göreniniz var mı?"

Bel'in refakatçileri Alanna ve Lianne, soğuk maskeli balo için geleneklere meydan okuyarak, sıcak tutan dokuma brokarlardan ve kalın kürklerden kaçındılar. Bel gibi onlar da kısa, çan şapkalı, hafif, ipek elbiseler giymişlerdi.

Kollar, narin mavi ve yeşil renkler daha parlak, daha sıcak bir mevsimi çağırıyordu.

Kral'ın kış büyüsünün Bel üzerinde hiçbir gücü yoktu. İki genç kadın onunla birlikte kaldıkları sürece, Elf büyük salonunda oldukları kadar rahat bir şekilde sıcak kalıyorlardı. Üçü de şeffaf ipekten yapılmış, kimliklerini gizlemek için hiçbir şey yapmayan ve yüzlerinin kadınsı şeklini geliştirmek için her şeyi yapan narin dominolar giyiyordu.

Onun sorusuna cevap olarak hem Alanna hem de Lianne sözsüz bir şekilde başlarını salladılar.

Bel'in endişesinin keskinliği yerini kurşuni bir hayal kırıklığına bıraktı.

"Pelerinlerinizi ve silahlarınızı alın ve gidip onu arayın. Ana yolların dışına çıkarsanız dikkatli olun. Buradaki karanlık yerler çok bilinçli bir şekilde tutuluyor. Eğer onu bulursanız, hemen görmem gerektiğini söyleyin."

Lianne, "Leydim, sizi bırakmamız gerektiğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

Bel'in hizmetkârlarının genç görünümlü yüzleri ve narin vücutları nazik, geniş gözlü masumiyet izlenimi verse de -ki aslında genç Elflerdi- gerçekte birkaç yüz yaşındaydılar ve demesne'nin askeri muhafızlarının deneyimli üyeleriydiler.

Lianne emirlerini sorgulasa da Bel enerjisini hüsrana uğramak ya da sinirlenmek için harcamadı.

Bunun yerine nazik bir sesle, "Maskenin tam ortasındayım. Bu alan iyi aydınlatılmış ve kalabalık ve burada bulunan neredeyse herkesin adını biliyorum. Birçoğu benim arkadaşım. Ayrıca, kendi başımın çaresine bakabilirim. Sana söyleneni yap ve bu konuda ihtiyatlı ol."

Alanna başını eğerek, "Peki efendim," diye cevap verdi.

Daha yeni ayrılmışlardı ki, Bel'in arkasından derinden gelen erkeksi bir ses, "Elf Lordu ve Leydisi bir davete birlikte gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, artık neredeyse kimse bunun üzerinde durmuyor," dedi.

Bel'in ağzı kısa bir süre için sıkıntıyla gerildi ama sonra ifadesi yumuşadı. Daoine Sidhe Kralı'yla yüzleşmek için döndü.

Oberon hakkında başka ne söylenebilirse söylensin, kesinlikle ilgi çekici bir figürdü.

Bel uzun boyluydu ama o daha da uzun boyluydu. Özel dikim gece ceketi ve yeleği güçlü bedenine ikinci bir deri gibi oturuyordu, kumaş karmaşık, gümüş bir brokardan yapılmıştı. Maskesi de gümüşten ve bir o kadar özenliydi; sivri bir burnu ve şakaklarında kanat gibi dışa doğru bir çıkıntısı vardı.

Kıyafeti karanlık, ışıltılı gözleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Yakındaki bir şenlik ateşinden gelen ışık kuzguni saçlarının üzerinde parlıyor ve saçlarına mavi-siyah bir parlaklık veriyordu.

Tek kaşını kaldırarak soğukkanlılıkla cevap verdi: "Gerçekten de kocamla benim partilere nasıl katıldığımız konusu o kadar sıkıcı ki, dikkate değer tek şey birilerinin bunu tartışmak istemesi." Sözlerinin yarattığı küçük acının içine işlemesi için bir kalp atışı bekledi. Sonra selamlamak için ona elini uzattı. "Oberon."

Adam zarifçe eğildi. Havayı parmaklarının üzerinde gezdirmek yerine, dudaklarıyla tenine dokundu. Aynı anda, soğuk Gücü, kürkü kış gecesinden üşümüş, bacakları boyunca kayan iri bir kar kedisi gibi, onunkinin yanına süttü.

"Beluviel," diye mırıldandı parmaklarına karşı, kasıtlı bir okşayışla. "Her zamanki gibi ışıltının eşi benzeri yok. Bu maskelerde kendimi ne kadar aşmaya çalışırsam çalışayım, sen gecemin en parlak yıldızı olmaya devam ediyorsun. Kocanızın size tek bir bakış bile atmadan başkalarıyla dans edebilmesi beni aşıyor."

İşaret parmağını kocasının dolgun alt dudağına doğru hafifçe vurarak onu azarladı. "Seni ilgilendirmeyen şeylere çok fazla dikkat ediyorsun."

Adam doğrulurken ağzı bir gülümsemeyle sıkıştı. "Katılmıyorum. Her güzel kadının kocasının nerede olduğu beni son derece ilgilendirir. Sevgili ışıltım, bu yıl lütfen benim olacağını söyle."

O kadar çirkindi ki, kendisine rağmen dudaklarının karşılık veren bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Sen sadece sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun."

"Asla bilemezsin," dedi tehlikeli bir nezaketle. "Sonsuzluk tek bir öpücükle yakalanabilir."

"Senin sonsuzluğun değil," dedi ona kuru bir sesle. "Ve benim öpücüğüm de değil."

"Hâlâ bir kalbim olsaydı, beni nasıl reddettiğin için kırılırdı," diye mırıldandı. "Sana çok fazla zevk verebilirim, sahip olduğundan daha fazla

Hayalini kurduğum her şeyi, eğer bana izin verirsen."

Gözleri kısıldı. Oberon'un çok daha genç olduğu zamanları hatırlıyordu ama yüzyıllar boyunca ona bir şeyler olmuştu. Belki bir olaydı bu, belki de sadece zamanın kaçınılmaz yürüyüşüydü.

Değişime neden olan her neyse, bir zamanlar olduğu o genç, gülümseyen Fae Kralı gitmişti. Buz gibi ve mesafeli bir hal almıştı ve kara gözleri sert oniks gibi parlıyordu. Onun soğuk ve zorlayıcı Gücünün aşıklarını çığlık çığlığa bir coşkuya sürükleyebildiğine, ancak onları şafak vakti, paramparça ve yokluğunda ıssızlık içinde ağlayarak terk ettiğine dair fısıltılar duymuştu.

Zamanında yeterince paramparça olmuştu. Bunu tekrar yaşamayı bilerek seçmeye hiç niyeti yoktu.

Parmaklarını onun pençesinden kurtararak dans pistinin öbür ucunda, birbirinin aynı satir kostümleri giyen bir çiftle konuşan kocası, Elf malikânesinin Yüce Lordu Calondir'i n sert profiline yan gözle baktı. Oberon'un da gözlemlediği gibi, Calondir ona doğru bir kez bile bakmamıştı.

Bu şekilde kalmasından oldukça memnundu.

"Merak etme," dedi Oberon, onun dikkatinin yönünü yakalayarak. "Seninle flört etmeme karşı son derece şaşırtıcı bir kayıtsızlık sergiledi."

Oberon'a karşı son derece şaşırtıcı bir kayıtsızlık sergileyen tek kişi Calondir değildi; Oberon da ona karşı kışkırtıcı ve kışkırtıcı davranıyordu. Yine aklına bir pençesiyle ona hüsrarla vuran bir kar kedisi geldi. Avıyla oynamak istiyordu.

Ama o Oberon'un avı değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Ne Calondir'in ne de benim senin flörtlerinden rahatsız olmamız için tek bir neden bile düşünemiyorum." Unseelie Kralı'na mülayim bir bakış attı. "Partin her zamanki gibi çok güzel Oberon. Fırsatın varken gidip tadını çıkarmalısın."

Burun delikleri alevlendi ve güçlkle duyulabilen bir hırıltı çıkararak yavaşça nefes verdi. "Gitmeden önce söyle bana, seni kazanmak için ne yapmak gerekir?"

Kısa bir an için dertleri bir kenara bıraktı ve gülümsemesi gerçek bir eğlenceye dönüştü. "Sevgili kış gecem, bir soru soruyorsun

cevaplanamayacak imkansız bir soru. Beni kazanabilecek hiçbir şey yok."

Gümüş maskenin ardındaki ölümcül bakışları daraldı. "Göreceğiz, sevgili ışıltım. Sonsuzluk bizden dileyebileceğimizden daha fazla cevap alır."

Görünüşünü korumak için elinden geleni yapmasına rağmen gülümsemesi kayboldu. Hissettiği yıpranmış endişenin yüzünden okunduğunun farkındaydı ama şans eseri Oberon'un dikkati başka yöne kaymıştı.

Oberon uzaklaşırken, o da dans eden kalabalığın kenarında adımlarını hızlandırarak ilerledi.

Sihir kıvılcımlar saçıyor ve yayılıyordu, mevcut pek çok Güç türünden o kadar yoğun ve boldu ki, ne kadar denerse denesin, aradığı tek yaşam kıvılcımını bulmak için onları ayıklayamıyordu.

Kesinlik damarlarını dondurdu. Zaten bildiği bir şeyi doğrulamak için Alanna'nın ya da Lianne'in dönüşüne ihtiyacı yoktu.

Ferion gelmemişti. Sözünü tutmamıştı ve nereye gittiğini biliyordu - gitmeyeceğine yemin ettiği tek yere. Eğer onu durdurmanın bir yolunu bulamazsa, onu yok edecek olan yere.

Kararlılık çenesini sertleştirdi. Eğer ortaya **çıkma** sözünü tutamazsa, neden o zaman, gerekirse zorla onu almaya gidecekti.

Bunu başarmak için Alanna ve Lianne'e ihtiyacı olacaktı. Calondir neler olduğunu öğrenmemeliydi.

Bel'i istediği kadar görmezden gelebilirdi -ve tanrılar bilir, Bel onun bu ihmalini hoş karşılardı- ama Bel maskeye katılacağını söylemişti ve eğer kaybolduğunu fark ederse, kimsenin sormasını istemediği sorular sormaya başlayabilirdi.

Görevlilerini bulmaya kararlı bir şekilde, onların aramak için gittikleri yollara doğru gitmek için döndü.

Tembel görünümlü, iyi huylu bir dağ önüne çıktı. Kışa özgü, özenle hazırlanmış maskesi gözünün önünden kayboldu ve yerini güçlü göğsünü genişçe örten bir yeleğe bıraktı. Aynı anda, altın bir sıcaklıkla sarmalandı.

Yaşlı Irkların ilk neslinin hepsi yaratılışın ilk ateşinden bir şeyler taşıyordu. Graydon da bir istisna değildi ve Gücü vücudunun etrafında görünmez bir korona halinde dalgalanıyordu.

Oberon'un soğuk Gücü Bel'in üzerinde hiçbir etki yaratamazken, Graydon'ın sıcak aurasının etki alanına g i r m e k sıcak, parlak bir ateşin konforuna yaklaşmak gibiydi ve Bel nefesinin istemsiz bir iç çekişle onu terk ettiğini hissetti.

Dürüst olmak gerekirse, o çok büyük yeleğinin terziliği oldukça kayıtsızdı. Oberon'un ya da Calondir'in ışıltılı zarafetine o kadar benzemiyordu ki, onu okşamak için saçma bir istek duydu.

Bakışlarını Graydon'ın yüzüne kaldırdı. Pürüzsüz, klasik yakışıklılık onu es geçmişti. Güçlü bir kemik yapısına sahip, sert yüz hatları vardı.

Soluk, kapalı bir ten rengini koruyan güncel modayı reddederek, açık havadan zevk alan bir adam olduğu açıktı. Bu gerçek, kaslı vücudunun atletik şekli ve derinlemesine bronzlaşmış teniyle damgalanmıştı. Güneş kısa, sarı saçlarını da açmıştı ve gözlerinin köşelerinden belli belirsiz çizgiler yayılıyordu.

Güzel bir yüz diye düşündü, biraz şaşkınlıkla. Sık sık gülümsemeyi seven nazık bir yüz. Rahat bir tavırla maskeleyiği koyu gri gözleri keskin ve niyetli görünüyordu ve kadın kendini yeniden bıçaklanmış hissetti.

Adamın bir şeylerin derinden yanlış gittiğini bildiğini söyleyebilirdi.

"İyi akşamlar leydim Beluviel," dedi Graydon. Derin sesinin gürültüsü sessiz ve nazikti. "Sizi görmek her zamanki gibi bir zevk."

Vahşi bir duygu patlaması onu şok etti. Göğsünden, uzun zaman önce soğumuş ve sessizleşmiş olan o yerin derin, uzak ağrısından taşıtı. Kendini onun göğsüne atmak ve yakınına sokulmak için ani bir dürtü hissetti.

Bu dürtü, sorunlarını çözebileceği umuduyla ona fırlatmak değildi. O her zaman kendi sorunlarını çözerdi. Dürtü, o sıcak, arkadaşça ateşin basit rahatlığı içindi.

Yaşayabileceği tüm dürtüler arasında bu en uygunsuz olanı olmalıydı. Dehşete kapılarak neredeyse geri çekilecekti ama kendini tam zamanında tuttu.

"Graydon," dedi sertçe. Bunun kulağa nasıl geldiğini duyunca daha fazla ısınmak için uzandı. "Sizi görmek de her zaman güzeldir. Çok üzgünüm ama korkarım ki-"

O konuşurken, adam büyük bir elini uzattı. Kadın otomatik olarak parmaklarını onun elinin etrafında dolayarak selamladı. Eğilmek yerine döndü ve kızın elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı.

Bir yandan da elini güçlü ve sabit bir şekilde tutuyordu.

İçinde, ölmeden önce bir anlık ömrü olan bir eğlence titreşimine daha yer vardı. "Sanırım elimden kaçtın," dedi ona. "Belki de yanlışlıkla tutmuşsundur."

"Benimle yürü," dedi adam. Rahat gülümsemesi kaybolmuştu.

"Şu anda ziyaret edecek vaktim yok." Konuşurken etrafına bir göz attı.

Calondir, Grek kostümü giymiş bir kadına dans pistine kadar eşlik etmişti. Birbirlerine gülümseyerek diğer dansçılarla birlikte döndüler. Weston ve Constantine içecek masasında meşguldü. Neredeyse hiç kimse Graydon ve kıza dikkat etmemişti.

Ceketinin kumaşının altında, parmaklarının altındaki devasa kol kasları kasıldı. Dans pistindeki ana kalabalıktan uzaklaşmaya başladı.

Graydon'ın kızın elini sıkıca kavraması nedeniyle kız ya Graydon'ın yanına düşmek ya da ortalığı karıştırmak zorundaydı.

Ve dikkatleri üzerine çekmek istediği en son şey olduğu için onunla birlikte gitti.

En azından bu yüzden kendi kendine onunla gittiğini söylüyordu.

"Sıkıntılı olduğunu ve bir şeylerin ters gittiğini biliyorum," dedi sessizce. "Belli ki Calondir'in ya bundan haberi yok ya da bu mesele onu ilgilendirmiyor."

Aklından olası yanıtlar geçiyordu.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim. Ama **o n u n** varlığının yoldaşlığı çok sıcak ve çekiciydi ve aralarındaki o tek ortak bakışmanın anısı hâlâ içini sızlatıyordu. Ve böyle bir gerçeği dile getirmeyi kendine yediremiyordu.

Çok ileri gidiyorsunuz, efendim. Ama Oberon'a böyle bir şey söylemekten çekinmezken, Graydon'ın basit nezaketinin gücü

öyle bir şeydi ki, onu azarlamaya yüreği elvermedi.

Boğaz kaslarındaki gerginlik yutkunmasını zorlaştırıyordu. "Bunu inkâr etmenin bir yararı olacağını sanmıyorum."

Adam tüm neşeli tavırlarını bir kenara bırakmıştı ve ona attığı bakış hem delici hem de sıkıntılıydı. Yavaşça onları durdurdu ve yüzünü ona dönecek şekilde döndü.

"Sınırları aştığının farkındayım ve bu yaklaşımım hoş karşılanmayabilir," dedi sessizce. "Siz Elf malikânesinin Leydisi'siniz. Ben sadece sizinkiyle sınır komşusu olan topraklarda bir Wyr nöbetçisiyim ve Wyr'larla Elflerin arası her zaman pek iyi değildir."

"Bu asla kişisel bir şey değil Graydon," dedi hemen.

Adam başını salladı. Parmaklarını kavramayı bırakmıştı ama her nasılsa eli hâlâ kolunun kıvrımında duruyordu. Kız, rahatsız edici uzvuna biraz sıkıntıyla baktı. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapması gerektiğini hissetse de, kendini geri çekecek gibi görünmüyordu.

"Kişisel olmadığını biliyorum." Graydon onun elini okşadı. "Ama tarihsel olarak, Elfler ve Dragos daha önce de düşman oldular, bu yüzden yanlış bir şey olduğunu inkâr edebilirsin ve beni bir kelimeyle gönderebilirsin - ve eğer yaparsan, isteklerine saygı duyacağım ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim. Siz bu kadar sıkıntı içindeyken hiçbir şey söylemeden duramazdım. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışırken bakışlarını kaçırdı. Etrafına baktığında, adamın yeri özenle seçtiğini gördü.

Şimdi dansçılardan ve kalabalığın en yoğun olduğu yerden biraz uzakta duruyorlardı, ama yine de iyi görülebiliyorlardı, sadece olayların yoğunluğunda değillerdi. Hassas bir sohbet için iyi bir seçimdi, aynı anda hem mahremiyet hem de saygınlık sunuyordu.

Tekrar ona baktı. "Beni ne ele verdi?"

Kocaman omuzlarından birini omuz silkerek kaldırdı. "Hanımlarınızla konuşurken biraz gergin görüldüğünüzü düşünmüştüm ama ancak yanınıza gelip kokunuzdaki stresi hissedebildiğimde emin olabildim."

Wyr'ler ve onların hassas duyuları. Ateşin dostane sıcaklığından hoşlanan bir yanı onun teklifini kabul etmeyi düşünürken durakladı.

Kabul etmemeliydi. Yapmaması için o kadar çok neden vardı ki. Bunların arasında en önemlisi de onun ortaya attığı nedendi: Farklı demeslerden geliyorlardı ve farklı sorumlulukları ve bağlılıkları vardı. Farklı, çoğu zaman birbiriyle çelişen gündemleri olan farklı hükümetleri vardı.

Farkında olmadan parmakları adamın ceketinin kolunda sıkışmıştı. Adam hafifçe kayarak ona yaklaştığında, iri bedeni koruyucu bir duruş aldığıında, ne yaptığını fark etti ve parmaklarını gevşetti.

Sonra ağzından tam olarak yanlış şeyin çıktığını duydu. "Sağduyunuza güvenebilir miyim?"

Adam başını eğmiş, ayaklarının dibindeki zemini inceliyordu. Adamın sorusunu ne kadar dikkatle değerlendirdiğini görünce yeniden içinin ısındığını hissetti.

Adam tekrar ona baktı. "Her iki malikânenin de işleyişiyle bir ilgisi olmadığını söyleyebildiğiniz sürece?"

"Yok," dedi kadın onun bakışlarıyla buluştuğunda. Bu iki basit kelimeyle ikisini de felakete giden bir yola soktu.

"O zaman kesinlikle yapabilirsin," dedi adam ona, koyu gri gözleri tereddütsüz. "Bu konuda sana söz veriyorum."

O konuşurken bile Bahçeler'e vahşi ve lav gibi sıcak bir varlığın girdiğini hissetti.

Büyük Canavar sonunda maskeye varmıştı.

İçeride tamamen dağıldı. En iyi zamanlarda bile Dragos'un varlığına dayanmak için kendini zorlaması gerekirdi. Şimdi, dengesi zaten bozukken bu kadar yaklaşması sinirlerini yıpratmış, içinin yandığını hissetmesine neden olmuştu.

"Güzel, teşekkür ederim, evet." Kelimeler ağzından hızla döküldü. "Gitmem gerekiyor. Yani, bu durumda, eğer bana katılırsanız, gitmemiz gerekiyor. Ama önce görevlilerimden biriyle konuşmam gerekiyor."

"Elbette," dedi Graydon hemen. "Hadi bir tane bulalım."

Onun yanında adım atarken omzunun üzerinden baktı.

İnsan formunda bile Dragos bir katile benziyordu. Elflerin ejderhaya karşı verdiği savaşlar yeryüzünü yakıp yıkmış ve dünyanın büyük bir bölümünü kelimenin tam anlamıyla yeniden şekillendirmişti. Pek çok Elf ölmüştü ve bunların birçoğu Beluviel'in arkadaşlarıydı.

Savaş çok uzun zaman önce gerçekleşmişti ama Elflerle ilgili olan da buydu.

Ve ejderha.

Hiçbiri unutmadı.

— ÜÇ —

Graydon'ın maskeli baloya katılma görevi basit bir görevdi.

Dragos, onun ve Constantine'in ortaya çıkmasını, iyi geçinmelerini ve insanlara Wyr'lerin genellikle olduğu gibi vahşi, hırçın hayvanlar değil, dost canlısı, evcil yaratıklar olduklarını göstermelerini istiyordu.

Wyr'ler bir şeyin diğerini mutlaka engellemeyeceğinin çok iyi farkında olsalar da, ne zaman orada bulunsalar dünyanın geri kalanının rahatlamasına yardımcı oluyorlardı.

Graydon görevin parametreleri sayesinde kendisinin de eğlenebileceğini düşündü ve Oberon'un kokteyl çeşmeleri hiç kurumamış gibi görünüyordu. Yemekler de oldukça iyiydi, ancak o altın kokatrisler açıkçası tuhaftı. Daha sade sosisleri tercih ederdi.

Maskeye katılmanın avantajlarından biri de Francis'i ziyaret etmek için nadir bir fırsat olmasıydı; Beluviel ve iki görevlisi görüldüğünde Graydon Weston ve Constantine'in yanında bu şekilde duruyordu.

Her zaman olduğu gibi, Graydon ne zaman Beluviel'i görse, onun varlığından aldığı zevki yaşamak için yaptığı işe ara vermek zorunda kalıyordu.

Üç kadın kılıçla, zırhla ya da açıkça savaşa benzeyen herhangi bir şeyle ilgisi olmayan, benzersiz bir şekilde güçlü bir açıklama yaptı. Diğerlerinin tam aksine, kısa kabarık kollu, ince, renkli elbiseler giymişlerdi.

Graydon kadın modası hakkında hiçbir şey bilmeseyse de, elbiselerin sadeliği içinde çok hoş olduğunu düşünüyordu. Çıplak, ince kolları ve takı ya da sıcak tutan kalın giysilerinin olmaması, diğer herkesin hantal ve abartılı, gösterişli süslemeler ve ikramların da cafcacılı ve abartılı görünmesine neden oluyordu.

Gülümseyerek bakışları diğer iki güzel Elf kadınının üzerinden geçip Bel'e odaklandı.

Güney Carolina Elf malikânesinin hanımı elbette çok güzeldi. Bir yüz için gerekli tüm normal özellikler hayal edilebilecek en hoş oranlarda düzenlenmişti. Sakin bir zekâyla dolu geniş, karanlık bir bakışa sahipti ve uzun, parlak siyah saçları da süslenmemiş, ipeksi bir şelale gibi kalçalarına kadar dökülüyordu.

Beluviel'in güzelliği herkesin fark ettiği ilk şeydi. Graydon bunun onun hakkında en önemsiz şey olduğunu düşünüyordu.

Elf ırkının en yaşlılarından biri olarak, Gücü yaşla birlikte artmıştı. Etrafındaki her şeyi aydınlatan bir ruh parlaklığı olarak tezahür ediyordu, Graydon mevsimin değiştiğini, kışın soğuğunun kaçtığını ve hayatın yeniden filizlenmeye başladığını anladığında baharın ilk, kışkırtıcı nefesi gibi nazikçe dönüştürücüydü.

O tek nefes, zevklerin en nadiriydi. Bir yıl boyunca sadece bir kez böyle bir nefes alabilirdiniz. Birbirini izleyen her nefes keyifli ve ferahlatıcı olabilirdi ama hiçbir baharın ilk aydınlanmasıyla aynı güce sahip değildi.

Beluviel'in varlığının ona getirdiği şeyin özü buydu. Ayrıca, baharın ilk nefesi gibi, o da nadir bulunan, geçici bir zevkti. Her zaman halka açık etkinliklere katılmaz, ormanda huzur ve sessizliği tercih edermiş, ya da öyle duymuştu.

Ama bu sefer durum farklıydı. Graydon ona, onu görmenin kendisine her zaman verdiği hazzın beklentisiyle baktı. Onun yerine gördüğü şey parmaklarının şampanya kadehini sıkmasına neden oldu.

Kadın aynı ruh parlaklığını taşıyordu. Bunu yapmadan edemezdi; bu nitelik onun içsel bir parçasıydı ve varlığının dokusuna dokunmuştu.

Ancak keskin kartal gözleri onun tavrındaki çok sayıda küçük kırılmayı yakaladı. O uzun, zarif parmaklardaki gerginlik. Biçimli omuzlarındaki sert duruş. Bakışlarındaki kukuletalı nitelik ve ince çenesinin sıkı çizgisi.

Hayal kırıklığı ve endişe içinde kabardı.

Hayal kırıklığı gülünç ve yersizdi. Kendine özgü bir kişiydi. Varoluşunun amacı ona bir şeyler getirmek değildi.

ona zevk veriyordu. Bu duyguyu bir kenara itti ve onu daha yakından inceledi.

İşte o zaman beyaz zemin, siyah kayalar ve kanının kırmızısı ilk kez gözünün önüne geldi.

Uzun deneyimlerden doğan bir içgüdüyle kıpırdamadan durdu, görüntü yeterince solana kadar tahammül etti, böylece herhangi birinin onun tuhaf hareketsizliğine dikkat edip etmediğini görmek için gizlice etrafına bakabildi.

Ne Francis ne de Constantine bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibi görünüyordu. Diğer iki adam dikkatlerini içecek masasına çevirmiş, tabakları yiyeceklerle dolduruyorlardı.

Onun yanına döndüklerinde Francis, "Yemek yemeyecek misin?" diye sordu.

Başını sallayarak sesinin normal çıkması için çaba sarf etti. "Az önce masalardan birinden biraz sos is çaldım. Birazdan daha fazla yiyebilirim."

O konuşurken Bel'in hizmetlilerini göndermesini ve Oberon'la yaptığı kısa konuşmayı izledi. Oberon onunla flört ederken bir şeylerin ters gittiğini nasıl fark edememişti? Daoine Sidhe Kralı bu kadar sığ ve bencil miydi?

Ağzının gergin, narin yapısı ve bir elini yumruk yapıp sonra da eteklerinin arasına saklamak istercesine kalçasına bastırması...

Sıkıntısıyla ilgili bir şey -ya da buna neden olan şey- o kadar çok paramparça olmuştu ki, parmaklarının arasından damlayan kalbinin kanının görüntüsünü tetiklemişti.

İkinci görüş hilekâr bir kaltaktı. Bel'i görmezden gelip kendi hayatına ve endişelerine odaklanmayı seçerse, bu kayıtsızlık imgelemin gerçekleşmesine yol açacak olayları tetikleyecek miydi?

Ya da Bel'i rahatsız eden her neyse ona dahil olmak için bir adım öne çıkarsa, bu olaya yol açar mıydı?

Harekete geçmek ya da geçmemek... Bundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Hayatını, yaptığı her şeyi ikinci kez tahmin etmeye çalışarak haralayabilirdi ama bu şekilde yaşayamazdı. Çok uzun zaman önce, gereksiz bir çaba olduğu için ikinci kez tahmin etmeyi bir kenara bırakmaya karar vermişti.

Ne yapması ya da yapmaması gerektiği konusunda endişelenerek bir nöbetçi olmamıştı. Her zaman olduğu gibi yaşayacak ya da ölecekti.

Doğru olduğunu bildiği kararlar.

Eğer Beluviel gerçekten bir tür sıkıntı içindeyse, onu bırakıp gitmesine imkân yoktu. Bu, hayatını içeride saklanarak geçirmek için bahara kapıyı kapatmak gibi bir şey olurdu.

Graydon hayattan saklanmazdı. Sahip olduğu her şeyle ona doğru uçardı. Beluviel'in kocasına baktı. Lord Calondir başını kadın arkadaşına yaklaştıırken eğleniyor gibi görünüyordu.

Gülümseyen Elf Lordu ile gergin karısı arasındaki fiziksel ve psişik mesafe daha belirgin olamazdı. Tamamen ayrı iki âlemde yaşıyorlardı.

Neler oluyor Gray? Constantine telepatik olarak sordu. Dünya umurunda değilmiş gibi görünen diğer nöbetçi ağzına fevkalade şekilli bir beze attı.

Demek davranışları hiç de fark edilmemişti. Aslında pek şaşırmamıştı. Constantine gözlemci bir orospu çocuğuydu. O kadar uzun süre birlikte çalıştıktan sonra Graydon'ı Francis'ten çok daha iyi tanıyordu.

Bilmiyorum, dedi. Calondir'i bir kenara bırakarak dikkatini tekrar Bel'e çevirdi. *Bir şey var.*

Constantine onun bakışlarının geldiği yöne baktı, sonra tüm vücudunu Graydon'a doğru çevirdi. Yakışıklı yüzü ayıklaştı. *Bu, dostum, elde edilemezin tam tanımıdır.*

İçinden nadir görülen bir öfke dalgası geçti. *"Konu bu değil,"* diye ısırdı.

Bir duraklama. Graydon diğer erkeğin zihinsel değişimini neredeyse görebiliyordu.

Tamam, dedi Constantine. Zihinsel sesi nötr kaldı. *Ne hakkında konuşuyoruz?*

Bu, başka bir varlığın refahı için nezaket ve endişeyle ilgiliydi. Hayatını dolu dolu yaşamak ve gelecekte kendisine gelebilecek ya da gelmeyecek olası zararlara karşı doğru kararlar vermekle ilgiliydi.

Constantine'e, *"Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim,"* dedi.

Diğer iki adamdan ayrıldı ve ileriye doğru yürüdü. Bu meydan okuma ne olursa olsun ve vizyonu gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin, buna hayatının geri kalanında yaptığı gibi yaklaşacaktı - sahip olduğu her şeyle.

Eğer yeterince güçlü, yeterince zeki olsaydı, yeterince mücadele eder ve yeterince uzun süre çabalarsa, kazanabilirdi.

-- -

Birkaç dakika sonra, Bel'i dans pistinden uzaklaştırıp ana yola doğru götürürken, bir haklılık duygusu iliklerine kadar işlemişti. Sadece tanıdık olabiliyorlardı - onunla sadece şakalaşmışlardı ve hiç baş başa bir görüşme yapmamışlardı - ama onun elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırmak ve adımlarını kısaltarak onunkine uymak çok hoşuna gitmişti.

Sıkıntısına neden olan her neyse, onun arkadaşlığından duyduğu keyif, daha önceki hayal kırıklığı kadar uygunsuz görünüyordu. Kasıtlı olarak dikkatini bu zevkten uzaklaştırdı ve çevresindeki diğer ayrıntılara odaklandı.

Yakınlarda, bir Daoine Sidhe şövalyesi bir grup sarhoş parti müdaviminin ortasında duruyordu. Şövalyenin kimliği, biri öne diğeri **a r k a y a** bakan iki yüzü olan tam bir maskenin ardına gizlenmişti. Öne bakan yüz karanlık, arkaya bakan yüz ise aydınlıktı.

Graydon kostümü tanıdı. Roma'nın iki yüzlü tanrısı Janus'un bir yüzü geleceğe, diğeri yüzü ise geçmişe bakıyordu.

Maske Graydon'ın düşündüklerini ve hissettiklerini fazlasıyla yansıtıyordu. Huzursuzluk vücudunda dalgalanmaya çalıştı ama acımasızca onu itti. Her şeyden kehanetler çıkaramayacak kadar uzun süredir ikinci görüşle yaşıyordu.

Hafif bir esinti yüzüne değdi ve şövalyenin kokusunun diğer kokularla karışmış bir ipucunu yakaladı. Bu, Oberon'un en yaşlı ve en güçlü büyücü şövalyesi Ashe'ydi. O izlerken Ashe bir kadının elinden narin, taze bir orkide aldı ve sessiz bir selamla ona uzattı. Kadın sevinçle çığlık attı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Bel aniden.

Bel'in dikkati bir anda kadının profilindeki solgun ve sert hatlara kaydı. "Elbette, lütfen yap." dedi.

Kadının iri, koyu renk gözleri bir an ona baktı, sonra tekrar uzaklaştı. Bilinmeyen bir duygunun etkisiyle bu gözler yansıyan ateş ışığıyla parıldıyordu. "Aslında yardımınıza ihtiyacım yok."

Fikrini mi değiştirmişti? Bir başka uygunsuz hayal kırıklığı dalgasıyla şaşkınlık içinde, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Elbette görmüyordu. Bu sadece, sessiz kalmak yerine bir şey söyleme ihtiyacı hissettiğinde söylediği şeylerden biriydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, tanrıların yarattığı en gizemli yaratıklardan bazıları olan adil cinsin üyeleriyle konuşurken repertuarındaki en kullanışlı ifadelerden biri olduğunu düşünmüştü.

"Sen bir kolaylıksın," diye fısıldadı. "Hepsi bu kadar. Kendi sorunlarımı kendim halledebilirim."

Ah. Bir parıltı görmeye başladığını düşündü. Kulağa endişeli bir gurur gibi geliyordu. Bazen yardım kabul etmek zor olabiliyordu.

"Bel," dedi nazikçe, elini sıkarak. "Asla farklı bir şey düşünmedim. Beni istediğin zaman gönderebilirsin ama yardımım derdini yarıya indirecek ya da yolunu kolaylaştıracaksa, yardımcı olmaktan onur duyarım. Sizin için ne yapabilirim?"

Adamın tüm resmiyeti bir kenara bırakmasına aldırıyor gibiydi. Derin bir nefes alırken omuzları dikleşti ve ona yine yan gözle baktı.

Sonra telepatik sesi duyuldu. *Sakıncası yoksa, böyle hassas bir konuyu yüksek sesle tartışmamayı tercih ederim.*

Gafil avlanan adam büyülenmişti. Fiziksel tavrından bir şeyler taşıyan zihinsel sesi parlak ve gümüşü bir tonda geliyordu.

Sanki başını kaldırmış ve tepesinde uçan bir sığırcık kuşunun kanadında parlayan beklenmedik bir anlık güneş ışığını yakalamış gibi hissetti. Telepatik sesi tamamen ve benzersiz bir şekilde ona aitti ve onun kafasının içindeydi.

Bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Bir başlangıçla, onun yanıtını beklediğini fark etti.

"Elbette," dedi. "Elbette", genel yanıtlar repertuarında "Anlıyorum "un yanına aitti. Başını sallayarak bunu şöyle değiştirdi

telepatiye geçtiğinde daha anlamlı bir şeye dönüştü. *Yani, tabii ki telepati bir şeyi gizli tutmanın en iyi yoludur.*

Malfeasance adında bir yere gitmem gerekiyor. İfadesi kararlılık çizgilerine yerleşti. Bunu kendi başıma yapabilecekken

-Eğer bana eşlik edecek bir erkek olsaydı daha kolay olurdu. Birlikte gidersek, umarım yapmam gereken şeyi en az telaş ve dikkatle yapabilirim.

Görevi *kötüye kullanma*, diye tekrarladı. Kendi ruh hali de karamsarlaştı. *Oyun cehennemini kastediyorsun.*

Kadın başını sallayarak onayladı. *Evet, evet.* Sözlü konuşmaya geçerek, "Hizmetçilerimden biri var. Lianne mi?"

Sesini sessiz tutarken, birkaç metre ötedeki pelerinli Elf kadın onlara doğru döndü ve hızlı, hafif adımlarla yaklaştı. "Evet leydim."

Kolunu hızlıca sıkan Bel, onun yanından sıyrıldı ve diğer kadınla buluşmak için öne doğru adım attı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sessizleştiler.

Graydon sıkıntıyla etrafına bakınarak kimsenin onlara gereğinden fazla ilgi göstermediğinden emin oldu. Tatmin olduğunda, Bel'in şu ana kadar anlattıklarını düşünürken dikkatini tekrar kadınlara verdi.

Londra sosyal kulüpler ve şans evleriyle doluydu ama Malfeasance herhangi bir oyun cehennemi değildi. Londra'nın en kötü şöhretli bölgesinde yer alıyordu ve Graydon'ın duyduğuna göre Malphas adında dışlanmış bir Cin tarafından yönetiliyordu.

Cinler istedikleri takdirde fiziksel şekil alabilseler de, özlerinde hava ve ateşten oluşan güçlü yaratıklardı. Doğaları gereği sosyaldiler, ayrıntılı bir topluluk yapıları vardı ve ticaret biçimleri olarak iyilik ticareti yaparlardı.

Bu nedenle, sözlerini tutmak Cinler için çok önemliydi, ancak onların paryaları tamamen farklı bir tür yaratıktı. Sosyal dışlanmışlar olarak, sözlerini **t u t a c a k l a r ı n a** güvenilemezdi, ancak yine de son derece Güçlüydüler, bu da onları çok tehlikeli kılıyordu.

Bel o kadar yer varken neden oraya gitme ihtiyacı hissetmişti? Malfeasance'ın parya bir Cin tarafından yönetildiğini biliyor muydu?

Mürver Irklar, kadınlar üzerindeki adaletsiz ve gerçek dışı kısıtlamalarıyla insan toplumuna benzemiyordu. Eğer isterse, Bel'in Malfeasance'a kendi başına girmesi tamamen kabul edilebilirdi.

Ancak bunu yaparsa, Güney Carolina Elf malikânesinin Leydisi olarak tüm dikkatleri üzerine çekecekti. Eğer gizlilik gerektiren bir göreve niyetliyse, potansiyel olarak yarardan çok zarar getirebilirdi.

İki kadın tartışıyor gibi görünüyordu. Bel bir elini aşağı doğru keskin bir şekilde indirerek konuşmaya son verdi. "Bu kadar yeter, Lianne," dedi yüksek sesle. "Sen ve Alana size söyleneni yapmalısınız. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Evet, hanımefendi," dedi Lianne. Genç Elf kadının hayal kırıklığı Graydon'a attığı ters bakıştan anlaşılıyordu. Lianne omuz silkerek pelerinini çıkardı. "En azından bunu al da daha az dikkat çekmeye çalış."

Bel reddetmeye çalıştı. "Korunmaya ihtiyacın var. Hava senin için çok soğuk."

"Lütfen, benim için endişelenme. Başka bir pelerin bulurum."

Graydon bir adım öne çıkarak pelerini Lianne'in elinden aldı. İki kadın da ona döndüğünde, Bel'e şöyle dedi: "O haklı. Pelerinin sana getireceği gizliliğe ihtiyacın var. Kendi başının çaresine bakmasına izin vererek sana yardım etmesine izin ver."

Bel'in ağzı gerilirken, Lianne'in kızgın kaşları isteksiz bir onay ifadesine dönüştü.

Bir süre sonra Bel kısa bir süre başını salladı. Graydon pelerini onun için tutarken, omuzlarına yerleştirebilmesi için ona sırtını döndü.

Diğer kadına şöyle dedi: "Ne kadar erken gidersek, o kadar erken dönebileceğimizi umuyorum. Calondir nerede olduğumu sorarsa Alanna'nın ne yapması gerektiğini bildiğinden emin ol. Eğer dönmeden önce yokluğum fark edilirse, insanlara kendimi iyi hissetmediğimi ve ayrılmak zorunda kaldığımı söyleyin."

Graydon kabullenmenin Lianne için zor olduğunu görebilse de, genç kadın başını salladı ve patikadan hızla uzaklaşmak için döndü.

Sonra Bel yüzünü ona dönerken diğer kadını unuttu.

Dikkatle hareket ederek kapüşona uzandı, başının üzerinden çekti ve bakışlarını ince bedeninde gezdirdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. İş görür mü?"

Pelerin iyi yapılmış ve sıcak tutuyordu. Aynı zamanda sade ve dikkat çekmeyen bir siyahtı ve yüzünü ve vücudunu tamamen örtüyordu. Yüzü ona doğru eğikken, gölgeli gözlerini, elmacık kemiğinin açısını ve burnunun eğimini seçebiliyordu ama iki yanında kısa bir mesafede duran biri hiçbir şey göremezdi.

Ancak pelerin, ne fiziksel kokusunu ne de zarif, ayırt edici Gücünü gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Mükemmel bir dürüstlikle ona şöyle dedi: "Sıradan bir gözlemciden kimliğini gizleyebilir ama seni tanıyan ya da Güce karşı hassas olan birinden hiçbir şey gizleyemez. Ve kokunuzu alabilecek bir Wyr'i durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktır."

Kadın onun sözlerini özümserken hafif bir duraksama oldu. "Pekâlâ," dedi ağır bir sesle, "işimi görecek." Kukuletanın derinliklerinden onun bakışlarını inceliyor gibiydi. "Hâlâ bana eşlik edecek misin?"

"Elbette," dedi adam. "Seni şimdi dünyada bırakmazdım."

Adam kolunu tekrar ona uzatırken, kadın elini adamın dirseğinin kıvrımına soktu. Birlikte en yakın çıkışa doğru yürüdüler.

Telepatiye geri döndü. *Belki Bahçeler'den çıktıktan sonra bir fayton kiralayabiliriz. Arabalarımızı kullanmak istemiyorum.*

Ork muhafızlı bir medusa yaklaştı. Cevap vermeden önce Şeytani çiftin yanından geçmelerini bekledi, *"Havada bir gezintiyi kaldırabileceğinizi düşünüyorsanız, şekil değiştirip sizi taşıyabilirim. Fayton kiralamaktan daha ihtiyatlı olur. Ayrıca bizi Malfeasance'a çok daha hızlı ulaştırır ama uçmanın herkesin zevkine göre olmadığı söyleniyor.*

Başlığının açıklığı ona doğru döndü ve eli sıkılaştı. *Bence bu kesinlikle harika olur,* diye cevap verdi. *Teşekkür ederim.*

İçine bir sıcaklık yayıldı. *Şimdi şekil değiştirip onu gizlemeye çalışabilirim ama o kadar çok yaratık var ki*

ya çok fazla Güce ya da ona karşı duyarlılığa sahipsiniz. Seni ifşa etme riskini almamayı tercih ederim.

Hayır, dikkatli olmakta haklısın. Önüne bakmak için döndüğünde kapüşonu kaydı. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti: Uçmayı çok isterdim. O özgürlük hissine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.

Kadının sesindeki hüznü nota adamın içindeki bir şeyi derinden etkiledi. Cevap verdi, *onsuz yaşamayı düşünemiyorum. Sonsuza dek toprak altında olmayı hayal edemiyorum.*

Hayır, düşünebileceğini sanmıyorum.

Neredeyse kapıya varmışlardı.

Söylemek üzere olduğu şeyi gerçekten söylemek istemiyordu. Aslında, bir şey söylemek için kendisiyle savaşıması gerekiyordu.

Sessizce ona, *"Eğer Malfeasance'a neden gitmen gerektiği konusunda bana yeterince güvenirsen, bu yolculuğu senin adına yapabilirim. Bu seni olası bir ifşa riskinden kurtarır. Kimsenin bilmesine gerek yok.*

Calondir'i kastediyordu. Calondir'in asla bilmesine gerek yok.

Çünkü Bel duruşmada bunu açıkça söylememiş olsa da, Graydon'ın Calondir'in olanlarla ilgili hiçbir şey bilmesini istemediği çok açıktı.

Bu gerçeği bir kez kabul ettikten sonra, Bel'in kocasından bir sır saklamak konusunda ne hissettiğini anlamaya çalışarak kendi içinde daha da derinlere indi.

Tek hatırlayabildiği, dans pistinin yanında, Calondir'in kostümlü bir kadınla dans edip güldüğü, Bel'in ise kısa bir mesafe ötede bastırılmış bir kederle dimdik durduğu sahneydi.

Ve fark etti ki, Calondir'den herhangi **b i r** sayıda sır saklamakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Herhangi bir sayıda sır.

Bu düşüncede düşünmesi gereken ciddi çıkarımlar vardı ama tüm dikkatini ona vermişti. Tekrar yalnız kaldığında bunları düşünmek için yeterince zamanı olacaktı.

O kadar uzun süre duraklamıştı ki, ona cevap vermeyeceğini düşündü.

Sonra usulca şöyle dedi: *"Cömert teklifin için çok teşekkür ederim ama bu sana güvenip güvenemeyeceğimle ilgili bir mesele değil. Bu başka biriyle ve onun senin söyleyeceğin herhangi bir şeyi dinleyip dinlemeyeceğiyle ilgili."*

Graydon'ın iç tepkisinin hızı, bir Wyr'in dönüşebileceği kadar vahşi ve acımasızdı. Kimi görmeye bu kadar çok ihtiyacı vardı ve neden bunu herkesten saklaması gerekiyordu?

Kendine şaşıran Graydon derin bir nefes aldı ve cevabını yumuşak, hırıltısız bir şekilde vermeye zorladı. *Emin misiniz? Aklıma koyduğumda ikna edici olabilirim."*

Eminim, dedi ona. *Muhtemelen dinleyeceği tek kişi benim, bu yüzden onunla şahsen yüzleşmeliyim. Görüyorsunuz, oğlumun ciddi bir sorunu var."*

Tepki verdiği kadar hızlı bir şekilde, garip, asi duyguları şaşkınlığa dönüştü. Az önce beyninde nasıl bir saçmalık patlaması olduysa, böyle bir şeyi hiç düşünmemiştir.

Malfeasance sadece kötü şöhretinin bir parçası olan şans oyunları sunmuyordu. Seks ve uyuşturucu da dahil olmak üzere başka kötü alışkanlıklar da satın alınabiliyordu. İnsanın yeterince parası varsa, ya da Graydon öyle duymuştu, ne kadar kötü olursa olsun istediği her şeyi satın alabilirdi.

Ferion'un seks için Malfeasance gibi bir yere başvurmak zorunda kalacağını düşünemiyordu. Yakışıklı, çekici Elf varisi istediği sayıda cinsel partneri bedavaya seçebilirdi ama zevkin hesabı yoktu.

Aklına başka bir olasılık geldi. *"Sakin bana afyon bağımlısı olduğunu söyleme,"* diye sordu.

Hayır, diye cevap verdi acımasızca. *Şans oyunları onun kötü alışkanlığı. Bırakacağına dair kaç kez söz vermiş olursa olsun, kendini kontrol edemiyor gibi görünüyor."*

Kapıya varmışlardı. Dışarıdaki Londra caddesine geçtiklerinde, Daoine Sidhe'nin büyüleri etkisinin neden olduğu soğuk hava ısındı. Kar yağışı durmuş, yerini sürekli ve soğuk bir çiselemeye bırakmıştı.

Sessizliğe gömülerek, girişin etrafındaki insan ve at arabası kalabalığının arasından yollarını seçtiler.

Bel'in varlığını gizlemeyi uman Graydon kolunu Bel'in omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. Eğer biri dikkat ederse, belki de Wyr kokusu ve kendine özgü varlığı kafalarını yeterince karıştıracak ve Bel'i tanıyamayacaklardı.

Bel onun bu hareketine ne itiraz etti ne de sorguladı. Kalabalığın yoğunluğundan uzaklaştıklarında, hızlı adımlarla uzaklaşana kadar hızını artırdı.

Ancak o zaman yüksek sesle konuştu. "Kumar bağımlılığı en az diğer bağımlılıklar kadar ciddi olabilir," dedi. "Ne zamandır bu sorunu yaşıyor?"

"Birkaç yıl önce başladı." Ses tonunu alçak tutmasına rağmen Bel de yüksek sesle konuştu. Durakladı. "Bu tam olarak doğru değil. Ne kadar zaman önce başlamış olabileceğinden pek emin değilim. Ne kadar sık kumar oynadığını ilk fark ettiğimde birkaç yıl önceydi, ama her zaman kontrol altında gibi görünüyordu."

"Alkollü içkilerle sorunu olan insanlar genellikle ne kadar içtiklerini gizlerler," dedi.

Adamın kolunun altında omuzlarını silkti. "Ve oyun oynamak pek çok insanın düşkün olduğu bir eğlencedir, bana ilk kez ödeyemediği bir borçla gelene kadar gerçekten bir şey düşünmedim. Bir hata yaptığını ve aklını kaybettiğini söyledi. Bir daha asla olmayacağına yemin etti, ben de onun için borcunu ödedim."

Dinlerken, gözlerden uzakta şekil değiştirebileceği sakın bir ara sokak ya da özel bir park aradı. Hava sert olsa da, hala kış gündönümüydü, tüm Mürver Irklar'da maskelerin kutlandığı geceydi.

Herkes Kral Oberon'un etkinliğine davet edilecek kadar şanslı değildi ve sokaklar normalde olabileceğinden daha kalabalıktı. Sarhoş, neşeli gruplar birden fazla kez yanlarından geçti ve tek başına, ucuz, gösterişli bir maske kaldırım taşlarının üzerinde terk edilmiş halde duruyordu.

Kadın sustuğunda, "Sanırım bunun nereye gittiğini görebiliyorum. Ferion söz vermesine rağmen gerçekten durmadı. Değil mi?"

Onun kapüşonun derinliklerinde başını salladığını görmek yerine hissetti. "Öyle olduğunu sanıyordum. Gerçekten daha fazlasını düşünmedim."

Hatalar olur ve bazı açılardan Ferion'un çoğu kişiden daha zorlu bir hayatı oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kadın iç çekti. "O babasının varisi ve kendisinden yakın ve ulaşılabilir olması, malikâne işlerinden haberdar olması ama fazla karışmaması bekleniyor. Calondir otoritesini kıskançlıkla koruyor ve Ferion'un çok fazla sorumluluk almasına izin vermiyor."

Kaşlarını çattı. "Kulağa sinir bozucu geliyor."

"Öyle ve biz ırk olarak çok uzun ömürlüyüz, bir kaza sonucu babası ölmedikçe ona miras kalmayacak. Kendisi için bir amaç duygusu geliştirmeye çalıştığı her seferinde, yerine getirmesi gereken bu çok dar rol tarafından çarpıtıldı ve güdükleştirildi."

Graydon aile hayatının zorluklarına hiç bu kadar yakından tanık olmamıştı. Yaşlı Irklarda çocuklara nadiren rastlanırdı. Onları sevmesine rağmen, eşleşmemiş bir nöbetçi olarak, onlarla vakit geçirme fırsatı pek bulamamıştı. Bel'in anlattığı durum gerçekten de hiç aklına gelmemişti.

Başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandı.

"Ferion özellikle zor bir kafeste yaşıyor. Zaman zaman bununla iyi başa çıkamıyor. İçki ve melankoli nöbetleri de geçiriyor." Keskin bir nefes aldı. "Sana güvenmek çok kolay. Ağzını sıkı tutacağına söz verdiğini biliyorum ama lütfen bir şey söyleme."

"Söylemem," dedi adam, güven vermek için kolunu sıkarak.

"Söylemem." "Teşekkür ederim," dedi ona. "Evet, her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum.

ama bir süre sonra ödeyemeyeceği bir borcu daha birikti. O zaman, bu konuda tartıştık. Bir daha olmayacağına söz verdi. Şüphelerim olsa da faturayı ödedim. Yine."

"Dur tahmin edeyim," dedi sessizce. "Calondir bunların hiçbirini bilmiyor."

Kadın uzun bir süre yine sessiz kaldı. Hâlâ omuzlarında olan kolundan, onun ince bedenini saran gerginliği hissedebiliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda. "Calondir bilmiyor ve bilemez de." Calondir cevap vermeyince, sert bir sesle, "Bazı sebepler var," dedi.

Calondir neden bilemiyordu? Sormak istedi ama hikâyesini anlatmakta zaten zorlandığı belliydi ve burnunu sokmak ona düşmezdi. Ayrıca onu rahatsız etmek istemiyordu, böylece içine kapanacak ve muhtemelen onu geri çevirecekti.

"Sana inanıyorum," dedi ona. Doğruluk duygusu son derece gelişmişti ve onun söylediği her kelimedede gerçeği duyabiliyordu.

Sonunda, bir ara sokağın ağzına geldiklerinde, aradığı şeyi buldu. Durup kontrol etti. Çöplerin arasında hışırdayan birkaç kedi dışında ara sokak boştu. Ayrıca gryphon formunda onu barındıracak kadar büyüktü.

Etraflarına hızlıca bir göz attıktan sonra kolunu kadının omuzlarından bıraktı, ara sokağa adım attı ve şekil değiştirdi.

≡ DÖRT ≡

Graydon ara sokağa girdiğinde Bel ne ile karşılaşacağını bildiğini düşündü. Wyr'lerin etrafında pek çok kez bulunmuş ve daha önce birkaçını uçarken görmüştü. Zaman zaman, Dragos'un Wyr formuyla tepesinde uçtuğu eski anıları hâlâ kâbuslarına giriyordu.

Bunların hiçbirini onu Graydon'ın insan formunun titreyerek değiştiğini ve yerini devasa, görkemli bir yaratığa bıraktığını görmenin fiziksel etkisine hazırlamamıştı. İki sokak kedisi panik içinde bağırarak kaçtı.

Önünde duran gryphon, kartal ve aslanı o kadar kusursuz bir şekilde birleştirmişti ki, bunun dünyadaki en doğal şey olduğunu biliyordu ama yine de o kadar tuhaftı ki, bakmak zorunda kaldı.

Onun büyük olacağını tahmin etmişti. Ama bu kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Devasa aslan vücudu güçlü kaslarla ağırlaşmıştı, kedi şekli hem erkeksi hem de ölümcüldü. Muazzam bronz kanatları sırtına doğru sıkıca katlanmıştı, büyük tüylerin uçları sokağın sonundaki tuğla duvara sürtünüyordu.

Pençelerinden birine baktı. Büyük bir servis tabağının iki katı büyüklüğündeydi. O pençenin kınına soktuğu gizli pençeler eli kadar uzun olmalıydı.

Hayretler içinde kaybolmuşken, ayakları kendi iradeleriyle hareket etmeye başladı ve onu ona yaklaştırdı. Pürüzsüz kartal başı eğildi ve muazzam bir altın gözle onu izledi. Gagasının ucunda bir pala kadar keskin, ölümcül bir kıvrım vardı.

Görünüğü doğal olarak sert olsa da, onu yumuşak, belirsiz bir ifadeyle izliyor gibiydi, sanki . . . kendinden utanıyormuş gibi?

Nedense aklına yeleğinin kayıtsız kesimi ve kravatının yeterli bir duruma ulaşmayı başaran düzeni geldi. Yine onu okşama dürtüsü hissetti.

Bir elini kaldırarak tereddüt etti. "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" Gryphon sessizce başını salladı.

Yavaşça elini gryphonun boynunu kaplayan zarif tüylerin üzerinde gezdirdi. Tüylerin kürke dönüştüğü bölgeye ulaştığında, güçlü göğüs kemiğini kaplayan kalın, alaca kürkü okşadı.

Hafif çiseleyen yağmurdan dolayı hafif nemliydi. Kürkün zenginliğinin tadını çıkararak parmaklarını kürkün içine daldırdı, ta ki tenine dokunana kadar. Adamın vücudu bir fırın gibi ısı yayıyordu.

"Keşke seni daha iyi bir ışık altında görebilseydim," dedi ona. "Burada, gölgelerin içinde bile gördüğüm en güzel yaratıklardan birisin."

Gryphon başını daha da eğdi, ta ki gagasını nazikçe onun omzuna değdirene kadar. Tek bir hamleyle onun başını koparabilirdi ama yine de korkmak aklına bile gelmemişti.

Graydon'ın derin, telepatik sesi kafasının içinde yankılandı. *Teşekkür ederim.*

Sırtıma tırmanabileceğini düşünüyor musun?

Büyük, cömert kalbinin saf iyiliğinden dolayı ona yardım ediyordu. Böyle bir iyiliği homurdanarak küçümsemeyecekti.

Bunun yerine, birkaç metre geri çekildi, pelerininin ve elbisesinin eteğini bir elinde topladı ve ona doğru koştu. Adamın omuzları başıyla aynı boyda olmasına rağmen, vücudunu zarif ve güçlü bir sıçrayışla toparladı.

Boynunun hemen arkasındaki yerine yerleştğinde kıkırdadı. *Yetenekli bir binici olduğunu tahmin ediyorum ama seni uyarmalıyım, bu bir ata binmekle aynı şey olmayacak. Kanatlarımın ritmi bir atın yürüyüşünden tamamen farklı. Fırlattığımda, bunu dururken yapacağım. Yine, çit atlamak gibi bir şey olmayacak. Havada yüksekte olacağımız için vertigo da yaşayabilirsiniz. Eğer herhangi bir nedenle sorun yaşarsanız, bana mutlaka söyleyin.*

"Söyleyeceğim." Sözü nefessiz kalmıştı.

Ferion için endişeleniyordu, ona çok kızgındı ve sorununa nasıl yardım edebileceğini bulmaya çalışırken aklının sonuna gelmiş gibi hissediyordu. Yine de aniden, tüm bunların ortasında, çok uzun zamandır olduğunu hatırlayamadığı kadar heyecanlandı.

Ve biraz da gergindi.

Uçuşla bir sorunu olmayacağını düşünüyordu. Umutsuzca sevebileceği bir şey gibi görünüyordu ama bu kafasında yarattığı bir senaryoydu.

Bu ise gerçektir. Tek bildiği, bahsettiği vertigoya yakalanabileceği ve koltuğunu koruyamayabileceğiydi. Dizleriyle onu sıkıca kavradı.

Bu

Daha önce yüzlerce ahır kedisinde gördüğü klasik bir kedi hareketiyle gryphon çömeldi, kuyruğunu salladı. Sonra *sıçradı*.

Bacaklarının arasındaki güç dalgası inanılmazdı. Dünya elinden kayıp gitmişti.

Çok büyüktü, çok ağırdı. Bunu yapamaması gerekirdi ama ara sokağın sınırlarını aştığında devasa kanatları açıldı ve bir, iki ve sonra tekrar aşağıya indi. Her seferinde daha yükseğe çıktı.

Neredeyse farkına bile varmadan çatıların üzerinde süzülüyorlardı ve aman Tanrım, Londra'nın havadan görünüşü nefes kesiciydi.

Keskin rüzgâr pelerinin kenarlarına takılıyor ve karamsar bulutlar yeni ayın solgun gülümsemesini gölgeliyordu. Işık kıvılcımları gecenin karanlığına gömülmüş şehri aydınlatıyordu. Bulundukları yerden bile Vauxhall'dan yayılan Güç yoğunluğunu hissedebiliyordu.

İnanılmaz kahkahalar döküldü. Bir yaprak gibi titrediğini fark etti ve ona daha sıkı sarıldı.

İyi misin? diye sordu gryphon.

"Kesinlikle harikayım!" diye bağırdı.

Zihinsel sesinde bir gülümseme vardı. *Başın dönmüyor ya da miden bulanmıyor mu?*

"En ufak bir şey bile değil!" Sevinçten havalara uçarak eliyle işaret etti, sonra da adamın kendisini göremediğini fark etti. "Thames Nehri'ne bak. Kocaman parlayan bir kurdeleye benziyor, ya da belki bir yılan. Keşke yıldızları da görebilseydik. Graydon, bu *muhteşem!*"

Adam hafifçe gülerek yattı ve tüm panoramik manzara onun altında dönmeye başladı. *Tam adresini bilmiyorum ama Malfeasance aşağıdaki caddede bir yerde. Bulmak için uzun bir yürüyüş yapmamız gerekecek.*

Hayal kırıklığı nabız gibi atıyordu. Uçuşları daha yeni başlamıştı ve bu deneyim o kadar keyifliydi ki bitmesini istemiyordu. "Şimdiden orada olamayız."

Tüm sıkıntılarını unutmak ve onları geride bırakmak için ani, tutkulu bir arzu duydu.

Ona uçmaya devam etmesini söylemek için. Uçmaya devam et ve asla durma.

Uçuşla seyahat etmek, caddelerdeki trafikle uğraşmak zorunda kalacağımızdan biraz daha hızlı, dedi. Ayrıca çok daha direkt. Bekle biraz.

Adamın yavan sözleri onu tekrar bedenine hapsetti. Büyük daireler çizerek ilerledi, böylece yavaş ve dikkatli bir tempoyla aşağı indiler. Bunu kendi iyiliği için değil, onun iyiliği için yaptığını hissetti. Kartalların av peşindeyken nasıl alçalabildiklerini ve kedilerin nasıl nefes kesici bir hızla saldırabildiklerini görmüştü. Her iki yaratığın da en iyi özelliklerini bünyesinde barındırıyordu.

Kısa bir mesafe gittikten sonra, başka bir ara sokaktaki metruk, karanlık bir binanın arkasına indi. Yere düştüğünde bacakları o kadar kötü titriyordu ki, kendi başına ayakta durabilmek için ona yaslanmak zorunda kaldı. Adam hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermeden, kadın uzaklaşana kadar sabit durdu.

Kadın onunla yüzleşmek için döndüğünde, adam çoktan bir erkeğe dönüşmüştü. Tek kelime etmeden kolunu tekrar ona uzattı. Kapüşonu bir kez daha başına geçirdikten sonra, elini adamın dirseğinin içine soktu. Birlikte sokağa adım attılar.

Bel şehrin bu kısmını hiç keşfetmemişti. Pek bir şey kaçırmadığını gördü. Çöp yığınlarından keskin bir koku geliyor, fahişeler yoğun bir ticaret yapıyor ve tavernalardan şamatalı kahkahalar dökülüyordu. Sokak kabadayıları keskin gülümsemeleri ve yırtıcı gözleriyle gelip geçenleri izliyordu.

Pelerininin kapüşonunun içindeki kırılğan mahremiyetten manzarayı seyrederken, Ormanı'nın temiz havasına ve yeşil kokularına karşı ani ve derin bir özlem duydu. Ormanı vahşi ve duyarlıydı ve yabancıların dolaşması için her zaman güvenli bir yer olmasa da, Gücünün çocuğuydu, ocağı ve eviydi.

Ayrıca keskin, sinirli adamlardan birkaçının onu ve Graydon'ı nasıl süzdüğünü de fark etti. Bakışları Graydon'ın boyuna ve cüssesine takılmıştı.

adamlar onları yalnız bıraktı.

Sadece Graydon'ı dikkate almakla aptallık etmişlerdi. Buraya tek başına gelseydi onlarla başa çıkabilirdi ama bu gerçekten de istemediği bir şekilde dikkat çekmesine neden olabilirdi, bu yüzden buna gerek kalmadığı için mutluydu.

"İşte," dedi Graydon aniden.

Adamın sesi onu yerinden sıçrattı. Burası sinirlerini kemiriyordu. "Ne?"

Adam başını eğdi. Başıyla işaret ettiği yöne, komşularına göre çok daha iyi durumda olan sade bir binaya baktı. İki hantal Ork tarafından korunan bir kapının üzerinde tek bir M harfi asılıydı.

İçini çekti. Orklardan nefret ederdi.

Binaya doğru ilerlerken, "Böyle bir yere gelmeyi nasıl içine sindirebildi anlamıyorum," diye mırıldandı.

Graydon'ın sesi de en az onun kadar acımasızdı. "Eğer kumar bağımlılığının pençesine düştüyse, o zaman fazla seçeneği olmayabilir. Ona kredi açabilecek tek yer burası olabilir."

Öfke ve umutsuzluğun birleşimi dişlerini sıkmasına neden oldu. Binaya yaklaştıkça telepatiye geçti. *Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ve kefaletini ödemeye devam edemem. Her seferinde borç daha da artıyor. Er ya da geç babasının dikkatini çekecek.*

Eğer böyle bir şey olursa, Calondir kendisini öfkeliendiren bir durumla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi tepki verecekti. Kendini kaybettiğinde, sözlü olarak kötü davranabilirdi. Bazen de fiziksel olarak saldırırdı.

Bu düşünce midesinin sıkışmasına neden oldu. Calondir ellerini kesmekle tehdit edip onu terk ettikten sonra bile ona asla saldırmamıştı. Bu yıllar önce olmuştu. Çok uzun zamandır duygusal olarak iki ayrı alanda var olmuşlardı ve sadece demesne meseleleri üzerinde çalışmak için bir araya geliyorlardı.

Ferion ise farklı bir konuydu. Çocukluğu boyunca onu babasından korumaya çalışmıştı ama artık bir yetişkin olduğu için Calondir'le her buluşmasında yanında olamıyordu. Tek yapabileceği Calondir'in öğrenmesini engellemeye çalışmaktı.

Ferion'u bırakmaya zorlayamazsın, Bel, dedi Graydon ona nazikçe. Bunu içkiyi bırakamayan insanlarda gördüm. Onu bıraktıracabilecek tek kişi Ferion. Dibe vurmak zorunda, bu onun için ne anlama gelirse gelsin ve değişmeyi temel düzeyde seçmeli.

Bakışları nemlendi. *"Her seferinde bir adım" dedi. Bu gece için, onu buradan çıkardığıma sevineceğim.*

Ork muhafızlar kapıya ulaştıklarında onları izlediler ama hiçbir şey yapmadılar. Graydon kapıyı açtığında, ısı, ışık ve gürültü dışarı aktı. Bel omuzlarını dikleştirerek içeri adım attı ve o da onu takip etti.

Dışarıdaki genel çürüme havasının aksine içerisi pelüş halılar ve tablolarla süslenmişti. Burnuna çeşitli kokular geliyordu; likörler, parfümlerin karışımı, pişmiş etlerin yağı ve yıkanmamış vücutlar.

Havada hem tütün hem de haşhaş dumanı asılıydı. Bir yerlerde müzik çalıyor, bağırışlar, yüksek sesli sohbetler ve kaba kahkahalarla yarışıyordu.

Mekan hem insanlarla hem de Yaşlı Irklardan gelenlerle doluydu. Bazı kadınlar etrafa dağılmış olsa da, müşterilerin çoğunluğu erkekti.

Çoğu oynadıkları oyuna odaklanmıştı ama birkaçı merakla onlara baktı. Sokakta olanların tam tersine, erkeklerin dikkati Graydon'ın pelerinli, kapüşonlu figürü üzerindeydi.

Graydon o kadar yaklaşıp ki, kız onun kaslı vücudunun fırçasını yanında hissedebiliyordu. Enerjisi daha da koyulaşmış ve saldırganlaşmıştı.

B u n u atlatmanın tek yolu, atlatmaktır.
Omuzlarını dikleştirerek ilk odaya doğru yürüdü.

Kısa süre içinde bunalmaya başladı. Gürültülü görüntüler ve sesler duyularına saldırıyor, ağır pelerinin hapsediciliği onu son derece rahatsız ediyordu.

Derin bir nefes alamıyor gibi görünüyordu ve yoğun, aşırı kokulu hava boğazının arkasına takılıyordu. Kalbi sert, ağır darbelerle çarpıyor ve kukuletayı yüzünden uzaklaştırmak için can atıyordu.

Ferion aradıkları ilk odada değildi. Ne ikinci ne de üçüncü odadaydı.

Adımlarını hızlandırdı, bakışları her yere dalarken insanların arasından geçiyordu. Zaman zaman Graydon'ın kaslı kolu ona yaklaşan birini engellemek için dışarı fırlıyordu.

O burada değil. İçini bir sıkıntı kapladı. O burada değil.

Derin bir nefes al, Bel. Graydon bir elini onun omzuna koyarak sağlam ve güven verici bir şekilde kavradı. Onu en yakındaki duvara çekti ve vücuduyla meraklı bakışlardan korudu.

Bir elinin parmaklarıyla kapüşonunun kenarını kaldırdı, böylece ona bakabildi. Kaba yüzü asık, gözleri sertti. Daha önce maskeli baloda gördüğü nazik, rahat adamdan tamamen farklı görünüyordu.

Ferion şimdi burada olmayabilir ama yakın zamanda buradaymış, ona öyle söylemiş. Buranın pis kokusundan bile onun kokusunun ipuçlarını yakalayabiliyorum. Üst katı ve arka odaları kontrol etmeliyiz. Durakladı. Bunu sizin için yapmama izin verir misiniz?

Soruyu ifade ediş biçiminde ve gözlerindeki ifadede onu daha önceki konuşmalarına geri götüren bir şey vardı.

Halka açık tüm kumarhaneleri dolaşmışlardı ama Malfeasance kumar mengenesinden daha fazlasını sunuyordu. Burada uyuşturucu da vardı ve bir yerlerde seks odaları da olacaktı.

Graydon, Ferion'un hâlâ burada olma ihtimaline karşı onu korumaya çalışıyordu.

Bir an içinde hayal gücü isyan etti. Ferion'un uyuşturulmuş ya da çıplak görüntüleri zihnini doldurdu.

Aniden onları bir kenara itti ve Graydon'ın ona yardım etmesine izin vermeye karar verdi. Eğer Ferion gerçekten hâlâ buradaysa, oğlunu böyle bir durumda görmesine gerek yoktu.

Başını salladı. *Yardım edersen minnettar olurum.*

Adam duraksadı, ona baktı. *Seni burada yalnız bırakmayı sevmiyorum.*

Omzunda duran eline dokundu. *Unutma, kendi başımın çaresine bakabilirim.*

Yapabileceğinden eminim ama yine de bundan hoşlanmak zorunda değilim. Parmakları gerildi. *Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönebilirim. Elimden geldiğince çabuk olacağım.*

Teşekkür ederim.

Onun gidişini izledi. Böylesine iri yapılı bir adama göre, ayakları üzerinde son derece hızlı ve hafifti. Güçlü gövdesi kaslarla doluydu ama hareketleri Wyr formundaki bir kedi kadar kıvrak ve kıvrımlıydı.

O gözden kaybolduğunda, kalabalık odadaki atmosfer neredeyse tanımlanamaz bir değişime uğradı. Oda onun varlığı olmadan daha soğuk hissettiriyordu.

Bir ürperti bastırarak topuklarının üzerinde dönüp etrafı taradı. Kendisini izlemeye başlayan erkeklerin sayısını not aldı, bazıları sinsice, diğerleri ise açık bir değerlendirme, hatta hevesli bir merakla onu inceledi.

Kendini psişik akımlara kısmen açarak düşünce ve niyet kırıntıları yakaladı. Bazıları kimliğini neden **s a k l a d ı ğ ı n ı** merak etti. Bir ya da iki kişi pelerininin dikkat çekici olmayan niteliğine dikkat çekti ve onu potansiyel bir hedef olarak görmedi. Diğerleri pelerininin sakladığı vücut hakkında fanteziler kurdu.

Birkaçı tecavüzü düşündü.

O hepsine soğuk bir şekilde baktı. Eğer ormanıma girerseniz, diye düşündü, tek biriniz bile canlı kurtulamazsınız.

Adamlardan biri dengesiz bir yürüyüşle ona yaklaştı.

"Ooh, tüm bunların altında lezzetli bir kuşa benziyorsun," dedi. Kadının üzerine güçlü bir konyak kokusu sinmişti. "Bu gece için ne kadar istiyorsun?"

Kadın adamı taradı ama adam tecavüzcü adaylarından biri değildi. Onun zararsız olduğunu düşünerek, aralarına nazik bir Güç dalgası çekti.

Adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve kaşları birbirine yaklaştı. Kendi kendine mırıldanarak arkasını döndü. Odanın kenarında dolaştıktan sonra, bir zar oyununa doğru ilerledi.

Odayı bir kez daha gözden geçirdi. Yaptığı küçük yanlış yönlendirme büyüsü diğerlerinin dikkatini dağıtmıştı ama hepsinden kurtulamamıştı.

Bu tür büyülerle ilgili sorun da buydu. Bazı insanlar üzerinde işe yarıyorlardı, ama herkes üzerinde işe yaramıyordu. Birisi ile yeterince güçlü bir

kararlı zihni onları aşabilirdi.

Graydon'ın dönmesini beklerken hiçbir şey yapmadan duramazdı. Dikkatini oyunlara odaklayarak Ferion'un neler yapabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Ya da en azından Ferion'un ne yapabileceğini düşündü. Artık tam olarak emin olmadığını itiraf etmek acı vericiydi.

Onun hem zar hem de kâğıt oyunlarını tercih ettiğini biliyordu. Çeşitli masaları incelerken, duvarlar boyunca düzenli aralıklarla hazır olda bekleyen birkaç silahlı Ork'un daha varlığını fark etti.

Orkları incelerken, iyi giyimli bir Vampir erkek, masaları izlemeye geri dönmeden önce ona uzun bir değerlendirme bakışı attı.

Onu izleyen diğer erkeklerle benzemediği o kadar açıktı ki, niyetini anlamak için zihnini tekrar açtı ve soğuk, iş gibi bir zihin izlenimi edindi. Vampir Malfeasance'a kumar oynamak için gelmemişti. Çalışıyordu.

Bir karara vararak ona doğru yürüdü. Adam onun yaklaştığını fark etmemiş gibi görünse de, yaklaştıkça yüzünü ona döndü.

Vampir eğildi. Genç biri değildi. Biraz güçlü bir duruşu ve başarılı bir Güç aurası vardı.

"Leydim." Yumuşak gülümsemesinde keskin bir diş izi vardı. "Varlığınızla bizi onurlandırdığınız için onur duyuyoruz. Bir oyuna katılmak ister misiniz? Belki de özel bir odada, gizli bir oyun."

Kimliğini gizli tutmaya çalışmak buraya kadarmış. Yine de bir kişinin onu tanıması, tüm odanın tanımasıyla aynı düzeyde bir felaket sayılmazdı.

Ona telepatik olarak, "*Buraya sizin oyunlarınızı oynamaya gelmedim ama bazı sorularıma cevap verirseniz memnun olurum*" dedi.

Adam başını eğdi ve telepatiye geçti. *Lütfen, bana daha fazlasını anlatın. Arzu ettiğiniz her şekilde size hizmet etmek benim için bir zevk olacaktır.* Yağlı tavrı teninin yüzeyinde gezindi. Bir ürpertiye bastırarak, *Ferion Thalini* diye bağırdı. *Bir süre önce buradaydı. Yakın geçmişte. Nerede olduğunu biliyor musun?*

Ferion senin oğlun, değil mi? Vampir sinsice yaklaştı, gözleri yırtıcı bir parıltıyla titriyordu. Böyle bir aile ilgisi görmek ne kadar da iç açıcı. Sizin hakkınızda iyi şeyler söylüyor leydim.

Onun aşırı tanıdık tavrından ve bu kadar yaklaşmasından hoşlanmayan kadın, kendini sertçe tuttu. Bu yaratığın kendisini nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyi reddetti. *Onu bugün gördünüz mü?* diye ısrar etti. *Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?*

Vampir başını eğdi ve kederli bir ifade takındı. *En derin üzüntülerimi sunarım, ancak Malfeasance olarak müşterilerimizin mahremiyetini en yüksek önceliklerimizden biri olarak görüyoruz. Elf varisinin buradan ayrıldıktan sonra nereye gidebileceğinden bahsedip bahsetmediği beni ilgilendirmez-*

Sesindeki samimiyetsizlik, yağlı tavrı kadar yıpratıcıydı. Bel sık sık şiddet dürtüsü hissetmezdi ama onu düşünürken kafasını iki eliyle tutup omuzlarından ayırdığını hayal etti.

Sözünü kesti. *Buna değmesini sağlayacağım.*

Adamın karanlık bakışları titredi ve memnun bir gülümsemeyi bastırırken ağzının köşeleri kıvrıldı. *Bunu nasıl yapabilirsin?*

Bir eliyle kapüşonun kenarını tekrar kaldırarak adamın bakışlarıyla buluştu ve yumuşak bir sesle, *"Yaşamana izin vereceğim,"* dedi.

Vampir dondu kaldı ve gülümsemesinin tüm izleri kayboldu. *Hanımefendi,* dedi, tavrı gösteriştan arınmıştı. *Bu bilgiyi ifşa etmem gerekiyor. Lütfen anlayın, bu kişisel bir mesele değil. İşverenim, karşısına çıkılacak bir adam değil.*

Sergilediği özelliklerden sonra ona hiç acımadı.

Beni düşman edinmeniz sizin için çok daha kötü olacak, dedi usulca. *Yüzünü biliyorum. Adını ve nerede yaşadığını öğreneceğim. Oysa bana bilmek istediklerimi söylersen, işverenin bu bilgilerin senden geldiğini ya da benim burada olduğumu asla bilmeyecek. Şu anda akıllıca bir seçim yapmak için bir fırsatınız var.*

Bir Vampir'de stresin kesin belirtisi olan ağır ağır nefes alarak, sadece gözleriyle duvarın dibinde duran en yakın Ork'a yan yan baktı. *Oğlunuz işverenimin malikânesindeki özel bir oyuna davet edildi. Buraya geldikten kısa bir süre sonra ayrıldı.*

Ferion'un kendisine haber vermeden gitmeyi seçmiş olmasından dolayı bir sızı daha hissetti. Bu kumar tutkusu onun üzerinde nasıl bir etki yaratmıştı?

Belki de eve bir not bırakmıştı. Bunu düşünürken bile boşa kürek çektiğini biliyordu.

Vampir işvereninden ismen bahsetmemiş olsa da, Malfeasance'ın sahibi, parya Cin Malphas'ı kastettiğini biliyordu. Diğer Irklardan yaratıkları eğlendirmeyi seçmediği sürece bir Cinin fiziksel bir ikametgâha ihtiyacı yoktu.

"Burası neresi?" diye sordu.

Ben şahsen onun malikanesine hiç gitmedim. Vampir solgun parmaklarıyla kravatını gevşetti. Davet edildiklerinde diğer müşterilerin konuşmalarını dinlediğimden, Wembley'e doğru bir günlük mesafede olduğunu biliyorum.

Wembley, diye tekrarladı, uzak bölgelerin coğrafyasına dair hafızasını yoklayarak. Orası batı.

Evet, leydim.

Bu mülkün konumu hakkında başka ne söyleyebilirsiniz?

Müşteriler, araziye yakın, otoyol üzerindeki hanlardan birinden şikayetçiydi. Yemeklerin berbat olduğunu ve atları için servis almanın sonsuza kadar sürdüğünü söylediler. Zihinsel sesine bir parça çaresizlik karıştı. Gerçekten, bildiğim her şey bu kadar.

Sunduğu tek şey ufak tefek bilgi kırıntılarıydı ama kız onun sesindeki samimiyeti duyabiliyordu. Umutsuzluğa kapılarak arkasını döndü, tam o sırada odaya bir öfke volkanı girdi.

Bir an için, yüksekteki figürü neredeyse tanıyamadı. O bakarken, odadaki herkesin uzaklaşırken toplu bir nefes aldığını duydu.

Ancak o zaman kendisine doğru gelenin Graydon olduğunu fark etti, yüzü solgun ve sabitti, Gücü sıkılı vücudunun etrafında kaotik, sıcak bir korona halinde kaynıyordu.

Kanın yüzünü terk ettiğini hissetti ve telepatiyi unuttu. "Ne oldu?"

Adamın beyaz, gergin dudakları zar zor kıpırdadı. Kısık bir sesle, "O burada değil. İnsanları öldürmeye başlamadan önce buradan gitmeliyiz."

Arka planda, sağında, bir çift adam kapı aralığından sıvıştı. Önemsiz kişilerdi. Onları görür görmez aklından çıkardı. Graydon'ın ellerinden birini tuttu. Sert bir yumruk haline gelmişti. Teni bile dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Onu böylesine öfkeyle dolduracak ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Ona dokunur dokunmaz eli gevşedi ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Hadi," diye fısıldadı kadın.

Birlikte ön kapıya doğru yürüdüler. Duvarın önünde duran Orkların artık onlara bakmadığını fark etti.

Dışarı çıktıklarında, minnetle soğuk gece havasından derin nefesler aldı. Sokaktaki çöplerden yayılan pis koku bile Malfeasance'ın içindeki boğucu kokulardan kurtulduğu için duyduğu rahatlamayı azaltmadı.

Graydon caddede öyle hızlı adımlarla ilerliyordu ki, ona yetişebilmek için tırıs gitmesi gerekiyordu. Öfkesi hâlâ hissediliyordu ve yüz ifadesi o kadar karanlıktı ki dudağını ısırıp ve tüm hareketliliği arkalarında bırakıp sokağın sessiz, karanlık bir bölümüne ulaşana kadar birkaç blok boyunca sessiz kaldı.

Büyük bir rahatlamayla kapüşonunu geriye itti. Son yağın yağmurdan hâlâ nemli olan hafif, soğuk bir esinti aşırı ısınmış yanaklarına değdi.

"Orayı yerle bir edeceğim." Fısıltısı o kadar güçlüydü ki, bir tıslama gibi çıktı. "Bunu sen orada olduğun için yapmadım. Oğlunu bulmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum ama o binayı yerle bir etmek için geri döneceğim."

"Yüce Tanrım," dedi kadın. Yürümeyi bıraktı, bu da onun elini bırakması, onu arkasından sürüklemesi ya da yürümeyi bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Adam durdu. Kadın hafifçe çekiştirirken, adam dönüp ona baktı. Adam kızın parmaklarını o kadar sıkı sıkıydı ki parmaklar uyuşmuştu ama kız itiraz etmedi. Tepedeki bulut örtüsü dağılmıştı ve berrak gecede yaylanan soluk bir yıldız püskürmesi onun alaca başını silüet haline getiriyordu.

Sert yüz hatları gölgede kalmış olsa da, "Ne oldu?" diye sorarken yüz ifadesini anlamaya çalıştı.

Güçlü bir nefes verdi ve boştaki eliyle ensesini ovuşturdu. Sonra o da yüzünü ovuşturdu. Onun aracılığıyla

Avucunun içinde, adamın vücudundaki öfkeli sertliğin ne zaman hafiflediğini hissedebiliyordu. "Hayır," dedi. "Size bu bilgiyi vermeyeceğim. Ben hallediyorum."

Bunu kategorik olarak reddetti. "Biz daha yeni dışarı çıkmışken, nasıl olur da oradaki her neyse onunla başa çıkabilirsin? Oğlumu kurtarmanın bedelinin ne olduğunu bilmeliyim. O da yaptıklarının neye mal olduğunu bilmeli."

"Bu adil ya da doğru değil." Bir adım daha yaklaştı. Vücudundan yayılan sıcaklık onu ısıttı. "Ferion'un bununla hiçbir ilgisi yok. Mekânın geri kalanında onun kokusuna dair hiçbir ipucu yakalayamadım. Muhtemelen oyun odalarının ötesinde neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Yine hayal gücü coşmuştu. Kumarı kendi gözleriyle görmüştü. Geriye ne kalmıştı?

Uyuşturucu ve seks. Birkaç erkeğin onun endamını nasıl değerlendirdiğini düşündü. Kadınsı olduğu gerçeğinden başka görebilecekleri neredeyse hiçbir şey yokken bile, pelerinin altında yatan olasılıkları değerlendirmişlerdi. Birkaçı tecavüzü nasıl da düşünmüştü.

Ani bir duygu seli gözlerini yaşarttı. Malfeasance'ın bulunduğu yönü işaret etti. "Orada her ne varsa, o olmasaydı hemen şimdi durdururdun, değil mi?"

Hayır, diye düşündü. Benim için olmasaydı.

Bunun Ferion'la bir ilgisi yok. Graydon onun davranışlarını benim için kontrol etti.

Yavaşça, parmaklarındaki tutuşu gevşedi. İki elini de çenesini kavrayacak şekilde kaldırdı. Elleri o kadar büyüktü ki, Beluviel kendini onun sıcaklığının içinde tamamen yuvalanmış hissetti.

"Beluviel, beni dinle," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Normalde öfkeme karşı çok daha iyi bir iş çıkarırım. Kontrolümü bu şekilde kaybetmemeli ya da söylediklerimi yapmamalıydım."

Onun kalın, güçlü bileklerini kavradı. "Özür dileme. Sadece açıkla."

"Bu gece bana güvenerek büyük bir onur verdin." Nasırlı başparmaklarıyla dudaklarına dokundu, sanki dokunarak karanlıktaki ifadesini okuyabilirmiş gibi. "Bana biraz daha güvenmeni istiyorum. Malfeasance'da bulduğum şeyle ilgilenmeme izin verin. Güven bana

hallediyorum. Ayrıca bunun sizi endişelendirmesine gerek olmadığını söyledim bana güvenin."

Daha önce de halledeceğini söylemişti. Her ne ise. Onu yalnız bıraktığı kısa süre içinde herhangi bir şeyi halletmek için ne yapmış olabilirdi ki?

Ama ona güveniyordu. Güvenmiyor muydu?

Kendini dürttüğünde, evet, ona güvendiğini fark etti, bu berbat gecenin başında güvendiğinden çok daha fazla, hatta fark ettiğinden bile fazla.

"Bilmem gerekiyorsa bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Yemin ederim, bilmen gerekirse söylerim," dedi. "Ama bilmene gerek yok. Oğlunuza odaklanın. Bu senin savaşın olmak zorunda değil."

Kadın bunu düşündü. Sonra başıyla onayladı. "P e k â l â ."

Başını eğdi.

Çılgınca, kalbini durduran bir an için, onun kendisini gerçekten öpebileceğini düşündü.

Hem de dudaklarından.

Eğer öperse, bu bütün geceyi tamamen alt üst edecekti.

Sonunda adam onu öptü ama dudaklarından değil. Sanki teselliye ihtiyacı olabileceğini düşünmüş gibi dudaklarını alına bastırdı, ki bu aptalcaydı elbette, çünkü eşek kadar yaşına rağmen kimse ona teselli teklif etmemişti.

İnsanlar her zaman sorunlarıyla Bel'e gelir ve ondan sorunlarını çözmesini beklerdi, o da çözerdi. Her nasılsa, sorun ne kadar zor olursa olsun ya da ne kadar uzun sürerse sürsün, hep çözerdi.

Ağzının Bel'in hassas tenine değmesi, bir kışın sonsuzluğunda hissettiği en vahşi özlem dalgasını uyandırdı. Daha önce kendini onun göğsüne atmak, yeleğini okşamak, aurasının sıcak, dostane alevine sokulmak için hissettiği özlemle karıştı.

Gözlerini kapatarak, sanki onun dokunuşundan zevk almaya her türlü hakkı varmış ve dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi, onun okşamalarına dalıyormuş gibi yaptı.

Ve bunun her bir parçası yanıştı.

"Ferion hakkında bilgi alamadığımız için çok üzgünüm" diye mırıldandı.

Sözleri onu gerçekliğe geri döndürdü.

Kadın isteksizce uzaklaştı ve adamın elleri yüzünden çekildi. O akşam onu birkaç kez yakalamış olan aynı türden bir vahşilikle, onun dokunuşunu o kadar çaresizce özledi ki, neredeyse ona tekrar uzanacaktı ama buna hakkı yoktu.

Kendini ilgili olmaya zorladı. "Bazı bilgiler elde ettik," dedi. "Sen ortaya çıktığında sorguladığım Vampir, 'işverenin' Ferion'u Londra'nın batısında, Wembley'e doğru bir günlük mesafede bulunan bir kır evinde özel bir oyuna davet ettiğini söyledi. Ferion'un kendisi geldikten hemen sonra oradan ayrıldığını iddia etti."

"Öyle mi, şimdi?" Graydon düşünceli bir ifadeyle sordu.

Kadın dudağını çiğnedi. "Devam etmek için fazla bir şey değil ama idare eder. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu sormak aklıma gelmedi. Ferion maskeli baloya katılmadığı için Malfeasance'a bu akşam vardığını düşünmüştüm ama bu doğru değil. Emin olduğum tek şey onu kahvaltıda gördüğüm. Eğer hemen ardından Malfeasance'a gittiyse, seyahat etmek için neredeyse bir gün geçirmiş demektir. Kaybedecek bir dakikam bile yok."

Ferion'un onu bulana kadar ne kadar maddi zarar verebileceğini ancak Tanrılar bilebilirdi.

Yokluğu fark edilecekti ve bunu Calondir'den saklayabilme şansı giderek azalıyordu. Lianne ve Alanna ona güveniyordu ama diğer muhafızları ve hizmetkârlarının hiçbirini güvenmiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Graydon sordu.

"At arabası çok zaman alır," diye mırıldandı. "At sırtında seyahat etmem ve yanıma Lianne ya da Alanna'yı almam gerekecek. Diğer yaygara koparacaktır ama birinin geride kalıp araya girmeye çalışması gerekiyor."

İri eller omuzlarına yerleşerek onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Graydon, "Kaybedecek bir dakikam bile yok da ne demek?" dedi.

Onun gölgeli yüzüne bakarak, "Yaptıkların için çok teşekkür ederim. Bu gece ayrılmadan önce bana bir iyilik daha yapıp beni Grosvenor Meydanı'na götürebilir misin?"

Elleri büküldü ve nedense vücudu yeniden gerildi. "Hayır" dedi.

— BEŞ —

Bu kadar ani konuşmak istememişti.

Hiçbir şey kastetmemişti. Kadının ne demek istediğini anladığında, inkâr duygusu onu sarmış ve o farkına varmadan kelime ağzından çıkıvermişti.

Ayın belirsiz ışığında Beluviel'in güzel, kalkık yüzüne baktığında, cevabının onu şaşkına çevirdiğini gördü. Gözlerini kırıştırdı ve omurgasını dikleştirdi. Avuçlarının içinden omuzlarının sertliğini hissedebiliyordu.

Onun tepkisini tanımaya başlamıştı. Ne zaman bir zorlukla karşılaşsa, doğrulur ve kendini buna hazırlardı.

Sıkışmış omuzlarını çözmesi ve söyleyecek daha tutarlı bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Ne yazık ki bunun için kendisini şu anda anladığından daha fazla anlaması gerekiyordu. Onu çok sıkı kavradığını fark ederek parmaklarını gevşetmeye zorladı.

Belli bir kısıtlamayla, "Hemen gitmeniz gerekiyorsa, Malfeasance'tan bir fayton kiralayabileceğime eminim," dedi.

Kadının o pis cehennem çukuruna geri döneceğini düşününce içinden şiddet fışkırdı. Nefesinin altında küfretti ve kendini dizginledi. "Özür dilerim. Demek istediğim, hayır, seni Grosvenor Meydanı'na bırakmayacağım. Eğer izin verirsen seni Wembley'e götüreceğim."

Bir nefes aldı. Onu reddetmek üzere olduğunu anlayan adam sözlerine devam etti. "Bir şey söylemeden önce bir düşün. Seni oraya bir Cinden başka herkesten çok daha hızlı götürebilirim, ama karşılığında senden bir iyilik talep etmem. Soruşturmalar yapmak için yol üzerindeki ilan evlerinde durabiliriz. Ferion ve Malphas'ın malikanesini benimle çok daha hızlı bulabilirsin, ayrıca-"

Ayrıca, seni henüz terk etmek istemiyorum.

Söylemeden önce kendini tuttu. Böyle bir şeyi ona itiraf etmek şöyle dursun, böyle hissetmeye bile hakkı yoktu.

Bunun son derece uygunsuz olduğu gerçeği bir yana, bir parçası - tamamen kurnaz ve vicdansız olan parçası - bunu söylerse, teklifini geri çevirmek zorunda kalabileceğini fark etti.

Bunun olmasına izin vermeye hazır değildi.

"Neyin dışında?" Nazik sorusu onu kendine getirdi. "Ekstra korumaya sahip olman en iyisi olabilir," diye bitirdi.

Topal. Sonra dūřündükçe daha da emin oldu. "Malphas davetsiz gelmemizden hoşnut olmayacaktır ama kapısının önünde bir değil iki farklı demenin temsilcilerinin olması onun davranışlarını kontrol edebilir."

"Nöbetçi görevinizi bu kadar uzun süre bırakabileceğinizden emin misiniz?" diye sordu. "Maskeli baloya katılmak için New York'tan buraya kadar geldin. Eminim programınızda toplantılar ve sosyal faaliyetler vardır. Dragos'un sana ihtiyaçı olmayacak mı?"

Bunu bir kenara bıraktı. "Constantine ve benim burada olduğumuz sürece çok hafif görevlerimiz var. Sen ve ben işimizi bitirdiğimizde tekrar alamayacağım hiçbir görev bırakmayacağım."

"Eğer beni götürürsen, bu özel bir anlaşma olmalı," dedi. "Sadece seninle benim aramda bir şey olmalı, Elf ve Wyr demesneleri arasında değil. Mutlak gizliliği korumalıyız."

"Elbette," diye cevap verdi. "Bu konuda ağzımı sıkı tutacağıma söz verdim zaten. Bu Malphas'ın malikānesine yapacağımız yolculuğu da kapsıyor."

"Gerçekten çok daha hızlı seyahat edebilirdik," dedi yavaşça. "Londra'ya da daha hızlı dönebiliriz. Belki de bunu Calondir'in dikkatinden uzak tutmanın bir yolunu bulabilirim."

Artık söyleyeceklerini söylediğine göre, onun kararını vermesini bekledi.

Kadın ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Evet, teşekkür ederim. Yardımınız için çok minnettar olurum. Yine de eve dönmem gerekiyor, böylece seyahat kıyafetlerimi giyebilirim. Ferion'un bir not bırakıp bırakmadığını görmek istiyorum. Eğer bıraktıysa, ondan bilgi toplayabiliriz. Ayrıca, Alanna ve Lianne için daha fazla talimat bırakmam gerekiyor."

"Dragos ve Constantine'e kısa bir süreliğine Londra'dan ayrılacağımı bildirmek için Vauxhall'a dönmeliyim," dedi. Yapması gereken başka bir iş daha vardı ama bundan ona bahsetmeyecekti. "Seni Grosvenor Meydanı'na götürebilirim. Sonra Vauxhall'a gideceğim. İhtiyacım olacak

üstümü değiştirebilmem için otelimizdeki odalarımıza uğramalıyım, ama daha sonra senin için geri dönebilirim."

"Bu harika olur," dedi kadın o kadar belirgin bir rahatlamayla, gülümsemek istedi. "Aslında, bu muhteşemin de ötesinde olur. Graydon, derin minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

"Gerek yok leydim," dedi ona. "Size yardım edebilmiş olmam bile teşekkür için yeterli."

Bunu içtenlikle söylemişti. Gerçekten de öyleydi ama kurnaz yanı, vicdansız yanı, yaptığı şey için daha az fedakârca başka nedenler fısıldıyordu.

Seninle daha fazla zaman geçirme, yolunu kolaylaştırma, bir ya da iki gülümsemeyi paylaşma şansını elde etmek. Sana küçük şekillerde dokunmak, eline, omzuna dokunmak, belki seni tekrar öpmek, alnından ya da yanağından. Ya da dudaktan.

Hayır, bunu söylemedi. Aklından bile geçirmemeliydi.

Ama düşündü.

Söyledi ve Calondir'den her türlü şeyi saklamakta bir sakınca görmediğini fark etti. Dünyanın geri kalanından da pek çok şeyi saklamaya istekli olduğunu anlamaya başladı.

Tehlikeli bir yere varmıştı. Constantine haklıydı. Beluviel, Graydon'ın sayamayacağı kadar çok nedenden ötürü ulaşılmazın ta kendisiydi.

Yine de tüm bunlara rağmen, ona karşı derin duygular beslemeye başlamıştı. Sadece saygı ya da sevgiden daha derin.

Neyse ki, bu maceraları kısa sürecek ve yerleşik bir sonucu vardı. Beluviel kendi hayatına geri dönecek, o da kendi hayatına dönecekti. Belki de bu yüzden bu deneyime dört elle sarılma ihtiyacı hissediyordu. Bu onunla zaman geçirebileceği tek fırsat olabilirdi.

Gözlenmediklerinden emin olmak için karanlık ve ıssız sokağa şöyle bir göz attıktan sonra şekil değiştirdi ve kızın sırtına binmesine yardım etmek için çömeldi. Kız omuzlarına sıkıca yerleştikten sonra fırladı. Havada süzülürken başını kaldırarak Londra'nın ağır şehir kokusunu aşağıda bırakmanın keyfini çıkardı. Kızın yumuşak, keyifli kahkahası ruhunu gülümsetti.

Uçuş yine kısa sürdü. Kısa süre sonra, Grosvenor Meydanı'ndaki parka doğru spiral çizerek alçaldı. Burası şehrin en varlıklı ve şık bölgelerinden biriydi. Güç'ün belirgin kıvılcımları mahalleyi süslüyordu. Çevrede birkaç büyü kullanıcısı vardı.

Onlardan uzak durmaya özen göstererek büyük, yaşlı bir meşe ağacının yanına indi. Kadın onun sırtından kaydı. Ona telepatik olarak, *"Çabuk olacağım."* dedi.

Teşekkür ederim. Kızın bakışları onunkilere kaydı. *Ben de öyle yapacağım. Hazır olduğunda benimle bu noktada buluş,* dedi.

Evet. Kadın durakladı ve beklenmedik bir şekilde parmaklarını adamın boynundaki tüylerin üzerinde gezdirdi.

Adam dondu kaldı. Bunun ne kadar samimi görüldüğünü ya da kartal tüylerinin zarif örtüsü altında bile onun dokunuşuna karşı ne kadar hassas olduğunu bilemezdi. Sevmekten duyduğu haz omurgasından aşağı aktı.

Bir şey söylemeli ya da uzaklaşmalıydı. İkisini de yapmadı. Bunun yerine, çok hafifçe, onun dokunuşuna doğru eğildi.

Bu onun için yanılttı ama yanlış düğmesi kopmuş gibiydi ve umurunda değildi.

Kadın uzaklaştığında, bir an için kendini yoksun hissetti. Kadının birkaç Güç kıvılcımı barındıran evlerden birine doğru adım atışını izleyecek kadar uzun süre oyalandı.

Kadın uzaklaştıkça, onu görmesi daha da zorlaştı. Birkaç adım sonra kız tamamen gözden kayboldu ve adam onun gizlenme konusunda ciddi bir yeteneği olduğunu fark etti.

Oyalanmak için daha fazla bahanesi kalmayınca, arkasını döndü ve tekrar Vauxhall'a ve maskeye doğru yola koyuldu.

Bu kez Beluviel olmadan, gözlenip gözlenmediğini umursamıyordu. Bahçelerin içine indi, şekil değiştirdi ve dans alanına giden ana yola saptı.

Gece yarısı olmuş ve herkes maskelerini çıkarmıştı. Weston'ı ararken sarhoş parti müdavimlerinden oluşan birkaç grubun yanından hızla geçti.

Kontu, Yunan bilgeliğin tanrıçası Athena gibi giyinmiş, göz alıcı kızıl saçlı bir kadınla yakın sohbet halinde buldu. Çiftin yanından geçerken telepatik olarak, *Weston, böldüğüm için beni bağışla,* dedi. *Biraz konuşabilir miyiz?*

Elbette, diye yanıtladı diğer erkek. Bana bir dakika ver.

Weston arkadaşına mazeretlerini anlatırken Graydon da içeceklerin bulunduğu alana doğru yürüdü. Kokteyl çeşmelerinden hâlâ konyak ve şampanya akıyordu ve masalarda bol miktarda yiyecek duruyordu.

Kendine büyük bir tabak sosis alarak hızlı bir tasarrufla yedi.

Weston omzunun arkasından, "Keyif için değil, uçuş için enerji depolamak amacıyla yiyor gibi görünüyorsun," dedi.

Weston bir Wyr kuşuydu. Graydon diğer adamın bu kadar zeki olmasına şaşırırmamalıydı.

Bu gözleme cevap vermemeyi tercih etti. Masadan uzaklaşarak, "Malfeasance hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Weston'ın yumuşak ifadesi hiç değişmedi. Graydon kadar olmasa da uzun boylu bir adamdı; kestane rengi saçları, ince yüz hatları, derin bakışlı gözleri ve çoğu zaman hafif, ironik bir gülümsemeyle eğilen bir ağzı vardı.

Özel bir adam olarak tanınan Weston sessiz bir güce sahipti. Graydon onu sever ve saygı duyardı. Ayrıca bazı insanların Weston'dan korktuğunu da biliyordu. Ama bazı insanlar da ondan korkuyordu.

Graydon izlerken, diğer adam bir tabak aldı ve kendisine bir beze ile tuzlu bir jöle ikram etti, sonra da kalabalığa döndü.

Weston, "Malfeasance'ın sunduklarından hoşlanacağından pek emin değilim dostum," dedi.

Graydon tekrar telepatiye geçti. *Kadınları istekleri dışında alıkoyduklarını ve çocukları seks için sattıklarını biliyor musunuz?*

Kont'un ince yüz hatlarına nüfuz etmek mümkün değildi ama bezesinden bir ısırık almak yerine dikkatle tabağına koydu. Adamla ilgili hiçbir şey ne düşündüğünü göstermiyordu. Nabızı bile yükselmemişti.

Weston'ın bu habere gerçekten kayıtsız kaldığı ya da zaten bildiği düşünülebilirdi ama Graydon kontu çok uzun zamandır tanıyordu. Weston'ın bildiğine inanmıyordu, çünkü bilseydi bunu durdurmak için çoktan bir şeyler yapardı.

Hayır, bu çok trajik ve iğrenç bir haberdi ama yine de Weston tepkisini belli etmemişti. Graydon onun demir gibi kendine hâkimiyetine hayran kalmıştı.

Weston bir işaret parmağıyla bezesini tabağın üzerinde küçük bir mesafe kadar itti. *Bunun farkında değildim*, dedi. *Malfeasance'a gittiniz mi? Bunu kendi gözlerinizle gördünüz mü?*

Evet. Oradan yeni geldim. Özel bir meselenin peşindeydim. Bu yüzden pek çok şeyi yapmaktan kaçındım. Bu gece için çocukların parasını ödedim. Akşam yemeği yiyorlar. Öfke tekrar alevlendi ve onu bastırdı. İnatçı bir kararlılıkla tabağındaki son yemeği de bitirdi ve dikkatlice bir kenara koydu. Geri dönmeye tamamen hazırım, ancak yapılması gerektiğini düşündüğüm türden bir eylemde bulunursam hükümetinizin New York Wyr'leriyle ciddi bir sorunu olabilir.

Weston da tabağını bir kenara bıraktı ve onun bakışlarına karşılık verdi. *Onun yerine bana geldiğiniz için teşekkür ederim. Ayrılmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Size söz veriyorum, çocukları bir saat içinde gözetimim altına alacağım ve ailelerine iade edilmelerini ya da iyi evler edinmelerini sağlayacağım. Ayrıca kadınların ihtiyaç duydukları bakımı almalarını sağlayacağım, gerekirse saygın bir iş de dahil olmak üzere.*

Peki ya görevi kötüye kullanma? Graydon hırladı.

Şahinin gözleri parladı. Vahşi bakışları ile vurdumduymaz ifadesi arasındaki fark sarsıcıydı. *İçiniz rahat olsun, çok kısa bir süre içinde Malfeasance artık var olmayacak.*

Bir nefes üfledi. *Teşekkür ederim.*

İzninizle. Weston ona hafif bir selam verdi. *Akşam geç oldu ve yapacak çok işim olduğunu yeni fark ettim.*

Weston'ın uzaklaşmasını izlerken, Kont'un vücudundaki sıvı değişimini fark etti. Medeniyet geri çekilmiş ve adamın yırtıcılığı ön plana çıkmıştı.

Graydon'ın kaslarındaki gerginlik biraz azaldı. Kont sözünün eri bir adamdı. Graydon'ın Weston'ın yapılması gerekeni yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Kalabalığa göz gezdirerek Dragos'un yerini kolayca buldu. Ejderhanın etrafı insanlarla çevriliydi ve omuz omuza duruyordu.

çevresindeki neredeyse herkesin üzerindeydi.

Graydon kalabalığın arasından omuzlayarak ilerledi ve kendisini karşılayanlarla selamlaştı. Dragos'un dikkatini çekecek kadar yaklaştığında ejderha ona başıyla selam verdi.

Dragos'a şöyle dedi: "*Kişisel bir aciliyet meselesi ortaya çıktı.*"

Dragos'un mürekkep rengi kaşlarından biri kalktı. *Kişisel acil bir meseleniz mi var? Burada, Londra'da mı?*

Korkarım daha fazla bir şey söyleyemem, dedi Graydon. *Ama bir ya da iki günlüğüne ayrılmam gerekiyor.*

Benim olmadıkça sırlardan hoşlanmam, dedi Dragos ona delici bir bakış atarak.

Anlıyorum, diye cevap verdi Graydon. *Ne yazık ki bunu anlatmak bana düşmez.*

Kalabalığın üzerinden Dragos'un altın rengi gözleri ona dikildi. *Bunun benimle ya da Wyr malikânesiyle bir ilgisi yok mu?*

Kesinlikle hiçbir ilgisi yok, dedi.

Birkaç dakika sonra ejderha, *"Eğer iki gün içinde senden haber alamazsam, seni aramaya geleceğim,"* dedi.

Graydon ona orantısız bir gülümseme verdi. *Benden haber alacaksınız.*

Dragos başını salladı. Konuyla ilgili başka bir şey söylemeden dikkatini tekrar etrafında sohbet eden insanlara çevirdi ve Graydon'ı nöbetçi görevinden azat etti.

Graydon dönerek hızlı ve uzun adımlarla kalabalığı geride bıraktı. Partiden uzaklaştıkça, içinde yaşayan vahşi, evcilleşmemiş yaratık onu koşturmak zorlayana kadar daha hızlı yürüdü.

Koşarken şekil değiştirdi ve yeryüzünü geride bıraktı.

Otelinde kısa bir mola verip akşam kıyafetlerini değiştirdikten ve sağlam seyahat kıyafetleri ile silahlarını kuşandıktan sonra Grosvenor Meydanı'na doğru kanatlandı.

Nöbetçi olmayı seviyordu. Sorumluluğu, meydan okumayı, adalet duygusunu ve iyi yapılmış bir işten aldığı tatmini seviyordu. İçindeki yırtıcı hayvan suçluları avlamaktan büyük bir tatmin duyuyordu ve sahiplenici tarafı New York'taki Wyr malikânesini kendisininmiş gibi sahiplenmeyi seviyordu.

Bu şiddetli gururu diğer nöbetçilerle de paylaşıyordu. Onlar bir aileden daha fazlasıydı; onlar bir ulustu. Uğruna savaştığı, kanını akıttığı ve korumak için çok çalıştığı bir yeri vardı.

Bu coşkulu duygu patlamasını hissetmemeliydi. *Ulaşamaz* olarak tanımladığı kadına geri dönmek için bu kadar hevesli olmamalıydı.

Aile, adalet ve ulus kavramları onun içinde derinlerdeydi ama gryphon daha da derinlerde bir yerde yaşıyordu.

Grosvenor Meydanı'na, imkânsıza, elde edilemeze doğru uçarken de aynı tutkuyla gökyüzüne uzanıyordu ve bunu yapıyordu çünkü ona dönme ihtiyacı uçma ihtiyacı gibiydi, kalbine saplanan bir ok gibiydi.

Öyle yaptı, çünkü başka türlü yapamazdı.

Bel ile ayrıldıkları parkta yere çakıldı. Büyük meşe ağacının yanına indiğinde, zengin çimenlerin koyu yeşilinden başka hiçbir arkadaşı olmadan yalnız olduğunu düşündü. Sonra meşenin altındaki gölge

hareket etti. Etrafında dönüyordu,

Şiddet dürtüsünü kontrol altında tuttu çünkü bir yanı hâlâ hareket eden gölgenin ağaç *olduğuna inanıyordu*. Aynı imza enerjisini, aynı kokuyu taşıyorlardı.

Gölge uzun boylu, dişi bir Elf savaşçısına dönüştü. Bel'i tanıdığında kaslarını bir heyecan kapladı.

Masktaki saf, dokunulmaz bakire, sade, kadınsı elbisesiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Tepesindeki yıldız ışığı onun iri, koyu gözlerinde parlayan ışıktan daha sönüktü.

Uzun saçlarını örmüş, Elf zırhından daha sağlam ve hızlı yolculuklar için daha uygun olan deri giysiler giymiş ve sırtına bir kılıç bağlamıştı. Tüm bunların üzerine bir pelerin giymişti. Daha önceki düz siyah pelerinin yerine, bu pelerin etrafındaki gecenin renklerine büründüğü için daha incelikliydi.

Bu, Ormanın Hanımı'ydı. Dünyanın vahşi alanlarını biliyordu. En yaşlılarının çoğunu o doğurmuştu. Dünyanın dört bir yanından gelen Yaşlı Irkların insanları ona saygı duyuyordu ve bunların arasında Wyr'ler de vardı.

Çoğu zaman, kadim anıları ve bilgileri bir kenara bırakıp g ü n d e l i k yaşamın yavanlığına yol açmak kolaydı.

Şimdi ona baktığında, gryphon onun kim olduğunu tamamen biliyordu. Hatırladı ve bazen gururlu olabilse de, diz çökmek için neredeyse ezici bir istek duydu.

Yapmadı ama başını derinden eğdi. *Leydim.*

Gagasının uzun, saf çizgisine dokundu. *Güzel gryphon.*

Bu yolculukta beni taşıdığın için teşekkür ederim.

Seni gitmen gereken her yere taşıyacağım, dedi gryphon ona. Çömelmiş. Kız onun sırtına sıçradı ve onun yokluğunda boş hissetmeye başlayan omuzlarındaki yer yeniden tamamlanmış hissetti.

Gece havasına fırladı ve uygarlığı geride bırakana kadar tırmandı.

Ancak o zaman büyük bir kavis çizerek batıya doğru uçtu.

≡ ALTI ≡

Bel gryphon'un uçuşunu daha önce bir kez tecrübe etmiş olsa da, havada mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha hızlı ilerliyorlardı. Dakikalar içinde Londra'yı geride bıraktıklarında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ferion'u bulacaklardı. Bunu biliyordu. Çok fazla maddi zarar vermeden önce onu bulacaklardı. Graydon ikisini de Grosvenor Meydanı'na götürmeyi **k a b u l** ederse, gün ağarmadan ya da en azından öğleden önce dönmeleri bile mümkün olabilirdi.

Şansları yaver giderse, Calondir maskeli balodan dönmemiş bile olabilirdi. Ya da belki de bir randevu için oyalanacak ve günün ilerleyen saatlerine kadar dönmeyecekti. Her iki durumda da, o akşam ilk kez umutla dolmuştu.

Graydon kısa bir süre için hızını yavaşlattı. Kadın bunu sorgulamaya başladığında bile, Graydon yönünü değiştirerek yeniden ilerlemeye başladı, ta ki kadın onun aşağıdaki gölgeli bir yolun izini takip etmeye başladığını fark edene kadar.

Kısa süre sonra bir bina kümesine geldiler. Gryphon irtifasını düşürüp dönerken, Bel etrafı inceledi.

Binaların çoğu karanlık olsa da en büyüğünün bir posta evi ve han olduğu belliydi. Saat geç olmasına rağmen pencerelerde hâlâ lamba ışığı parlıyordu.

Durup bilgi almak ister misiniz, yoksa yolunuza devam mı edeceksiniz? diye sordu Graydon.

Bir süre sonra, *"Bence yola devam etmeliyiz,"* diye cevap verdi. *Burası Londra'ya çok yakın. Ferion'un bu kadar çabuk duracağını sanmıyorum.*

Pekâlâ. Gryphon bir kez daha yukarı doğru yükseldi. Adam hızlandıkça, bu deneyimden asla bıkmayacağını düşündü. Ferion'un

Soğuk ve sert rüzgâr yorgunluğunu ve cesaretsizliğini alıp götürdü, ta ki zihni keskinleşip bıçak gibi keskinleşene kadar.

"Wembley'e ulaşmamız ne kadar sürer sence?" diye sordu.

Bir saatlik uçuştan daha fazla sürebileceğini sanmıyorum, dedi ona. Belirli bir yönlendirme olmadan bir taşra malikânesinin yerini bulmak daha uzun sürecektir.

Belki de şaşırtıcı derecede korkunç hanı bulabilirsek, oradan yol tarifi alabiliriz, dedi kuru bir sesle.

Umarım, diye cevap verdi adam.

Merakla sordu, nasıl aramayı öneriyorsun?

Adam durakladı. Ferion'un size bir not bıraktığını sanmıyorum?

Onun göremeyeceğini hatırlamadan önce başını salladı. Hayır, bırakmadı, yani gerçekten ne zaman gittiğini bilmiyoruz.

Bu durumda, Wembley'e ulaşana kadar durmamız gerektiğini düşünmüyorum. Oraya vardığımızda, yol boyunca geriye doğru ilerleyebiliriz. Şansımız yaver giderse Ferion'un kendisine rastlayabiliriz ama onu yakalamak için çok geç kalırsak en azından Malphas'ın malikanesinin yolunu bulmayı umabiliriz. Sahibi bir cin. Malphas'ın ziyaretçileri ortalama bir gezginden çok daha farklı olacaktır. Birileri burayı biliyordur.

Bu mantıklı, dedi. Adamın mantıklı düşünmesi ona derin bir rahatlama hissi verdi. O olgun bir yırtıcıydı. Nasıl avlanacağına dair stratejileri ondan daha iyi biliyordu.

Nasılsın? diye sordu. Derin zihinsel sesi yeniden yumuşamıştı.

Umarım çok üşümemişsindir?

Rahatlaması daha sıcak bir duyguya dönüştü. Adam sadece ona yardım etmek için gönüllü olmamıştı, aynı zamanda onun iyiliği için duyduğu endişe de gerçektir.

İyi bir adamdı, nazik bir adamdı ve hiçbir ödeme ya da karşılık imasında bulunmadan onun için elinden geleni yapmıştı.

Dragos onu hak etmiyor, diye düşündü. Parmaklarını gryphon'un boynunun zarif, güçlü çizgisinde hafifçe gezdirdi. İnsan formunda olsaydı, bu kadar yakın olmasına izin vermesi düşünülemezdi ama Wyr formundayken ona dokunmasına izin vermek son derece rahatlatıcıydı.

Ben iyiyim, dedi ona. Sorduğun için teşekkür ederim.

Zihinsel sesi hırçınlaştı. Sadece emin olmak istedim. Durmak istersen bana haber ver. Isınabilmen için bir ateş yakabilirim.

Teklifi, Graydon'ın kaba, güneşten bronzlaşmış yüz hatlarının parlak, sıçrayan alevlerle vurgulandığı bir kamp ateşinin yanında birlikte oturduğumuz bir görüntüyü akla getirdi. Ateşin ışığı onun koyu gri, dikkatli bakışlarına yansıyor ve çevredeki orman gecenin koyu mavisiyle örtünecekti.

Birlikte konuşabilirlerdi. Sadece konuşabilirlerdi, herhangi bir şey ve her şey hakkında.

Tanrım, bunu o kadar çok istiyordu ki.

Söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatsız olarak zihnini görüntüden uzaklaştırdı. Normalde iyi düzenlenmiş duyguları allak bullak olmuştu. İsyankâr dürtüleri ve sapkın arzularıyla dönüşmekte olduğu bu kişiyi tanııyordu.

Cevabını kararlı ve sakin bir şekilde vermeye zorlayarak, *"Şu anda buna ihtiyacım yok, teşekkür ederim, ama ihtiyacım olursa sana haber veririm,"* dedi.

Hayatında çok sayıda iyi insan vardı. Alanna ve Lianne onu seviyordu, o da onları seviyordu. Birçok zevk ve eğlenceyle dolu zengin bir hayatı vardı. Onu önemseyen insanlar vardı. Calondir Elf malikânesinin Lordu olabilirdi ama o da onun Leydisi'ydi.

Elf malikânesine inanıyordu. Tıpkı Ormanı ve Charleston'ın hemen dışındaki kamusal evlerini çevreleyen geniş bahçeleri beslediği gibi, orası için çalışıyor ve ona özen gösteriyordu. Calondir kanunla yönetiyor olabilirdi ama insanların tavsiye, sorun çözme ya da teselli için başvurduğu kişi oydu.

Neredeyse hiç yalnız kalmıyordu, peki Graydon'ın ilgisi ve alakası neden içinde bu kadar yalnız bir noktaya dokunuyordu? Göğsündeki uzak sızı, onunla vakit geçirdikçe daha da yakınlaştı ve keskinleşti.

Sıkıntıyla gözlerini kapadı ve odağını içine çevirdi. Adam bir daha konuşmadı. Wembley'e giden yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettiler.

Gryphon'un uçuş ritmi değiştiğinde gözlerini açtı. Büyük bir kasabanın üzerinde uçuyorlardı. Bir ya da iki ışık yanıp sönüyordu ama binaların çoğu gölgeli ve karanlıktı. Graydon alçalırken

ve döndüğünde, bir su parıltısının yanında bir değirmenin işaret çarkını gördü.

Wembley'e ulaşmışlardı.

Gryphon bir daire çizerek uçtukten sonra yol boyunca geri döndü.

Kasabanın eteklerinde rastladıkları ilk bina kümesi de kasabanın geri kalanı gibi karanlıktı. Saatin geç olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değildi.

Bel yol kenarındaki bir hanın kendine özgü düzenini fark etti; hanın arka tarafında oldukça büyük bir ahır vardı. Birkaç saat içinde han çalışanları kahvaltı hazırlamak için koşuşturmaya başlayacaktı.

Gryphon ön avluya inmek için süzüldü. Yere iner inmez Bel sırtından kaydı ve şekil değiştirdi. Yakınlarda bir yerde bir köpek havladı ve sonra sustu. Yağmur bu kadar batıya yağmamıştı ve gece sert bir ayazla parlıyordu.

"Ferion'un burada durup durmadığının kokusunu alabileceğinizi sanmıyorum?" Sesini çok alçak tuttu.

"Burada değil, üzgünüm. Çoğunlukla sadece at ve gübre kokusu alabiliyorum." Graydon büyük bir elini onun sırtına koydu. Sesini onunki kadar alçak tuttu. "İçeriye soruşturayım mı?"

Kadın onun gölgeli yüzüne gülümsedi. "Teklifin için teşekkürler ama hayır, sorabilirim. Şehrin yeterince dışındayız, varlığımın haberi Calondir'e ulaşmaz. Eğer şans eseri bir şey keşfederse, bu başka bir kaynaktan gelecektir."

Adam başını salladı ve kadının ön kapıya kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Yolun yarısında durakladı. Hancıyı ya da çalışanlarını uyandırırrsa, misafirlerinden herhangi birini de uyandırabilirdi.

Fısıldadı, "Önce ahırları kontrol edelim. Belki de atlarla birlikte uyuyan bir seyis ya da seyis vardır. Onları sorgulamak, handa kalan insanların şikâyetleriyle uğraşmaktan daha hızlı olabilir."

Başını salladı. "İyi düşünmüşsün."

Hanın arka tarafına doğru ilerlediler. Graydon ahırın kapısını açarken kadın bir kenarda durdu.

At ve saman kokusuyla birlikte sıcaklık, soğuk yanaklarına doğru yayıldı. Bir at uykulu uykulu kişnedi. Bir şey hışırdadı ve gölgelerden bir köpeğin alçak, tehditkâr hırıltısı duyuldu.

Genç ve gergin bir erkek sesi, "Her kimsen, geri çekilsen iyi olur. Köpeğim ısırır."

Bel bir elini Graydon'ın koluna koydu. Sakinleştirici bir sesle, "Sana zarar vermek istemiyoruz. Tek istediğimiz sana birkaç soru sormak. Sizi uyandırdığımız için özür dilerim ve ayırdığınız zamanın karşılığını ödemeye hazırım."

Çakmak taşının çıraya çarpmasıyla çıkan küçük seslerle birlikte daha fazla hışırtı duyuldu ve ardından lambanın sıcak ışığı ahırın içini aydınlattı. Sırık gibi ve beceriksiz bir çocukla cinsi belirsiz bir köpek onlara dikkatle bakıyordu.

Çocuk Bel'e baktığında bakışları genişledi. "Bu her şeyi yener," diye nefes aldı. "Daha önce hiç Elf bir kadınla konuşmamıştım. Ya da belki de Fae'sinizdir? Yolda zaman zaman Fae ve Elfler gördüm."

"Ben Elf'im," dedi ona, onun coşkusuna hafifçe gülümseyerek. "İçeri girip kapıyı kapatabilir miyiz? Yoksa atlarınız üşüyebilir."

"Evet leydim, eğer sizi memnun edecekse." Çocuk Graydon'a baktı, o da ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme onu rahatlatmış gibi görünüyordu, ama köpeğinin bacakları kaskatı kesilmiş ve uyarıcı bir şekilde kıllanmıştı.

Bel ve Graydon içeri girdiler. Graydon sessizce kapıyı kapatıp kilitlerken, Bel çocuğa şöyle dedi: "Oğlumu arıyorum ve onu görüp görmediğinizi merak ettim. Dün geç saatlerde bu bölgeden geçmiş olmalı. Aslında o benim üvey oğlum, yani bana pek benzemiyor. Soluk sarı saçları var."

Çocuk başını salladı. Gerginliği azalmamıştı ama Bel konuştuğu korkusu daha da azalıyordu. "Hayır leydim. Bir süredir bu yolda hiç Elf seyahat etmedi. Olsaydı duyardım. Yanlış anlamayın ama sizi pek sık görmüyoruz."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Hayal kırıklığı omuzlarına yüklendi ve uçuşun başındaki keskin ve berrak düşünceleri bulanıklaştı.

Alnını ovuşturarak odaklanmaya çalıştı. Bu kadar hayal kırıklığına uğramasına hiç gerek yoktu. Aramaya daha yeni başlamışlardı. Burası sadece soru sormak için durdukları ilk yerdi.

Graydon iri bir elini onun sırtına koydu, dokunuşu sessizce onu destekliyordu.

Çocuğa sordu, "Geçtikleri zaman, Yaşlı Irklardan insanlar hanınızda dururlar mı? Belki de yakınlarda onlardan birine ait bir malikâne olduğunu duymuşsunuzdur?"

Çocuk doğruldu, yorgun bakışları daha uyanık hale geldi. "Eskiden Stanton Malikânesi olan yerden bahsediyorsun," dedi. "Orası değirmenin öbür tarafında, büyük tepenin üzerinde, yaklaşık yarım mil ötede. Oradakilerin tuhaf tipler olduğunu duydum."

"Nasıl yani?" diye sordu hemen.

"Bazen lord hazretleri bir ya da iki haftalığına bir ev dolusu personel tutuyor, ancak daha sonra onları evlerine gönderiyor ve ev haftalar ya da aylar boyunca karanlık ve sessiz kalıyor. Bazen de evde kimsenin olmaması gerekirken, evin içinde ışıklar yandığını duydum." Çocuğun bakışları irileşmiş ve ciddileşmişti. "Bir keresinde polis memuru kontrol etmek için yukarı çıktı ve kimse yoktu. Evdeki tozun bir santim kalınlığında olduğunu ve hiç rahatsız edilmediğini söyledi. Evin perili olduğuna yemin ediyor."

"Hayaletlerle dolu bir ev." Graydon ona bir kaşını kaldırdı. Çocuğa sordu: "Londra'dan biri gelse, o eve ulaşmak için başka bir yoldan gidebilir mi, yoksa buradan mı geçmesi gerekir?"

Çocuk biraz düşündükten sonra, "Eski Feribotçu Yolu'nu kullanabilirler. O yolu kullanırlarsa kasabanın içinden geçmek zorunda kalmazlar. Doğrudan değirmenin yanından geçer."

"Teşekkür ederim," dedi Graydon ona. "Çok yardımcı oldunuz. Size son bir sorum var. Biraz ekmek ve peynir almak için mutfağa gizlice girebilir misiniz? Belki akşam yemeğinden kalan soğuk tavuk ya da rosto da olabilir. Her şey olur ve süslü olması da gerekmez."

"Evet efendim," dedi çocuk. "Hanımefendiyi uyandırabilirim ve isterseniz size sıcak bir yemek pişirebilir. Gerçi biraz homurdanabilir."

"Hanımını uyandırmana gerek yok," dedi Bel ona. "Ahıra geldik, böylece insanları gereksiz yere rahatsız etmekten kaçınmış oluruz."

Çocuk başını salladı. "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Feneri bırakarak dışarı çıktı ve köpek Graydon'ın yanından geçerek onun peşine takıldı.

Bell iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Durma konusunda kendimi huzursuz hissediyorum. Ferion diğer yolu seçebilir ve doğruca

malikaneye. Şu anda orada olabilir."

"Bu doğru," dedi Graydon. "Ama biliyorsun, eğer geldiyse büyük ihtimalle uyuyordur. Uzun bir yolculuk günü geçirmiştir ve saat sabahın üçünü geçmiştir." Durdu ve onu inceledi. "Belli ki mücadele etmeye başlamışsın ve bu kadar solgun olman hoşuma gitmiyor. En son ne zaman dinlendin ya da bir şeyler yedin?"

Parmaklarının ucuyla ona baktı ve geçmişi düşündü. "Sanırım kahvaltı yapmış olmalıyım. Maskede çok fazla yemek olacağını bildiğim için öğle yemeği yemeye zahmet etmedim. Sonra kafam başka şeylerle meşgul oldu."

Konuşurken, yollarını ayırdıklarından beri onun insan halini ilk kez gördüğünü fark etti ve görünüşündeki değişiklik onu şaşırttı.

Artık gece kıyafetleri değil, avcı renklerinde sağlam giysiler giyiyordu. Uzun bir kışlık palto, koyu renk çizmelerinin üstünü örtüyordu. Belindeki kemerde bir av bıçağı ve geniş sırtına bağlı bir kılıç taşıyordu.

Kıyafetlerinin kahverengi ve yeşili, saçlarının güneşten kızarmış parlaklığını vurguluyor ve koyu gri gözlerine derinlik katıyordu.

Köpeğin hırlamadan duramamasına şaşmamalı, diye düşündü. Daha önce resmi bir gece kıyafeti giydiği zamanların aksine, şimdi rahat ve tehlikeli görünüyordu. Yüz ifadesindeki nezaket olmasaydı, bu adam onu da kolaylıkla korkutabilirdi.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Uzun bir gün ve akşam oldu. Gecenin bir yarısı malikâneye yorgun ve konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde gelmek hata olur. Ne Ferion ne de Malphas gelişimizi hoş karşılayacaktır. Aslına bakarsanız, muhtemelen aramızda hararetli ve tatsız bir tartışma yaşanacak. Ne kadar zor olursa olsun, yemek için zaman ayıracağız ve eğer uyuyabileceğini düşünüyorsan, şafağa kadar bir saat kadar kestirebileceğin ya da en azından rahatlayabileceğin kadar rahat bir yer bulmamızı öneririm."

Söylediği şey çok mantıklıydı ve bunu söylerken kullandığı yavan, sakın yol daha da zorlayıcıydı.

Ellerini bırakarak yüzünü buruşturdu. "Bu konuda benden çok daha net düşünüyorsun. Ve haklısın, tabii ki. Biz bile

Bir ya da iki saat sürse de, buraya sensiz gelmiş olsaydım varacağımdan çok daha hızlı vardık."

"Hancıyı uyandırırım mı?" diye sordu. "Bir yatakta daha rahat dinlenebilir misin?"

Onun yüz ifadesine bakarak tereddüt etti. Yapmaması gereken şeyleri yaptığı uzun bir gece olmuştu. Bunu ondan da istememeliydi ama bunu o kadar çok istiyordu ki. Belki buna ihtiyacı bile vardı. Göğsündeki ağrı bu kadar keskin ve tatlıyken bunu söylemek onun için çok zordu.

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Ormanda kendimi daha iyi hissederim. Eğer bana kamp ateşi yakarsan, dışarıda uyumayı tercih ederim. Sakıncası var mı?"

Yüzündeki gülümsemenin tüm izleri kayboldu. Aksine, bakışları daha derin, daha niyetli bir hal aldı. "Asla. Bunu ben de çok isterim."

Ahırın kapısı gıcırdayarak açıldı ve çocukla köpeğin içeri süzülmesine izin verdi. Kapıyı tekrar kapatarak Graydon'a büyük bir mendile sarılı yiyecek paketini vermek için döndü.

Graydon içindekileri kontrol etme zahmetine girmede. Ekmek, peynir ve tavuk kokusunu alabiliyordu. Paketi kabul ederek çocuğa başıyla teşekkür etti.

Bel küçük, siyah deri bir cüzdanı açıp içinden birkaç bozuk para çıkardığında çocuğun gözleri büyüdü ve parlamaya başladı.

"Her şey için teşekkür ederim." Parayı ona uzattı.

"Evet leydim. Teşekkür ederim leydim." Çocuk sessizleşerek avucundaki paralara baktı.

Graydon'ın ağzının bir köşesi kalktı. Ona mırıldandı, "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz."

Adam kapıyı açık tuttu ve kadın soğuk, keskin havaya doğru kaydı. Sessizlik içinde handan uzaklaştılar.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Adımlarını onunkilere uydurarak, o yön değiştirdiğinde o da yön değiştiriyor, şaşkınlıkla onu takip ediyordu.

Tek bildiği tamamen yeni, tamamen tuhaf bir yere gittikleriydi. En keskin acıyla birlikte en tatlı yendi ve buna nasıl katlanabileceğini tam olarak bilmiyordu ama onsuz nasıl hayatta kalabileceğini de bilmiyordu.

Adam ona yiyecekleri verip şekil değiştirdiğinde, kadın adamın sırtına atladı ve kasabanın üzerinden uçarak değirmenin yanından geçtiler. Graydon

Nehri takip etti ve herhangi bir mülkten biraz uzakta, karışık bir orman kümesine ulaşana kadar tekrar inmedi. Attan indiğinde etrafı şöyle bir süzdü. Kış yapraklarından oluşan kalın bir örtü zemini kaplarken, tepedeki ağaçların karanlık hatları çıplak dallardan diken diken olmuştu. Bölgeyi kaplayan yaprak dökmeyen ağaçlar etrafa keskin bir çam kokusu verirken, sessiz, gençleştirici

Yakındaki nehrin sesleri kulağının ucunda çınlıyordu.

Temiz, evcilleştirilmemiş bir yerdi. O uzun gecede ziyaret ettikleri diğer tüm yerlerle arasındaki fark daha dramatik olamazdı.

Üzerinden tanımadığı bir yük düştü ve farkına varmadan, "Ah, bu." diye nefes aldı.

Sesi zar zor anlaşılıyordu ama adam onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Evet," dedi adam, çok alçak sesle. "Bu."

Birlikte odun topladılar. Kadının yararlanabileceği sayısız yıllık deneyimi vardı, adamın da vardı. Yaptıkları her şeyi hızlı, düzgün bir ekonomiyle koordine ederken konuşmalarına bile gerek yoktu.

Kadın bir alandaki yaprakları temizlerken, adam da ateş çemberi yapmak için taş topladı. Yüzünü ve ellerini yıkamak için nehre doğru yürüdü ve ısırın soğuk suyun tadını çıkardı. Döndüğünde adam ateşi yakmış ve oturmak için devrilmiş bir kütük bile bulmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi hararetle.

Adamın gülümsemesi sert yüzünü aydınlattı. "Benim için zevkti."

Yorgun omuzlarını yuvarlayarak kılıç kayışını çıkardı, bir kenara bıraktı ve oturdu. Adam da onun hareketini yankılayarak kütüğün üzerinde ona katıldı. Ateş çabucak tutuştu ve alevler sıçrayarak parlak, yoğun bir ısı yaymaya başladı.

Kadın bir iç çekti. "Şehirler zordur."

Adam yiyeceklerin paketlerini açmaya başlamıştı. Ona kısa ve içten bir bakış attı. "Bunu bilmiyor muyum?"

"Bir şehrin tam ortasında yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu merakla.

"Sanırım bu gerekli," dedi adam. Geniş omuzlarından birini kaldırarak kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "New York o kadar büyük ya da o kadar yoğun değil."

Londra gibi kentsel ve bir süre sonra insan buna alışıyor. Her gün yüzleşmemiz gereken çok fazla zorluk var, bu da yardımcı oluyor ve tüm nöbetçiler arasında dolaşmak için bolca zamanımız olduğundan emin oluyoruz. Londra'ya geldiğimden beri kendimi evimde olduğumdan daha fazla kapalı hissediyorum."

Mendilin içinde büyük bir parça ekmek, birkaç düzensiz peynir dilimi ve kızarmış bir tavuğun bir kısmı vardı. Adam ona yiyecekleri uzattı, o da ekmeği aldı ve biri diğerinden çok daha büyük iki parçaya böldü.

Küçük parçayı saklayıp büyük parçayı ona verirken, adam da yemek bezini aralarındaki yere serdi ve bir dilim peyniri ona uzattı.

Kadın ekmek ve peynirden bir ısırık aldı. Ekmeğin kabuğu altın sarısı kahverengi ve çıtır çıtırdı, yumuşak iç kısmı mayalı ve zengindi ve peynirin keskin, kremi bir tadı vardı. Çok lezzetliydi.

Ağızındaki lokmanın etrafında, "Bunun o korkunç han olduğunu sanmıyorum," dedi.

Adamın derin, sessiz kıkırdaması kütüğü titretti. "Ben de sanmıyorum."

Soğuk akşam havası ensesini okşarken, ateş yüzünü ve ellerini ısıtıyordu. Graydon'ın istikrarlı erkek varlığının sıcaklığı onu sarmıştı ve bu kombinasyon yemekten daha lezzetliydi.

Birkaç dakika sonra o kadar ısınmıştı ki pelerinini çıkarıp yanındaki kütüğün üzerine örttü. İkisinden biri ne zaman hareket etse, adamın kolu ya da kalçası onunkine değiyor ve adamın yakınlığının verdiği basit, içgüdüsel haz tekrar tekrar üzerine çöküyordu.

Mutluyum, diye fark etti şaşkınlıkla. Olan biten her şeye rağmen, şu anda gerçekten mutluyum. Daha önce mutsuz olduğumdan değil - ama daha önce bu yoğun yeni duygunun yokluğuyla yaşıyordum.

Ve bunların hiçbirisi gün doğumundan sonra sürmezdi. Bu derin huzur veren, besleyici deneyim de diğerleri gibi geçiciydi ve bu en keskin, en tatlı acıydı.

Ekmeğinden ve peynirinden son lokmasını da aldıktan sonra, kızarmış tavuğu kemiğinden ayırmaya ve en seçkin parçalarını ona sunmaya başladı.

Kadın birkaç ısırığı kabul ettikten sonra daha fazlasını reddetti ve adamın yemeği bitirşini izlemekle yetindi. Adam haklıydı. Yemek yemek onu sakinleştirmişti.

Başını eğmiş, bakışlarını görevinden ayırmıyordu. Ateşin ışığı saçlarında parlak parıltılar oluştuyordu. Saçları asi bir dalgaya meyilliydi, kısa tutuyordu ve saçlarını evcilleştirmeye çalıştığına şüphe yoktu, diye düşündü.

Tavuğu bitirdiğinde kemikleri ateşin üzerine attı, mendili silkeledi ve ellerini beze sildi.

Sessizliğe o kadar alışmıştı ki, adam konuştuğunda irkildi. "Beni hiç ilgilendirmeyen bir konuda sana bir soru sormamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Hayır demeliydi.

Kibarca, nazikçe aralarına uygun sosyal bariyerler koymalıydı.

Yapması gereken pek çok şey vardı, ama içindeki hain bir parça onunla ilişki kurmak için herhangi bir bahaneye, arkadaşlık duygusunu genişletmek ve derinleştirmek için herhangi bir fırsata açgözlülükle bakıyordu.

"Lütfen yap," dedi. Küçük, parçalanmış bir ihtiyat kalıntısı, "Cevap veremeyebilirim ama kesinlikle sorabilirsin" diye eklemesine neden oldu.

Bununla birlikte başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu mızrakladı. "Neden Calondir'le birliktesin? Onunla uyum içinde yaşamadığınız çok açık."

Gözlerindeki sıcaklık ve yoğunluk yakıcıydı. Onun bakışlarına sadece birkaç dakika dayanabildi. Başını başka yöne çevirerek kör bir şekilde ateşe baktı. İliklerine kadar sarsıldığını hissetti.

Ona güçlkle, "Bu uzun, çok eski bir hikâye," dedi.

"Zamanım var," dedi adam sessizce.

Kadın zorlukla yutkundu. "Karı koca olarak yaşamıyoruz ve sayılamayacak kadar uzun yıllardan beri de yaşamıyoruz. Biz iş ortağıyız. İşimiz Elf malikânesini yönetmek ve bunu da çok iyi yapıyoruz."

"Onunla birlikteydiniz, sonra birkaç yıl ayrı yaşadınız," dedi. "Tekrar bir araya geldiğinizde oğlu Ferion doğdu. Gerçekten tüm bildiğim bu."

"Evet, doğru," diye mırıldandı. Eski anılar zihninde canlandı. "Başlangıçta karı koca olarak birlikte yaşıyorduk.

Karım. Başlangıçta onu sevdiğimi sanmıştım. İsteddiği zaman çok çekici ve karizmatik olabiliyordu ama sanırım benimle bir ödül elde etmek için evlendi. Her halükarda, benim için feci bir hataydı. Kısa bir süre sonra onu terk ettim. Onunla bir daha konuşmaya hiç niyetim yoktu. Sonra bir gün Ferion'la birlikte bana geldi." İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Ferion'un annesi onu doğururken ölmüştü ve o kadar küçük, o kadar masum ve yeniydi ki, neredeyse tüm küçük bedenini tek elimde tutabilirdim."

"Bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim," dedi Graydon. Bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Onun dikkatle incelemesine aldırmadı. Fiziksel bir okşama kadar sıcaktı. "Sadece birkaç günlüktü. Calondir onu kollarıma bıraktı ve 'Oğlumun bir anneye ihtiyacı var. Eğer onu istiyorsan, kendi çocuğun gibi yetiştirebilirsin. Ama eğer istersen, bana geri dönmelisin. Hiçbir oğlumun benden uzakta yaşamasına izin vermeyeceğim."

Uzun bir iç geçirdi.

O kadar içtendi ki, ona yan yan, alaycı bir gülümseme verdi. "Nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsin. Uzun zamandır bir çocuk istiyordum ve bu nimetin bizim için ne kadar nadir olduğunu biliyorsunuz. O tatlı bebeği kucağıma alır almaz gitmesine izin veremedim. O benim tüm dünyam oldu ve ona tamamen taptım."

Parmaklarını kucağında birbirine geçirmişti. Büyük bir eli iki elinin üzerine indi. Graydon usulca, "Bu çok uzun zaman önce oldu, Bel," dedi.

"Evet, öyle oldu." Ellerini onunkileri kavrayacak şekilde çevirdi. Kalın, uzun parmakları ve geniş, nasırlı bir avucu vardı. Teni sıcacıktı. "Çok uzun zaman önce. Bu arada başka şeyler de oldu ve aramızdaki çeşitli gruplarda gerginlikler arttı. Bunların hiçbirisi b u g ü n l e alakalı değil, sadece Charleston'ın dışında bir Elf malikânesi kurmak aslında benim fikrimdi."

"Bunu ben de bilmiyordum," diye mırıldandı.

Kadın omuz silkti. "Mesele şu ki, ben o gruptan, yani demesne'mizin çekirdeğinden, insanların liderlik için bana değil Calondir'e baktığı kadar uzun süredir ayrıydım. Bu yüzden bir tüzük oluşturduk ve yelken açtık ve demesne'imizi kurduk.

Charleston'ın dışında. Hepsi kendi çapında çok ileri görüşlü ve heyecan vericiydi."

Ağzı ekşi bir renk aldı. "Calondir Lord oldu ve sen de eş oldun."

Başını salladı. "Ferion büyüdü, ben de Ormanımın tohumlarını ektim ve büyümesi için onu besledim ve o zamandan beri burası benim evim oldu. Genellikle Calondir ve ben birbirimizin yoluna çıkmayız, Ferion söz konusu olduğunda hariç. Çoğu zaman onu görmeden haftalar geçiriyorum, çünkü ikimizden biri ya Orman'da ya da Charleston'daki evde ikamet ediyor olabiliyor."

Parmakları gerildi. "Bu bir iş anlaşması."

"Evet. Ferion hariç, öyle." İcini çekti. Calondir aslında Elf Yüce Lordu olarak o kadar da kötü değildi. Sadece berbat bir koca ve baba olmuştu.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. "Hiç başka bir şey dilemedin mi, daha fazlası için?"

Gözlerini kaldırıp Graydon'ın karanlık ve sabit bakışlarıyla buluştu ve fısıldadı: "Şimdiye kadar kişisel anlaşmamızın pek bir önemi yoktu."

Graydon ona doğru döndü, öne doğru eğildi. O da yana kayarak yüzünü ona çevirdi.

Bakışları onun kaba kesimli, hassas ağzına kaydı ve alnındaki dudaklarının sıcak okşayışını hatırlayınca vücudu titredi.

O dudakların kendi dudaklarını kaplaması nasıl bir şey olurdu? Ona söylediği her şey doğru olsa da, hiçbir Elf erkeği eşine dokunmayı ya da onu öpmeyi aklından bile geçirmezdi.

Çoğunlukla, bu düzenleme de şimdiye kadar hiç önemli olmamıştı. Graydon'ın yumuşaklığı ve erkekliğinin birleşimine sahip birini öpmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmek bir yana, bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olduğunu bile zor hatırlıyordu.

Ona karşı hissettiği bağlılık duygusu neredeyse dayanılmaz hale geliyordu, onları koruyan orman kadar derin ve vahşi.

Tabii ki gidip bu anı yok etmek için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ağzından ne çıktığını tam olarak anlayamadan, "Şimdi sana bir soru sorma sırası bende. Dragos için çalışmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

≡ YEDİ ≡

Bel'in sesindeki nefret o kadar belirgindi ki, Graydon pozisyonunu değiştirerek belli belirsiz geri çekildi.

Aralarına biraz fiziksel mesafe koymasý gerekiyordu. Sorusunun uyandırdığı duygu cümbüşünü bir şekilde yatıştırması gerekiyordu.

Dragos hakkında hissettikleri için onu suçlayamazdı. Ne de olsa o, böyle hisseden pek çok kişiden sadece biriydi.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, dünya yeniyken, kadim Wyr'lerin hepsi vahşiydi. Dragos içlerinde en vahşisiydi, avladığı yaratıkların doğalarını ayırt edemeyen devasa bir yırtıcıydı.

Graydon ona anlatırken sesini ölçülü tuttu: "Bir zamanlar hepimiz insandan çok canavardık ama bu da çok uzun zaman önceydi. Dragos eskiden olduğu gibi değil. Hiçbirimiz değiliz. Wyr malikânesi için ilk vizyona sahip olan oydu. Desteğimizi almak için her bir nöbetçiye yaklaştı. Yasaları o yarattı ve o ve gözetmenler onları korumak için birlikte çalışıyorlar."

Başını iki yana salladı. "Aynı yaratıktan bahsettiğimizi anlamak çok zor."

"Gerçek anlamda öyle olduğumuzu sanmıyorum." Durakladı. "Evet, zor biri olabilir ama başardığı her şeye inanıyorum. Tıpkı senin Elf demesne'sinde hissettiğin gibi, ben de demesne'mize ve onun temsil ettiklerine inanıyorum. O kadar ki, hayatımı onu korumaya ve yasalarını sürdürmeye adadım."

Gözlerinin etrafındaki narin deri gerginleşti. "Aklımla ne dediğinizi anlayabiliyorum. Ama kalbim Büyük Canavar'ın tepemde uçmasını izlerken yaşadığım dehşeti ve katlettiği insanlar için duyduğum acıyı hatırlıyor. Onun bir katil olduğunu her zaman hatırlayacağım."

Sözleri bir tokat gibi geldi. Yüzünü başka tarafa çevirdi. Akşam ilerledikçe ona karşı hisleri daha da zenginleşmiş ve karmaşıklaşmıştı. Ormana duydukları derin sevgiyi paylaşıyorlardı ve Bel'in oğlu için ne kadar tutkulu hissettiğini anlıyordu ama şimdi aralarındaki gerçek mesafenin farkına vararak ürperdiğini hissetti.

"Bel, *ben* bir katilim." dedi.

Bir süre sonra, Bel'in gözlerini kaçırdığı yüzüne dokundu; sıcak, ince parmakları çenesini kavradı ve onu kendisine dönmeye çağırdı. Adam isteksizce de olsa kabul etti.

"Ne olduğunu görüyorum, gryphon," dedi ona. "Gururlusun, inanılmaz derecede güçlüsün, cesursun ve çok tehlikelisin, çünkü aynı zamanda o kadar iyi ve naziksin ki insanlar senin doğandaki her şeyin gerçekliğini unutabilir. Tüm bunları göz önüne alsak bile, asla onun gibi olamazsın, bir milyon yıl geçse bile."

Adam kızın gözlerine baktığında, kızın büyük bakışları o kadar sıcaklık doluydu ki soğuğu neredeyse tamamen yok ediyordu.

Neredeyse, aralarında uzanan mesafenin bilgisi dışında.

Her türlü kısıtlamaya karşı savaştan vahşi yanı bu farkındalığa isyan etti. Tıpkı onu havada ona doğru sürüklediği gibi, şimdi de ileri doğru sürüklüyordu.

Nazik bir dikkatle hareket ederek kadının ellerini tuttu, o kadar hafif tutuyordu ki kadın tek bir hareketle ondan uzaklaşabilirdi. Kadının geri kalanı gibi elleri de güzelce şekillendirilmişti, kemikleri ince ve zarifti.

Kız geri çekilmedi.

Başını eğerek ağzını onun parmaklarına bastırdı.

Kaçak bir arabanın üzerindeydiler, hiçbir yere doğru savruluyorlardı.

Ejderhaya bu kadar yakinken New York'ta asla yaşayamayacaktı.

Calondir'e bu kadar yakın olan Elf malikânesinde asla yaşayamayacaktı. Graydon görevinden ayrılmayı düşünse bile, Elfler eski bir Wyr nöbetçisini asla aralarına kabul etmezlerdi.

Constantine'in de dediği gibi, o tam anlamıyla ulaşılmazın ta kendisiydi.

Yine de ona doğru uzandı.

"Bize bak," dedi parmaklarına karşı. "Sen kendi taahhütlerinle, ben de kendi taahhütlerimle. Birbirimizden ayrı bir dünyada yaşıyoruz."

Kadının içinden bir titreme geçti. "Graydon," diye mırıldandı. "Ne yapıyoruz biz?"

Adam başını kaldırdı. Onunki gibi geniş, karanlık ama bir o kadar da ışık dolu gözlerde boğulabilirdi. "Bel, ikimizin de pişman olabileceği bir şey yapmadan önce bana seni öpmememi söyle."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Bunu çok istiyorum."

Kadının kararsız itirafı adamın son direncini de kırmıştı. Nefesini tutarak başını onun dudaklarının saf, dolgun kavisine doğru indirdi.

Sonra kendi ağzıyla onun ağzına dokundu.

Beluviel'i öpüyordu, baharın o ilk, eşsiz nefesini kişileştiren eşsiz kadını, dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı onunkine şekil verirken ve aman tanrım, o da onu öpüyordu.

Bu tek okşayış o kadar *sarsıcıydı* ki, neredeyse pantolonunun içine boşalacaktı ve *bu* onu derisinin üzerinde ateşli bir likör gibi akan çiğ bir adrenalin nabzıyla şok etti.

Yavaşça, olağanüstü talihine inanamayarak ellerini bıraktı ve kollarını onun uzun, esnek gövdesine doladı. Kadın daha da yaklaştı ve kaslarının gevşeyip ona doğru kıvrılması düpedüz mucizeviydi.

Kız ondan o kadar yukarıda, ulaşabileceğinin o kadar ötesindeydi ki, bunların hiçbirinin gerçek olduğundan tam olarak emin değildi ama bedeni farklı olduğunu biliyordu. Kasları gerildi ve kalbi sanki yarışıyormuş gibi çarparken, açlıktan kıvranan ciğerleri onu hava emmeye zorladı ve sertleşmiş sikiindeki çaresiz ağrı ölümcül bir yara gibi hissettirdi.

Kendi içinde o kadar çok sınırı aşmıştı ki, bu yeni, yabancı yerin onun için neler barındırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Parmaklarını kızın uzun, ipeksi örgüsünde gezdirdikten sonra ona bakmak için uzaklaştı. Koyu bir gül rengi yanaklarını kızarttı ve gözleri parıldadı. Bu manzara karşısında içinden bir telaş geçti. Ağlamıyordu, değil mi?

Boğazının arkasından yumuşak, acil bir ses çıkardı, başını iki elinin arasına aldı ve onu ikinci kez öpmek için uzandı.

Bu sefer ağzını onunkinin üzerine eğdi ve diliyle alt dudağına dokundu. Bu okşama öylesine samimi, öylesine muhtaçtı ki, şok tekrar üzerine çöktü.

İhtiyacı olan tek davet buydu. Onu göğsüne bastırarak ağzını parçaladı, diliyle defalarca içine daldı.

Kızın parmakları kafatasının arkasına doğru uzanıyor, kısa saçlarının arasından geçerken bir yandan da onun öpücüğüne hevesle karşılık veriyordu. Yaptıklarının sadece yarı farkında olan adam, kadının uzun saç örgüsünü tuttu ve ensesini yumruk yapana kadar bir elinin etrafına doladı.

Yanıyordu, yanıyordu. Kıyafetlerine sığamayacak kadar büyük hissediyor, onun için yanıyordu. Aldığı her nefes onun tatlı, kadınsı, eşsiz kokusuyla doluyordu. Birdenbire her yeni duyguya açlık duyan adam, dudaklarını onun ağzından çekti ve dudaklarını yanağının taçyaprağı yumuşaklığındaki derisinde gezdirdi.

Ya adam titriyordu, ya kadın, ya da belki ikisi birden titriyordu. Ona daha sıkı sarıldı.

"Bel," diye fısıldadı, onun güzel adını söylemenin zevkiyle sarhoş olmuştu. "Beluviel."

Ürperdi ve kulağına bir şeyler hıçkırdı. Ne söylediğini bilmiyordu ama titreyen sesi onu kendine getirdi.

Öyle olmamış gibi davranabilirdi. Belli ki onu reddetmiyordu, o yüzden devam edebilirdi. Durmak istemedi ama yine de başını kaldırdı.

Altın rengi ateş ışığı kızın pembe tenini yaldızlıyordu. Dudakları öpücükler yüzünden hafifçe şişmişti ve saçlarını tutuşuna razı olarak başını geriye eğerken boğazının uzun, zarif kavisi son derece mükemmeldi.

Hızlı bir bakışla bu görüntüyü hafızasına kazıdı ve sonra kızın bakışlarındaki ifadeye odaklandı. Kız ona öyle bir zevk ve acının birleşimiyle bakıyordu ki, birbiriyle çelişen dürtüler onu parçalamakla tehdit ediyordu.

"Seni bu kadar çaresizce istememeliydim ama istiyorum," diye fısıldadı.

"Bunu itiraf etmenden bu kadar zevk almamalıyım," diye fısıldadı cevap olarak. "Ama istiyorum ve ben de seni istiyorum."

Yumruğunu onun saçlarında sıktı. "Bana birlikte olmamamız gerektiğini söyle, sadece bir kez."

Kızın titreyen ağzının çarpıcı bir yanıt oluşturmamasını izledi. "Bir kez olsun birlikte olmamamız için tek bir neden bile düşünemiyorum," diye fısıldadı.

"Bu saati kendimiz için çalabiliriz," dedi yavaşça, herhangi bir reddetme belirtisi için yüz ifadesindeki her belirgin, küçük değişimi izleyerek. Onun hakkında pişmanlık duyabileceği düşüncesine katlanamıyordu. En ufak bir pişmanlık ya da isteksizlik belirtisi gösterirse duracaktı.

Hiç yoktu.

Parmaklarıyla saçlarını okşayarak mırıldandı: "Yapmamamız için bir neden yok. Hiçbir zarar gelmeyecek."

Birbirlerine söylediklerinde yanlış bir şeyler vardı, ama ateşli beyni bunu tam olarak çözemiyordu. Ona karşı giderek artan açlığı, diğer tüm içgüdülerinden ya da şüphelerinden daha yüksek sesle dile geliyordu.

"Zararı yok," diye kısık sesle kabul etti. "Bu zamanı birlikte geçirebiliriz.

Sadece şafağa kadar, sadece sen ve ben."

"Ve bundan kimseye bahsetmeyiz," diye fısıldadı onun bakışlarını arayarak. "Sonrasında, tıpkı eskisi gibi hayatlarımıza devam mı edeceğiz? Sen malikânene geri döneceksin, ben de benimkine?"

"Evet."

Saçını tutuşunu gevşeterek örgüsünü ayırdı. Uzun, koyu renk saç telleri parmaklarının üzerinden döküldü. Nasırlı teninde su ya da ipek gibi inanılmaz yumuşak bir his uyandırıyor. İçinden gelen dürtüye uyarak yüzünü bir avuç saçına gömdü.

İşte o zaman nerede yanlış yaptıklarını anlamaya başladı. Bu inanılmaz kadınla seviştikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatına geri dönmesinin imkânı yoktu. Kadının varlığı bile onu temelden değiştirmekle tehdit ediyordu.

Onun isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Kesinlikle bir kadında bulabileceğini düşündüğünden çok daha fazlasını barındırıyordu.

Ve o, asla kendisi için sahip olabileceği bir şey değildi. Ne gerçekten, ne de şafaktan sonra.

Tıpkı daha önce maskeli baloda ondan yüz çeviremediği gibi, şimdi de ondan yüz çeviremezdi. Bu korkunç bir şey olurdu.

Baharın kapısını kapatıp, onunla sadece bir saat geçirebilse bile, hayatını dolu dolu yaşamının getirebileceği tüm mucizeleri deneyimlemeye asla cesaret edemeyecekti.

Adamın kollarından kurtularak deri yeleğinin düğmelerini çözdü, çıkardı ve bir kenara koydu. Ceketin ağır olduğunu ve kalın bir astarla dikildiğini fark etti, sağlam ve sade bir zırh parçasıydı. Altına, yakası ve bilekleri kıvrımlı yeşil bir sarmaşıkla işlenmiş beyaz ipek bir gömlek giymişti.

Bir işaret parmağıyla asmaya dokunarak, "Güzel," diye mırıldandı.

Kadın ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Bunu geçen ay diktim. Kendime kışın geçici olduğunu ve baharın her zaman geleceğini hatırlatmayı seviyorum."

"Çok üşümüyor musun?" diye sordu tekrar, yanağını okşayarak. Başını salladı, onun dokunuşuna doğru eğildi. "Paltomu yere serebiliriz."

"Pelerinimi de battaniye olarak kullanabiliriz," diye mırıldandı.

"Bundan çok daha iyi bir yatağı hak ediyorsun." Karşı koyamayarak öne doğru eğildi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı.

Ağızına karşı, "Umabileceğim en iyi yatak bu," dedi. Paltosunu silkti ve yere serdi. Ateş sönmeye başlamıştı, bu yüzden son odunları da alevlere eklemek için bir anlığına durdu. Ateş alevlendiğinde, tam zamanında geri dönüp

deri botlarını ve pantolonunu çıkardı.

Uzun, çıplak bacakları kusursuzdu. Pantolonunu çıkarıp kütüğün üzerine örtmek için eğildiğinde kasları dar ve zarif kemiklerinin üzerinde esniyordu. Saçları gömleğinden daha uzun, tüylü uçları kalçalarına sürtünüyordu. Başını eğdiğinde, sivri, zarif bir kulağın ucu karanlık, parlak tellerin arasından dışarı baktı.

Şaşkınlıkla ona baktı.

Seks onun için her zaman gürültülü, sevecen ve tamamen geçici bir durum olmuştu. Çok iyi bir fiziksel egzersizdi ve gerginliği atmanın ve rahat bir iki kucaklaşmanın mükemmel bir yoluydu.

Ertesi sabah kendini zinde hissedecekti. Bir ısıklık ve adımlarında bir sıçrama ile gününe devam etmeye hazırdı. Dürüst olmak gerekirse, iyi vakit geçirmesi için birine cömertçe ödeme yapmayı umursamıyordu, yeter ki kadın bunu yapmak istesin, para aldığı için mutlu olsun ve yaptığı işten keyif alsın.

Buna karşılık, Beluviel'e baktığında hissettiği duygu yoğunluğu onu şaşkına çevirdi.

Sessiz bir kükremeyle açlık, ruhunu derisinin içinde yaşamak üzere sürgün etti. Kalbinin atışını, kanının nabzını yönlendiren ham, vahşi bir güç haline geldi. Gryphon'un uçtuğu sayısız çağ boyunca, ilk kez kendini geride bırakıyordu.

Gömleğini yırtıp bir bohça haline getirdi, böylece başını yaslayabileceği bir yastığı olacaktı. Yaptığı şeyi not ederken, ona güzel yüz hatlarını yumuşatan ve aydınlatan bir gülümseme verdi.

Hızla ayağa kalkarak onu çıplak göğsüne doğru çekti ve tekrar ağzına aldı. Onu öpmek açlığını ateşin doruğuna çıkardı. Parmaklarını saçlarının arasına sokup ağzının yumuşak, gizli girintilerini yağmalarken kendini biraz delirmiş gibi hissediyordu.

Vücudunda bir ürperti dalgalandı. Korumacı bir tavırla onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarına doğru *mırıldandı*: "Üşümüşsün."

Kadın başını salladı. "Ben senin yanındayken değil. Bir fırın gibi ısı yayıyorsun." Ellerini adamın çıplak göğsünde gezdirdi. Adamın derin bir bronzluğu vardı ve göğsüne, kafasındaki saçlardan daha koyu bir tonda olan saçlar bolca serpilmişti. Karnına doğru inen zarif bir ok gibi daralıyordu.

Kadının okşamasından duyduğu zevkle birlikte bir miktar da utanç duydu. "Çoğu Elf'ten çok daha kıllıyım," diye mırıldandı.

"Buna bayılıyorum," diye nefes aldı kadın, adamın boyuna bakarak. Öne doğru eğilip yüzünü adamın göğsüne sürttü; bu sadece şefkatli bir hareket değil, aynı zamanda adamın derin, atavistik bir parçasına dokunacak kadar şehvetli ve hayvansı bir hareketti.

Açlığı kontrol edilemez bir ihtiyaç patlamasına dönüştü. Eğilerek onu kollarının arasına aldı ve yere yatırdı. Kadın adamın paltosunun üzerine yerleşirken, bir elini uzatıp pelerininin bir köşesini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

O da üşümüyordu. Ateşin sıcaklığı ve gecenin serin havası ona canlandırıcı geliyordu ama yine de pelerini silkeleyip sırtına örtmesine izin verdi. Onunla ilgileniyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Onun her yerini görmesi gerekiyordu. Titreyen parmaklarıyla gömleğinin ön düğmelerini açtı, ta ki kenarları iki yana düşene kadar.

onun incelemesine maruz kaldı.

Hiç kuşkusuz, onun en önemli ve en güzel yanı ruhuydu. Aynı anda hem kadınsı hem de sessiz bir şekilde güçlü olan bu kadın, onu bir kilit taşı gibi kendine çekiyordu. Bunu bilse ve buna inansa bile, onu fiziksel olarak görmek onu şaşkına çeviriyordu.

Aynı dar, uzun kemik yapısıyla her yeri zarif bir şekilde şekillenmişti. Düz karnı, kalça kemiklerinin zarif kavisiyle ve küçük bir tutam koyu, ipeksi saçla serpiştirilmiş leğen kemiğiyle noktalanıyordu. İnce göğüs kafesinin aksine, göğüsleri cömert kıvrımlarla kabarmış, uçları çıkık, soluk pembe meme uçlarıyla taçlanmıştı. Adam izlerken, gece havasında kırıştılar ve sertleştiler.

Bu manzara karşısında içinden gırtlaktan bir mırıltı koptu. Eğilerek bir meme ucunu açgözlülükle ağzına aldı ve emdi.

Kamburunu çıkararak haykırdı, gümüşü ses sessiz şafağı delip geçti. Diliyle narin, dolgun et parçasını okşamaktan aldığı yoğun zevk onu hayrete düşürdü.

Emerken, açgözlü ellerini kızın vücudunda gezdirdi. Ona duyduğu açlık itici bir ihtiyaç haline gelmişti ve normalde sahip olabileceği her türlü incelik duygusunu hızla kaybediyordu.

Onu okşayıp severken, ellerinin belindeki pantolonunun bağında çalıştığının belli belirsiz farkındaydı. Giysilerini çekerek açtı ve serbest kaldığında ereksiyonu ellerine döküldü. Parmakları beceriksizce sikinin üzerine kapandı ve siki onun avuçlarında bir meşe ağacı kadar büyük ve sert hissetti.

Kontrolünü kaybediyordu, kaybediyordu. Sırtını kamburlaştırarak sikini kadının ellerine doğru itti, bir yandan da kadının göğsünü emiyor ve bir elini kadının bacaklarının arasına sokuyordu.

Onun özel etinin satenimsi, yumuşak yapraklarını keşfederken, onu lezzetli bir şekilde ıslak buldu. Onu derinlemesine okşayarak, pasajının girişine doğru okşayarak, uyarılması parmaklarını kaplayana kadar neminin daha fazlasını dışarı çekti.

Kadın inledi ya da adam. Ebediyen ayrı olabilirlerdi ama bir bütün olarak hareket ediyorlardı. Ciğerleri körük gibi çalışıyor, bir meme ucunu emmekten diğerine geçerken nefesi boğazında kesiliyordu,

Onu derinlemesine okşarken ve keşfederken, sertleşmiş etten küçük, değerli bir yumruyla karşılaşana kadar.

Onunla bu tür bir çiğ, cinsel yakınlığı paylaşmak inanılmazdı. Onunla bu kadar içli dışlı olmasaydı daha da şaşırdı.

Parmakları klitorisine değdiğinde, kadın haykırdı ve başını yerden kaldırdı. Adam büyülenmiş bir halde onu ritmik olarak okşarken, kadının elleri de çılgınca bir acelelilikle vücudunda geziniyordu. Bir eliyle taşaklarını avuçlayıp ereksiyonunu okşarken, diğer eliyle göğsünü okşayıp okşayıp meme uçlarını kopardı.

Sonra sertleşti, dudakları bir solukta ayrıldı ve geniş, karanlık bakışları onunkilere doğru uçu. Onu okşarken gözlerinin içine derin derin baktı, doruğa ulaşırken titreyip inlemesi karşısında donup kaldı.

Olaylar art arda geldi ve birdenbire çok hızlı ilerlemeye başladılar. Onun içinde olma dürtüsü çok güçlüydü. Hırıldayarak bacaklarının arasına girdi, vücudunu kendi vücuduyla kapladı ve sikinin geniş, kalın başını yerine yönlendirdi.

Gözlerinin içine bakarak içine girdi ve kadın çok sıcak, çok ıslaktı.

Her iki bacağını da adamın beline doladığında kadının iç kasları adama sıkıca sarıldı ve adam elinde olmadan hareket etti. Duramadı. Kalçalarını esneterek onu yere yapıştırdı ve her hamlesi için yukarı doğru eğilirken tüm vücudunu sardı.

Sevişmek hayvani bir rutine dönüşmüştü. Daha derine inmesi, hükmetmesi gerekiyordu. Ateş vücudunu ele geçirdi. Onu kalçasından kavrayarak, içine girene kadar temposunu artırdı. Kadın haykırarak bir kolunu onun boynuna doladı.

Kendi doruk noktası omurgasının tabanına çarptı ve her şey çok hızlıydı. Çok güçlü bir şekilde geldi, görünmez dişlerini içine batırdı ve gitmesine izin vermedi. İnleyerek kadının içine boşaldı. Aşırı zevkten gözleri öylesine kör olmuştu ki, kadının onunla birlikte nasıl sallandığının, her bir dalgalanmayı nasıl teşvik ettiğinin ancak hayal meyal farkındaydı.

Bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı.

Devam etmesi, daha derine i n m e s i , verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar içine daha çok girmesi gerekiyordu. Ta ki geri dönüşü olmayana kadar.

Bir farkındalık şoku onu tokatladı.

Yapması gereken şey, kesinlikle yapmaması gereken tek şeydi.

Nefes nefese geri çekildi. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Aleti hâlâ çok sert ve ağrıyordu, yüzünü onun saçlarının abartılı karanlık havuzuna gömerken kendine dokunmaya dayanamıyordu.

Sana aşık olamam, diye düşündü.

Ama bunun için artık çok geçti. Ona çoktan aşık olmuştu.

Maskeli baloda onun elini tutup nazikçe kolunun kıvrımına sıkıştırdığı o andan itibaren çok geçti.

Ona her zaman biraz aşık olmuştu. Nasıl aşık olmasındı ki? Yolun geri kalanında düşmek çok zahmetsiz, çok doğru gelmişti. Tek yapması gereken onunla biraz zaman geçirmek, onunla konuşmak, onu kollarına almaktı.

Seninle çiftleşip seni terk edemem. Ve seninle de kalamam. Aramızda çok fazla mesafe, çok fazla imkânsız engel var.

Onun yanağını avuçladı ve gözleriyle buluşmaya çalıştı.

"Sorun sen değilsin," dedi adam. Sesi çok sertti ve endişe yüz ifadesini kararttı. "Sorun bu değil. Sorun benim."

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey. Sadece bunu çok istiyorum." Kadının pelerinini sırtından çekip aldı ve ellerinin arasına sıkıştırdı. Yaptığı her şey çok sertti ama kendini kontrol edemiyordu. Onun içine girmek için o kadar yanıp tutuştuğunu fark etti ki, tamamen soyunmamıştı bile.

Giysilerini yırtıp tamamen çıplak kaldığında ayağa kalktı. Aleti şiddetle ağrıyordu. Ruhu da öyle.

Açıklığı daha önce görebildiğinden daha iyi görebildiğini fark etti ve başını kaldırıp doğu gökyüzüne baktı. Şafak öncesinin soluk grisi komşu ağaçları taçlandırıyordu. Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Zamanları tükenmişti.

Adımlarını hızlandırarak nehre doğru ilerledi. Kıyıya ulaştığında suya atladı. Buz gibi su başını kapattı.

Damarlarında akan ateşi söndürmek için düşünebildiği tek yol buydu.

Seninle çiftleşemem ve yaşamayı umuyorum.

SEKİZ

Ateşin yanında yalnız kalan Bel yan tarafına kıvrıldı ve dizlerini göğsüne çekti. Gözlerini ayırmadan sönmekte olan alevlere baktı.

Graydon'la sevişmek hayal edebileceğinden çok daha çığ ve elemental olmuştu. Aynı zamanda çok da çabuk bitmişti. O yakınlık ve zevk duygusunu paylaşmak, birbirlerine duydukları acil ihtiyaç. Vücudu çok güçlüydü ve onu çok nazikçe kullanıyordu. Hâlâ hassaslaşmış ve onun ağzından şişmiş olan meme uçlarından birini parmakladı.

Duygusallığı seviyordu ve sevişmekten zevk alıyordu. Calondir'den başka sevgilileri de olmuştu, hem onunla evlenmeden önce hem de bebeğin iyiliği için yeniden bir araya gelmeye karar verdikten sonra.

Ancak Güney Carolina'da kurdukları topluluk birbirine sıkı sıkıya bağlıydı ve uzun zaman önce Elf malikânesini kurduklarından beri bir sevgili edinmemişti. Bu yönünü bir kenara bırakmış ve hayatının diğer yönlerine odaklanmıştı.

Sanki sadece yarı canlı, kısmen uyanık olduğu bir duruma sürüklenmiş gibi hissediyordu ama şimdi cinselliği yeniden alevlenmiş, tüm duyularını açmıştı.

Yer daha sert, hava daha serin, ateş daha sıcak geliyordu. Cildi pelerininin ağırlığına ve altındaki paltonun düzensiz kıvrımlarına karşı aşırı duyarlıydı. Bir erkekle birlikte olmaya alışık olmadığı için bacaklarının arasındaki mahrem yer zonkluyordu.

Onu terk ederken yüzündeki ifade. Duyguları da yükselmiş ve hissettiği zevk küle dönmüştü. Gözleri doldu.

Islaklıktan gözlerini kırptırarak yiyecek paketindeki mendili aradı. Mendili bulduğunda, kalçalarının içini temizlemek için kullandı. Sonra, açıklık şafakla birlikte aydınlanırken, giyindi.

Komikti. Daha önce o kadar sıcaktı ki, sanki yanıyormuş gibi hissetmişti. Şimdi ise o kadar üşümüştü ki kemikleri ağrıyordu.

Sönmekte olan ateşi tekmeleyerek ayırdı ve en inatçı közlerin üzerine toprak atmaya başladı. O çalışırken Graydon sessizce geri döndü.

Elbette çıplaktı, sıırıslıklamdı ve çıplaklığından hiç de rahatsızlık duymuyordu. Bir hayvan gibi, gösterişsiz ve tereddütsüz, akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Ona bakarken ne yaptığını unuttu. Öylesine kontrolsüz, ateşli bir telaşla birleşmişlerdi ki, ilk kez onun tamamını gerçekten görüyordu.

Giysisiz, erkeksi vücudu mükemmelliği içinde ölümcüldü. Her tarafı aynı altın sarısıydı, uzun boylu geniş kemik yapısı ağır, güçlü kaslarla sarılmıştı. Göğsündeki bir tutam koyu kahverengi kıl uzun, dalgalı karnından kasıklarına doğru iniyordu.

Artık ereksiyon halinde olmasa da penisi hâlâ büyük ve ağırdı. Yuvarlak, sıkı testislerin üzerinde kalın bir yay şeklinde uzanıyordu. Ona bakarken yutkundu. Bu kadar ağrımaya şaşmamalıydı.

Gözlerini onun kapalı ifadesine dikti. Çenesi gergindi ve ağzının sert hatlarını alışılmadık derecede sert bir çizgide tutuyordu.

"Özür dilerim," dedi ona. "Daha net düşünebilseydim, sen kurulanıp giyinmeye fırsat bulamadan ateşi söndürmeye başlamazdım."

Bir elinin tersiyle burnunun ucundaki bir su damlasını temizledi. "Sorun değil. Soğuğa ihtiyacım vardı."

Kasten kötü ya da acımasız davranmıyordu. Onun kendisine karşı böyle davranabileceğine inanmıyordu. Maskeli baloda onun yoluna çıktığından beri olmadığı bir şekilde, duygusal olarak kendini kapatmıştı.

Başını eğerek işine geri döndü, ateşin söndüğünden emin olana kadar durmadı. Göz ucuyla adamın giysilerini sürükleyişini izledi. Hâlâ ıslakken giyinmek hoş bir şey olmasa gerekti ama o şikâyet etmedi.

Duygusal bir duvar ördüğü için onu suçlayamazdı. Aslında yapabileceği en akıllıca şey onun gibi davranmaktı ama bunu özlemişti

Paylaştıkları büyülu bağ duygusunu. Bunu umutsuzca özlüyordu.

Gömleğinin açıkta bıraktığı boğazındaki güçlü çizgilere bakarken tekrar yutkunmak zorunda kaldı. Ve Tanrım, ona karşı hissettiğı arzu her zamankinden daha güçlüydü.

Bunu çok fazla istiyorum.

Sözlerinin ardındaki sessiz güç hafızasını parçaladı. Yüzünde gördüğü kapalı duvara saygı duymalı ve onu yalnız bırakmalıydı. Onu bırakmak zorundaydı. Kısa süreleri sona ermişti. Güneş birkaç dakika içinde doğacaktı ve oğlunu bulması gerekiyordu.

Ayakları bu mantıktan hiçbir şey anlamıyordu. Kendilerine a i t bir irade edinerek onu oğluna doğru taşıdılar. Adam karanlık ve düşünceli bakışlarla onun yaklaşmasını izledi. Söyleyebileceğı yarım düzine şey düşündü ama hepsi de muhtaçlıkla bayağılık arasında gidip geliyordu.

Sonunda, ona sadece başını salladı. Ağzı dolanarak öne doğru yürüdü ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. Adam kaskatı kesilmiş, ne kucaklamayı reddediyor ne de karşılık veriyordu.

Kalbindeki tatlılık gitmiş, geriye sadece acı kalmıştı. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve bir hıçkırığı bastırdı.

Sonunda adam hareket etti. Kollarını ona dolayarak başını onunkinin üzerine eğdi.

Sesi kalınlaşsa da, "Seni bırakma düşüncesinden dolayı büyük bir zorluk yaşıyorum. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama kendime engel olamıyorum, çünkü diğer şeylerin yanı sıra, bu gece boyunca benim sevgili arkadaşım oldun ve sana güvenmeye değer verdim. Ve bunu ben de çok istiyorum."

Tüm vücuduyla ona sıkıca sarıldı.

"Seni böyle aniden terk etmemeliydim," dedi saçlarına doğru. "Bel, gitmene izin vermek istemiyorum. Duygularımı kontrol edemediğim için birlikte geçirdiğimiz son birkaç dakikayı mahvettim. Özür dilerim."

Ellerini adamın geniş sırtında gezdirdi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Anlıyorum."

Kadın henüz saçlarını yeniden örmemişti ve adam parmaklarını uzun saçlarında zoraki bir şekilde gezdirdi.

Mırıldandı, "Belki de bunun bitmesi gerekmiyordur. Calondir'le sık sık haftalarca ayrı kaldığınızı ve her zaman Orman'da ikamet etmediğinizi söylemiştin, değil mi?"

Dünya durdu. Başını salladı.

"Görevimden izin aldığımda Güney Carolina'ya uçabilirim," diye fısıldadı. "Seninle istediğin yerde buluşabilirim."

Kadın onu dinlerken kalbi çarpmaya başladı. Adamın sözleri onu başka bir sınırın ötesine, acının kontrol edilebilir hale gelebileceği ve tatlılığın geri dönebileceği bir yere gönderdi.

Kabul etmemeliydi. Temiz, tam bir kopuş yapmalıydı ama hayata geri dönen parçasını inkâr etmeye çalışma düşüncesi dayanılmazdı. Ona tutunmak için neredeyse her şeyi yapardı.

Ona tutunmak için.

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

"Bunu mümkün kılacağız." Sıcak nefesi şakağındaki küçük tüyleri karıştırdı. "Şu anda zamanımız tükenmiş olabilir ama ben bunun bitmesine hazır değilim. Kendime senden uzaklaşmam gerektiğini söylemenin faydası yok, yapamam. Gitmeyeceğim."

Adamın sözleri kadının içine çöken ürpertiye kovdu. Bir şeyler yapabileceklerini ummaya cesaret edemeyerek yavaşça, "Belki Charleston'da bir yer kiralayabilirim," dedi.

Elini başının arkasındaki saçlara daldırarak yüzünü yukarı kaldırdı ve onu hızlı ve sert bir şekilde öptü.

"Yanlış anlama, seninle birlikte olmaktan utanmıyorum," dedi dudaklarına karşı. "Eğer hayatlarımız birazcık bile farklı olsaydı, bunu çatılardan haykırırdım. Ama şu anki haliyle Charleston'ın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Eğer bu duyulursa, açıkçası, dünyanın birbirimizi görmeyi bırakmamız için üzerimizde büyük bir baskı oluşturacağına inanıyorum ve sana beni geri çevirmen için en ufak bir neden vermek istemiyorum."

"Hayır, ben de seninle birlikte olmaktan asla utanmam." Zihni seçenekler üzerinde koştururken onun sert yüzünü okşadı. "Ve haklısın. Her ne kadar Calondir'in ilgisini çekmiyor olsa da

Başka biriyle yatmak, Dragos'un nöbetçilerinden biriyle ilişki kurduğumu bilmekten nefret ederdi, bırakın ... Tanrım ve leydim, diğerlerinin nasıl tepki vereceğini bir kenara bırakın. Belki de şehrin biraz dışında bir mülk satın alabilirim, yeterince bahçesi olan küçük bir ev, böylece mahremiyet içinde inebilir veya kalkış yapabilirsiniz."

Bakışları içe dönmüş gibiydi. "Bununla yaşayabilirim," diye mırıldandı. "Bu bize ikimizin de yaşayabileceği bir çözüm sunabilir."

İlk cümleyi ifade ediş biçimi tuhaf gelmişti. Kızın kaşları birbirine yaklaştı ama o daha fazla düşünmeden adam onu tekrar öptü, ağzını kızının üzerinde gezdirdi ve hızla artan bir açlıkla kızın ağzının derinliklerine doğru ilerledi.

Öpücüğü o kadar yakıcıydı ki, tutarlı düşünceleri yakıp yok etti. Omuzlarına yapışarak onu çılgınca öptü ve boğazının altından hırlamasına neden oldu. Adam onun başını okşamak yerine boynunu kavradı, öyle sahiplenici bir hareketti ki bu, kadının içini titretti.

Konuşabileceği kadar uzaklaştı, onunla burun buruna geldi ve kalbinin çarpmasına neden olan bir şiddetle gözlerinin derinliklerine baktı. "Seni tekrar görmek için beklemek istemiyorum. En azından önümüzdeki birkaç gün Londra'da olacaksın, değil mi?"

Başını salladı, adamın tutuşunun izin verdiği kadarıyla. "En azından önümüzdeki hafta için randevularım var," dedi ona kararsızca. "Londra'ya döndüğümüzde, taahhütlerime bakacağım ve mümkün olan her şeyi iptal edeceğim."

"Ben de öyle yapacağım. Ve Güney Carolina'ya döner dönmez o evi aramaya başlayacaksın."

"Kesinlikle."

"Evin parasını ben ödeyeceğim."

"Teşekkür ederim, ama gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Tüm mali yükü senin üstlenmeni istemiyorum."

"Zor olmayacak," diye ona güvence verdi. Adam kaşlarını çatmaya devam ederken, kadın gülümseyerek onun saçlarını okşadı. Ona karşı nazik olsa da, erkeklik gururundan nasibini almıştı. Söz verdi, "Döndüğüm gün aramaya başlayacağım. Şansım yaver giderse, çok yakında uygun bir şey bulacağım."

Maddi konulara hiç girmeden, yüzünde cevap niteliğinde bir gülümseme belirdi ve onu alnından öptü. "Her ay en azından birkaç gün birlikte olacak şekilde işleri ayarlayabilirim. Bunun için plan yapabiliriz. Beklemek zor olacak ama seni görebileceğimi bildiğim sürece idare edebilirim."

Tatlılık geri döndü ve uzuvlarına yayıldı. Son derece neşeli hissettiriyordu. Nefes aldı, "Düşünsene, her ay birbirimizi göreceğiz. Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor."

"Mükemmel olmaktan çok uzak ve gerçekçi olmak gerekirse, bir nöbetçi olarak hayatım öngörülemez hale gelebilir. Muhtemelen gelemeyeceğim zamanlar olacak ve size haber veremeyeceğim. Size bir mektup ya da not göndersem, ulaşması haftalar sürer." Ağzı alaycı bir şekilde buruştu.

"Umurumda değil." Kadın bıyık altından güldü. "Bu doğru değil. Umursuyorum ama anlıyorum, söz veriyorum. Planladığım gibi gelmediğinde bazen korkunç bir hayal kırıklığına uğrayacağımdan şüphem yok. Ama şu anda o kadar mutluyum ki ne yapacağımı bilemiyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum ve inan bana, bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım-" Aniden sözünü kesti. Etrafına bakınırken ifadesi değişti.

Birdenbire çok farklı göründü, yüz hatları sertleşti ve keskinleşti ve bir dakika önce ona gülümseyen şefkatli adamdan tamamen farklıydı. Bu kez kalbi sevinçle değil, telaşla çarpmaya başladı.

"Ne oldu?" O da açıklığın etrafına baktı.

Onlar konuşurken ışık çok daha parlak hale gelmiş ve şafak iyice sökmüştü. Etraflarını çevreleyen ağaçların koyu renkli çıplak dallarına gül sarısı bir renk yansımıştı.

"Bilmiyorum. Bir şeyin yanımdan geçip gittiğine yemin edebilirim ama başka bir yaratığın kokusunu almıyorum. Bir şey de duymuyorum." Onu serbest bırakarak açıklığın kenarında sinsice dolaştı, keskin gözlü ve kedi ayaklıydı. "Bir şey hissediyor musun?"

Kaşlarını çatarak bir daire çizdi ve onun gibi etrafı kolaçan etti.

Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Eşyaları bıraktıkları yerde dağınık bir şekilde duruyordu; pelerini, yatak olarak kullandıkları paltosu ve her ikisinin de kılıçları oturmak için kullandıkları kütüğün yanında duruyordu.

Farkındalığını ormanın içine yöneltti ama hissettiği tek yaratık, kış yuvalarının derinliklerine sıkışmış küçük, tüylü hayvanlardı.

Tam kendini yalnız olduklarına ikna etmişti ki, görünmez bir şey yavaş yavaş yanından geçip gitti ve beraberinde bir kötü niyet duygusu taşıdı.

Bir şekil önünde katılaştı. Melek gibi bir yüzü, altın rengi saçları ve pırlanta gibi parlayan gözleriyle yakışıklı bir adam görünümüne bürünmüştü ama bu görünüm bir yalandı. O fiziksel bir insan değil, bir Cindi.

Korku vücudunu sarmıştı. Normalde, Cinler ortaya çıktıklarında, bunu bir kasırga gibi bir Güç girdabı içinde yaparlardı. Bu Cin, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi onlara yaklaşmak için Gücünü maskeleymişti.

Graydon devasa bir sıçrayışla onun yanına atlarken, görüşünün köşesinde hareket bulanıklaştı.

"Ne kadar ilginç bir senaryoyla karşılaştım," dedi Cin. "Wyr nöbetçilerinden biri, kendisine ait olmayan bir Elf kadınıyla şefkatli bir an yaşıyor." Her ikisine de parıltılı, sert bir gülümseme verdi ve bu gülümseme bir anda kayboldu. "Yanılmıyorsam, dün gece geç saatlerde müessesemi ziyaret eden aynı nöbetçi ve hanımefendi. Oldukça sevdiğim ve bu sabah itibarıyla artık var olmayan bir müessese olduğunu da eklemeliyim. Tesadüf mü? Merak ediyorum."

"Sen Malphas'sın," diye homurdandı Graydon. Ona o kadar yakın duruyordu ki omuzları birbirine değiyordu ve enerjisi koruyuculuk ve saldırganlıkla doluydu.

"Gerçekten de öyleyim," dedi Malphas. "Sanırım elimde istediğiniz bir şey var."

"Oğlum nerede?" diye ısırdı.

Adamın bakışları öylesine düşmanca ve öfkeyle doluydu ki, Bel kılıcına davranmak için tamamen yararsız bir dürtüyü kontrol etti. Cinlere karşı savaşta kılıçlar işe yaramazdı. "Malikânede, ama sen bunu zaten biliyordun, yoksa burada olmazdın. Zor bir gece geçirdi ve şu anda uyuyor."

Öfke onu sardı ve korkusunu yok etti. Kadın ileri atıldığında Graydon'ın kolu beline dolandı ve onu geri çekti. "*Ona ne yaptın?*" diye bağırdı.

"Gelip kendin görmen gerekecek," dedi Malphas. "Tepeden malikâneye giden yolu kendin bulabileceğine hiç şüphe yok. Kahvaltı beklemeyin ve vardığınızda dilenmeye hazır olun."

Cin ortadan kayboldu.

Kadın dönerek Graydon'la yüzleşti. "Ne o hakkında konuşuyordu?"

Malfeasance artık yok mu?"

Adamın rengi bembeyaz olana dek solmuştu. "Eşyalarını topla. Acele et."

Daha fazla ısrar edilmesine gerek kalmadan kılıcına ve pelerinine atladı, Graydon da onun yanında aynı şeyi yaptı. Ceketini ve kılıç kayışını giyerek şekil değiştirdi. Kadın onun sırtına atladı.

Ancak adam havaya fırladığında konuşabildi. *Çocuk satıyorlardı.*

Ne dedi? Endişeden deliye dönmüştü, adamın söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Malfeasance'da, dedi. Çocukları satıyorlardı.

Sözlerinin kafasında yer etmesi biraz daha uzun sürdü. Anladığında, sanki adam ona fiziksel olarak vurmuş gibi sarsıldı. *Aman Tanrım.*

Bilmeni istemedim. Telepatik sesi insandan çok hayvana benziyordu. *Ben New York demesne'denim. Buradaki herhangi bir kuruluşu yok etmiş olsaydım, bu bir savaş eylemi olarak yorumlanabilirdi ama yine de bir kenara çekilip hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ayrılmadan önce çocukların parasını ödedim. Bahçelere geri döndüğümde Weston'a yaklaştım ve ona senden bahsetmedim. Weston çocukları kurtaracağını ve işi kapatacağını söyledi. Ben de o zaman ayrıldım.*

Duydukça daha da kötü hissediyordu. *Söyleyecek sözüm yok.*

O konuşurken havaya öyle dik bir şekilde tırmanmıştı ki, birkaç dakika içinde kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Başka bir zaman olsa, günün yeni ışıklarıyla taçlanan pitoresk İngiliz kırsalının manzarası karşısında büyülenirdi. Kış renkleri araziye kahverengiler, altınlar ve turuncularla süslüyor, ağaçlar alçak bir sisin içinden yükseliyordu.

Hemen ardından bir malikâne görüldü. Tıpkı seyisin tarif ettiği gibi, kasabanın değirmenine bakan tepenin üzerinde oturuyordu. Acı bir şekilde fark etti ki burası geniş, saray görünümlü

ikametgah. Bir kumar cehennemine sahip olmak Cin'e büyük kazançlar sağlamış gibi görünüyordu.

Zamanımız tükenmek üzere, dedi Graydon aşağı inerken. Dinle-Malphas, Malfeasance'ın başına gelenlerin arkasında bizim olduğumuzdan emin olamaz.

Çocukların parasını sen ödedin, dedi uyuşuk bir sesle. Sonra Weston gelip onları götürdü.

Evet, ama kesin bir şey bilemez. Weston ve ben telepatik olarak konuştuk. Başka kimseye tek kelime etmedim. Bunu unutma. Ona öfkesi için daha fazla yakıt vermeyelim. Ferion'u alacağız ve sonra çıkacağız.

Anlıyorum. Beni aşağı indir!

Gryphon'un pençeleri toprağa tam olarak değmeden önce onun sırtından atladı. O ön kapılara doğru koşarken, Graydon da şekil değiştirerek onun peşinden koştu. Gücü, oyun cehenneminde olduğu gibi, büyük bir öfkeyle çalkalanıyordu.

Büyük, çift meşe kapı açık duruyordu. Ne o ne de Graydon tereddüt etti. İçeri daldılar ve büyük salonda durakladılar.

Sağında, açık bir kapı aralığında, ön kabul odasının şöminesinde bir ateş yanıyordu. İçgüdüsel olarak ısıya ve ışığa doğru dönerek ileri doğru koşmaya başladı ama Graydon kolunu tutunca aniden durdu. Ona sert bir uyarı bakışı attı.

Onun ihtiyatındaki bilgeliği fark etse bile, ruhu bu kısıtlamaya öfkelenmişti. Ona sertçe başını salladı. Birlikte ileriye doğru adım attılar ve etraflarına dikkatle baktılar.

Oda on yıl önce moda olan renklerle dekore edilmişti. Mavi kadife bir koltuk şöminenin yanına, ön salona bakacak şekilde stratejik olarak yerleştirilmişti.

Malphas koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Sanki bir tahtta oturuyormuşçasına asil bir tavrı vardı. Dirseklerini sandalyenin kollarına dayamış, parmaklarını ağzının önünde birleştirmiş, göz kapaklarını yıldızlara benzeyen delici gözlerinin üzerine indirmişti.

Ferion onun önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Elflerin olabileceği kadar güzeldi, zayıf ve zarif vücudu

bir gerilme gücüne sahipti. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor, şakaklarından geriye doğru toplanıyor ve bir deri şeritle bağlanıyordu.

Zayıf, yakışıklı yüzü bomboştu, gözlerini morluklara benzeyen koyu mor gölgeler çevreliyordu.

Bel'in bakışları oğlunun üzerine düşer düşmez, yenilenen öfke ve endişe sağduyuyu bir kenara itti. İleri atılmaya çalıştı ama Graydon hâlâ kolunu tutuyordu. Parmakları sıkılaşıyor onu adımının ortasında durdurdu.

"Bakın bu sabah kim ziyarete gelmiş," dedi Malphas. "Zina yapanlar geldi. Ferion, annenin babana sadakatsizlik ettiğinin farkında mısınız? Sadık ... sadakatsiz ... Bu kelimeler benim için bir şey ifade etmiyor ama bazı insanlar için çok önemli olduklarını biliyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı Ferion. Donuk bakışları onunkilerle buluştu. "Anne, çok üzgünüm-" "Kapa çeneni," diye emretti Malphas.

Ferion'un sözleri, sanki Malphas ağzına bir tıkaç tıkamış gibi aniden kesildi.

"Yalan söyledin," diye homurdandı Graydon. "Burada özel bir oyun yoktu.

Burada sen ve Ferion'dan başka kimse yok."

Ne demek istiyordu? Odanın etrafına tekrar baktı. Bu kez başka ayrıntılar fark etti.

Tavanın köşelerinde örümcek ağları vardı. Cinin oturduğu koltuk parlak ve taze görünüyordu ama diğer mobilyalar tozdan matlaşmıştı. Yerde, yıpranmış, solmuş halının üzerinde ayak izleri açıkça görülüyordu.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Malphas. "İşime geldiğinde yalan söyleyebilirim ve *söylüyorum* da ama bu konuda yalan söylemedim. Özel bir oyun vardı. Benimle birlikteydi. Evet, Londra'da ya da başka bir yerde de oynayabilirdik. Ben sadece insanların bunun için ne kadar çok çalışacağını görmek istiyorum." Omuz silktili. "Tabii ki buraya davet ettiğim insanlar sadece oyuna karşı koyamayanlar."

Cine nefret dolu bir bakış attı ve sonra oğluna konsantre olmak için onu kovdu.

"Ferion, olanları boş ver," dedi öfkesini sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Gitmemiz gerekiyor. Konuşmaya da ihtiyacımız var ama bunu buradan uzakta yapabiliriz."

"Neden yalvarman gerektiğini henüz anladığını sanmıyorum," dedi Malphas. "O yüzden sana göstereceğim. Ferion, annene git."

Graydon telepatik olarak dedi ki, *Bel, dikkatli ol. Ne yaptığını bilmiyorum.*

Sözleri onun için gerçek bir anlam taşımıyordu. Zihnindeki aciliyetin çok uzağındaydılar. Ferion ayağa kalkıp yaklaşırken, Bel kolunu Graydon'ın elinden çekip ileri atıldı.

Malphas, "Ellerini boynuna dola ve sık," dedi.

Bu sözleri duyduğunda kollarını Ferion'a dolamak için harekete geçmişti bile. O daha geri çekilemeden Ferion'un elleri boynuna dolandı. Onu boğmaya başladı.

Birdenbire nefes alamaz hale geldi. Gözlerinde basınç hissediyordu.

İçgüdüleri devreye girdi. Geri çekilmeye çalıştı ama Ferion son derece güçlüydü ve sert parmaklarını yerinden çıkaramadı.

Eğilip onun elinden kurtulmaya çalışırken bile hırıltılar kulaklarını doldurdu. Güçlü bir darbe göğsüne çarptı. Graydon iri bedenini bir koçbaşı gibi aralarına soktu ve büyük bir güçle onları birbirinden ayırdı.

Nefes nefese kalan kadın tökezleyerek geri çekildi, kanepenin bir ucundan diğerine düştü ve yere yığıldı. Ferion yakındaki duvara çarptı.

Graydon onun yüzükoyun yatan bedenine binerken, iki çizmeli ayak başının iki yanına dikildi.

Öksürerek boğazını ovuşturdu ve Graydon'ın yüksek figürüne baktı. Yüzünün ve ellerinin açılarları garip ve yanlış görünüyordu; parmaklarının uçları pençelerle, ağzı ise dişlerle çarpılmıştı.

Böyle bir şey duymuştu ama buna sadece uzaktan tanık olmuştu. Aşırı baskı altında olduklarında, bazen Wyr kısmen şekil değiştirirdi.

O bakarken bile Malphas'a doğru dişlerini gösterdi ve kükredi. Ses evin içinde patladı ve döşeme tahtalarını salladı. Göğsünde titreştiğini hissetti.

Sesi bir aslanın kükremesine benziyordu ama sadece fiziksel bir sestense daha fazlasıydı. Kükrerken, Gücü ondan koltukta oturan Cine doğru ham bir patlamayla fışkırdı. Malphas'ın figürü bu gücün etkisiyle dağıldı.

Bu karşılaşma o kadar hızlı bir şekilde felakete dönüşmüştü ki sersemledi. Elleri ve dizleri üzerinde dönerek Graydon'ın ayaklarının dibine çömeldi. Odanın diğer ucunda Ferion'un da aynı şeyi yaptığını gördü.

Adamın yüz ifadesi, kendi yüzünde de hissettiği aynı dehşet ifadesiyle doluydu. Telepatik olarak, "*Asla yapmam, asla yapmam*" dedi.

Biliyorum, dedi ona.

Cinin enerjisi ön salona açılan kapı aralığında birleşti.

"Şimdi anlamaya başlıyorsun," dedi Malphas. "Ama sanırım yeterince değil. Ferion, nefes almayı kes."

Duvara yaslanan Ferion'un bakışları onunkilerle buluştu. Bedeni çırpınırken omuzları kamburlaştı ve yüzü karardı.

Tam bir panik içinde odanın diğer ucuna fırladı. Kendi boynunu pençeledi. Çılgınca ona yardım etmenin bir yolunu ararken kollarını ona doladı. Hiçbir şey bulamadı, hiçbir şey.

Vücudunun derinliklerine gömülmüş tuhaf bir ürperti dışında hiçbir şey. Zihninin gözüne, ruhunun parlaklığı üzerinde kararmış bir leke gibi geliyordu.

Graydon Malphas'a kükredi, "*Bırak onu!*"

Seni seviyorum, dedi Ferion kafasının içinde. Gözleri, beyazlarında kan damarları patlarcasına kızardı.

Cine bir darbe indirebilseydi, yüreğindeki tüm dehşet dolu öfkeyle indirirdi. Ama fiziksel bir savaşta çok iyi dövüşebilse de, Malphas özünde fiziksel bir yaratık değildi. Türünün en Güçlülerinden biri olarak kabul edilirdi ama Elf Gücü çoğunlukla yeryüzünün elementleriyle bağlantılıydı.

Gücü onu vahşi, canlı şeylere bağlıyordu. Yavaş ve derin işleyen bir türdü ve inşa edilmesi yıllar aldı. Sarmaşıklar, ağaçlar ve diğer yapraklar gibi doğal güçlerle çalışarak, yeterli zaman verildiğinde bir şehri yok edebilirdi. Yanlış yönlendirme ve gizlenme gibi bir dizi başka özel büyüsü vardı ama bir ruh yaratığına karşı kullanabileceği gerçek bir Gücü yoktu.

Cinlere karşı herhangi bir çatışmada sahip olduğu tek silah, bağlantılar ve siyasi nüfuz gibi şeylerdi. Bunlar da ancak zaman içinde çok etkili bir şekilde kullanılabilecek silahlardı.

Yine de o anda, Ferion'un hayatını kurtarmak için yeterince hızlı çalışabilecek tek bir şey yapmayı düşünebiliyordu.

"Yalvarmak istiyorsun." Kendi sesini bile tanımıyordu. "Peki, sana yalvarıyorum. Lütfen buna bir son ver. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde görmek mi istiyorsun? Bak, ben zaten buradayım."

Malphas'ın yüzüne soğuk bir memnuniyet yerleşti. Ferion'a, "Nefes al," dedi.

Anında, Ferion'un vücudu kocaman bir nefes çekerken kamburlaştı. Hırıldayarak kollarını ona doladı.

Graydon odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek koruyucu bir şekilde başlarında durdu. Cine açık bir nefretle bakarak, "Büyük bir hata yaptın," diye hırladı.

"Öyle mi?" dedi Malphas. Odaya doğru yürüdü. "Lütfen söyleyin, bunu nasıl yaptım? Ferion'u kumar oynamak için müesseseme gelmeye ben mi zorladım? Ona ödeyemeyeceği bir borç mu tahakkuk ettirdim?" Oğluna baktı. "Ferion, seni bir oyuna katılmak için buraya gelmeye ben mi zorladım? Cevap ver."

Kadın oğlunun yüzüne bakarken, utanç yüz hatlarını kararttı. "Hayır" diye fısıldarken bakışlarını yere indirdi.

"İşte bu kadar." Cin omuz silkti. "Bir dizi seçim yaparak -sadece bir değil- pazarlığın kendi tarafını tutamayacağı bir durum yarattı. Dışlanmış biri olabilirim ama bu tek gerçek, Cin kültürünün tam kalbine bağlı. Cin yasalarına göre, bir tür tazminat alarak pazarlığı tatmin edici bir şekilde sonuçlandırmaya zorlama hakkım var."

"Onu avladın," dedi kadın kısık sesle. "O kötü bir zaafı olan iyi bir adam, ama bunu kabul etmek yerine, ödeyemeyeceğini bildiğin halde kumar oynamaya devam etmesi için ona kredi verdin."

Malphas ona "Konuyla ilgisi yok," dedi. "Herhangi bir noktada hayır deyip çekip gidebilir, borcunu ödeyebilir ve alışverişi bitirebilirdi. Şimdi iştahçilerimi çağırdım, borcunun vadesi geldi ve ödeyemiyor."

Durum felaketin de ötesine geçmişti, imalar zihninde yankılanıyordu. Malphas onu ve Graydon'ı biliyordu. Onları keşfeden onca yaratık arasında, onlara zarar vermek isteyen tek kişi oydu. Ve Ferion o kadar önemli bir borç biriktirmişti ki, Calondir'in bunu duyacağından emindi. Bildiği hayat kulaklarının dibinde parçalanmaya başladı.

Belki bunu hâlâ düzeltebilirim, diye düşündü. Eğer ödeyebileceğimden fazlaysa, gizlice borç para alabilirim. Yardım edebilecek arkadaşlarım var.

"Ne kadar borcu var?" Ferion'a baktı. "Senin ne kadar borcun var?"

Kollarından kurtulup oturdu, sanki yaşlı, çelimsiz bir insanmış gibi kendisinden oldukça farklı hareket ediyordu. Yeniden rahatça nefes alsa da yüzü gri, gözleri umutsuzdu.

"Çok fazla" dedi.

"Sanırım hâlâ yanlış anlıyorsun," dedi Malphas. "Onun borcunu onun yerine ödeyemezsin. Sadece Ferion anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirebilir ve o da bunu yapabileceği tek yolla, sahip olduğu ve benim için değeri olan tek şeyle yaptı. Onun ruhuna ipotek koydum."

≡ DOKUZ ≡

Ne demek 'ruhuna ipotek koydum'?" Graydon tekrarladı.

Vücudu savaşmak istedikçe kan damarlarında dolaşıyordu. Kendini kontrol etmeyi bir pamuk ipliğine bağlıyordu.

Malphas'a karşı bir dövüşte kazanmayı umamazdı, tek başına değil. En iyi ihtimalle kendini koruyabilirdi. Hatta muhtemelen Cini uzaklaştırabilirdi ama Bel ve Ferion çok daha savunmasızdı. Eğer iş açık bir savaşa dönüşürse, kayıp verebilirlerdi ve bu olasılık kabul edilemezdi.

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Kendini kontrol altında tuttu. Malphas'ın elmas gözlerindeki parıltıdan, Cinin üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiğini anlayabiliyordu.

Malphas gülümsedi. "Cinler pazarlık yaptıkları insanlarla bağlantı kurarlar."

Bel ayağa kalktı, duruşu gergin ve savunmacı, güzel yüz hatları çizilmişti. Az önceki geçici mutluluğu kaybolmuştu. "Sosyal bağlantılardan bahsetmiyorsun. Daha gerçek bir şeyden bahsediyorsun."

"Evet, gerçek, psişik bağlantılardan bahsediyorum. Normalde bir Cinin yarattığı şey bir duyarlılık ya da farkındalıktan başka bir şey değildir, böylece Cinler o kişi onları çağırırsa duyabilirler. Ya da bir pazarlığın yerine getirildiğinden emin olmak için kontrol etmeleri gerekebilir." Malphas Ferion'un ayağa kalkışını izledi. İfadesi memnuniyetten neredeyse şehvet doluydu. "Bağlantıları nasıl daha güçlü ve derin bir şeye dönüştürebileceğimi öğrendim."

Bel, Graydon'ın kolunu kavradı. Telepatik olarak, *Ferion'un derinliklerinde gömülü bir şey var*, dedi. *Bir gölge gibi lekeli ve karanlık. Birkaç dakika önce neden nefes almayı bıraktığını anlamak için onu taradığımda gördüm.*

Çıkarabilir misin? diye sordu.

Kadın başını salladı. *Bu bana tamamen yabancı. Ne olduğundan ya da bir şey denersem ona ne kadar zarar verebileceğinden bile emin değilim.*

Ferion, "Beni bir şeyler yapmaya zorlayabilir. Ben kendimi kontrol edemiyorum." "Kesinlikle." Malphas odanın diğer tarafına geçerek koltuğa oturdu.

tekrar. "Borcunu ödemek için Ferion kendini bana sattı."

Bel yüzünde öyle vahşi bir ifadeyle Cinin üzerine yürüdü ki, herhangi bir Wyr ile boy ölçüşebilirdi. *"Çıkar onu."*

"Hayatta olmaz." Malphas'ın sesi yumuşak ve ölümcül bir hal almıştı. "Çok uzun zamandır, güçlü bir demesne'de yüksek mevkide bulunan bir kişinin ruhu üzerinde rehin sahibi olmak istiyordum. Yüce Elf Lordu'nun varisi üzerinde ipotek sahibi olmak bir hayalin gerçekleşmesi demek."

"Hiçbir demesne bu tür bir saldırıya müsamaha göstermeyecektir," diye hırladı Graydon. "Haber yayıldığında, Cin yasalarına uyup uymamanızın bir önemi kalmayacak. *Dragos* buna müsamaha göstermeyecektir."

"Şimdi meselenin özüne geliyoruz." Malphas parmaklarını birbirine geçirdi ve bacak bacak üstüne attı. "İşte elimdeki kartlar

-Çok sevdiğim bir oğlum ve Elf varisim var ve iki kişi arasında, kamuoyuna açıklandığı takdirde asla onaylanmayacak bir ilişki olduğuna dair kesin bir bilgiye sahibim."

İşte geliyor, diye düşündü Graydon. Bel'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı. Bel'in kararan yüz ifadesinde aralarındaki uçurumun genişlediğini görebiliyordu.

Cin devam etti, "İşte senin elindeki kartlar -birisi benimle kumar oynayıp boyundan büyük işlere kalkışırsa neler olabileceğini ve benim de misilleme olarak onlara neler yapabileceğimi biliyorsun. Ayrıca, kabul edelim ki, Ferion'a karşı yeterince öfke uyandırırırsanız, beni öldürmek için yeterli güçte bir av partisi toplayabilirsiniz. Bu, durumu tam olarak özetliyor mu?"

"Bu konudaki tüm belirsizlikleri ortadan kaldırabilirsiniz," dedi Graydon. "Biz seni avlayacak ve yok edecek."

Cin bir iç çekti. "Pekâlâ, bunu kabul ediyorum. Ama ben Ferion'u öldürmeden önce yerimi tespit edip beni yok edebilir misin?"

Bel'in yüzü bembeyaz oldu. "Hayır" diye fısıldadı.

"Bu doğru." Malphas'ın cevabı sahte bir nezaketle doluydu. "Hayır, yapamazsın. O zaman asıl soru şu: Ferion'un hayatı senin için ne kadar değerli? Onu güvende tutmak için ne kadar ödeyeceksin? Çünkü size hemen söyleyeyim, ebedi bir Elf ruhu üzerinde ipotek sahibi olmak -ve Güney Carolina mirasının varisi olmak- benim için çok büyük bir anlam ifade ediyor."

"Eğer hayatta olmazsam beni rehin tutamaz," diye fısıldadı Ferion. Bel'e baktı, bakışları beyaz yüzünün karanlık çukurlarında yanıyordu.

Bel'den sessiz bir ses çıktı, sanki kendi ruhu içinden çekilip çıkarılıyormuş gibi.

"İntihar etmeyeceksin," dedi Malphas ona. "Ne doğrudan eylemde bulunarak ne de pasif bir şekilde savaşta öldürülmenin bir yolunu arayarak."

Graydon tüm dikkatini Cine yöneltti. "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Cin onları tam da buraya yönlendiriyordu, çünkü Graydon'ın sorusunu duyar duymaz başını salladı.

"Bir pazarlık öneriyorum," dedi. "Bir hayata karşılık bir hayat. Ferion'u iradesi dışında bir şey yapmaya zorlamayacağım ve ne kadar cazip gelse de, ormandaki dokunaklı sahneniz hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Karşılığında sen de beni ve ticari çıkarlarımı rahat bırakacaksın. Olanlar hakkında kimseye bir şey söylemeyeceksin ve burada öğrendiklerinle ilgili hiçbir şey yapmayacaksın." Kötücüllük yakışıklı yüz hatlarına geri döndü. "Ve sen ve Beluviel bir daha asla buluşmayacaksınız."

Graydon'ın bedeninde yenilenmiş bir öfke ve inkâr patladı. İleri atılmaya başladı. Bu kez kolunu yakalayan Bel oldu.

"Kesinlikle yapmayacağız." diye homurdandı.

Malphas bir omzunu kaldırdı. "Küçük bir dünyada yaşadığımızı anlıyorum. Birbirinizi maskelerde ve toplantılarda göreceksiniz. Suarelerde sohbet edebilir ya da bir dansı paylaşabilirsiniz ve eğer gerçekten mecbur kalırsanız, her zaman birbirinizin gözlerine içtenlikle bakabilirsiniz. Ama bir daha asla birlikte olmayacaksınız. Sevgili olarak değil. Bir ortaklık olarak değil. Bunlar benim şartlarım."

Ferion tersledi, "Bu seninle benim aramda. Senin de çok güzel bir şekilde belirttiğin gibi, bu karmaşayı yaratan benim ve borçtan da ben sorumluyum. Onları bu işin dışında bırak!"

Malphas, "Ah, hayır," diye cevap verdi. Hareket eder gibi görünmeden aniden ayağa kalktı. Üçüyle yüzleşirken, kırpışmayan, parlayan elmas gözleri Graydon'da sabit kaldı. "Benim işlerime karışmayı kendinize görev edindiniz. Şimdi Malfeasance kapatıldı. Bina yerle bir edildi."

"Bu ne zaman oldu?" Graydon ellerini yumruk yaptı.

"Şafaktan bir saat önce."

Diğer erkeği parçalara ayırma ihtiyacı parmaklarının pençe şeklinde uzamasına neden oldu. "Beluviel ve ben Ferion'u ararken."

"Binayı kendin yıkmamış olabilirsin ama işin içinde sen de vardın." Cin tısladı, "Biliyorum!"

Bel aniden, "*Seni canavar, o cehennem çukurunda çocuklar vardı!*" diye bağırdı.

Malphas'ın yüzü maske gibi görünmeye başladı. Yakışıklı yüz hatlarında güç parıldıyordu ve konuşurken ağzını oynatmayı unuttu. "Et tüccarlarının işin bu kısmıyla ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Et meseleleri beni hiç ilgilendirmez. Önemli olan tek şey oyundur."

Graydon o anda Malphas'ın da en az Ferion kadar bağımlı olduğunu fark etti. Yeni bir silahı değerlendirir gibi bu gerçeği zihninde evirip çevirdi.

Bir şekilde bu farkındalığı kullanmanın bir yolunu bulabilirdi ama şu anda konsantre olmakta zorlanıyordu.

Beluviel'e bir daha asla dokunamayacağı, dudaklarını öpemeyeceği, saçlarını okşayamayacağı düşüncesi bile onu çıldırtıyordu. Kolunu Beluviel'in elinden kurtararak Cine doğru yürüdü.

"Sen bir dışlanmışsın," diye hırladı. "Sözünü tutmuyorsun."

Yüz ifadesinden ne anlaşıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her neyse, Malphas onun karşısında geri çekildi. "Hayatım söz konusu olduğunda bir anlaşmayı nasıl tutacağımı bilirim."

Bel aniden Graydon'ın yanında durdu. Dişlerinin arasından, "Sana inanmıyorum. Ferion üzerindeki kozundan gerçekten vazgeçmeyeceksin."

Malphas'ın fiziksel formu dağıldı. Bedensiz sesi odada yankılandı. "Gerçekten başka bir seçeneğin var mı? Bunu bir düşün. Ayrıca, Ferion sadece Calondir'in varisi. Muhtemelen hiçbir zaman

Elf Yüce Lordu'nun kendisi. Gerçek bir gücü ya da amacı olmadan yarım bir hayat yaşamaya devam edecek. Ona pençelerimi geçirdiğim için mutlu olsam da, harcadığım zamanın ve çektiğim zahmetin bir işe yarayacağını garantiyi yok."

Her şeyden çok içgüdü Graydon'ın dönmesine neden oldu. Malphas kendine gelmiş ve bir eli Elf'in omzunda, Ferion'un arkasında duruyordu. Ferion sabit bir şekilde onlara baktı, sert çenesinde bir kas sızradı.

"Seçiminizi yapın," dedi Malphas. "Zarı at."

Graydon Cin'in Ferion'un omzundaki eline baktı. Sonra Bel'e baktı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Graydon onun bunun farkında olduğunu bile sanmıyordu. Ferion'a bakarken yüz ifadesinde o kadar çok sevgi ve ıstırap vardı ki, Graydon'ın içinde bir şeyler kırıldı.

Belki de her ay buluşmaktan bahsettiklerinde yarattıkları umuttu bu. Geniş, özel bir bahçesi olan küçük ev ona çok mükemmel gelmişti ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

Ferion onun kalbinin çocuğuydu. Yıllarca onu sevmiş, korumuş ve yetiştirmiş, geleceği için en iyisini ummuş ve mücadeleleri karşısında acı duymuştu.

Bundan kurtulmanın bir yolunu aramaya devam edeceğim, dedi Graydon ona telepatik olarak. *Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne yapmam gerekirse gereksin. Hepimiz özgür kalana kadar durmayacağım.*

Graydon, hayır, dedi Bel. *Düşünmediğimiz bir şey olmalı, hala pazarlık yapabileceğimiz bir şey.*

Kullanabileceğimiz bir açı düşünabiliyor musun? diye sordu. *Çünkü Tanrım, bunu duymaya fazlasıyla hazırım.*

Yüzü sıkıştı. Sessiz kaldı.

Yüksek sesle, "Anlaşmanı kabul ediyoruz, Djinn - bir madde hariç," dedi.

Malphas tek altın kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

Bazen hayatta sert bir çizgi çekmeniz ve ne pahasına olursa olsun, ben hayatta olduğum sürece bunun olmayacağını söylemeniz gerekirdi.

Dişlerinin arasından şöyle dedi: "Eğer bir daha çocuk fuhuşunu herhangi bir şekilde pasif olarak bile desteklersen, Ferion'un hayatına ipotek koyarsan

sizi koruyamaz. Kimse seni koruyamayacak. Rüzgârda savrulan kötü bir anıdan başka bir şey olmayana kadar seni avlamaktan vazgeçmeyeceğim."

Gücü taşarken oda zonkluyordu. Sessizlikte Bel'in sıkıntılı nefes alışını duydu ama az önce oğlunun hayatını tehlikeye atmış olmasına rağmen Bel tek kelime bile itiraz etmedi.

Ferion sakın bir ses tonuyla, "Bu şartnameyi destekliyorum," dedi.

Malphas hızlı, kesici bir hareket yaptı. "Elbette. Bundan emin olacağım."

Bel yumuşak bir sesle, "Ferion'a bir şey olursa ilk aklıma gelenin sen olacağının farkındasın değil mi? Eğer o ölürse, elindeki tüm kozlar yok olur. Bana ve Graydon'a karşı elinde tuttuğunu sandığın kartın ve aramızda yaşananların hiçbir anlamı kalmaz. Bu yüzden oğluma bir şey olmadığından emin olman akıllıca olur."

Hiçbir anlamı yok.

Bu iki kelime Graydon'ın şakaklarına çarptı.

Bununla ne demek istemişti? Söylediği her şey doğruluk payı taşıyordu. Birlikte geçirdikleri zaman hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Yoksa bunu gizli tutmanın hiçbir anlamı olmadığını mı söylemek istiyordu?

Sakın tepki verme, diye düşündü. Bu yırtıcı hayvana kan izi gösterme.

Malphas, Bel'i hesapçı bakışlarla değerlendirirken başını eğdi. "Anlaşıldı."

"Şimdi elini ondan çek." Bel'in sesi çeliği kesecek kadar keskindi.

Malphas gülümseyerek elini kaldırdı. "Düşmanca tavrınızdan anladığım kadarıyla tatil için size katılmam için bir davet almayacağım. Olmayacak mı? Eh, insan dayanıyor işte. Her halükarda, bana başka bir yerde ihtiyaç var. Kurmam gereken yeni bir oyun cehennemi var. Çıkarken kapıyı kapat." Öne doğru eğilerek Ferion'un kulağına, "Seni sık sık kontrol edeceğim," dedi.

Ferion'un bakışları yana kaydı, yüz ifadesi öylesine nefret doluydu ki, Malphas fiziksel bir yaratık olsaydı, Graydon onun sonraki birkaç dakikayı atlatamayacağından emin oldu.

Cinin formu bir kasırgaya dönüşerek neredeyse bir anda dağıldı. Graydon farkındalığını dışa vurarak, cinle ilgili herhangi bir ipucu aradı.

Cinler gizlenerek oyalandılar ama Malphas gerçekten gitmişti.

Az önce gübre içinde yuvarlanmış gibi hissediyordu. Yüzünü sertçe ovuştururken Ferion evden dışarı fırladı. Bel'in bakışları kısa bir şaşkınlıkla onunkilere kaydı. Oğlunun peşinden yürüdü.

Graydon onları takip etmedi. Dışarıdan gelen öğürme seslerini duyabiliyordu ve Ferion'un çok uzağa gitmediğini biliyordu. Hiç şüphesiz, baş başa birkaç dakikaya ihtiyaçları vardı. Her halükârda kendisinin de b i r a z zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Toz dolu odanın sınırları içinde daha fazla kalmaya dayanamazdı. Aslında, odayı tamamen yok ederse dünyaya bir iyilik yapmış olacaktı.

Koltuğa doğru yürüdü ve sert bir tekmeyle onu şömineye doğru fırlattı. Koltuk odanın bir ucundan diğer ucuna fırladı, alevlere çarparak kütükleri ve korları etrafa saçtı.

Yere saçılan parlayan takımyıldızını takip ederek közleri ön pencereleri örten ağır kadife perdelerle doğru tekmeledi. Sonra da kalan kömürlerin üzerine kanepeyi devirdi.

Malphas aptal kumarbazları avlamaya devam edecekti ama burada bir daha kimsenin canını almayacaktı.

Graydon işini bitirdiğinde salona geçip geniş mermer merdivenin en alt basamağına oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alarak yangının yayılmasını bekledi.

Bu onun için yeterli bir yıkım değildi. Kırsal bölgeyi parçalamak, dünyayı ateşe vermek istiyordu. Ne berbat, berbat bir gündü.

Birkaç dakika sonra hızlı, hafif ayak sesleri yaklaştı. Bel olduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Artık onun ayak seslerini nerede olsa tanırdı.

Merdivenlerde onun yanına oturdu. "Kabul odasındaki perdeler alev alev yanıyor. Evi ateşe mi verdin?"

Kuru gözlerini ovuşturdu. "Evi yakmamak pazarlığın bir parçası değildi."

"Bugün başka bir gün olsaydı bu beni güldürürdü." İçini çekti. "Sanırım çevredeki kırsalı düşünmüşsündür."

"Uçarken bölgeyi inceledim. Mobilyaların üzerinde toz olabilir, ama geçtiğimiz büyüme mevsiminde

iyi bakılmıştı. Yakın alan ağaç ve çalılardan arındırılmış. Burayı ilk kim inşa ettiyse ahırları evden oldukça uzağa yerleştirmiş." Ellerinin üzerinden ona baktı. "Ferion nerede?"

"Atıyla ilgilenmeye gitti." Açık ön kapıdan içeri süzülen güçlü sabah ışığında, neredeyse Ferion kadar kötü görünüyordu; teni kireç gibi beyazdı ve iri, güzel gözlerini morluklara benzeyen koyu gölgeler çevreliyordu. "Lien'i hissedebildiğini söylüyor. Üzerinde bir pranga gibi."

"Bunu yanlış anlamayı istemem ama şu anda onu boğazlayabilirim" dedi.

Kadın öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Saçlarını gelişigüzel örmek için biraz zaman ayırmıştı ve uzun koyu ipek ip omzunun üzerinden öne doğru kaymıştı.

"O kadar kızgınım ki, onunla ancak medeni bir tonda konuşabiliyorum," diye cevap verdi. "Sadece kendisi için değil, bizim için de böylesine büyük bir tuzağı nasıl yaratabildiğini anlayamıyorum. Yaptıklarının başkalarını nasıl etkilediğini, beni ve şimdi de seni nasıl etkilediğini göremiyor mu?" Gözleri ani bir sıvıyla doldu. "Hayatını bu kadar az mı düşünüyor?"

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki midesi bulantı gibi sıkıştı. Malphas dans etmekten bahsetti. Cinler dokunmalarına izin vermişti ve bu pazarlığın en acımasız kısmı olabilirdi.

Graydon yavaşça elini uzattı. Elini onunkine koyduğunda, parmakları onunkini sıkıca sardı.

Çok alçak sesle, "Bir şeye sahip olma şansı için hayatını kumarda kaybetmeye hazır olacak kadar çok istemeni ve ihtiyaç duymayı anlayabiliyorum," dedi.

Kadının bakışları ona doğru kaydı ve daha önce yüz ifadesinde gördüğü ıstıraplı bir anlığına yakaladı. "Bu benim hatam. Senin yardım teklifini asla kabul etmemeliydim. Borcunu ikinci ya da üçüncü kez asla ödememeliydim. Keşke-"

İçini farklı bir acı kapladı. Kadının elini tutarak göğsüne b a s t ı r d ı , elin hissini ve ağırlığını, kadının ince parmaklarının kendi elinin etrafında kıvrılışını, teninin yumuşaklığını hafızasına kazıdı. Sonra onu bıraktı ve ayağa kalktı.

"İşte bu noktada sen ve ben farklıyız. Seninle sevişmeyi asla istemezdim." Kendine rağmen, sesine bir acı notası girdi. "Başka ne olursa olsun ya da bedeli ne olursa olsun."

"Gray," dedi usulca, "kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istediğini biliyorum." Eğer ona bakarsa, onu öpecekti. Gözlerini kapattı. "Malphas'ın bize bağladığı bağlantıları hissedebiliyor musun?"

Tereddüt etti. "Pek sayılmaz. Pazarlığı kabul ettiğimizde onun Gücünün parıldadığını hissettim ama şimdi Hiçbir şey hissedemiyorum. Ferion'da hissettiklerime hiç benzemiyor."

Bel'le seviştiklerinde Malphas'ın bunu hissedemeyeceğine dair aptalca bir umuda kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Cin, uygulayamayacağı şartlar talep etmezdi.

Kabul odasının kapısına doğru yürüdü. Ateş intikam hırsıyla tutuşmuştu. Bu küçük bir memnuniyetti. Alevler yeterince büyüdüğünde duman yakındaki kasabadan insanları çekecekti ama bunun olması için önlerinde birkaç dakika vardı.

Dışarıdaki kır havası temiz ve bıçak gibi keskindi. Arka tarafa geçtiğinde Ferion'un ahırdan çıktığını ve başında eyerli bir küheylan olduğunu gördü. Elf erkeğine yaklaşırken Ferion'un ne kadar kötü görüldüğünü fark etti, normalde genç görünen yüzü sanki yaşlanmış gibi çizgilerle kaplanmıştı.

Graydon öfkesini diğer adamın üzerine boşaltmaktan başka bir şey istemiyordu ama Bel'e söyledikleri aklından çıkmıyordu. Ona duyduğu ihtiyaç damarlarında dolaşıyor, bir parçasını çirkin düşüncelerle bir haine dönüştürüyor, sırf onunla tekrar birlikte olabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya zorluyordu.

İçindeki yırtıcı hayvan not almıştı: Cinlerin anlaşmasının hiçbir yerinde Graydon'ın Ferion'u öldüremeyeceği ve Malphas'la işinin sonsuza dek biteceği yazmıyordu.

Aynı yırtıcı hayvan Ferion'un dikkatsizliğini ve görece kırılganlığını, boynunun kenarındaki damarı, dizginleri tutarken ellerinin nasıl titrediğini de not etmişti.

Graydon, Bel'le tekrar birlikte olmak için neredeyse her şeyi yapardı, ondan en çok sevdiği şeyi almak dışında.

Dönüp kollarını kavuşturarak eve doğru baktı. Ferion sessizce atı ona doğru götürdü ve yanında durdu.

Bir süre sonra Ferion şöyle dedi: "Yaptıklarımın dolayısıyla dehşete düştüm ve sizden en içten özürlerimi sunuyorum. Yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok."

"Bu çok akıllıca olurdu." Graydon yönetebildiği en nötr tonu kullandı. Şu anda kontrolü en iyi ihtimalle kırılıyordu. Eğer Elf bu yola girmiş olsaydı, ne yapacağını bilmiyordu. "Eğer bu olay seni dibe vurdurup değişmen gerektiğini anlamayı sağlamadıysa, neyin sağlayacağını bilmiyorum."

"Etti." Ferion'un sesi o kadar kısık ki Graydon bile neredeyse onu duymuyordu. "Malphas benimle yüzleştğinde oldu. Borcumu ödemek için başka bir yolum olmadığını gerçekten anladığımda. Başka hiç kimse kaderimi benden alamazdı ve o içimdeki haczi sabitledi. Böylesine düşük bir noktanın var olabileceğini fark etmemiştim."

Dinledikçe, isteksiz bir sempati o n u ele geçirdi ve öfkesini dağıttı.

Ferion fısıldadı, "Daha önce de kafamın içindeki bu ses beni hep zorladı. Kendimi, kazandığımda birikmiş tüm borçlarımı ödeyebileceğime inandırmıştım. Hatta anneme benim için harcadığı her şeyi geri ödeyebilirdim. Bir kez o kadar büyük kazandım mı, dilediğim zaman bırakabilirdim." Çiğ bakışları Graydon'a doğru kaydı. "O sesin delice olduğunu biliyordum. Sadece onu dinlemekten vazgeçemiyordum."

Graydon ensesini ovuşturarak kürek kemiklerinin arasına yerleşmiş olan gerginlik düğümünü hafifletmeye çalıştı. "Sanırım benim de kafamın içinde o sesin bir versiyonu var" diye onayladı.

Sadece bu ses onu ayda bir kez Güney Carolina'ya uçuş planları yapmaya teşvik etmişti. Bu ses ona, bir şekilde bu anlaşmanın onunla çiftleşmesini kabul edilebilir hale getireceğini, onu tekrar göreceğini bildiği sürece bitmek bilmeyen her aya dayanabileceğini fısıldıyordu.

Bir parçası daha iyisini bilse bile -eninde sonunda anlaşmayla ilgili bir şeylerin parçalanacağını- bu onu denemekten alıkoymamıştı çünkü birlikte olmak için neredeyse her şeyi yapardı.

Sessizce çiftleşmek ve ona istemediği ve bilseydi muhtemelen hoş karşılamayacağı bir tür bağıllık göstermek de dahil olmak üzere.

"Annemle aranızda her ne olduysa," dedi Ferion, "bunun için iki kat üzgünüm."

Graydon dişlerinin arasından, "Bu konuda konuşmayacağız," dedi.

Evin bir tarafında Beluviel göründü. Onlara doğru yürüdü.

Ferion fısıldadı, "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmayı seçmediğini de biliyorum, bu yüzden konuşmasak da bilmeni isterim ki bunun için de çok üzgünüm. Tanıdığım herkesten çok o mutlu olmayı hak ediyor."

Bel görünür görünmez Graydon'ın dikkati onun üzerinde yoğunlaştı. Açlıkla, Bel'in görünüşünü her yönüyle inceledi.

Sakin ve dingin görünüyordu, koyu renk bakışları odaklanmıştı. Graydon onun sakin tavrını gördükçe, aralarında giderek büyüyen mesafenin artık tamamen ortadan kalktığını fark etti.

Ona telepatik olarak, *Ferion'a artık güvenilemeyeceğini anladığını* söyledi. *Malphas onu küçük, sinsi şeyler yapmaya zorlamaya karşı koyamayabilir. Yanına kâr kalacağını düşündüğü her şeyi yapacaktır.*

Dudaklarının dolgun, cömert kıvrımı gerildi. *Biliyorum*, diye cevap verdi.

Göz kulak olmam gerekecek.

Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa, beni çağırmaktan çekinme.

Ona kararlı bir bakış atarak başını salladı ve nazik bir sesle, *"Sonuna kadar iyi kalpli ve cömertsin. Seni çağırtmayacağım Graydon. Seni görmek çok acı verir.*

Şiddetli bir acı alevlendi. Kulağa ne kadar mantıklı geliyordu, duygusal olarak ne kadar dürüst ve aynı zamanda ne kadar küçümseyiciydi.

Aklının bir köşesinde adil davranmadığını biliyordu ama kontrol altında tutmak için savaştığı uygarlaşmamış canavar adaletle ilgilenmiyordu. Onu kapmak ve dünyaya karşı öfkelenmek istiyordu.

Ama o Wyr değildi. Canavarının mantıklı olma düşüncesine nasıl isyan ettiğini bilemezdi. Onu terk etmek.

Düzgünce nefes aldı ve yanlarına bastırđı yumruklarını gevşetti. "Yani, yerimizi koruyoruz."

"Ve Malphas kazandı," dedi Ferion acı acı.

Bel oğluna azarlar gibi bir bakış attı. "Yerinde durmak pasiflik değildir. Kendine has bir güç gerektirir. Bazen bir savaşı en zor kısmı yerini korumaktır. Malphas en fazla bir açmaz kazandı. Henüz hiçbir şey kazanmış değil."

"Kazanamayacak da," dedi Graydon. "Yine de bu çok uzun bir savaşı dönüşebilir. Sabırlı olun." Yukarı baktı. Malikânenin pencerelerinden ve bacalarından kara dumanlar yükselmeye başlamıştı. "Gitmeliyiz. İkinizi de Londra'ya geri götürebilirim."

"Atı terk edemem," dedi Ferion.

Bu küçük, özverili ifade Graydon'ın diğer erkeğe karşı biraz daha iyi niyetli hissetmesine yardımcı oldu.

"Kiralık bir at, değil mi?" Ferion başıyla onaylayınca, "Dizginleri ahır kapısının yanındaki otağ direğine bağla. Evden yeterince uzakta, yangından korunacaktır ve Wembley'in polis memurunun diğer birçok insanla birlikte birazdan burada olacağından emin olabilirsin. Ait olduğu yere, ahıra geri götürölmesini sağlayacaklar."

Ferion öyle yaptı. Birkaç dakika içinde hem kendisi hem de Bel gryphon'un sırtına yerleşti.

Londra'ya dönüş uçuşu çoğunlukla sessizlik içinde geçti, her biri düşüncelere dalmıştı. Graydon Grosvenor Meydanı'na indiğinde kuşluk vakti yeni girmişti. Güneş soğuk havanın serinliğini almaya başlamıştı.

Tüccarlar sokakları doldurmuş, işlerini yürütüyorlardı ama bir gece önce maskeli balolara katılmış olanların çoğu hâlâ uyuyor olabilirdi. Graydon pelerinini çıkarmadı. Aynı şeyi yapan Bel'in gizlenme büyüünü hissetti.

O ve Ferion onun sırtından kaydılar. İkisi birlikte gryphon'la yüzleşmek için harekete geçti. Ona özel olarak veda etme şansı bile bulamayacaktı. Gurur, gryphonun başını dik tutmasını sağladı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Ferion. "Annem ve benim için yaptıklarını asla unutmayacağım."

"Bundan iyi bir şey çıkar," dedi Graydon ona. "Oyun masalarından uzak dur."

Diğer erkekten sert bir nefes çıktı. "Tekrar kumar oynama düşüncesi beni hasta ediyor."

Eh. En azından bu vardı.

Bel bir adım öne çıkarak ona baktı. Yüzündeki ifade göğsünün ağrmasına neden oldu. Telepatik olarak, "*Seni tüm kalbimle özleyeceğim,*" dedi.

Zihinsel sesindeki acı o kadar belirgindi ki, son birkaç saat içinde hissettiği tüm hayali reddedişler ya da küçümsemeler bir anda yok oldu.

Gryphon yavaşça başını eğdi ve gagasını onun göğsüne dayadı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini son bir kez daha onun kokusuyla doldurdu. Kadın onun başını okşadı.

Bu iş bitmedi, dedi ona. *Bunu asla unutma.*

Başını sallayarak geri çekildi ve gözlerini sildi. Fiziksel ayrılığı derisini kesen bir bıçak gibi hissetti. Ferion kolunu onun omuzlarına doladı. Graydon onların evlerine doğru yürümelerini izledi.

Kız gözden kaybolunca tekrar havalandı ve saatlerce havada kaldı, hiçbir yere gitmeyen çılgın bir uçuşla havada olabildiğince hızlı savruldu.

Malphas, Ferion'u avlamaları için onları serbest bırakmadan onu öldüremezdi ama Ferion'un ruhunu rehin tuttuğu sürece bu, Cini etkisiz hale getirmezdi. Eğer anlaşmayı bozarlarsa, Malphas Ferion'u cezasız bir şekilde kontrol edebilir ya da ona işkence edebilirdi.

Bu da Graydon'ın Malphas'ın peşine düşemeyeceği ya da o sabah öğrendiklerine dayanarak kimseye bir şey söyleyemeyeceği anlamına geliyordu.

Ama evi ateşe vermek gibi, anlaşmada Graydon'ın önüne çıkabilecek başka kozları izleyip beklemesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Ve pazarlıkta onu kullanmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok.

— ON —

Guiney Carolina, Aralık 2015

Graydon sahil boyunca güneye doğru uçarken, kar yağışını New York'ta bıraktı.

Hava yavaş yavaş ısındı. Bulut örtüsü ayın parıltısını ortaya çıkaracak kadar açıldı. Önündeki zorlukları düşünürken gölgeli okyanusu ve kıyı şehirlerinin parlayan kafeslerini izledi.

En büyük zorluk Beluviel ile özel olarak nasıl konuşacağını bulmaktı. Eğer Linwe Bel'e geldiğini söylemeyi reddettiye ve Linwe'nin söylediği gibi inzivaya çekildiyse, onunla konuşmaya çalışmak sadece zor değil, aynı zamanda tehlikeli de olabilirdi.

Elfler cehennem gibi bir yıl geçirmişlerdi. Ocak ayının başlarında sayıları azalmıştı. Lordları Calondir öldürülmüş ve kısa bir süreliğine Beluviel'in kendisi de Güçlü bir deli olan Amras Gaeleval tarafından kontrol edilmişti.

Graydon'ın kasları onu savaş alanından taşıdığını hatırlayınca sıkıştı. Kanlar içindeydi ve soğuğa maruz kaldığı için acı çekiyordu. İçindeki atavistik, ilkel bir parça dünyaya saldırmak, ona zarar gelmesini engellemek istemişti.

Ama onu korumak ona düşmezdi. Onu şifacıların bakımına teslim etmek ve oradan uzaklaşmak y a p t ı ğ ı en zor şeylerden biriydi.

Pek çok Elf'in kaybının yanı sıra, Bel için en yıkıcı kayıplardan biri, bir yangında yok olan Ormanı'nın ölümü olmalıydı.

En tehlikeli sonuç ise, Ferion'a ölen babasından miras kalan güç ve unvandı.

Artık Malphas, Elf Malikânesi'nin Efendisi'nin ruhunu rehin tutuyordu. Graydon'ın aralarındaki pazarlığın şartlarını yeniden müzakere etmenin bir yolunu bulma umudu Calondir'le birlikte yok olmuştu. Malphas bir demesne yöneticisi üzerindeki kontrol olasılığından asla vazgeçmezdi.

Aslında, Graydon'a göre, Malphas'ın Ferion'u, onu ele vermeden Cinin kendi çıkarlarını ilerleten gizli, haince eylemlerde bulunmaya zorlamamış olması düpedüz mucizevi olurdu.

Eğer onu anlamayı bozarken yakalayabilirlerse, Malphas'ın Graydon ve Beluviel'deki bağlantılarını zorla koparabilecek ve hatta Ferion'un üzerindeki haczi kaldırabilecek olan Cin'e götürecekleri yeterli kozları olurdu. Ama Malphas'ın bu kadar feci bir hata yapacağını ummak aptallık olurdu.

Bel'in Ferion'un hareketlerini ne kadar keskin bir gözle izlemeye çalıştığı önemli değildi. Kimse bir başkasını yıllarca, her gün, bütün gün izleyemezdi. Bu yılın başlarında meydana gelen güç değişimiyle birlikte Ferion, Bel'in kendisine fazla yaklaşmasını engellemek için yoluna her türlü engeli çıkarabilirdi.

Trajedinin ortasında gömülü duran tek bir teselli vardı. Elf malikânesi toparlanma sürecinde o kadar çok zorlukla karşılaşmıştı ki Ferion'un - ve onun aracılığıyla Malphas'ın- parçaları toplamaktan başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı.

Ayrıca, yaz ayları boyunca Yaşlılar Mahkemesi, yaralılara yardım etmek için geçici tıbbi ve psikiyatrik hastaneler olarak Quonset kulübeleri kurarak, harabede sürekli bir fiziksel varlık sürdürmüştü.

Dünyanın dört bir yanından yiyecek, giyecek, propanla çalışan geçici jeneratörler ve hastaneden çıkabilecek kadar iyileşen Elfleri barındırmak için çadırlar şeklinde büyük miktarlarda başka türden yardımlar da gelmişti. Yardım çabalarının koordinasyonunu kolaylaştırmak için birkaç mil uzağa bir baz istasyonu bile inşa edilmişti.

Mahkeme ancak sonbahar geldiğinde varlığını kaldırmış ve hayatta kalan Numenlaur Elfleri tekrar evlerine dönmeye hazır hale gelmişlerdi. Yine de, bir topluluk olarak, Güney Carolina'da kalan Elfler ham ve ürkek olacaktı.

Linwe telefonda abartmıştı ama sadece biraz. Birleşik Devletler'deki diğer tüm demesneler gibi, Elf demesnesi de Charleston da dâhil olmak üzere geniş bir alanı kapsıyordu ve Graydon oraya kolayca girebilirdi.

Kolayca yapamadığı şey ise toplumlarının çekirdeği olan ana Elf evine izinsiz yaklaşmaktı.

Son olayları düşünürken, gryphon sabahın erken saatlerinde Güney Carolina Elf sınırını aştı.

Ocak ayındaki olayların bir parçası olduğu için coğrafyaya aşinaydı. Ormanın üzerinden uçtuğu anı tam olarak biliyordu.

Bölgeyi hâlâ yangın hasarı nedeniyle büyük ölçüde ölü bulmayı bekliyordu. Bunun yerine, şaşkınlıkla, enkazın büyük kısmının temizlenmiş olduğunu gördü. Onun yerine, yeni bir vahşi Orman varlığı hissetti.

Yeni büyüme büyük bir alanı kaplıyordu. Önceki Orman kadar büyük değildi ve duyarlı olduğunu düşünmüyordu.

En azından henüz değil. Bunun için çok gençti.

Ama zengin, bereketli bir yaşamla filizleniyordu ve bu güçlü, olumlu, onarıcı bir gücün tartışılmaz kanıtıydı.

Ormanın Hanımı son altı ay boyunca hiçbir şekilde boş durmamış ya da aciz kalmamıştı.

Gryphon nasıl ağlanacağını bilmiyordu ama Wyr canavarının içinde yaşayan adam anlatılamayacak kadar duygulanmış ve şiddetle rahatlamış hissetti.

Elf evinin kalbinin üzerinden yüksek irtifada geçerken, etrafı kaplayan ateş ışığını gördü. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen birkaç kişi uyanıktı.

Yaşlı, duyarlı Ağaç artık Elf evinin koruyucusu gibi davranmıyordu. Bu kırılganlığı şiddetle hissedecek ve gece boyunca nöbet tutacaklardı. En azından kendisi onların yerinde olsaydı öyle yapacağını biliyordu.

Kıyı şeridinin yanındaki bir kayalığa ulaşana kadar okla ilerledi. Oraya indi, bir kez daha insan formuna dönüştü ve Ormanın kenarı boyunca yürüdü. Sahilde uygun bir yer bulduktan sonra alçalarak sırtını bir kayaya yasladı ve karanlık okyanusun üzerinden köpüklerle kaplı dalgalara baktı.

Kız nerede uyuyordu? Başka sevgililer mi edinmişti?

Bu düşünceyle göğsünün derinliklerinde bir şeyler burkuldu, ama eğer öyleyse onu suçlayamazdı. İki yüz yıl, Yaşlı Irklar kadar uzun yaşayanlar için bile uzun bir süreydi.

Onun için yanmıştı ama bu onun için yandığı anlamına gelmiyordu.

Sayırsız gece uyuyamamış, çok kısa süren sevişmelerinin her ayrıntısını tekrar tekrar yaşamıştı. Saçlarının kokusunu. Diline değen yumuşak meme ucunun tadı. Orgazm olurken gözlerindeki bakış ve vücudunun kavisini.

Ama bu onun orgazm olduğu anlamına gelmiyordu.

Yıllar boyunca birçok kez onunla konuşmayı, sadece değerli bir arkadaşla konuşur gibi konuşmayı arzulamıştı.

Yine de bu konuştuğu anlamına gelmiyordu.

Bazen aşık olmanın dünyanın en yalnız deneyimi olduğunu düşünüyordu.

Doğrusu, artık ona aşık olup olmadığını ya da sadece uzun zaman önce yaşadığı o deneyimin parlak anısına kapılıp kapılmadığını bilmiyordu. Bir yanı zamanın içinde donmuş, zalim bir büyücü tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu.

Yine de, eğer onunla gerçekten çiftleşmiş olsaydı, uzun zaman önce ölmüş olurdu. Çiftleşme içgüdüünün kemiklerinde geri dönülmez bir şekilde katılması için zamanları olmamıştı.

Ona karşı hâlâ ne hissettiğini öğrenmesi gerekiyordu ama bundan da öte, başına gelebilecek her şeye katlanmaya hazırды. Hayat karmaşık ve dağınıktı. Çoğu zaman sorulara çözüm ya da cevap sunmuyordu.

Huzursuzca yer değiştirdi, bir botunun topuğunu kuma gömdü. Şafağa kadar bekleyecek ve sonra Linwe'yi tekrar arayacaktı.

Genç Elf'i hanımını inatla koruduğu için suçlayamazdı ama Linwe henüz kırk yaşında değildi; bir Elf için çok gençti ve asabiydi ve şu anda elinde olmadan Alanna ve Lianne'in hâlâ Bel'in hizmetkârları olmasını diliyordu.

1815'te yaşananların sadece küçük bir kısmını bilseler de, onu Bel'e bağlamanın yollarını bulmaları için yeterli olurdu, engeller koymaları için değil. Ama son duyduğuna göre, Alanna

Mart ayında öldürüldü ve Lianne Elf savaşçılarının komuta kademesine geçti.

Burnunun kenarını sıktı ve iç çekti. Kara kara düşünecek zamanının olması asla iyi bir şey değildi. Son iki yüzyılda bulduğu en etkili başa çıkma mekanizması, değiştiremeyeceği konular üzerinde durmaya vakit bulamayacak kadar meşgul olmaktı.

Şu anda en önemli hedef Malphas'ı öldürmek ve Ferion'u Cin'in kontrolünden sonsuza dek kurtarmaktı

-Ferion'un iyiliği için, Beluviel'in iyiliği için ve Elf topraklarının iyiliği için.

Aksi takdirde, Cin'in zehri Elf diyarına yavaşça sızacak ve yozlaşmış etkisi dünyanın geri kalanını karartana kadar yayılacaktı.

-- -

Bel derin bir uykudan uyandı.

Geceleri Elf malikânesinin sessiz seslerini dinlerken yatak odasının karanlık tavanına baktı. Odaları, ana Elf konutunun nehre bakan en çekici bölgelerinden birinde yer alıyordu.

Yaşam alanının hemen dışında, nehrin üzerinde geniş bir balkon vardı ve sık sık burada oturup suyu seyrediyor ya da mevsimlere göre değişen ağaçları izliyordu. Balkonda oturmak ve kendini manzaraya kaptırmak artık ona huzur veren tek şeydi.

Dışarıdaki şelalenin yumuşak, yatıştırıcı sesleri farkındalığının sınırında sürekli çalışıyordu.

Onu uyandıran şey bu değildi.

Hassas kulakları başka sesler de duyuyordu; uyanık olan birkaç kişi etrafta sessizce hareket ediyor ve konuşuyordu.

Ne dediklerini duyamıyordu. Mırıldanan sesleri çok zayıftı ve tıpkı nehrin sesi gibi bilincinin arka planında akıp gidiyordu.

Her şey olması gerektiği gibi, tamamen normal geliyordu.

Yatak örtülerini geriye iterek bornozunu giydi ve balkona çıktı. Gecenin serin havası zihnindeki son uyku kırıntılarını da silip süpürdü.

Bir şey onu uyandırmıştı. Uzun zaman önce oğlunu avlayan kötü niyetli varlığa dair bir ipucu aramak için farkındalığını dışa vurdu. Malphas'ı izlemeyi ya da dinlemeyi hiç bırakmadı.

Cine dair hiçbir kanıt bulamamıştı ama biri ya da bir şey onun genç ve savunmasız Ormanı'na girmişti. Elf ya da insan olmayan biri. İnsanların gürültülü psişik ayak izlerine oldukça aşinaydı.

Yeni Ormanının küçük, ilkel ruhu, hiçbir şeyin uygunsuz olmadığına ikna olmuştu. Ormandan geçen tek yaratık vahşi yaratıklardı, hem küçük hem de çok büyük ...

Hmm. Çok büyük, vahşi bir yaratık biraz araştırma gerektirebilirdi.

Orman onunla başka birinin tanıyabileceği bir dilde konuşmuyordu. Olgunlaşana kadar beslediği Ormanların hiçbirisi konuşmamıştı.

Daha ziyade, onunla izlenimlerini, zaman zaman da imgelerini ve sınırsız bir canlılık duygusunu paylaşıyordu. Zamanla ruhu ve farkındalığı derinleşecekti.

İçinde yaşayan canlılara barınak ve besin sağlıyor, sınırları içindeki doğa oyunlarını izliyordu - çiftleşme, doğum, yiyecek arama, av avlama ve nihayetinde ölüm.

Sonunda, vahşi doğadaki yaşamın doğal ritmini tanımak için büyüyecek ve kalıba uymayan olaylara karşı duyarlı hale gelecekti. Dostlarına kucak açacak, sınırlarını çoğu davetsiz misafirden koruma becerisi kazanacak ve düşman olarak tanıdıklarını kovmak için aktif olarak çalışacaktı.

Bunların çoğu gelecekte olacaktı. Şimdilik, bu Ağaç genç ve deneyimsizdi ve zaman zaman biraz aptalca olduğunu kabul etmek zorundaydı. Neyi çok büyük bir vahşi yaratık olarak gördüğünü bilemiyordu ama bir vahşi geyik sürüsüne asla böyle bir tepki vermezdi.

Hayır, bu, her neyse, alışılmadık bir şeydi. Garip ve ... endişe verici değil, tam olarak öyle değil.

Heyecan verici bir şey mi?

Herhangi bir sayıda Wyr çok büyük olabilirdi. Eğer Wyr formundaysalar, Orman onları vahşı sayabilirdi.

Dragos gerçekten de çok iriydi.

Graydon da öyle.

Bu düşünce aklına gelir gelmez kabaran mantıksız umudu bastırmak imkânsızdı. Graydon'ın geleceğini hayal bile edemiyordu. Wembley'den beri birbirlerini sadece halk içinde görmüşlerdi. Gaeleval'la olan savaştan sonra bile, onu olay yerinden uzaklaştırıp doğruca bir iyileştirici ekibine götürmüş ve sonra ortadan kaybolmuştu.

Siyasi etkinliklerde ona bakıyor, onun suskun ifadesini uzaktan izliyor, sanki aralarında hiçbir şey yokmuş gibi başını sallayıp gülümsüyordu; ne bir yakınlık geçmişı, ne de içinde boş bir sızı...

Malphas onlardan özel bir zalimlikle nasıl intikam alınacağını görmüştü.

Uzun bir pratiğın getirdiğı disiplinle bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Wyr olasılığını düşündüğüne göre, Dragos'un da güneye gelmiş olması için hiçbir neden düşünemiyordu. Daha önce Elf topraklarını işgal etmiş olsa da, New York'ta iş toplantıları ve maskeli balo hazırlıklarıyla meşgul olmalıydı.

Kendi aptallığı karşısında başını sallayarak, pantolon, çizme, bol, rahat bir gömlek ve kapitone bir ceket giymek için içeriye adım attı. Silah taşıma düşüncesi üzerinde tereddüt ederken, Wood'un gençliğı ve deneyimsizliğı düşüncesi, her ihtimale karşı kılıç kuşamını takmasına neden oldu.

Linwe'yi uyandırmayı ya da gece muhafızlarından birini yanına almayı düşündü ama Wood'un uyanık ve sakin ilgisini inceledikten sonra bunu yapmamaya karar verdi. Gerekirse daha sonra da alarm verebilirdi. Şimdilik varlığını gizleme konusundaki yeteneğine güveniyordu.

Odaları binanın bir ucunda yer alıyordu. Özel bir merdiven balkondan aşağıdaki nehir kenarına iniyordu. Görevli muhafızlar ondan çok daha gençti. Kadın açıklıktan geçerken hiçbirini fark etmedi.

Bana gösterecek neyiniz var? diye sordu Wood'a, ama bu kadar çok kelimeyle değil. Sorusu daha çok bir dürtme ve sorgulama hissiydi.

Ağaç onu dar patikalar boyunca kıyıya doğru çekti. Başka ırklar bu neredeyse görünmez patikaları takip etmekte zorlanabilirdi ama bu patikalar onun tasarımıydı. Onları avucunun içini bildiği gibi biliyordu.

Yürüdükçe, Elflerin evinde yaşarken artık hissetmediği bir huzur ve özgürlük duygusu kapladı içini.

Çok geçmeden, Ormanın onu beklediğinden daha uzağa götürdüğünü fark etti. Eski Ormanı kilometrelerce yol kat etmişti. Bu yenisi de büyümesini tamamladığında daha küçük olmayacaktı.

Koşmaya başladı. Elf doğası ona muazzam bir dayanıklılık veriyordu. Gerekirse günlerce koşabilirdi, ancak Orman onu şu anki yöne doğru itmeye devam ederse, toprakları tükenecekti.

Karadan kaçtı.

Kıyı şeridine yaklaştığında, okyanustan esen rüzgârla nemlenmiş bir tazelik hissi yanağına değdi. Derin bir nefes alarak suyun kokusunu aldı; ferahlatıcı, canlı ve biraz da tuzlu su kokusu taşıyordu.

Patika kıvrıldı ve onu, onun teşvikiyle yakında büyük, yaşlı bir orman görünümüne bürünecek olan yeni fidanlardan oluşan seyrek bir çizgiden çıkardı.

Patika uzun bir kayalığın tepesini takip ediyordu. Elf muhafızlar tarafından tercih edilen bu kayalık, kıyı şeridine ve suya bakmak için iyi bir görüş alanı sağlıyordu.

Kayalığın en yüksek noktasında, manzarayı incelemek için durakladı. Ay ışığı manzaranın üzerinden süzülüyor, suyu ve gölgeli bulutların kenarlarını fildişi ve gümüşle yaldızlıyordu.

Aşağıda, kumsalın kenarında, çok iri bir adamın yarı gizli figürü büyük bir kayaya yaslanmıştı.

Kalbi çarpmaya başladı. Aptal, aptal kalbi.

Haklı olamazdı. Adam çok uzaktaydı. Işık o kadar belirsizdi ki, adamın kimliğini bu kadar uzaktan tanıyamazdı.

Yine de bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki. Gizlenme büyüsunü vücudunun etrafında sıkı sıkı tutarak, kayalığın kenarından aşağıya doğru ilerledi

Aşağıdaki sahile.

Rahat figüre doğru yürürken, ayrıntılar netleşene kadar gözlerini kırpmadan baktı.

Adam kot pantolon ve kot ceket giymişti. Yanında hırpalanmış bir çanta duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, bacaklarını da bileklerinden kavuşturmuştu. Ay ışığı dalgalı, kumral saçlarında parıldıyordu. Birkaç yıl önce uzamasına izin vermişti.

Çenesini göğsüne yasladığı için yüzü gölgede kalmıştı ama sert, güneşte kızarmış yüz hatlarının her çizgisi hafızasında silinmez bir şekilde yer etmişti.

"Graydon," diye fısıldadı, inanamayarak ve bir an için delicesine, tarifsiz bir mutlulukla.

Adam kedi hızıyla ayağa fırladığında, Graydon gizlenme büyüsünü bıraktı.

Adam kayanın gölgesinden çıkarak ona doğru yürüdü. Fildişi rengi ay ışığı elmacık kemiklerine, çenesine, dudaklarının erkeksi kıvrımlarına dokundu.

Adam yaklaştıkça, varlığının Gücü onu sardı. Yeniden sıcak, dostane bir alevle beslendiğini hissetti. Tıpkı yıllar önce Vauxhall Bahçeleri'nde olduğu gibi, kendini onun kollarına atmak ve göğsüne sokulmak için aynı çılgınca arzu onu sardı.

Aynı anda, geri çekilme dürtüsünü de hissetti. Malphas onlarla kurduğu o gizemli, geçici bağın altında ne hissedebilirdi?

Bunca zamandır Ferion'a tam olarak güvenemezken, kendisine de tam olarak güvenemeyeceğini biliyordu.

"Merhaba, Bel." Graydon birkaç adım ötede durdu ve ona dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Aralarına sessizlik çöktü ve dayanılmaz bir hal aldı. Sonunda, "Nasılsın?" diye sordu.

Kadın ne diyeceğini bilemez halde bir elini kaldırdı ve bıraktı.

Seni özlüyorum.

Seni istiyorum.

Her gün seni düşünüyorum ve yatakta yarı uykulu yuvarlandığımda elim sana uzanıyor, ama orada değilsin. Hiç olmadın.

Hiç olmadın.

Malphas'ın pazarlığının her kelimesi hafızasına kazınmıştı. Zihninde kelimelerin üzerinden geçerken, hatırladı. Ona dokunabilirdi. Anlaşmanın şartları buna izin veriyordu. Ne iğrenç bir şey.

Graydon'ın onun dokunuşunu hoş karşılayıp karşılamayacağını bile bilmiyordu. Graydon'ın ona dokunmak için elini uzatmadığının acı bir şekilde farkındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Sorun ne?" diye sordu.

Ayın belirsiz ışığında bile Graydon'ın bakışlarının yoğunluğu onu yakıyordu. "Ya seni görmek isteseydim?"

Nezaket nereye gitmişti? Uzun zamandır görmediğiniz bir tanıdığınızla karşılaştığınızda söylediğiniz o sosyal nezaketler. Onları durduracak siyasi bir işlevin ya da halka açık bir toplantının tuzakları olmadan, hemen çiğ, samimi bir yere dalmışlardı.

Nefes alış veriş düzenlenmişti. "Buraya sadece beni görmek için gelmezsin. Bunca zaman sonra olmaz."

"Yapmaz mıydım?" Elleri yumruk haline geldi. "Yaptığım en zor şeylerden biri Ocak ayında seni şifacılar bırakmaktı. Senin yanında kalamazdım - hiçbirisi izin vermezdi, bu yüzden harabeyi tamamen terk etmek zorunda kaldım. Yapabileceğim tek şey Öteki Diyar'a geri dönmek ve oradan yardım etmektir. O zamandan beri, nasıl olduğunuzu ve kurtarma çabalarına yardımcı olmak için ne kadar sıkı çalıştığınızı öğrenmek için tüm çevrimiçi haber kaynaklarını taradım."

Demesne için aklına gelen her şeyi yapmıştı. Hasta yatağından kalktığı andan itibaren, son altı ay boyunca yorgunluktan düşene kadar her gün çalışmıştı.

Artık insanlar ondan yardım ya da tavsiye istediklerinde ezbere cevap veriyordu, çünkü bir yanı gerçekten verecek bir şeyi kalıp kalmadığını merak etse de cevap vermekten kendini alamıyordu.

Kollarını ortasına dolayarak, "Sırf senin adını görebilmek için New York ve Wyr malikanesi hakkında okuyabildiğim her şeyi okudum," diye itiraf etti.

Sesi alçaldı. "Zaman zaman Charleston'a giderim. Satılık evlere bakıyorum. Büyük, özel bahçesi olanlara."

Sözleri sessiz, hatta nazikti. Onu tamamen yıkmışlardı. Ne yaptığını tam olarak anlayamadan, kontrolsüz bir hamleyle ona doğru atıldı, kendisini yakalayacağına dair körü körüne güveniyordu.

Adamın vücuduna çarpınca, kolları onu sardı. Onu o kadar sıkı kavradı ki, tutuşunun morluklar bırakacağını biliyordu ve bunu memnuniyetle karşıladı. Ama umurunda değildi.

Adam da en az onun kadar ağır nefes alıyordu, sanki çok uzun zamandır koşuyormuş gibiydi. Yüzünü onun saçlarına gömerek mırıldandı: "O boş evlerde odadan odaya yürür ve beni hâlâ düşünüp düşünmediğini merak ederdim."

"Aman Tanrım." Sözcükler içinden kopup gelmiş gibiydi. Ona zaten olduğundan daha sıkı sarılamazdı ama yine de yeterince yakın değildi. Onun bedenine tırmanmak, derisini açmak, içine girmek ve asla ayrılmamak istiyordu. "Senin de beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Hayatına devam edip etmediğini ya da başka biriyle birlikte olup olmadığını merak ettim. Bunu sormaya hakkım yoktu. Hâlâ da yok."

"Başka biriyle birlikte olmadım," diye mırıldandı, onu kucaklayarak. "Öyle mi?"

Kolları adamın boynuna dolandı. "Hayır," diye fısıldadı. "Seninle birlikte olma anısının yerini tutabilecek kimseyi bulamadım. Ne diyorum ben? Sanki arıyormuşum gibi oldu ama aramadım. I . . . Dengesiz ve takıntılıyım. Bu şekilde yaşamayı kimseye tavsiye etmem ama yine de seni düşünmekten vazgeçemiyorum."

"Güzel," dedi dişlerinin arasından. Başını iki eliyle kavradı, onu öylesine gergin bir dikkatle tutuyordu ki, koca bedeninde titreşen gerilimi hissedebiliyordu.

Yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek, ağzını onunkinin hemen üzerinde tuttu. Tam olarak dokunmuyor ya da öpmüyordu ama o kadar yakındı ki dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. O küçük mesafeyi geçip onu öpme arzusuyla titriyordu.

Aralarında bu kadar uzun zaman önce nasıl böyle bir şey yaşanabilmişti? Sanki dün olmuş gibi hissediyordu. Sesi titriyordu. "İşte bu yüzden seni hiç yalnız görmeye çalışmadım. Sana bir bakış, bir dokunuş, beş dakika ve her şey ortaya dökülüyor."

Hırladı, "Dengeli olma, Bel. Arkanı dönme ya da başka birini bulma. Beni bekle. Birlikte neler yaşayabileceğimizi görmek için bekle. Bir keresinde söylemiştin, hatırlamıyor musun? Yerini korumak pasiflik değildir. Bunun için çalış. Yolundan sapma."

Titreyen parmaklarıyla adamın ağzına dokundu. "Nasıl bir yol var? İki yüz yıldır bir tuzağın içinde yaşıyoruz. Şimdi Ferion malikânenin lordu ve ben onu artık tanımıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Nasırlı iki başparmağıyla şakaklarına masaj yaptı.

"Bir zamanlar onun birkaç kötü hata yapan iyi bir adam olduğunu biliyordum. Şimdi çoğunlukla doğru olanı söylüyor ve yapıyor ama bazen beni izlediğini fark ediyorum. Gözlerinden kimin baktığını, ne düşündüğünü ya da Malphas'ın onu ne kadar çarpıtmış olabileceğini bilmiyorum."

Duyguları boğazını tıkadığında durmak zorunda kaldı. Çok uzun zaman öncesine ait anılar zihninde canlandı. Çekik kafalı, Elf bir çocuk olan Ferion zeki, sevgi dolu ve yaramazdı. O çocuğu nasıl da özlemişti, sadece evladından uzaklaşmış bir ebeveynin gerçekten anlayabileceği derin ve özel bir acıyla.

Graydon onun yüzündeki saç tutamlarını okşadı. "Artık kumar oynuyor mu?"

Sözleri onu şimdiki zamana geri çekti. Durdu, düşündü. "Hayır, bildiğim kadarıyla oynamıyor. İngiltere'den beri oynamıyor."

"O zaman umudunu kaybetme, henüz değil."

Adamın gölgeli yüz ifadesine bakabilmek için geri çekildi. "Gray, neden geldin? Bir şey mi oldu?"

Yavaşça, büyük, geniş bir elini ağzının üzerine koydu ve sözcüklerin akışını durdurdu. *Telepatik olarak konuşmalıyız*, dedi ona. *Bağlantıyı tetikleyecek hiçbir şey yapmadık ve Malphas'ı da hiçbir yerde hissetmiyorum ama daha önce de bizi atlatmıştı, hatırladın mı?*

Asla unutamam. Onun kalın, güçlü bileğini kavradı ve karanlık, gölgeli bakışlarına baktı. *Bir şeyler biliyorsun!*

Yavaş bir gülümseme ağzını genişletti ve gözlerinin kenarlarını kırıştırdı.

Birkaç ay önce elime bir bilgi geçti, dedi ona. *Onu aramaya gitmedim ve ayrıca iki yüz yıl önce bize ve Ferion'a olanlarla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden*

anlaşmamızın şartlarını ihlal etti. Ayrıntıları doğrulamaları ve daha fazla kanıt toplamaları için sahaya müfettişler gönderdim.

Aldığı riski düşünmek midесinin sıkışmasına neden oldu.
Parmakları adamın bileğini sıkıca kavradı.

Kadın bir şey söyleyemeden adam hızla ekledi: *"Onlar çok iyi müfettişler ve deneyimli profesyoneller, titiz ve izlerini gizlemeye dikkat ediyorlar. Büyük özen gösterdim.*

Nefesi titredi. *Elbette dikkat ettin.*

Ayrıca her iki demenin de dışına çıktım. Wyr bile değiller. Bir tanesi değil. Wyr olan diğerinin Wyr demesiyle hiçbir bağı yok, aslında eskiden Yaşlılar Mahkemesi Barış Muhafızıydı. Genç ama yaptığı işin tarafsızlığı ve kalitesiyle saygı görüyor.

Ne buldular? diye sordu.

Tam da beklediğiniz gibi. Bakışları sert ve kartal keskinliğine dönüştü. Ferion'un başına gelenler münferit olaylar değildi. Malphas başkalarını da köleleştirdi, Bel. İnsanları, Karanlık ve Aydınlık Fae'leri, Vampirleri. Elinin ulaştığı yerler birçok demesneyi aşıyor.

Hayal kırıklığı umutlarını karartmaya başladı. *Bunların hiçbirisi Cin yasalarına aykırı değil, tıpkı Ferion'un borcunun olmadığı gibi.*

Buna söyleyecek birkaç şeyim var. Tıpkı uzun zaman önce yaptığı gibi, dudaklarını onun alına bastırdı. Gözlerini kapatarak onun öpücüğüne doğru eğildi. Malphas onları köleleştirdiğinden beri davranışları değişti.

Nefesini içine çekti. Bu Ferion'la ilgili en kötü kâbusu gibiydi. *Ne demek istiyorsun?*

Banka hesap dökümleri, kumarhanesine kadar takip edilebilen hesaplara para aktardıklarını gösteriyor. Bu kendi başına endişe verici değil, çünkü sözde zaten ona borçları vardı, ancak bazıları siyasi partilerini değiştirdi. Müfettişler geçmişlerinde suç teşkil eden bir davranış bulamamış olsalar da bir çift dolandırıcılık yapıyor. Birkaç ay önce bir senatörün oğlu tekne kazasında ölmüştü, hatırlıyor musunuz?

Kaşları birbirine yaklaştı. *Federal hükümetteki bir insan senatörden mi bahsediyorsunuz?*

Evet, hatırlıyorum.

Hafızasını yokladı ama bir şey bulamadı. *Hayır, üzgünüm. Hatırlamıyorum. Genelde bu tür şeyleri not alırım ve bir taziye mesajı gönderirim.*

Boynunun arkasını nazikçe okşadı. *Burada kendi sorunlarınızla meşguldünüz.*

Bu yeterince doğrudu. *Ne oldu peki?*

Tekne kazasında ölmeden önce, senatörün oğlu Malphas'ın Las Vegas'taki kumarhanesinde çok zaman geçirmişti. Babası Senatör Jackson geldi, iki milyon dolara yakın bir borcu ödedi ve oğlunu eve götürdü.

Ona dokunmadan duramıyor gibiydi ve küçük okşamaları onu zevkle uyuşturuyordu. Yüzünü ovuşturdu, onun sözlerini sindirirken kendini konsantre olmaya zorladı. *Bizim aksimize, oğluna zamanında ulaşabilmişti.*

Ayrıca, bizim aksimize, borç resmi kumarhane kayıtlarındaydı. Senatör borcu ödeyebilirdi ve Malphas sadece oğlunun borcu silebileceğini iddia edemezdi. Graydon durakladı. Onun ayaklarının üzerinde durduğunu, iri vücudunun harekete geçmeye hazır olduğunu fark etti. *Kısa bir süre sonra oğlu korkunç bir fırtınada ölmüştü.*

Zihni olası sonuçları düşünmekle meşguldü. *Malphas'ın onu öldürdüğüne dair kanıt var mı?*

Hayır. Ama bir cinayet için kesin kanıt ihtiyacımız yok. Elleriyle yüzünü çerçeveledi. Bakışları vahşileşmişti. *Köleleştirdiği diğer kurbanların başına gelenlerle birlikte diğer her şey hakkında yeterince kanıtımız var, artık Ferion'a ne olduğundan hiç bahsetmeden açık ve belgelenmiş bir davranış modeli oluşturabiliriz.*

Kadın tekrarladı: *Belgelenmiş davranış.*

Söylediklerinin gerçekliği kafasına dank etmeye başlamıştı. Son birkaç aydır, o halkının geri kalanıyla birlikte iyileşmek için savaşıırken, Graydon sabırla ve dikkatle Malphas'a karşı kullanmak üzere kanıt topluyordu.

Diğer her şeyle birlikte, onun söylediklerini de sanki dün olmuş gibi hatırlıyordu.

Bundan kurtulmanın bir yolunu aramaya devam edeceğim. Ne kadar sürerse sürsün, ne yapmak zorunda olursam olayım. Hepimiz kurtulana kadar durmayacağım.

serbest bırakıldı.

Sözünü tutmuştu. Charleston'daki evlere baktı. Tüm bu zaman boyunca, o umutsuzluk ve cesaretsizlikle savaşıırken, o sessizce savaşıyordu.

Kalbi güçlü, adı konmamış bir duyguyla doldu. Gözlerinin kenarlarından ıslaklık akıyordu.

Dedi ki, *"Bu artık Malphas'ın Cin yasasını çiğneyip çiğnemediğiyle ilgili değil. Bu diğer Yaşlı Irklara karşı işlenen suçlarla ilgili. İnsanlığa karşı işlenen suçlar.*

Bunun bir mahkeme hukuku meselesi olduğunu söylüyorsun, diye nefes aldı.

Başını salladı. *Şeytan Kapısı'ndaki tüm kurbanlardan ve Nightkind harabesindeki insan kayıplarından sonra, Kahin'in Louisville'deki evinin bombalanması gibi diğer sorunlu olaylarla birlikte, insan hükümeti şu anda çok ürkek davranıyor. Senatör Jackson, Yaşlı Irklar tarafından işlendiğini iddia ettikleri suiistimalleri araştırmak üzere federal bir alt komiteye başkanlık ediyor. Onun atanması tesadüf olamaz. İnsanlar ve Yaşlı Irklar arasındaki ilişkiler daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştı. Mahkeme bunu bir kenara bırakamayacaktır.*

Kuru dudaklarını nemlendirdi. *Malphas'ı öldürmek için yeterli desteği alabileceğimizi söylüyorsun.*

Gerçekten yapabileceğimize inanıyorum. Onun yüz ifadesini yakından izledi.

Elleri titriyordu. Onları birbirine bastırdı. *Ama ona saldırırsak Ferion'un hayatını tehlikeye atmış oluruz.*

Bunun kolay ya da risksiz olacağını söylemedim ve ciddi bir planlama yapmadan hiçbir şeye kalkışamayız. Emin olduğum tek şey, Malphas onu kontrol ederken Ferion'un Elf topraklarını yönetmesine izin veremeyeceğimiz. Onu ve kendimizi özgür bırakmalıyız.

Yavaşça eğildi ve başını eğdi. Kadın dondu kaldı, adamın ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Adam dudaklarını onun yanağına koydu. Soğuk tenine karşı sıcaktılar. Bu his titremesinin artmasına neden oldu.

Dudaklarının teninde gezinmesinden daha fazla bir ses çıkarmadan fısıldadı: "New York'a gel. O zaman ne yapmamız gerektiğine karar verebiliriz."

— ON BİR —

Daha sonra başını kaldırmak yerine, dudaklarını onun yanağına bastırmaya devam etti, ona yaslandı, onu içine çekti.

Bu his sinirleri boyunca ilerleyerek bacaklarının arasındaki özel yerin zonklamasına neden oldu.

Aklından ateşli görüntüler geçti.

Nazik parmaklarının onun hassas bedenini yoklayışı, ona en fazla zevki vermenin tam olarak doğru yolunu keşfedişi, göğüslerini emerken duyduğu acil ihtiyaç.

Birlikte aletini girişine yerleştirdiklerinde güçlü bedeninin onunkini örtmek için hareket edişi ve içine bastırışı. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen, sanki dün olmuş gibi güçlü hissettiriyordu.

Kendi başına ayakta durması giderek zorlaşıyordu. Soğuk ve taze esintinin zihnini temizlemesine izin vermek için ondan uzaklaşması gerekiyordu, ama onun dokunuşuna o kadar açtı ki, bunun yerine kendini ona doğru eğilirken buldu. Düşünmeye çalışırken, destek için onun kot ceketinin kenarlarını kavradı.

"Herkes bu yıl maskeli baloya gitmeyeceğimi söylemiştim" diye fısıldadı.

"Fikrini değiştirdiğini söyle," diye mırıldandı. Boğazındaki narin tene dokundu, parmaklarını teninde gezdirdi. "Bir molaya ihtiyacın olduğunu söyle. Bu doğru Bel, özellikle de malikâneni yeniden ayağa kaldırmak için herkesten daha çok çalıştıysan. Ve bir düşünsene, şüphe uyandırmadan New York'a gelmen için daha iyi bir zaman olamaz. Maskeli balo gelecek hafta. Ferion katılacak mı?"

Kadın başını salladı. "Hayır, o da evde kalacağını söyledi."

"Eğer hemen gelerseniz, bu bize bir eylem planı belirlemek için birkaç gün verir. Her şeyi konuşabiliriz.

inceleme."

Kararsızlık onu kavradı. Kendini gergin tutuyor, en iyi kararı vermek için önünü görmeye çalışıyordu.

Sanki etrafı dikenli çalılardan bir duvarla çevriliymiş gibi hissediyordu ve nereye dönse iğnemsî dikenler etini parçalamaya hazırdı. Zihni daireler çizerek tuzaktan bir çıkış yolu arıyordu.

Hiçbir şey yapmazsa Ferion pekâlâ Malphas'ın kontrolü altında kalabilirdi ki bu hem onun hem de Elf malikânesi için felaket olurdu.

İşler bu şekilde devam edemezdi ama ilerlemek de tehlike ve belirsizlikle doluydu. Graydon yeryüzündeki en tehlikeli yaratıklardan biri olan birinci nesil bir Cine karşı savaşmaktan bahsediyordu.

Yine de New York'a giderse Graydon orada olacaktı.

Gözlerini açarak ona baktı. Onun gölgeli bakışlarındaki ifade tüm belirsizliğini yok etti.

"Geleceğim." dedi.

Adamın vücudu gerildi. "Ne zaman?"

Belirsiz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "Mümkün olan en kısa sürede. Uçuş çok kısa sürecek. Belki yarın gece? Tek başıma gelmeye çalışırsam çok garip görünür, bu yüzden en azından bir koruma getirmem gerekecek. Tek giden ben olduğum için, muhtemelen Linwe ile birlikte, şehirdeki Elf ikametgâhını açmak için personel göndermeye gerek kalmayacağını söyleyebilirim."

Bu strateji Ferion'un ev görevlileri aracılığıyla onu izlemesini de engelleyecekti. Bunu düşünmüş olmaktan ya da bunun gerçekçi bir tehlike olmasından nefret ediyordu.

Planı zihninde sağlamlaştı. Ona, "Bu saatte bir oda ya da süit bulabilirsem otelde kalacağım," dedi.

"Size bir süit ayarlayacağım," diye söz verdi. "New York maskeli balo zamanında çok kalabalık olur, beklenmedik durumları karşılamak için her zaman en iyi otellerden bazılarında birkaç süit ayırırız. Rezervasyon için size bir e-posta gönderebilirim."

Bu işleri önemli ölçüde kolaylaştırdı. "Ve vardığımda sizinle irtibata geçeceğim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Yarın akşama kadar senden haber bekliyorum." Ellerini onun omuzlarına koydu. "Veda etmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Kulağa ne kadar aptalca gelse de, şu anda seni gözümün önünden ayırmak konusunda batıl inançlarım var."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Kollarını onun boynuna doladı.

Adam da ona sıkıca sarıldı. *Bel*, dedi telepatik olarak. *Bilmeni isterim ki, bunu Ferion'un iyiliği için yapacağım, başka hiçbir şeye aldırmadan.*

Nedense bu sözler Bel'in gözlerini yaşartmıştı. O gerçekten de çok iyi bir adamdı. Saçlarını okşayarak ona, "*Sana inanıyorum,*" dedi.

Son 200 yılda çok şey değişti. Bundan kurtulmanın yolunu bulduğumuzda, tek istediğim senin ve benim birbirimiz için ne ifade edebileceğimizi anlamamız için bir şans. Kolları sıkılaştı. *Tamam mı?*

Bunu gerçekten çok isterim Graydon, dedi ona özlemle.

Adam bariz bir isteksizlikle onu serbest bıraktı. *Yarın geceye kadar.*

Elini onun göğsüne koydu ve *yakında görüşürüz,* diye söz verdi.

Onu izleyen adam birkaç adım geri gitti. Sonra döndü, gryphon'a dönüştü ve havaya sıçradı. Sadece birkaç dakikalığına göründü, sonra gizlenme büyüsü etkisini gösterince şekli dalgalandı ve gözden kayboldu.

Tanrılar. Bunca yıldan sonra gryphon'u tekrar görmek. Muhteşemdi. Onu böyle güç ve zarafetle süzülürken izlemek... Kendini inanılmaz derecede ağır, sonsuza dek yeryüzüne hapsolmuş bir kil yığını gibi hissetti ve tekrar onunla birlikte havada süzülmeyi arzuladı.

Nefesini tutarak, o kaybolduktan sonra uzun dakikalar boyunca gece gökyüzüne baktı.

Sonunda onun gerçekten gittiğini kabul ederek döndü ve kayalığa tırmandı. Eve dönüş yolunda patika boyunca yürürken, sonraki adımlar için kendini hazırladı.

Bu hikâyeyi gerçekten doğruymuş gibi satması gerekiyordu ve bu hiç de kolay olmayacaktı. Ferion'un doğruluk duygusu, onu çok uzun zamandır tanıyor olmasıyla daha da güçlenmişti.

Graydon New York'a dönüş yolu boyunca hızını korudu. Kısa sürede yapması gereken çok şey vardı. Kuzeye doğru ilerlerken tekrar kış fırtınası sistemine girdi.

Uçuşunun son yarım saatinde etrafında kar fırtınası vardı. İndiğinde bin milden fazla uçmuştu ve bunun büyük bir kısmı sert hava koşullarında geçmişti. Yorgundu ve bir kova sıcak kahve ve sıcak, doyurucu bir yemek için fazlasıyla hazırды.

Eğer Kule'ye gelirse, kafeteryadaki bol miktarda yemekten yiyebilirdi ama bir an bile huzur bulamazdı. İnsanlar ona sorunlarıyla yaklaşır ve o da tüm zamanını kişisel izinde olduğunu açıklamakla geçirirdi.

Kule'ye gitmek yerine, son otuz yıldır favorisi olan yerel bir restoran olan Ruby's Diner'da durdu. İki biftek, yarım düzine yumurta, iki porsiyon bisküvi ve sos ile kahve sipariş etti. Yemekler doyurucuydu ve kahve ölü bir adamı tekrar ayağa kaldıracak kadar sertti.

Lokantanın plaka camlı pencerelerinin dışında, büyük, kabarık kar taneleri dönüyordu. Birkaç . ve müşteriler vardı ya da Noel alışverişçileri ya da günah keçileri. Kar fırtınası, Noel'de

dostluk. Kahkahalar ve neşeli sohbetler lokantayı dolduruyordu.

O kadar uzun süreli bir müşteriydi ve onu o kadar iyi tanıyorlardı ki, tezgahın bir ucundaki tabureyi her zaman onun için hazır tutuyorlardı.

Ona kalıcı bir yer vermenin dışında, herhangi bir yaygara yapmadılar ya da onu unvanıyla çağırmadılar. Bu anonimlik duygusu ve diğer müşterilerin gelgitlerini izlerken huzur içinde yemeğini yeme şansı hoşuna gidiyordu.

Dengesiz ve takıntılıyım. Bu şekilde yaşamayı kimseye tavsiye etmem ama yine de seni düşünmekten vazgeçemiyorum.

Bunu ona sadece birkaç saat önce söylemişti ama New York sabahının parlak, hareketli ışığında bu sözler şimdiden uzak ve gerçek dışı gelmeye başlamıştı.

Ona yalan söylemişti ve o bunu fark etmemişti bile.

Tek istediğim senin ve benim birbirimiz için ne ifade edebileceğimizi anlamamız için bir şans demişti.

Çünkü normal, sağlıklı bir insanın söyleyebileceği şey buydu. Geri kalanının hizaya gelmesini umarak numara yapıyordu ve işe yaramamıştı.

O normal ya da sağlıklı değildi. En az onun iddia ettiği kadar dengesiz ve takıntılıydı. Gerçekten de iki yüz yıl önce olduğu gibi aynı yerde kapana kısılmışlardı.

Sadece, Malphas'tan kurtulmayı başarırlarsa, kızın yeni ve farklı bir hayata geçeceğini, kendisinin ise hâlâ aynı yerde, onu isteyen ama ona sahip olamayan biri olarak kalacağını düşünüyordu. Onunla birlikte olma şansı için savaşırken kendini nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Sabahın soğuk ışığında umut beslemek pek gerçekçi görünmüyordu.

O hâlâ Wyr'di. Kız hâlâ Elf'ti.

Dragos'a, diğer nöbetçilere -Pia ve Liam'a- sözler vermişti ve onları tutmaya niyetliydi. Bel yüzyıllar boyunca Elf topraklarına ne kadar bağlı olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Dünya değişmiş ve Calondir ölmüş olsa da, Bel'in Dragos'a karşı hisleri derin ve acıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Dragos'un Ocak ayındaki yardımını bu acının bir kısmını hafifletmiş olabilirdi ama hepsini silemezdi.

Aralarındaki engelleri düşünürken lokantanın etrafına bakındı.

Restoranı tanımlamanın en cömert yolu retro demek olurdu. Hâlâ 1970'l e r d e n kalma orijinal dekorun çoğunu barındıran restoran yıpranmış, modası geçmiş ve kesinlikle işçi sınıfına aitti.

Zemini solmuş yeşil muşamba kaplarken, kabinler ve bar tabureleri turuncu vinil ile kaplıydı. Kendi bar taburesinin çatlak oturağı bir koli bandıyla yamalanmıştı.

Masalar neredeyse zemin kadar yıpranmış bir suni ahşap tabakasıyla kaplıydı. Yemekler doyurucuydu, tasarım mutfacı değildi ama iyi pişirilmiş ve lezzetliydi. Burada kendini evindeymiş gibi rahat hissediyordu. Süslü bir yer değildi ama kendisi de değildi.

Bel'in lokantanın tadını çıkardığını hayal etmeye çalıştı.

Kendini beğenmiş biri değildi. Tam tersiydi. Başkalarına karşı özenli ve samimiydi ve nezaketi her kesimden insanın ona yönelmesine neden oluyordu.

Ayrıca el dikimi giysiler giyerdi - narin nakışlar ve tohum incilerle servet değerinde kaplanmış ceketler, el yapımı botlar ve ipek gömlekler. Onunla ilgili her şey para ve sınıf diye bağırıyordu.

Kendisine baktı. Kot ceket, kot pantolonu ve botları kesinlikle daha iyi günler görmüştü ve sade gri tişörtü bir süpermarketten aldığı plastik çoklu gömlek paketinden çıkmıştı.

Yorgun yüzünü ovaladığında çenesindeki kirli sakallarla karşılaştı. Doğasının kediye benzeyen kısmı temizliğe takıntılıydı ama en son ne zaman tıraş olduğundan emin değildi.

Çarşamba mı? Belki Salı?

Dirseklerini bara dayayarak başını ellerinin arasına aldı. Kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyordu. Onları uzun zaman önce bir araya getiren olağanüstü olayları bir kenara bırakırsanız, gerçek, sıradan hayatta Bel ve o yağ ve su gibiydiler.

"İş seni üzüyor mu Gray?"

Kafasını kaldırıp lokantanın sahibi Ruby'ye baktı. Yetmiş yaşlarında, yaşlı bir insan kadındı. Boyalı kızıl saçları ve kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle zayıf ve enerjik olan Ruby, müşterilerinin onu genç tuttuğunu iddia ederek işinin günlük işleyişinde aktif kalmaya devam etti.

Ona "Benim işim çocuk oyuncağı" dedi.

Kadın adamın kahve fincanını doldururken homurdandı. "Diğerini çek, neden çekmiyorsun?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bazı günler çocuk oyuncağı. Diğer günler ... hey, bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar, değil mi?"

"Hayatınızı kolaylaştıracak iyi bir kadına ihtiyacınız var." Ruby dinlendi kahve sürahisini onun yanındaki tezgâha koydu.

Yıllar boyunca, daha önce de birçok kez böyle şakalaşmışlardı. Gülümsemesi samimi bir hal aldı. "İş için başvuruyor musun?"

"Ah, tatlı yanaklım, eğer kırk beş yaş daha genç ve çok daha aptal olsaydım, seni domuz bağıyla bağlar ve gelen herkesi defederdim." Ona göz kırptı. "Ama sen her zaman

Gecenin bir yarısı. Ya da eve yaralı ve kanlar içinde gelir ve olanlar hakkında tek kelime etmezsiniz. Bazı insanlar bir polisin ya da askerin eşi olmayı kaldırabilir ama ben hiçbir zaman onlardan biri olamadım. Ama her şey cehenneme dönmeden önce sen ve ben çok eğlenebilirdik."

Gülerek cüzdanını çıkardı. "Kesinlikle eğlenirdik."

"Kaldır şunu." Kadın boğumlu bir parmağıyla omzuna vurdu. "Bundan daha iyisini biliyorsun. Paran burada geçmez."

Cüzdanını tekrar kot pantolonunun cebine sokmasına rağmen, "Her zaman bir teklifim vardır Ruby," dedi.

Sırıtarak başını salladı. "Seni domuz bağıyla bağlamamın birçok nedeninden biri de bu. Eski kocam mı? Nafaka için onu mahkemeye vermek zorunda kaldım ve her zaman bir restoranda başkasının ödemesini bekler."

"Bu doğru değil." Başını salladı. "Bir karım ve çocuğum olsaydı, hayatlarını güzelleştirmek için elimden gelen her şeyi yapardım ve hiçbir şey istemezlerdi."

Onlar için savaşırdım, onlar için yaşardım. Gerekirse onlar için ölürdüm.

Bu sözler sabah kahvesi içerken kulağa melodramatik geliyordu, bu yüzden bunları düşünürken yüksek sesle söylemedi.

"Bu da seni domuz bağıyla bağlamam için bir başka neden." Ruby gülümseyerek gözlüklerinin kenarından ona baktı. "Masque zamanı insanların çıldırdığını söylememe gerek yok sanırım. Dışarıda dikkatli ol ve çok yakında beni görmeye gel."

"Geleceğim," diye söz verdi.

Tahmin edilebileceği gibi, bu konuşma onun ruh halini hafifletmiş, yemek de ona çok ihtiyaç duyduğu enerjiyi vermişti. Dışarı çıktı, caddede yürüdü, kimseden yarım blok uzakta olduğundan emin olana kadar çevresini dikkatle izledi ve yakınlarda büyü hissetmedi.

Ancak o zaman cep telefonunu çıkardı ve doğru kişiyi bulana kadar rehberinde gezindi. Ara tuşuna bastı.

Sesli mesaj devreye girdi. Sadece numarayı veren, isim ya da başka bir tanımlayıcı içermeyen bir robot mesajdı. Mesaj bırakmadan kapattı ve tekrar aradı.

Bu kez, Nightkind Kralı Vampir Julian Regillus telefonu açtı. "Graydon. Biraz enerji tasarrufu yapalım ve seninle saatin kaç olduğuna dair bir konuşma yapmışız gibi davranalım."

Graydon arka planda tanıdık bir kadın sesi duydu. Hafif Fae varisi ve Julian'ın sevgilisi Melisande, "Arayanın Graydon olduğunu mu söyledin? Ona benden selam söyle."

"Melly'nin selamı var," dedi Julian telefona. "Biz de yatmak üzereydik."

"Kaba olma!" Melly haykırdı.

Graydon gülümsemekten kendini alamadı. New York'ta saat daha sabahın sekiziydi, bu da Tahoe Gölü'nde saatin henüz beşe geldiği anlamına geliyordu. Çoğu insan için, ırklarına ve kişisel alışkanlıklarına bağlı olarak, acil bir neden olmadıkça aramak için ya çok erken ya da çok geç bir saatti.

"Gelecek haftaki maskeli balo için New York'ta mısınız?" Graydon sordu. "Yoksa geliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Julian. "Xavier'le birkaç haftadır konuşmadım ama sanırım naip olarak katılmayı planlıyor. Bir yıl ara vereceğimi söylediğimde ciddiydim. Melly ve ben evdeyiz."

Graydon bir binanın tuğla duvarına yaslanarak caddeyi her iki yönden de izleyebildi. "Tatilinizi böldüğüm için üzgünüm."

"Neler oluyor?"

"Birkaç ay önce San Francisco'da yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kar saç uçlarını çoktan nemlendirmişti. "Ortak bir tanıdığımız hakkında konuşmuştuk. Hassas bir bilgi paylaşmıştınız."

Daha önce, ilkbaharda, Melly Nightkind konseyinden biri tarafından kaçırılmış ve annesi Hafif Fae Kraliçesi Tatiana, Graydon'dan onu bulmak için yardım istemişti. Aslında Melly'yi bulan Julian olmuştu.

Daha sonra, Graydon ile Malphas hakkında gizli bilgileri paylaşmıştı. Kurbanların isimleri. Tarihler. Graydon'ın tüm soruşturması bu küçük, hayati liste sayesinde başlamıştı.

"Unutmam mümkün değil." Julian'ın sesi çok uyanık ve net çıkmıştı. "Yeni gelişmeler oldu mu?"

"Evet, önemli olanlar." Graydon en yakın kavşakta yaşlı bir erkeğin karşıya geçişini izlerken durakladı. Adam köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, "Bundan sonra olacaklar hakkında söz sahibi olmak istiyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle istiyorum," diye hırladı Julian.

Graydon şaşırmadan başını salladı. "Her şey çok hızlı gelişebilir. New York'a ne kadar çabuk gidebilirsin?"

"Gün sonuna kadar orada olurum," dedi Julian.

Melly, "Bensiz gitmiyorsun," dedi. Bir şey hışırdadı. Birden sesi daha önce olduğundan çok daha yakın ve net çıkmaya başladı, sanki Julian'ın kucağına tırmanmış gibiydi. "Biz yoldayken, bunun senin 'tatil' kavramına nasıl uyduğunu açıklayacaksın."

Julian, "Bu biraz karışık," dedi.

"Her zaman karmaşıktır." Melly'nin sesi eğlenmiş gibiydi.

Julian, "Graydon, şehre vardığımızda seni ararım," dedi.

"Kulağa hoş geliyor. Sonra konuşuruz."

Bağlantıyı kestikten sonra caddede ilerlemeye devam etti. O son sabah Wembley'de, savaşın çok uzun sürebileceğini söylemişti. Ama ne kadar uzun süreceğini o bile tahmin edememişti.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre beklememiş ya da bu kadar büyük bir dikkatle avlanmamıştı. Avı hiç şimdiki kadar tehlikeli olmamıştı ve riskler de hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Yırtıcı olan tarafı harekete geçmenin, bir tür çözüme doğru ilerlemenin iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı. Artık oyununa başladığına göre, olaylar tırmanacaktı. Avın hızı kendi hayatını sürdürecekti.

Kendini gizleyerek gryphon'a dönüştü ve onu Manhattan'ın kalbine götüren kısa bir uçuşa başladı. Seçkin bir butik otele indiğinde tekrar insana dönüştü ve lobiye girdi.

Hedefi birkaç kat yukarıda bulunan üç yatak odalı bir süitti. Kapıya vurdu ve bekledi.

Boğuk bir hareketin yumuşak sesi duyuldu, ardından kapı açıldı. Kapıyı açan kadın insandı ve oldukça uzun boyluydu,

Kot pantolon ve siyah balıkçı yaka giymişti, atletik bir yapısı ve sarı, omuz hizasında saçları vardı.

Graydon otuz sekiz ya da kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu ya da en azından Vampir görevlisi olduğunda öyleydi. Tecrübeli bir askerin keskin ve zeki bakışlarına sahip, temiz, sade bir şekilde çekiciydi.

"Siz Claudia Hunter olmalısınız," dedi.

Kadın gülümsedi. "Öyleyim ve tabii ki sen de Graydon'sın. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak güzel. İçeri buyurun." Dönerek sesini yükseltti. "Kıymetlim, ziyaretçimiz geldi."

Kadının kot pantolonunun belindeki kılıfta taşıdığı Glock'u onaylayan Graydon onu süitin oturma odasına kadar takip etti, tam o sırada başka bir erkek uzun bedenini kanepeden uzattı.

Erkek Wyr'di ve gençti, belki de yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı ve köpek kokusu taşıyordu. Koyu yanık teni, acı çikolata gözleri ve oldukça uzun siyah saçlarıyla için için yanan bir yakışıklılığı vardı.

Ayrıca çok iriydi, Graydon kadar büyüktü ve bu Graydon'ın çok sık karşılaştığı bir şey değildi.

"Luis Alvarez," dedi genç Wyr, bir elini uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Graydon sırtarak onunla tokalaştı. "Ortağın sana 'Değerli' mi diyor?"

Luis'in karanlık bakışları Claudia'ya kaydı ve yüzü değişti. Aradaki fark hem çok inceydi hem de Graydon'ın deneyimli bakışları için son derece anlamlıydı. İçten içe tedirgin olsa da kendi ifadesini nötr tuttu.

Luis usulca, "Şaka gibi. Claudia ve ben ilk tanıştığımızda yaralıydım ve Wyr formumdaydım. Bir süre tekrar insan formuna geçemedim."

Claudia kıkırdadı, Luis'e duyduğu sevgi çok açıktı. Graydon'a şöyle dedi: "O koca kıçlı, kötü görünümlü bir köpek. Ona Değerli adını vermek zorunda kaldım."

Graydon yanılmıyorsa, o koca kıçlı, kötü görünümlü köpek, Wyr olmayan insan partneriyle çiftleşmişti.

Ve Wyr  m r boyu  iftle ti. Luis Claudia'yı asla terk etmez, ona olan bağlılığından asla vazge mezdi ama Claudia'nın doğası tamamen farklıydı.

Eğer ihtiyaç duyarsa Luis'i terk edebilirdi ve sonunda bu karar onu öldürecekti. Yaşam süreleri de oldukça farklıydı. Kız Luis'ten daha çabuk ya lanırdı. O  ld   nde, Luis de ölecekti. Başka bir ırktan birinin bir Wyr'i sevgili olarak kabul etmesi çok zor bir şeydi.

Elbette bu Wyr için de çok kötü bir şeydi.

Graydon onların söylediklerini geç de olsa anladı. İkiyle ikiyi bir araya getirdi.

"Durun," dedi. "Siz Nevada, Nirvana'daki büyüye duyarlı gümüş madenini keşfeden iki kişi misiniz? Hani sahibinin g m    çıkarmak için köleleri küçük bir Diğer arazi cebinde tuttuğu?"

Hem Luis hem de Claudia ayıldı, gülümsemeleri soldu. Luis "Evet" diye cevap verdi.

Claudia, "Herkes bir fincan kahve getireyim," dedi. Oturma odasından  ıktı.

Graydon Luis'e, "Bu senin Barış Muhafızı geçmişini açıklıyor," dedi.

Luis başını salladı. "Yaşlılar mahkemesi için bir m fetti tim ve Claudia ile Nevada'da tanıştım. Beni bulduğunda ölmek üzereydim. Hayatımı kurtardı. Dava sonuçlandıktan sonra izne ayrıldık. İ  aramaya karar verdiğimizde çok özel şartlarımız vardı."

" artlarımdan biri Vampir görevlisi olmam gerektiğiydi," dedi Claudia, elinde kahve fincanlarıyla odaya geri dönerken. "Kendim bir Vampir olmak dışında, ki bunu yapmak istemiyorum, bir insanın sağlığını önemli ölçüde iyileştirmesinin ve ömrünü uzatmasının tek yolu bir görevli olmak."

Ah. Demek Luis'in onunla  iftle ti ini biliyordu.

Graydon'a kahve dolu bir fincan uzattı, gözlerini doğrudan ve sabit bir bakışla onun gözlerine dikti ve Graydon onun ne kadar sıkıntılı olduğunu gördüğünü fark etti. Mırıldanarak teşekkür etti ve sıcak, siyah demli i yudumladı.

"Carling için çalışmak ömrümü önemli ölçüde uzatacak. Yine de Luis'in benimle tanışmadan önceki yaşamına yakla tırmayacak beni ama otuz ya da kırk yıl yerine

birlikte seksen çocuğumuz olacak. Şanslıysak belki yüz bile olabilir ve ben de sonuna kadar zinde ve sağlıklı olacağım."

"Çok fazla telaşlanıyorsun," dedi Luis ona. O da bir kupa aldı. "İşler umduğumdan da iyi gitti. Saha çalışmasını ve bağımsız olmayı seviyorum, bu yüzden bunlar benim gereksinimlerimdi. Uzun lafın kısası, kendimizi Florida'da Carling ve Rune'un ajansındaki pozisyonlara başvururken bulduk. O zamandan beri onlar için çalışıyoruz." Graydon, "Rune seni bu kadar tavsiye etmemiş olsaydı, bu kadar hassas ve tehlikeli bir soruşturmada sana güvenmeyeceğimi biliyorsun," dedi. "Emin olmak için her şeyi gözden geçirmek istiyorum.

her şey yolunda."

"Elbette," dedi Luis. "Ne yapmayı seçebileceğinizi bilmediğimizden, Elder tribunal dava gerekliliklerini karşılayan dosyalar oluşturdum. Bu benim işim sayılır."

Graydon tekrar Claudia'ya baktı. Gözlerindeki pırıltı geri gelmişti. Luis'e nazik bir sesle, "Dosyalar ve dava gereklilikleri hakkında konuştuğunuzda çok sinirleniyorum," dedi.

Genç Wyr içinden hafifçe güldü ve teni karardı.

Onları izleyen Graydon'ın cesaretsizlik hissi yerini umuda bıraktı. İlk bakışta uyumsuz görünen biri varsa o da Luis ve Claudia olmalıydı ama yine de mümkün olan en iyi şekilde bir arada olmalarını sağlayacak bir çözüm bulmuş görünüyordardı.

Belki o ve Bel gerçekten birlikte olmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Tabii ki bulamayabilirlerdi ama en azından Ruby's Diner'da olduğundan daha mümkün görünüyordu.

"Bu gece geç saatlerde bu konuda bir toplantı yapmak istiyorum," dedi onlara. "Eğer isterseniz ikinizin de katılmasını isterim."

"Elbette," dedi Claudia. "Rune ve Carling şehirde ve gelişmelerden haberdar olmak istiyorlar. Onların da katılması sorun olur mu?"

"Bunu tercih ederim." Rune, Graydon'ın tanıdığı en zorlu savaşçılardan biriydi ve Güçlü bir cadı ve Vampir olan Carling de bir zamanlar birinci nesil bir Cine karşı savaşmış ve kazanmıştı. Onun katkısı çok değerli olacaktı.

"Onlara haber veririm," diye söz verdi Claudia.

Luis onu yemek masasına götürdü ve bir dizüstü bilgisayara bağladı. Graydon oturduktan sonra Luis ona kare şeklinde siyah bir şey uzattı. Harici bir sabit diskti bu.

"Dizüstü bilgisayarın Wi-Fi özelliği devre dışı bırakıldı," dedi Luis ona. "Dosyaların tek kaydı bu sabit diskte. Bu, yapabileceğimiz en güvenli şey."

"Bu harika."

Sürücüyü fişe takan Graydon içindekileri inceledi.

Dosyalar çok büyüktü. Düzgünce etiketlenmiş her klasörde mali kayıtların kopyaları, fotoğraflar ve her belgenin tarih ve saatiyle birlikte kaydedildiği kapsamlı notlar vardı. Ayrıca ses dosyaları halinde röportajlar da vardı.

Diğer ikisi onu okumasıyla baş başa bıraktı. Birkaç saatini aldı ama her dosyayı baştan sona inceledi. Öğle yemeğine kadar çalıştı.

Luis sessizce, sözünü kesmeden, biftekli sandviçlerle dolu bir tabağı dirseğinin yanına koydu. Graydon teşekkür ederek başını salladı ve okumaya ara vermeden yemeğe daldı.

Sonunda sabit diski kapattı, dizüstü bilgisayarın fişini çekti ve cebine koydu. Claudia ve Luis'i ararken televizyonun sesini takip etti ve onları yatak odalarından birinde buldu.

Yatak odasının kapısını kapatma zahmetine katlanmamışlardı. Claudia yatağın bir tarafında sırtını yastıklara dayamıştı. Bir gerilim romanı okuyordu. Luis onun yanına uzanmış, ESPN izliyordu. Uzun bir avın ardından uzanmış tehlikeli bir çift puma gibi rahat görünüyorlardı ve hemen hemen aynı derecede evcildiler.

Graydon onlara "Çok iyi, titiz bir çalışma," dedi. "Size bir iş teklif ederdim - Carling ve Rune'un size ödediği parayla eşleşebilir ya da onu geçebilirim - ancak Vampir görevlisi konusunda size yardımcı olamam."

Hem Claudia'nın hem de Luis'in yüz ifadeleri bu övgü karşısında memnuniyetle aydınlandı. "Teşekkür ederim," dedi Luis. "Bu akşamki toplantıdan önce yapmamızı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedi Graydon. "Biraz dinlen. Ben eve gidip duş alacağım ve biraz kestireceğim." Bir elinde harici sabit disk tutuyordu. "Tekrar söylüyorum, harika bir iş çıkardın ve sana güvenmediğimden değil, ama bunu artık yanımda taşıyacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Claudia. Bacaklarını yatağın kenarından salladı, ayağa kalktı ve onunla birlikte süitin kapısına doğru yürüdü.

"O halde bu geceye kadar," dedi. Claudia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Dikkatli ol. Göze batma."

Kadın gülümsedi. "Bizim için endişelenme. Göze batmama konusunda iyiyizdir."

Gülümsemesine karşılık verdi ama koridora adım attığında gülümsemesi çabucak kayboldu.

İyiydiler. Yetkin savaşçılar gibi görünüyorlardı ve uzun zamandır birlikte çalıştığı en iyi araştırmacılardan bazılarıydı, ama birinci nesil bir Cine karşı savaşa girmek bir insanın yapabileceği en tehlikeli şeylerden biriydi. Kayıp sayısı her zaman yüksekti.

Önümüzdeki birkaç saat içinde vereceği kararlar yüzünden insanlar ölecekti. Öyle ya da böyle, çok uzun zamandır diğer askerlere komuta ediyordu, bu yüzden bunun gerçekleştiğini görmeye yabancı değildi. Bu tür kayıpları daha önce de yaşamıştı.

Bu hiçbir zaman işleri kolaylaştırmadı.

— ON İKİ —

Graydon otelden ayrıldıktan sonra şekil değiştirdi ve Cuelebre Kulesi'ne geri uçtu.

Kar yağışı durmuştu ama kar henüz yeniliğini kaybetmemişti. şehir tertemiz ve şeker kaplı görünüyordu. Gün ışığında bile Noel ve mask ışıkları caddeler boyunca parıldıyordu.

Cuelebre Kulesi'ne yeterince çabuk varmıştı. Dairesi şehrin en sıkı korunan binalarından birinin yetmiş sekizinci katındaydı, bu yüzden balkon kapılarını kilitleme zahmetine hiç girmemişti. Bu da rahatça girip çıkabileceği anlamına geliyordu.

Dikkatli bir şekilde nişan alarak, yılların deneyimine dayanan bir zamanlama duygusuyla yere inerken şekil değiştirmesini gerçekleştirdi. İçeri girdikten sonra yatak odasına gitti, soyundu ve duşa girdi.

Ona saplantılı diyebilirsiniz ama taşınabilir sabit diski banyo lavabosunun üzerine yerleştirdi ve uzun bir süre duş başlığının altında kalarak sıcak suyun soğuk ve yorgun kaslarını rahatlatmasına izin verdi.

Oturma odasından bir ses geldi. Başını fıskiyeden kaldırdı. Misafiri vardı.

Dışarı çıkarken bir havlu kaptı, damlayan saçlarına hızlıca bir göz attı, sonra havluyu beline sardı ve dairesini kimin işgal ettiğine bakmaya gitti.

Oturma odasına girdiğinde Constantine buzdolabının kapısını kapattı. Diğer gryphon biraz rüzgârla savrulmuş görünüyordu ve bronzlaşmış teninin altında rengi yükselmişti. Yakışıklı yüzünde yorgunluk çizgileri vardı.

Dört gryphonun dördü de esmer ve iri yapılıydı. Rune ve Constantine en yakışıklı olan ikisiydi ve Bayne'in yakışıklılığında belli bir sertlik varken, Graydon her zaman

Sadece kendisine gerçek bir aşkla bakan birinin bakışları sayesinde yakışıklı sayılacağının rahatlıkla farkındaydı.

Constantine, "Buzdolabında hiç yiyecek yok. Neyin var senin?"

Graydon i çekişini bastırdı. Balkon kapısını aık bırakmak, elbette güvenlik izni olan diğer kuş Wyr'lerin de dairesine girebileceği anlamına geliyordu.

"nmzdeki birkaç gün boyunca ne zaman gelip ne zaman gideceğimi bilmediğim için eşyaları dışarı attım. Burada ne yapıyorsun, Con? Bütün gece ayaktaydım ve yorgunum."

"Ben de bütün gece ayaktaydım." Diğer gryphon Graydon'ın tezgahındaki Keurig'i inceledi, bir fincan seçti ve makineyi çalıştırdı. Graydon'a hızlıca bir göz attıktan sonra Constantine, "Görünüşe bakılırsa ben kendi gecemde senden daha fazla eğlenmişim," dedi.

"İş hakkında konuşmak için uygun değilim. şu anda izinde olduğumu duymuşsundur."

"Neden, evet. Ben de duydum. Hiç izin istemediğin için bunun ilginç olduğunu düşündüm. Yani, tabii, sıran geldiğinde tatil yapıyorsun ama izin istemiyorsun. Kelimenin tam anlamıyla neredeyse hiç, bu da izin aldığında bunu unutulmaz kılıyor."

Constantine'in makineden çıkardığı fincana dikkatle baktı. Constantine bunu fark etmeyi semedi.

Diğer adam bardağındaki sıcak sıvıyı üfledi. Sonra Graydon'ın tezgahın üzerine bıraktığı viski şişesini aldı ve ikisine biraz likör kattı. "Aslında," dedi Con, "eminim ilk kez izin istiyorsun, ah, bir düşüneyim ..."

Graydon kıpırdamadan diğer adamı izledi. Lanet olsun ona, Constantine bir kırba kadar keskin, bir bulldog kadar inatçı ve bilgisayar gibi bir hafızaya sahipti - bir şeyleri bir araya getirmekten vazgeçmiyordu. Özel hayatı tam bir karmaşaydı. Takıntılı bir şekilde etrafta dolanırdı ve her zaman bitkin ve akşamdan kalmaydı ama acımasız, yetenekli bir dvşyd ve zihni asla ama asla kapanmazdı.

Constantine ona nazik bir gülümseme verdi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, en son yıllar önce Londra'ya gittiğimizde izin almamış mıydın? O da özel bir görüşme yaptıktan hemen sonra değil miydi?"

Vauxhall maskeli balosunda Elf malikanesinin hanımefendisiyle yaptığınız konuşmayı?"

Graydon sinirlenerek, "Şimdi, neden böyle bir şeyi hatırlıyorsun ki?" dedi.

"Onunla uzaklaşmanı izledim ve ertesi güne kadar tekrar ortaya çıkmadın. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü sonrasında haftalarca iletişimsiz ve içine kapanık kaldın. Gray, bu sen değilsin. Genelde rahat, arkadaş canlısı, neşeli bir tip olursun."

Graydon iç çekerek burnunun kenarını sıktı. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum." Diğer adam tekrar Keurig makinesine döndü. "Neden sen giyinirken sana bir fincan sıcak çikolata ya da kahve yapmıyorum? Sonra sohbet ederiz."

Topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına girdi, siyah bir eşofman altı ile kapüşonlu ve cepli bir sweatshirt giydi. Sabit diski ceplerden birine tıktırarak, inatçı arkadaşıyla yüzleşmek üzere oturma odasına geri döndü.

Constantine kanepeye uzanmış, botlarını sehpaye dayamış, sıcak içeceğini düz karnının üzerinde dengeliyordu. Yakındaki bir sandalyenin önündeki bardak altlığının üzerine dumanı tüten dolu bir kupa daha koymuş, yanına da viski şişesini yerleştirmişti.

İçinden hırıltılar çıkaran Graydon sandalyeye oturdu. Fincanı inceledi. Constantine ona bir fincan kahve yapmıştı. O kadar çok kahve içtikten sonra neredeyse bir kenara koyacaktı. Bir an düşününce viski şişesinin boynunu tutarak içkinin içine biraz sıçrattı.

Bir yudum aldı. Sıcak kahve-likör karışımı baştan aşağı yandı.

"Sana on beş dakika veriyorum. Bir saniye bile fazla değil. Ondan sonra seni dışarı atıp yatağına gideceğim."

"Yeterince adil, yeterince adil." Constantine tek gözünü ona dikti. Bir süre sonra aniden, "Beluviel'di, değil mi? O zamanlar. O zamanlar sana onun ulaşamazsın tanımı olduğunu söylememe rağmen, bir şey seni pervane gibi ona doğru uçurdu."

Graydon sıcak içeceğini içti ve hiçbir şey söylemedi.

"O evliydi. Elf malikânesinin leydisiydi. Her türlü uygunsuzluğu yapıyordu." Diğer adam durakladı. "Bu sefer de mi Beluviel?"

Graydon içkisini bitirdi.

"Söylemeyeceksin, değil mi?" Constantine yarı hayran yarı sinirli görünüyordu. "Ne oluyor Gray? Bana on beş dakika vereceğini söylemiştin."

Bir kaşını kaldırdı. "Konuşacağımı söylemedim. Sadece sana bu kadar zaman vereceğimi söyledim."

Diğer adamın alaycı gülümsemesi soldu. Constantine, "Sağduyuna saygı duymakla birlikte, sana yardım etmeye çalışıyorum, dostum," dedi.

Diğer gryphon duyguları incinmiş gibi görünmüyordu ama yine de doğrudan, sessiz sözleri Graydon'ın kararlılığını sarstı. Omuzları çökerek yüzünü ovuşturdu.

Con onun en eski arkadaşlarından ve iş arkadaşlarından biriydi. Aralarında bir dostluk olduğunu söylemek yanlış olurdu. O daha çok biraz sinir bozucu, iyi kalpli bir kardeş gibiydi. Aynı zamanda ölümüne sadıktı ve şu anda müdahaleci olsa da soğuk bir omuzu hak etmiyordu.

"Con," dedi kupasını bir kenara bırakıp dirseklerini dizlerine dayayarak, "işime burnunu soktuğun için minnettarım." Sözlerinin acı vermediğinden emin olmak için diğer adama yan gözle baktı ve gülümsedi. "Tüm bu olanlarla" - Constantine'i ve çevresini de içine alan belirsiz, her şeyi kapsayan bir hareket yaptı - "uzun süredir devam eden ve aslında çoğunlukla bana ait olmayan bir mesele arasında güçlü bir ayrım tutmaya çalışıyorum."

Aralarına sessizlik çöktü. Sonra Con botlarını masadan kaldırdı, viski şişesini aldı ve boş bardağına biraz daha doldurdu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi.

Graydon'ın ağzının bir köşesi isteksizce kalktı. "İçimde bana söylemek üzere olduğuna dair bir his var."

Constantine gözünü bile kırpmadı. Şişenin üst kısmını Graydon'a doğrulttu. "Belki bunun Beluviel'le bir ilgisi vardır, belki de yoktur. Ne de olsa Londra'da olanlar çok uzun zaman önceydi. Ama tehlikeli bir işe bulaşmamış olsaydın, kendini bu kadar ayrı tutmaya çalışmayacağına inanıyorum."

Graydon'ın dediği gibi. Bir kırba kadar akıllı.

Constantine usulca, "Herkesi korumaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi.

Oh, lanet olsun. Tekrar şişeye uzandı ve diğer gryphon şişeyi onun avuçlarına bıraktı. "Wyr demesne'in herhangi bir serpintiye karışmasını engellemeye çalışıyorum ama herkesi koruyamam." diye mırıldandı.

Ve insanlar ölecekti. Gözlerini kapatarak şişeden bir yudum aldı.

"Aptalın tekisin," dedi Constantine ona şefkatle. "Dragos, Pia ve Liam da dahil olmak üzere her birimiz senin için mindere çıkarız."

"Ama bunu yapmanızı istemiyorum," dedi çok kısık bir sesle. "Hepinizin gelişmesini, mutlu olmasını ve herhangi bir sorundan tamamen habersiz olmanızı istiyorum. Uzun zaman önce karıştığım bir şey yüzünden hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum."

"Ne var biliyor musun? Bunu seçme şansın yok." Con başını arkaya eğdi ve içkisinin son kısmını da fırlattı. "Tamam, işte burada. Bazılarımızın son on sekiz ay boyunca hayranlarına gereğinden fazla bok yedirdiği doğru. Ama ben onlardan biri değilim. Bu yüzden beni sırrından haberdar et, ben de arkanı kollamana yardım ettiğim sürece sırrını gizli tutmana yardım edeyim."

Harekete geçerek, "Con, bu işe karışmana gerek yok-" dedi.

"Öte yandan," dedi Constantine, büyüleyici ve acımasız bir gülümsemeyle sözünü keserek, "eğer beni içeri almazsan, Dragos'a ve diğer nöbetçilere bildiğim ya da en azından şu ana kadar tahmin ettiğim her şeyi anlatacağım. Sonra da sen her şeyi anlatana kadar üzerine otururken hepimizin oluşturacağı yığından kurtulmaya alışabilirsin."

"Yapamazsın," diye homurdandı Graydon.

Con gözlerini devirdi. "Beni tanıyor musun ki?"

Öfke, şefkat ve endişe birbiriyle çelişen dürtüleri neden oldu ve bir an için donup kaldı. Sonunda, "Bu gece çalışıyor musun?" diye çıkıştı.

"Hayır, bir randevum var," dedi Constantine. Mavi gözleri pişmanlık duymuyordu. "Aslında arka arkaya iki randevum var. Onları iptal edeceğim."

"Tamam. Ne zaman ve nerede olacağını sana haber veririm," dedi. "Şimdi git buradan da biraz kestireyim, olur mu?"

"Tabii, sorun değil. Bölmek istememiştim." Homurdanmaya başladığında, diğer gryphon ayağa kalkarken ona gevşek bir gülümseme verdi. "Ne, çok mu fazla oldu?"

O da ayağa kalktı. Diğer tüm duygularını bir kenara bırakarak diğer adamın gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler, Con."

Constantine'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Graydon'ın sırtına hafifçe vurdu ve salon kapısından çıkarak daireyi terk etti.

Graydon yalnız kaldığında kaskatı kesilmiş, ağrıyan omuzlarını döndürdü ve yatak odasına yatmaya gitti. Biraz dinlenmezse kimseye faydası olmayacaktı.

Telefonunu şarja takarak gerindi. Sabit disk kaburgalarına batıyordu. Eşofman üstünü değiştirdi, elini cebine soktu ve kanıtlara tutunarak uykuya daldı.

Tekrar uyandığında yatak odası karanlıktı.

Yuvarlanarak komodinin üzerinden telefonunu kaptı.

Saati kontrol etti. Beklediğinden çok daha geç, neredeyse saat yediydi. Kış gündönümüne bu kadar yakınken, gün batımı iki saatten fazla sürmüştü.

Hızlıca mesajlarını gözden geçirdi. Tonlarca e-postası ve birkaç sesli ve yazılı mesajı olmasına rağmen çoğunu görmezden geldi.

En son aldığı mesaj neredeyse on dakika önce Julian'dan gelmişti.

Four Seasons'a giriş yaptık. Nerede buluşacağımızı söyle.

Yılın bu zamanında Four Seasons'ta bir oda ya da süit bulmak hiç de zor değildi. Görünüşe göre Julian, Nightkind Kralı olarak ara vermiş olsa da hâlâ epey nüfuz sahibiydi.

Mesajlarını tekrar kontrol etti. Bel'den haber yoktu. Otel rezervasyonu için gönderdiği e-postaya da yanıt gelmemişti. Olsa olsa ilk ondan haber alması gerekirdi, Kaliforniya'dan uçakla gelen Julian'dan değil.

Eşofmanını çıkarıp giyinirken içinde korku ve öfke eşit oranda dolaşıyordu. Onu asla terk etmemeliydi.

Bunu iliklerinde
hissedebiliyordu. Bir şeyler
ters gitmişti.

-- --

Uzun ve stresli bir günün ardından gerginlik Bel'in bedenini düğümlemişti.

Linwe bavullardan giysileri çıkarıp dolaba asarken gevezelik ediyordu.

"Bunu yapmaya karar vermene çok sevindim," dedi genç kadın. "Gerçekten, birkaç günlüğüne uzaklaşmanın harika bir şekilde canlandırıcı olacağını düşünüyorum. Bu ziyareti gösteriştan uzak tutmak istediğini biliyorum, ama belki en sevdiğin müzelere gidebilir ve maskeli balonun yanı sıra bir ya da iki partiye katılabiliriz. Ayrıntılı bir şey olmasın. Bilirsiniz, sadece eski dostlarınızdan bazılarına merhaba demek için."

İlkbaharda Elflerin başına bir felaket geldiğinde, Linwe kısa, kat kat saçlarının uçlarındaki neşeli mavi rengi sıyrıp atmıştı. Sonra Kasım ayında bir ara renk geri gelmişti. Şimdi saçlarının uçları neon pembesiydi. Bel'in bakışları pembeyi takip etti.

dolabına girip çıkıyordu.

Graydon'a veda edip Elflerin evine geri döndüğünden beri bir an bile yalnız kalmamıştı.

Kahvaltı etmek için ana salona girdiğinde, hemen Ferion ve iki kıdemli danışmanı Gerend ve Imrathon ile karşılaştı. Onu kahvaltıda kendilerine katılmaya davet ettiler. Kısa bir süre sonra Linwe ortaya çıktı.

Bel uzun deneyimlerden doğan bir içgüdüyle acele etmedi, iştahı varmış gibi davrandı ve genel sohbete katıldı. Doğal bir durgunluk anında, "Sanırım bu yıl maskeli baloya katılma fikrimi değiştirdim," dedi.

Doğal olarak bu herkesin dikkatini çekti ama gözlerini yemeğinden kaldırıp Ferion'unkilerle buluşturduğunda diğer her şey unutuldu. Ferion'un gri bakışları düşünceli bir şekilde ona bakarken, yüzü hiç değişmemişti.

Ona bakarken şöyle düşündü: Ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Artık kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok.

Ancak bu kez, bu düşünce ona sadece acı vermek yerine, bir korku nabızı hissetmişti.

O sabahın anısı sertçe yutkunmasına neden oldu. Antika masanın üzerindeki telefona **d o ğ r u** yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

"Evet leydim?" dedi hoş bir Elf sesi.

Kadın sesi hemen tanıdı. "Vilael, lütfen çay gönder." "Hemen, leydim," diye söz verdi Vilael.

Vilael Ferion'un halkından biriydi ve Linwe-Linwe sevecen ve sadık biriydi. Beluviel'in olması gerekiyordu ama genç kadının davranışlarına bakılırsa, Bel neredeyse Ferion'un ona bir şey söylediğine ikna olacaktı.

Kulağa zararsız gelen bir şey söyleyebilirdi: Onun için endişeleniyorum. Ona göz kulak ol. Ne yaptığını ve nereye gittiğini bana bildirin. Hepimiz annemin mutlu ve sağlıklı olmasını istiyoruz.

Fazla bir şey gerekmezdi. Ve Linwe, Tanrılar onun tutkulu kalbini sevsin, bu göreve tüm kalbiyle atılırdı.

Çay tepsisi geldiğinde Vilael onu antika masanın üzerine koydu. Ona küçük bir selam verdi. "Belki acıkmışsınızdır diye tepsie birkaç küçük kek koydum leydim. Akşam yemeği yemediğinizi biliyorum ama atıştıracak bir şeyler istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Onun gitmesini bekledi. Sonra Linwe'ye döndü. "Bütün gün benimleydin ve sen de yorulmuş olmalısın. Giysilerin geri kalanıyla uğraşma."

Linwe hızlı bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi.

"Benim için öyle," dedi Bel sessizce. "Yorgunum ve yalnız kalmaya hazırım. Benim akşam yemeğine inmemeyi seçmiş olmam senin de yemek yememen gerektiği anlamına gelmez. Git bir şeyler ye ve valizini kendin boşalt. Ben geri kalan eşyalarımı ilgileneceğim ve sabah görüşürüz."

Linwe'nin omuzları çöktü. "Peki efendim."

Genç Elf'in onu sevdiğini ve zarar vermek istemediğini biliyordu. Bel yanından geçerken onun omzuna dokundu ve bu küçük jest

Linwe'nin başını kaldırdı. Bel'e minnettar bir bakış atarak dışarı çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Nihayet Bel yalnız kalmıştı. Boynundaki sert kasları gerdi ve gizlice yatak odasına baktı.

Dünyanın dört bir yanından özenle seçilmiş antikalar odayı, lüks yatak takımları da yatağını süslüyordu. Odadaki her şey odanın sakinlerine keyif vermek ve rahatlatmak için tasarlanmıştı ama bu kez dekorun tadını çıkaramadı.

Tavanın köşelerindeki lambri ve taç pervazlara dikkatle baktı.

Gizli kamera var mı? diye merak etti. Nasıl izleniyorum?

Çünkü izlendiğini biliyordu. Bir şekilde.

Nasıl ya da hangi açıdan izlendiğini bilmediğinden, Graydon'a mesaj atmak için cep telefonunu çıkaracak kadar kendini güvende hissetmiyordu. Belki bahçeye çıkıp oradan mesaj atabilirdi ama yaptığı her şeyin, attığı her adımın, yüzündeki her ifadenin tamamen normal görünmesi gerekiyordu.

Yemek tepsisine baktı. Yemeği yiyebilir miydi? Ne kadar paranoyak olmalıydı?

Zehirli olamazdı. Bundan emindi. Ölümcül bir şeyle değil.

Ama ya çayın içine ya da lezzetli keklerin içine bir yatıştırıcı katılmışsa?

Yine fazla bir şey gerekmezdi, sadece zararsız bir şey. Ve iyi niyetli görevlilere öyle bir şekilde sunulabilirdi ki, rahatlmasına yardımcı olurken, ilaç da onu uysal ve itaatkâr tutabilirdi.

Kendini yoktan bir komplo kuruyormuş gibi hissediyordu. Korkularının hiçbirinin temeli yoktu ama yine de hepsi tamamen mümkündü. Hepsi doğru olabilirdi.

Bel, Graydon'ın derin ve nazik sesi kafasının içinde yankılandı. *İyi misin?*

Mümkün olduğunca normal görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen irkildi. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu, o yüzden denemedi bile.

Yüzüne su çarpmak ve akan musluktan taze su içmek için banyoya girdi.

Graydon'a *"Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."* dedi. *Burada ne işin var? Neredesin sen?*

Havadayım, binanın etrafında dönüyorum.

Graydon'ın çatıya ya da araziye ayak basmadan onunla telepati kurabilecek kadar yakın uçabilmek için ne kadar sıkı manevralar yapması gerektiğini hayal bile edemiyordu.

Dirseklerini lavabonun kenarlarına dayayarak başını öne eğdi. *Umarım kendini iyice gizliyorsundur.*

Öyleyim, merak etme. Neden burada, Elf malikânesindesin? Neden planladığımız gibi otele gitmedin ve neden iletişime geçmedin?

İşler pek de planladığımız gibi gitmedi. Acele etmeden yüzünü ve ellerini bir havlunun üzerinde kuruladı. Kendi banyosunda bile gözetleniyor olma ihtimali içinde bir öfke patlamasına yol açtı. Elleri havlunun içinde sıkıştı. Ferion benimle New York'a gelmek için ısrar etti ve bu sabah Elflerin evine döndüğümünden beri kendime ayırdığım ilk vakit bu. Graydon, delirecekmişim gibi hissediyorum. Sanırım izleniyorum ama emin değilim. Herkes etrafımda dolanıyor.

Bir duraklama oldu. Tam onun telepatik menzilden çıktığını düşünmeye başlamıştı ki, *"İçgüdülerine güvenmelisin"* dedi. *Eğer izlendiğini düşünüyorsan, muhtemelen izleniyorsundur. Bu iş beklediğimizden daha karmaşık olacak.*

Evet. Ferion endişelendiği için mi böyle davranıyor yoksa başka bir şey mi -başka biri- onu tüm bunları yapmaya itiyor bilmiyorum. Gray, artık onu okuyamıyorum ve New York'a gelmek istemem bir tür tetikleyici olacak kadar karakterime aykırı olabilir.

Sabahın erken saatlerinde uyandığından beri hiç uyumamış olmasının da bir faydası olmamıştı. Çok yorgundu ve sağlıklı düşünemediğine hiç ikna olmamıştı.

Graydon, *endişeli davranıyor olabilir,* dedi. *Ama aksini varsaymak zorundayız. Kendini güvende hissetmiyor musun?*

Yatak odasına geri dönerek bavullarından geri kalan giysilerini çıkardı ve gömme dolaba astı. *Hayır.*

Oldukça. Sanmıyorum. Linwe'nin ya da diğerlerinden herhangi birinin bana zarar verecek bir şey yapacağına bir an bile inanmıyorum.

Ama bir ya da ikisi yapabilir.

Ferion emrederse, gerçekten yapabilirler.

İlk kez kendi hayatının değeriyle Ferion'un hayatının değerini tarttı ve kendisinin eksik kaldığını fark etti.

Evet, Elf malikânesinde önde gelen biriydi. Evet, demesne'ler arası toplulukta sosyal bir konumu vardı. Ama bunların hiçbiri yeni yasaları şekillendirecek, demesne'ler arası anlaşmalar yapacak ve uluslararası arenada politika belirleyecek güce sahip olmanın yanına bile yaklaşamazdı.

Elf Yüce Lordu'nun kontrolünü elinde tutmak Malphas için ne kadar önemliydi? Bunu korumak için adam öldürür müydü?

Hem o hem de Graydon ölürse pazarlıkları ortadan kalkacak ve Malphas Ferion'la istediği her şeyi yapabilecekti. Hem de her şeyi.

Ürperdi.

"Neredeyse" dedin, dedi Graydon usulca. Kimsenin sana zarar vermeyeceğini söylemedin. Neredeyse kimse vermeyecek dedin.

Bazı Elfler vardır ki Lordlarının emrettiği her şeyi yaparlar. Normalde bu iyi bir şeydir, diye alaycı bir şekilde ekledi.

Oradan çıkmanı istiyorum, diye hırladı.

New York Elf malikânesindeki süitinin, yüksek bir taş duvarla çevrili yarım dönümlük bir bahçeye bakan bir balkonu vardı. Bu konuda ısrar etmişti. Temiz ve açık havaya çıkmak için her fırsat onun için önemliydi.

Gardırobunu bırakarak balkonun kapısını açmaya gitti. Balkonun zeminini kar kaplamıştı ve Aralık ayının sert rüzgârı odaların içine doğru esiyordu. Buzlu şok, düşüncelerini ele geçirmeye başlayan yorgun sisi silkeleyerek hoş bir tonik gibi geldi.

Dışarı çıktı ve ağır, bulutlu gökyüzüne baktı. Graydon'la konuşmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Onun gözlerinin içine bakmaya, yüzüne dokunmaya, kollarını ona dolamaya ve tekrar sıkıca sarılmaya ihtiyacı vardı.

Dedi ki Gray, sanırım sen ve ben tehlikede olabiliriz. Ferion artık malikânenin lordu olduğuna göre, Malphas için değeri

katlanarak arttı.

Bir rüzgâr fırtınası onu savurdu. Graydon'ın gizlenme büyüğü yok olurken ve önündeki kaynayan hava onun devasa insan formuna dönüşürken bir adım geri çekilip bakakaldı.

Siyah tayyör, siyah uzun kollu bir gömlek ve siyah bir yelek giymişti. Kaba yüz hatları sertleşmişti. Uzun zaman önce o korkunç sabahki gibi görünüyordu; buz gibi, öngörülemez bir öfkeyle doluydu.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı. Onun burada olmaması gerekiyordu. Az önce Elflerin arazideki tüm alarmlarını tetiklemişti. Muhafızlar üzerlerine çullanmadan önce bir dakikadan az zamanları vardı.

"Şimdi benimle gel," dedi. Fırtınalı gri gözleri niyetli ve şiddetliydi. Elini ona doğru uzattı.

Kalbi küt küt atıyordu. Bu kadar basit ve devrimci bir şey yapamazdı, değil mi?

Sadece elini tutabilirdi.

Onunla birlikte gecenin içine atlayacaktı.

Bu, herhangi birinin ona dair tüm beklentilerini yıkacaktı ve kadının vahşi, çaresiz bir parçası her birini parçalamak istiyordu.

Onun bakışlarını tutarak parmaklarını

onunkilere geçirdi. "Yapamam," diye fısıldadı.

"Yapmamalıyız."

"Ne yapmamız ya da yapmamamız gerektiğini sikeyim," dedi ona.

Bunu söylerken bile gülümsemeye başladı. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olduğunu görebiliyordu. Ona bir adım daha yaklaştı, böylece onun varlığının sıcaklığının kendisini bir kucaklaşma gibi sardığını hissedebiliyordu.

"Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ama bunu atlatmamız gerekiyor. Unutmayın, yerinizde durmak pasiflik değildir. Yararlı bir şeyler keşfedebiliriz." Başını kaldırıp ona baktı. "Hayat kurtarabiliriz."

Adam kederli bir sesle iç geçirdi ama eli onun elini sıkıca kavradı. "Kurallarınızı çiğnedim," dedi. "Özür dilerim."

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. Adam ona baktı, ifadesi donuklaşmıştı. "Bunu yaptığina çok memnunum," dedi ona.

Yatak odasının kapısı çarparak açıldı. Linwe, iki muhafız ve Ferion içeri daldı. Hepsi silah taşıyordu. Ferion ve muhafızlardan biri

Açık balkon kapısına doğru ilerlerken muhafızlar Graydon'a tabancalarını doğrulttu.

Graydon telaşsızca kadının elini göğsüne bastırdı. Nazik gülümsemesi genişledi, gözleri sabit kaldı. Nasıl olur da ona sonsuza dek bakmak istemezdi?

Ama bakmadı. Bunun yerine, Graydon gibi telaşsızca dönüp kapı aralığındaki tedirgin ve kızgın Elf dörtlüsüyle yüzleşti.

Sessiz ve sakin bir sesle, "Telaşa gerek yok," dedi. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi, çünkü sessiz ve sakin olmaktan başka her şeyi hissediyordu. "Lütfen silahlarınızı indirin. Sadece eski bir dostum beni ziyarete geldi."

Ferion'un ve muhafızın silahları biraz indirildi.

Ama fark etti ki, silahları çok fazla indirmemişlerdi. Linwe gözlerini Ferion'a dikti ve diğer muhafızın gözleri dehşetle açıldı.

"Burada ne işin var senin?" Ferion Graydon'a sordu. Sesi sanki bir otomatmış gibi düz ve ifadesiz çıkıyordu. "Bel'e merhaba diyorum,"

diye y a n ı t l a d ı Graydon. Bel gibi o da konuşuyordu

sessizce, aşırı saldırganlık göstermeden, ona bu kadar yakın

durmasına rağmen, Gücünün görünmeyen sivri uçlarla kıldığını

hissedebiliyordu. Adamın tetikte olduğunu, kendi içgüdülerini zar zor kontrol altında tuttuğunu biliyordu. "Annenin yatak odasına her zaman

dolu silahlar mı getirirsin?" Ferion gülümseyerek dişlerini gösterdi.

"Davetsiz bir misafir olduğunda getiririm.

Elf topraklarına izinsiz giriyorsun, Wyr."

"Saçmalama," dedi Bel. Parmakları Graydon'ın parmaklarında sıkılaştı. "Burada davetsiz misafir falan yok. Graydon buradan geçiyordu ve ben de onu birkaç dakikalığına durması için davet ettim."

"Bunun olacağından hiçbir muhafızı haberdar etmedin." Ferion eliyle işaret etti ve gardiyan silahını kılıfına soktu. Kendi Glock'unu indirdi ama tutmaya devam etti. Artık onu okuyamıyor olabilirdi ama vücut dili gergindi.

"Ani bir karardı," dedi nazikçe. "Graydon daha yeni inmişti. Çağırmaı düşünemeyeceğim kadar çabuk ortaya çıktın. Bu kadar dikkatle izlendiğimi bilmiyordum. Bana göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

Şimdi iki muhafız da Ferion'u izlemeye dönmüştü, Linwe ise sıkıntılı ve şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Bel genç Elf'in bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini hissettiğini söyleyebilirdi.

Linwe parlak bir sesle, "Graydon, seni görmek ne güzel! Buraya uğrayacağını söylemeliydin."

Linwe koşup kollarını Graydon'a dolayınca Bel gülümsemekten kendini alamadı. Graydon da gülümseyerek ona sarıldı. "Bel'in dediği gibi, ani bir ziyaretti."

Ferion muhafızlara, "Odadan çıkın," dedi. Linwe ona kararsız bir bakış attıktan sonra, "Siz de," diye ekledi.

Linwe onay için Bel'e baktı. O anda, Bel'in genç kadın hakkında sahip olabileceği tüm şüpheler yok oldu. Linwe açıkça onun tarafındaydı.

Bel ona, "Devam et, sana söyleneni yap. İyi geceler." "Peki efendim."

Üç Elf odayı terk etti, ancak Linwe iki muhafızın arkasından gitti ve bu durumdan hiç hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

Onlar gider gitmez Ferion, Bel ve Graydon'la yüzleşmek için döndü.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye sordu.

— ON ÜÇ —

Sormaktan kendini daha fazla alıkoyamadı. "Kim soruyor, sen mi Malphas mı?"

İlk başta cevap vermeyince, genişleyen bakışları endişe içinde Graydon'a kaydı.

Graydon konuşmaya başladığında bile Ferion, "Sorunuz tam olarak doğru değil. Malphas beni bedensiz bir iblis gibi ele geçiremez."

Graydon'ın gözleri kısıldı. "Ama sana emirler verebilir ve itaat etmen için seni zorlayabilir. Şu anda seni zorluyor mu?"

"Bu yeteneğe her zaman sahipti." Ferion'un yüzündeki kan gitmiş, dudakları bembeyaz olmuştu.

"Bu bir cevap değil." Bel yumruklarını sıkarak ona doğru bir adım attı. Ferion cevap vermedi. Bunun yerine ona sabit bir şekilde baktı.

Birden onun bakışlarında oğlunu, iyi, sevgi dolu, kusurlu oğlunu yeniden gördü. Gözleri nemle **d o l d u** ve kollarını ona dolamak için adım attı. Adam ona sıkıca sarıldı.

Graydon, "Malphas seni geçmişte bir şeyler yapmaya zorladı mı?" diye sordu.

Ferion'un kollarındaki kaslar sertleşti. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve cevap vermedi.

Uzun süre şüphelendikten sonra hem rahatladı hem de **ö f k e l e n d i**. Omzunun üzerinden Graydon'a, "Sessizlik kendi kendinin cevabıdır," dedi.

"Evet, öyle," diye homurdandı Graydon. "Yani o anlamayı çoktan bozdu ve bunu kanıtlamak ve onu sorumlu tutmak bize düşüyor."

Duygularıyla birlikte nefes alış veriş de düzensizleşmişti. Bu, bir dışlanmışla pazarlık yapıldığında maruz kalınan türden bir riskti. Yasalara saygılı cinler için, bir pazarlık onaylanmazsa, bir dava sunulabilirdi

Demonkind konseyine. Dava kanıtlanırsa, Cinin tazminat ödemesi gerekecekti.

Bir paryayı böyle katı kurallar bağlamazdı. Onlar zaten Cin tarafından yargılanmış ve eksik bulunmuş ve toplumdan men edilmişlerdi. Diğerlerini harekete geçirmenin tek yolu, dışlanmış kişinin tahammül edilemeyecek kadar çok zarar verdiğini kanıtlamaktı; çünkü bir Cine karşı gelmenin bedeli çok yüksekti.

Her şey Malphas'ın lehine gelişmişti. Kendisini sorumlu tutmanın bedelinin çok pahalı olduğunu bilerek hile yapabiliirdi, oysa Graydon'la birlikte anlaşmanın kendilerine düşen kısmını bozarlarsa, ...

Ne yapardı? Dünyaya iki yüz yıl önce birlikte yattıklarını mı söyleyecekti? Hafif bir iç gıcıklaması ve belki de bir magazin manşeti dışında, dünya yüzüne karşı esneyecekti.

Elf malikânesinin Yüce Lordu'nu öldürecek miydi? Eğer öldürürse, kendi ölüm fermanını imzalamış olacaktı çünkü hiç kimse - tüm Mürver Irklar'da hiç kimse - onun böyle bir suç işlemesine ve yanına kâr kalmasına izin vermezdi.

Ama köşeye sıkışırsa, Ferion'a daha aşırı kontrol eylemleriyle işkence edebilirdi ve dayanılmaz olan tek olasılık da buydu. Bunun gerçekleşmesini izlemeye dayanamıyordu.

Sabit dur, diye düşündü. Rotadan sapma. Uzun vadeli bir oyun oynayın.

"Ferion," dedi Graydon. "Ya Malphas sana Beluviel'e zarar vermeni emrettiyse?"

Ferion'un kolları onun etrafından gevşedi ve geri adım attı. Yüz ifadesi aynı anda hem şefkatli hem de kapana kısılmış bir hal aldı. "Onunla savaşmak için elimden gelen her şeyi yaparım," diye fısıldadı.

"Yine de bunu yapmayacağına dair kesin bir yemin edemezsin. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi."

İlk seferinde, Malphas emrettiği için Bel'i boğduğu zamanki gibi. Yine sessizlik, söylenmemiş her şeyle **b i r l i k t e** ağır ve zehirli.

Ferion arkasını döndü. "Bana emredileni yapmamı engellemeye çalışan herkesle savaşmak zorunda kalırdım ama eminim bunu hatırlıyoursundur. Bu kazanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Her zaman öldürülebilirim."

"Böyle söyleme," dedi dişlerinin arasından.

Ona baktığında, yüzündeki donmuş, gergin çizgiler yumuşadı.

Dedi ki, "İki yüz yıldır hem rehine hem de köle olarak yaşıyorum, çünkü gerçekten ihtiyacım olduğunda kendimi kontrol edemedim. Üzgün olmamın bir önemi yok. Çok büyüüp dersimi almış olmam ya da bunu bir daha yapmadan önce ölmüş olmam önemli değil. Ne zaman bu durumun devam edemeyeceğini ya da daha kötüye gidemeyeceğini düşünsem, bir şekilde gidiyor. Şimdiye kadar Malphas beni felakete yol açacak bir şey yapmaya zorlamadı. Beni uykumdan alıkoyan ve ruhumu kemiren küçük şeyler, kötü, sinsi şeyler oldu."

"Hiç bir şey söylemedin," diye mırıldandı, şaşırmış bir halde.

Adamın bakışları alaycı bir hal aldı. "Ne söyleyebilirdim ki? Herhangi bir şey seni daha kötü, daha kapana kısılmış hissettirirdi. Sana bunu yaşatmayacak kadar çok seviyorum seni. Ama artık Yüce Lord olduğuma ve Elf toprakları istikrara kavuştuğuna göre, durumun değiştiğini hepimiz biliyoruz."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Graydon sordu.

Ferion'un cevabı anında geldi. "Sorumluluğu üstleniyorum. Bağımlılığım yüzünden insanlar zarar gördü ve bu cehennemi sona erdirmek için her türlü bedeli öderim. Bu yüzden ikinizden de bunu sona erdirmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapmanızı istiyorum ve benim de yapmam gerekeni yapmaktan başka seçeneğim olmayacak. Ve bilmenizi isterim ki ne olursa olsun, benim onayımı aldınız."

Graydon'ın hareketsizliği dikkatini çekti. Yüzü ifadesiz bir şekilde Ferion'u izliyordu ve nedense bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

O izledikçe adamın tavrı değişti. İfadesi yumuşak ve zararsız bir hal aldı. Vücut dili bile değişti.

"Ne demek istediğini pek anlayamadım dostum," dedi. Geniş omuzlarını rahat bir şekilde silkti. "Sadece Bel'e merhaba demek için uğradım. Bilirsin işte, iki eski dost birkaç dakikalığına hasret giderir."

Ferion dönüp ona bakarken Graydon sakın bir sesle, "Seni terk etmedik evlat ve hiçbir anlaşmayı bozmadık. Bozmayacağız da. Annene güvenebileceğini bilmen dışında, bu konuda sana söz veriyorum."

Ferion'un yüzünde Bel'in uzun zamandır görmediği bir ifade belirdi. Savunmasız, hatta umutluydu. Fısıldadı, "Teşekkür ederim. Lütfen Elf malikânesine ya da anneme zarar verecek bir şey yapmama izin verme."

"Dediğim gibi, oraya gitmemiz için bir neden yok." Graydon ona rahat bir gülümseme verdi. Bel'in aşırı hassas kulaklarına bile söylediği her kelime samimi geliyordu. Bel, samimi görünerek belli sayıda yalan söyleyebilirdi ama Graydon'ın yalan söyleme yeteneği onunkini alt etmişti. "Ona göz kulak olman emredilmiş olsa bile, normal aktiviteler dışında bir şey yapmıyor. Arkadaşlarıyla görüşüyor ve partilere katılıyor. Bilirsin, altı aylık zorlu bir çalışma döneminden sonra temiz hava almak için. Öyle değil mi, Bel?"

Yarı yolda Graydon'ın ne yaptığını fark etti. Ferion'a, diğer adamın Malphas'a verebileceği türden bilgiler veriyordu.

Ferion'un Graydon'ın söyledikleri hakkında kişisel olarak ne düşündüğü önemli değildi. Eğer sıkıştırılırsa, Graydon'ın söylediklerini aynen tekrarlayabilir ve bunların doğru olduğunu iddia edebilirdi.

Ferion'un da bunu fark ettiğini anlayabiliyordu. Yüz hatlarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Bu tür bir güvenceyle, belki de ona göz kulak olmaları için ayarladığım muhafızların sayısını azaltabilirim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Linwe bana rapor verebilir."

"Elbette verebilir," dedi Bel. Genç kadına sadece basit, masum faaliyetleri rapor etmesini ve ortadan kaybolabileceği zamanlarda onun yerine bakmasını söyleyebilirdi. Zavallı Linwe'nin kafası çok karışacaktı ama yine de itaat edecekti. "Oldukça sıkıcı bir görev olacak, sizi temin ederim."

Oğlu başını eğdi. "Pekâlâ."

"Ferion," dedi Graydon, "Malphas'ın neler hissedebildiğini biliyor musun?"

Seni ne kadar yakından izliyor?"

Genç erkek ensesini ovuşturdu, hayal kırıklığı gergin vücut dilinde belirgindi. "Sanırım ben onu hissedemediğim sürece o da benim faaliyetlerimi hissedemiyor. Belki de aramızdaki bağ yüzünden onun varlığına uyum sağladım. Ama beni gözetlemesine gerek yok. Emirlerine uymam gerektiğini biliyor - ya da en azından emirlerinin lafzına. Bir ya da iki kez hata yapmış olsa da, genellikle

Cin doğası ve pazarlık deneyimi nedeniyle, fazla **e s n e k l i ğ e** izin vermeyen emirler verme konusunda ayrıntılı."

Graydon kaşlarını kaldırdı. "Eğer onun varlığına daha fazla uyum sağlıyorsanız, belki Bel ve ben de öyleyizdir."

Ferion omuz silkti. "Olabilirsin. Bir keresinde pazarlığı bozarsan bunu hissedeceğini söylemişti. Seninle kurduğu bağla ilgili bir şey. Bunun dışında, bizi her zaman gözetleyemez." Durakladı ve ifadesi belirsizleşti, araştırmaya başladı. Tereddütle devam etti: "Tahmin yürütecek olursam, sanırım çok zayıflamış."

Memnuniyet içinde parladı. Adam hapsedildiği yerin sınırlarını anlamaya ve onlara elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Graydon içinden, *Malphas'ın köle ağı büyüdüyse bu mantıklı*, dedi. *Ama öyle bile olsa Ferion onun en büyük önceliklerinden biri olmaya devam edecekti.*

Çabucak, "Sanırım bu konuda yeterince konuştuk," dedi. Graydon'a özel olarak ekledi: *"Eğer Malphas ona ne konuştuğumuzu sormayı düşünürse, Ferion ona anlatmak zorunda kalacak.*

Kabul ediyorum.

Belli ki Ferion da bunu düşünmüştü çünkü "Sanırım biz de konuştuk," dedi.

Tekrar ona döndü. "Eğer sorarsa Malphas'a bu konuda ne söyleyeceksin?"

Göz ucuyla Graydon'ın onaylarcasına başını salladığını gördü.

"Graydon'ın kısa bir ziyaret için uğradığını söyleyeceğim." Ferion gülümsedi. "Annem de New York'a her gidişinde ne yapıyorsa onu yapıyor ve muhafızlarımdan gelen raporlar da bunu doğruluyor. Normal aktiviteler. Arkadaşlarıyla görüşüyor, partilere katılıyor." Graydon'a, "Artık gitmelisin," dedi.

Graydon rahat bir şekilde, "Tabii, sorun değil." dedi. Hareket etmedi. Bel sert bir sesle, "İyi geceler Ferion," dedi.

Elf erkeği tereddüt etti. Sonra da "İyi geceler" dedi.

Adam yatak odasından çıkarken Bel derin bir nefes aldı ve gerginliğin omurgasını terk etmesine izin verdi. Ne tuhaf, yürek parçalayıcı ama umut dolu bir konuşmaydı bu.

Graydon onu dirseğinden tutarak nazikçe tekrar karlı balkona doğru itti. Kadın ona uyunca kapıları arkalarından kapattı.

Sessizce ona, *Aralık ayında, gece geç bir saat olduğunu* söyledi. *Burada güvenlik kamerası olduğundan şüpheliyim. Olsa bile, telepatik olarak söylediklerimizi duyamazlar.* Adam onu kollarına çekti ve kadın da kendi isteğiyle yüzünü adamın sıcak ve güçlü boynuna gömdü. Başının arkasını okşarken, *"Sence nasıl geçti?"* diye sordu.

Beklenebileceği kadar iyi ve korktuğumdan daha iyi. İçini çekti, onun temiz erkek kokusunda ve iri bedeninin sıcak gücünde kendini kaybetti. *Hepimiz olabildiğince dikkatliydik. Sanırım Ferion söylediği şeyi yapmak için elinden geleni yapacaktır ama yine de ona güvenemeyiz.*

Ne kadar istese de. Şimdi onun bunu gerçekten hak ettiğine inanıyordu.

Katılıyorum. Graydon yüzünü onun saçlarına sürttü.

Elini ona doğru uzatıp sırtını okşarken her parmağını hissedebiliyordu. Bu his aynı anda hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi. İçine bir sıcaklık yayıldı ve uyluklarının arasındaki özel yerde bir sızı büyüdü. Dudaklarını ısırdı, duygularını harekete geçirmeyi çok istiyordu ama buna cesaret edemiyordu.

"Ferion söz konusu olduğunda olasılıklarla düşünmeliyiz, güvencelerle değil. Ve ondan ya da Malphas'tan herhangi bir tepki almadan seni buradan nasıl çıkaracağımızı düşünmeliyiz.

O kapıyı hem sen hem de Ferion açtınız, dedi ona. Şimdi ben o kapıdan geçeceğim. Sen gideceksin, ben de Linwe'yi buraya çağırıp yürüyüşe çıkacağımızı söyleyeceğim. Central Park'ta yürümeyi severim. Benim için gayet normal bir aktivite.

Aman Tanrım, Bel. Bana geceleri Central Park'ta yürümediğini söyle. Sesi aynı anda hem endişeli hem de eğleniyor gibiydi.

Kaşlarını ona doğru eğmek için geri çekildi. *Görmemelerini istesem bile beni göreceklerini gerçekten düşünüyor musun?*

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. *Haklısın. Ayıldı. Sen çıkar çıkmaz gelip seni alacağım. Her şeye rağmen bu akşam toplantı yapabiliriz.*

Bu düşünceyle nabzı hızlandı. *Tamam, olur. Yarım saat içinde geleceğim, en fazla bir saat sonra, söz veriyorum.*

Bakışları kararlı adam, iri bir elini kızın yanağına koydu. Bir an için hiçbir şey söylemedi, kız da söylemedi. Onunla buluşacağına söz vermiş olsa da, bu yine de kesin değildi.

Muhtemelen en geç bir saat içinde onunla buluşacaktı.

Ferion muhtemelen sözünü tutacaktı. En azından şimdi onun bunu istediğini biliyordu.

Graydon mırıldandı: *"Şimdi de benimle gelebilirsin."*

Elini tut ve gecenin içine doğru uç, diye fısıldadı ona gülümseyerek. Nasıl da istiyordu. Daha mükemmel bir şey düşünemiyordu.

Evet. Elini ağzına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. Dudaklarını hassas teninde hissettiğinde, sıcak bir zevk bacaklarındaki kasları zayıflattı.

Tutarlı kalmak için kendini zorladı. *Seninle gelemem. Bu kadar açık olmaya cesaret edebileceğimizi sanmıyorum. Yalanı desteklemek için en azından biraz normallik yanılısaması vermeye çalışmalıyız. Dikkatli olmamız gereken sadece Ferion değil. Malphas'ın Elf hanesinde başka casusları da olabilir. Eğer Ferion'un tahmin ettiği gibi çok zayıfsa, en değerli yatırımlarından birine göz kulak olmak için bundan daha mantıklı bir yol olabilir mi? Ben de öyle yapardım.*

Nefesini içine çekerken dişlerinin arasından hava tısladı. *Bu ihtimali hiç düşünmemiştim.*

Meşguldün, dedi ona. Ona dokunmaktan kendini alamayarak, bir elini onun yanağına bastırdı ve ona gülümsedi. Adamın bakışları ağırlaştı, delici bir hal aldı. Yavaşça başını eğdi.

Ona niyetini anlayıp geri çekilmesi için bolca zaman verdi.

Zihninin bir kısmıyla bunu fark etse bile, geri kalanı ateşlendi. Arzudan çıldırmış gibi hissediyordu. Onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki, buna dayanamıyordu. Parmak uçlarında yükselip onun açık ağzıyla kendi ağzını buluşturdu.

Nefesi sanki bir duvara çarpmış gibi titreyerek vücudunu terk etti. Birden onu göğsüne bastırdı ve içinden orman yangını gibi geçen aynı türden azgın bir açlıkla öptü.

Dudaklarını onunkilerin üzerine eğerek diliyle defalarca deldi, ağzını sikti, bir yandan da ensesinden kavrayıp onu yerinde tuttu.

Kadından bir inilti kaçtı. Bu öylesine muhtaç ve cinsel bir sesteki, kadının içinde bir şok etkisi yarattı.

Hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Genelde çok dikkatli ve düşünceli biriydi. İlk içgüdüğü diplomasiye başvurmak, sessiz yoldan konuşmak ve attığı her adımı ölçüp biçmekti.

Bu ses, duygularıyla çılgına dönmüş, aceleci bir yabancıya, ihtiyaç duyduğu kişiyle birlikte olmak için yalan söylemek de dahil her şeyi yapabilecek birine benziyordu. Hile yapmak. Öldürmek de dahil. Vücudu alev aldı.

O anda diğer her şeyi unuttu. Pazarlığı, tehlikeyi. Graydon ona her şeyi yapabiliirdi ve o da bunu memnuniyetle karşıladı.

Onun kendisine her şeyi yapmasına ihtiyacı vardı.

Yumuşakça hırladı. Bu hoş, güvenli, sevgi ya da oyun dolu bir ses değildi. Sesi vahşi ve tehlikeliydi. Onun hissettiği gibi ses çıkarıyordu.

Nabzının atışı acil bir ihtiyaçla doldu. Ritim tüm dünyası haline geldi. Damarlarındaki hayat akışının içinde var oluyordu.

Sonra adam gerildi, ağzını onunkinden uzaklaştırırken bile iri vücudu protesto için sıkıştı. Nabızı da hızlı ve sert bir şekilde atarken, nefes alış verışı sert ve düzensiz bir hal almıştı.

"Beni öldüreceksin" diye inledi.

Bunu söylerken hiçbir şey kastetmemişti ama nedense adam kötü tepki vermişti. Geri çekildi. Sonra gözlerini kapatarak alnını onunkine yasladı.

Fısıldadı, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, yapmayacağım."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Ne tuhaf bir şey söylemişti. Ona, hayır, tabii ki hayır, demek istedi. Kastettiğim bu değildi.

Ama kadın bir şey söyleyemeden, adam ona kısa ve hızlı bir öpücük daha verdi. Ona, "*Bir saat içinde dışarıda görüşürüz*" dedi.

Evet.

Kollarını çekti. Kaybının yasını tutmak için bir anı oldu ve ilk kez soğuk Aralık rüzgârını hissetti. Döndü, parmaklıklara atladı ve havaya sıçradı. Tıpkı sahilde yaptığı gibi,

Gryphon'a dönüştü ve bir sonraki anda ortadan kayboldu.

Onun ardından bakarken, hem zevk hem de hayal kırıklığı içinde iç çekti. Sonra içeri dönmek için arkasını döndü. Bir yanı Graydon'ın kemiğe sarılmış bir köpek gibi verdiği tuhaf tepki karşısında endişelenmek istiyordu ama bunun daha sonraya kalması gerekiyordu.

Şimdilik sağlam yürüyüş kıyafetlerini giymesi, Linwe'yi çağırması ve evden çıkması gerekiyordu.

-- -

Graydon, çaresiz bir özlemden kaynaklanan bir öfkeyle gece gökyüzüne doğru patladı.

Onu terk etmek.

Onu her zaman terk ediyordu.

Bu gerçek en başından beri dayanılmaz bir şeydi. Şimdi harpinin pençeleri gibi onu parçalıyordu. Yumuşak ağzının onunkinin altında hareket edişini, ince bedeninin ona karşı hizalanışını, içinden çıkan o küçük, seksi sesi hatırlıyordu. Ruhunu yırtılmış, derisi çığ gibi hissediyordu.

Onunla kalması gerekiyordu ama yapmamalıydı. Onu bundan sonra olacıklardan koruması gerekiyordu ama yapamazdı. İnsanlar ölecekti ve onlardan birinin Ferion olma ihtimali her zaman vardı.

Ya da onun.

İçindeki her şey bu düşünceye isyan etti.

Hiç olası değil. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa olmazdı.

Bu kez, imgelemi geldiğinde, bir suikastçının sinsiliğiyle içine süzüldü. Beyaz kar. Siyah kayalar. Kalp kanının kırmızısı.

Ah, sonunda, imgelem yakın hissetti, çok yakın.

Başka hiç kimseye açıklayamayacağı şiddetli bir tatmin hissetti. Öyle ya da böyle, bu herifi sırtından atacaktı.

Elf malikânesini geçer geçmez birkaç blok daha uçtu, sonra yere indi ve tekrar şekil değiştirdi. Kazıp çıkardı

Claudia, Luis, Julian ve Constantine'e doksan dakika içinde oteldeki s  itte buluşmaları için mesaj attı. Claudia ve Luis, Rune ve Carling ile irtibata geçebilirlerdi.

Sonra pasif bir Ő ekilde beklemeye dayanamayarak tekrar gryphon'a dönüştü. Elf malikânesine geri uçarak, her Ő eyi izleyerek daireler çizdi. Kendini saplantılı, deli bir sapık gibi hissediyordu ama kendini durduramıyordu.

Elflerin evi, Ő ık Flatiron Bölgesi'nde üç katlı, müstakil bir kahverengi ta   konaktı. Saatin geç olmasına rağmen evin birkaç farklı yerinde ışıklar parlıyordu. Arka tarafta, duvarlarla çevrili bahçe çoğunlukla gölgede kalıyordu, duvarlar boyunca birkaç güvenlik ışığı parlıyordu.

Daire   izerken Bel'in s   tine açılan balkon kapılarını ve pencerelerini izledi. ışıklar orada da parlıyordu, ta ki aniden kararana kadar. Adrenalinini yükselmişti. Sonunda harekete geçmişti.

Konağın önünden geçmek için dönerek,   n kapının a  ıldığını görene kadar uçuş düzenini sıkı ve küçük tuttu.

Bel ve Linwe dışarı   ıktılar. Sokakta yürüyorlardı, Bel'in koyu renkli kafası Linwe'nin parlak pembe kafasına yakındı.

Graydon onları takip etme dürtüsü hissetti ama görevinin ba  ında kalıp konağı izlemeye devam etti.

Onlar ayrıldıktan birkaç dakika sonra başka bir Elf   n kapıdan   ıktı. Bir an için   n sundurmanın ışıkları Elf'in yüzünü aydınlattı.

Bu bir erkekti, daha önce Bel'in odasında Ferion'la birlikte silahını çeken muhafızla aynıydı. Elf her iki yönü de kontrol ettikten sonra Linwe ve Bel'in peşinden caddeden aşağı inmeye ba  ladı.

Malik  neden çıktıkça fark edilmesi zorlaştı. Kendini gizlemeye ba  lamı  tı.

Elf'in büyük bir dezavantajı vardı. Gizlenme konusunda Graydon kadar iyi değildi.

Elf'in yaklaşık kırk metre üzerinde sessizce süzülen Graydon, tam olarak emin olana kadar birkaç blok boyunca onu izledi. Erkek gerçekten de iki kadını takip ediyordu.

Yırtıcı içgüdüleri harekete geçti.

Onu öldürmek çok kolay olurdu. Gryphon'un tek yapması gereken aşağı düşmektir. Düşünürken pençeleri büküldü. Elf nefes alıp çığlık atmaya fırsat bulamadan uzun pençeleri muhafızın bedenini delip geçecekti. Cesedi başka bir yere atmak için taşıyabilirdi.

Bu karar gergin bedenini sarstı ama bir düşünce onu durdurdu. Muhafızın Ferion'a ait ve masum mu yoksa Malphas'ın casusu mu olduğunu bilmiyordu.

O zaman bile muhafız masum olabilir ve Malphas'ın diğer kurbanlarıyla aynı türden bir baskıdan muzdarip olabilirdi.

Son düşüncede akıl sağlığı devreye girdi. Kendini yukarı çekti ve kadınlara doğru ilerledi. Aşağı doğru süzülerek başlarının üzerinden geçti.

Takip ediliyorsunuz, dedi Bel'in kafasının içinde. İki blok geride.

Kadın başını geriye eğdi. Yörüngesi onu kadınların yanından geçirmeden önce yüzünü bir anlığına gördü. Yukarı çekerek etrafından dolaştı ve tekrar üzerlerinden süzüldü.

Gri mi? Bel dedi ki. Linwe'ye her şeyi -kısmen- açıkladım. İleride, bir restoran bloğunun önünde bir taksi durağı var. Linwe bir taksiyle Times Meydanı'na gidecek, bütün gece açık bir restoran bulacak ve benden haber bekleyecek. Beni alabilir misin?

Kesinlikle, dedi ona.

Köşeyi döndüklerinde, takipçilerinin görüş alanından çıktılar. Graydon yere çakıldı. Bel'in yanına indi ve kendi gizlenme büyüsünün düşmesine izin verdi.

Aynı anda Linwe'ye "Kaç" dedi.

Linwe ona ürkek bir bakış atarak yakındaki restoranlara ve taksilere doğru fırladı. Linwe'nin hızlı bir koşucu olduğunu memnuniyetle fark etti. Kar ve buza rağmen, kaldırımdan aşağı emin adımlarla uçtu.

Linwe hızla uzaklaşırken, Bel onun sırtına atladı.

Sonunda, omuzlarının arasındaki boşluk, uzun zamandır boş olan o nokta yeniden tamamlanmış hissetti.

Dayan, dedi.

Kendini tekrar gizleyerek havalandı ve olabildiğince yükseğe ve hızlı bir şekilde havalandı. Tekerini döndürerek, uçtukları yoldan geri döndü.

Gel.

Aşağıda, caddede, Elf muhafız köşeyi hızla döndü. Etrafına baktıktan sonra restoranlara ve taksi durağına doğru koşmaya başladı.

"Linwe kaçtı!" Bel dedi ki. "O da bir taksi bulsa bile, tek ihtiyaçları olan birkaç dakikalık bir avantaj ve onu kaybedecek."

Yeterince iyi, diye homurdandı gryphon. *Muhafızı öldürmediğim için beni övmekten çekinmeyin*. Kadının vücudunda dalgalanan yumuşak kahkahayı duymak yerine hissetti. Kadın gryphon'un ensesini okşadı. "Mükemmel bir iş çıkardın," dedi ona. "Kendini tuttuğun için teşekkür ederim."

Kolay değildi, dedi ona, dokunuşundan aldığı zevk vücudunda dalgalanırken bile. *Şu anda kendimi özellikle hırçın ve yırtıcı hissediyorum*.

"İyi bir nedenle," dedi kadın. Sesindeki gülümseme kaybolmuştu.

Her şey yoluna girecek, dedi ona.

İçindeki tüm güçle onun haklı olmasını diledi. Her şeyin yoluna girmesini sağlayacaktı.

Yeterince güçlü, yeterince hızlı, yeterince zeki olsaydı.

Eğer rotayı koruyabilirse, atılacak doğru adımları bulabilirse, imgelemin uyardıklarına rağmen kazanabileceklerini biliyordu.

Bunu gerçekleştirecekti. Yapacaktı.

Kısa süre içinde otele ulaştılar. İniş yapıp şekil değiştirdikten sonra elini Bel'in sırtına koydu ve onunla birlikte döner kapıdan içeri girdi.

Graydon'ın ince sihrini kullanarak diğerlerinin onları fark etmesini engellediğini anlayabiliyordu çünkü hızlı adımlarına, Graydon'ın New York'ta iyi tanınmasına ve Bel'in yüzünün uluslararası üne sahip olmasına rağmen kimse dönüp onlara bakmadı ya da varlıkları hakkında bir şey söylemedi.

Lobiden telaşsız bir şekilde geçtiler ve asansöre binerek süite çıktılar. Adam kapıyı çalarken, kadın yanında duruyordu, görünüşe göre sakin ve soğukkanlı görünüyordu ama adamın dikkatini ellerini parmak eklemleri bembeyaz olana kadar nasıl birbirine doladığı çaktı.

Kendi ellerinden biriyle onun ellerini kapadı ve sıktı. Kadının iri, karanlık bakışları Luis'inkilere kaydı ve ona minnettar bir gülümseme verdi.

Bu kez kapıyı Luis açtı. Genç Wyr Graydon'a başıyla selam verirken bakışları Bel'in üzerinde kaldı.

Luis'in ifadesi neredeyse belli belirsiz aydınlandı ve genç Wyr'in başka bir kadınla çiftleşmiş olmasına ve Bel'in Graydon'ın olmadığı gerçeğine rağmen, boğazının arkasında sahiplenici bir hırıltı ve neredeyse kontrol edilemez bir şiddet dürtüsü hissetti.

Bu dürtü onu tekrar kendine getirdi. Tekrar çiftleşme davranışına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Duygusal olarak geri çekilmenin bir yolunu bulmalıydı ama bunu yapmanın bildiği tek yolu ondan tamamen kopmaktı ve son iki yüz yıla katlandıktan sonra bunu tekrar yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Luis kapıdan uzak dururken, Graydon önce Bel'in girmesine izin verdi. O içeri girdiğinde, genç Wyr mırıldandı, "İyi misin?"

Luis'e bir bakış attı. Luis'in bu kadar anlayışlı olması sürpriz sayılmamalıydı. "Bunun için endişelenme."

Bel oyalandı ve omzunun üzerinden onlara baktı. Luis sorunsuz bir şekilde telepatiye geçti. *Nasıl hissettiğini biliyor mu?*

Sesi endişeli geliyordu. Graydon genç adama başını salladı.

Karışık bir durum, dedi kısaca. Ve şu anda odak noktam nasıl hissettiğim değil.

Anlaşıldı. Luis yüksek sesle, "Oturma odası oldukça kalabalık ama mahremiyeti korumak için düşünebildiğimiz en iyi yer burasıydı," dedi.

Graydon kısa koridorda Bel'i takip etti. Genç Wyr abartmamıştı. Luis'i de sayarsak dokuz kişi daha onları bekliyordu. Sehpanın üzerinde birkaç açık şarap şişesi, diyet kolalar ve birkaç bardak duruyordu.

Graydon odayı hızlıca bir gözden geçirdi. Claudia yerde bağdaş kurmuş yoga pozisyonunda oturuyordu, omurgası dik ve duruşu rahattı. Gerekirse bütün gece bu pozisyonu koruyabilecekmiş gibi görünüyordu. Luis de ona katılmış, onun yanında yere yayılmıştı.

Carling ve Rune rahat bir koltukta oturuyordu. Rune sandalyede uzanırken, Carling bir kolunun üzerine tünedi ve düzgün gövdesini arkaya doğru sarkıtarak bir kedi gibi omuzlarına kıvrıldı.

Diğerlerinden biraz kopuk olan Constantine pencerenin yanında duruyordu. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bir bileğini diğerinin üzerine atmış, rahat bir poz veriyordu. Duruşu rahattı ama keskin, meraklı bakışları her şeyi içine çekiyordu.

Julian geniş kanepenin bir ucuna oturmuş, Melly ise onun ayaklarının dibinde yere oturmuş ve bacaklarına yaslanmıştı.

Graydon için sürpriz olan başka bir çift daha vardı. Graydon bu yeni ve beklenmedik çiftte kaşlarını çatarak bakarken Bel bir selamlama telaşıyla karşılık verdi. Kanepenin diğer ucunda bir insan kadın **o t u r u y o r d u**. Gençti, güzel yüz hatları ve çilek sarısı saçları vardı.

Graydon onu kolayca tanıdı. O Grace Andreas'tı, antik Yunan'a kadar uzanan uzun bir Kahinler silsilesinin en sonuncusuydu. Yanında, kollarını kavuşturmuş, kuzguni saçları, beyaz teni ve elmas gibi gözleriyle uzun boylu, otoriter görünümlü bir Cin erkeği duruyordu.

O Grace'in sevgilisi Khalil'di, ikinci nesil bir Cindi. Graydon'ın zihni, Cin'in bağlantılarını yerleştirene kadar zihinsel bir Rolodex'i tıkladı. En önemlisi göze çarpıyordu. Khalil'in babası Soren, Yaşlılar mahkemesinin başkanıydı.

Rune onun bakışlarının yönünü takip etmiş ve telepatik olarak şöyle demişti,

Onların da bizim için çalıştığını biliyorsun, değil mi?

Biliyorum, dedi Graydon. Oyunun bu son noktasında sürprizlerden hoşlanmıyordu. *Sadece onları beklemiyordum.*

Güven bana, dedi Rune ona. *Khalil'in tartışmaya katacağı değerli deneyimleri var. Hem Khalil hem de Grace en az Claudia ve Luis kadar güvenilirdir.*

Graydon hafifçe rahatladı. Rune'u diğer nöbetçilerden herhangi birini tanıdığı kadar uzun süredir tanıyordu. Rune, Carling'le tanışıp çiftleşmeden önce yüzyıllar boyunca Dragos'un Birinci Nöbetçisi olmuştu. Graydon diğer gryphon'a güveniyordu; gerekirse canı pahasına.

Gerekirse birkaç kişinin hayatıyla.

Claudia, mutfağa gitmek için ayağa kalkan Luis'i dürttü. Geri döndüğünde, kanepenin karşısına yerleştirdiği iki yemek sandalyesini taşıdı. Bel bir teşekkür mırıldanarak oturdu.

Ayakta durmayı tercih eden Graydon diyet kolalardan birine uzandı ve fişini çekti. Kafeinin işe yarayacağını hissediyordu.

"Sanırım herkes bu kadar," dedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Pencerenin yanında Constantine kıpırdandı. "Madem hepimiz buradayız, neden bize neler döndüğünü anlatmıyorsun?"

Graydon cevap vermeden önce diyet kolasından derin bir nefes çekti. "Bazılarınız zaten biliyor ya da en azından şüpheleniyor olmalısınız," dedi. "Bir Cinin nasıl öldürüleceğini tartışmak için buradayız."

Odadaki atmosfer sanki herkes toplu bir nefes almış gibi değişti.

"Hadi canım?" dedi Constantine. Diğer nöbetçi öksürerek güldü. "Şimdi işler gerçekten ilginçleşmeye başladı."

≡ ON DÖRT ≡

Khalil konuştu. Sesi bir çan gibi derin ve saftı. "Grace'in ve benim katılımımız konusunda baştan açık olmak istiyorum. Bu tartışmaya katılabiliriz ama bir daha başka bir Cine karşı savaşta yer almayacağım. Küçük çocuklar bana güvenir. Grace bana güveniyor."

Grace dönüp Halil'e baktı ve yüzündeki sevgi ifadesi onu ısıltı ısıltı bir güzelliğe dönüştürdü. Khalil iri bir elini onun ince, bronzlaşmış omzuna koydu.

Graydon göz ucuyla Constantine'in düşünceli bir ifadeye büründüğünü fark etti. Khalil gücünü sıkı bir kontrol altında tutuyor olsa da, fiziksel formunu çevreleyen neredeyse görünmez ışıltıdan gücünün büyük bir kısmına sahip olduğu anlaşıyordu. Eğer Khalil Malphas'a karşı herhangi bir eyleme katılmayacaksa, bu, Cini öldürmenin ne kadar tehlikeli bir girişim olacağının altını çiziyordu.

"Khalil iyi bir noktaya değindi," dedi Graydon, odadaki herkesin bakışlarıyla tek tek ilgilenirken. "Şu anda bu odada olmanız bir şey yapmaya karar verdiğiniz anlamına gelmiyor ve bu özel Cine karşı çıkmak zor olacak. O birinci nesil bir dışlanmış." Bir an duraklayarak bunun iyice anlaşılmasını sağladı. "Paylaşacak çok fazla bilgimiz var. Belgeleri görmek isteyen varsa, elimizde var. Unutmayın, bu sadece bir tartışma, tamam mı?"

Julian, "Elinizde ne var bir dinleyelim," dedi. Keskin ve tamamen ilgili görünüyordu. Melly onun ayaklarının dibinde kendi kendine başını salladı. Yer değiştirerek yukarı ve arkaya uzandı ve bir elinin parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Graydon'ın aralarındaki telepatik konuşmaya kulak misafiri olmasına gerek yoktu. Beden dili her şeyi anlatıyordu - Julian ne yapmayı seçerse seçsin, onu destekleyecekti.

Graydon konuşmaya başladı. Nöbetçilerin toplantılarda kullandığı türden bir format kullandı.

Konu: Malphas, birinci nesil pariah cin.

Konu: Kaçakçılık ve köleleştirme. Gizli anlaşma, dolandırıcılık. Şüpheli cinayet. İnsanlığa karşı işlenen suçlarla birlikte Yaşlı Irklara karşı işlendiği belgelenmiş suçlar.

Tehlike seviyesi: Aşırı.

Özetledikten sonra, odadaki sessizlik o kadar derindi ki, her bireyin nefes alışını duyabiliyordu. Ardından sorular geldi ve neredeyse herkesin birkaç sorusu vardı.

Luis ve Claudia'ya başıyla selam veren Graydon sözü onlara bıraktı ve konuşmayı yönetmek yerine gözlemci oldu.

Khalil'in yüz ifadesi öylesine titiz ve vurdumduymazdı ki Graydon onun güçlü duygularını gizlediğinden şüphelendi. Cinin eli Grace'in omzundan hiç ayrılmadı. Grace onun kalçasına yaslanabilecek şekilde yer değiştirmişti.

Julian, Melly ve Constantine en çok soruyu sorarken, Rune birkaç soru sordu ve konuşmanın arasına kendi gözlemlerini serpiştirdi.

Gruptan Carling ve Bel sessiz kaldı. Carling'in hareketsizliğinin niteliği Halil'inkinden tamamen farklıydı. Zamanla aşınarak pürüzsüzleşmiş bir nehir taşı gibiydi.

Bel'in dikkati ince bir bağlılık gösteriyordu. Gözlerinin etrafındaki deri bazı bilgiler karşısında gerildi ve dudakları içsel kargaşanın sessiz bir işareti olarak sıkıştı.

Orada bulunan pek çok çiftin birbirlerine yaptığı gibi uzanıp ona dokunmak istedi. Bunun yerine, Constantine'inkine çok benzeyen bir duruş benimsedi, kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

Fiziksel mesafesini korusa da, kendini onun profilini izlemekten alıkoyamıyordu. Ona bakmaya ve varlığını hissetmeye asla doyamayacağını hissediyordu.

Sonunda soruşturmanın ayrıntılarıyla ilgili sorular yavaşladı ve işte o zaman sohbet zorlu bir hal aldı.

Graydon Carling'e sordu: "Siz de Yaşlılar Mahkemesi'nin bir üyesiydiniz.

Bizim sunduğumuz dava hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Carling zarif bir hareketle omzunu kaldırdı. "Bu, mahkemenin onayladığı birçok davadan çok daha sağlam. Ama sonuç

Bu davada harekete geçmek de diğer pek çok davadan çok daha maliyetli olacaktır. Bir tür eylemde bulunmak için onay alacağınıza inanıyorum, ancak bu mevcut mahkemenin kendi başına ne yapmayı taahhüt edeceği, artık cevap vermek için yetkin olmadığım bir şey."

"Bir tahminde bulunabilir misiniz?" diye sordu.

"En azından, atmaya hazırlandığınız bağımsız adımları desteklemek için Barış Muhafızı birlikleri alacağınızı tahmin ediyorum. Bu yeterli değil, ama tek önerdikleri bu olabilir, gerçi Senatör Jackson'ın oğlunun başına gelenler ve insan Kongresindeki mevcut huzursuzluk ışığında bunu nasıl gerekçelendirebilirler, bilmiyorum. En fazla ..." Başını salladı ve tekrar omuz silkti. "Şahsen, Soren'in ne önereceğini duymak çok ilgimi çekecek."

Rune Graydon'a baktı. "Ben de sormak istiyordum, seni bunu araştırmaya iten neydi?"

Graydon tam da bu soruyu bekliyordu. Basitçe, "İsimsiz bir ihbar aldım," dedi.

"İsimsiz bir ihbar için ciddi bir zaman ve para yatırımı yapmışsınız," diye gözlemledi Constantine. "Bunu Wyr malikânesinden ayrı tutmaya özen gösterdiğinizde göre, tüm soruşturma masraflarını kendi cebinizden ödediğinizi varsayıyorum."

Bel'in bakışları genişledi ve onunla buluşmak için uçtu. Yüzündeki rahatsız ifadeden bunu daha önce düşünmediğini anlayabiliyordu.

Tepkisi küçük olsa da, oda zeki ve gözlemci insanlarla doluydu ve şaşkınlığı gözden kaçmadı.

Konstantin'in dikkati Bel'in üzerinde sabitlendi. "Bu grubun derlemesini büyüleyici buluyorum. Örneğin, başka seçeneğiniz kalmayana kadar sizi rahatsız ettiğim için burada olduğumu biliyorum. Diğer herkes buraya nasıl ve neden geldi?"

Bunun üzerine Rune konuştu. "Graydon bize ilk olarak soruşturmayı ajansımızın yürütmesi için geldi. Luis ve Claudia'yı davaya dahil ettik ve sonuç istişaresinin bir parçası olmak istedik, bu yüzden buradayız. Neler olup bittiğine dair bir fikrimiz olduğu için Khalil ve Grace'i de görüşlerini almak üzere buraya getirdik."

Bu sözlerle birlikte herkes Julian, Melly ve Bel'e odaklandı.

Melly basitçe, "Julian burada olduğu için ben de buradayım. Bunların hiçbirinden haberim yoktu."

Julian, "Yalan söylemeyeceğim, Graydon bu kavgada bir köpeğim olacağını biliyordu," dedi. "Yılın başlarında Malphas'ın arazimdeki birine zarar vermesini engellemeye yardım ettim. O zamandan beri kin besliyor. Justine Melly'yi kaçırdığında beni tuzağa düşürmeye yardım etti."

Rune Graydon'a baktı. "Görünüşe göre bu listeye bir gizli anlaşma daha ekleyebilirsin."

Julian başını salladı ve devam etti. "Eğer eline bir fırsat geçerse yine kötü niyetle hareket edeceğine inanmak için her türlü nedenim var." Melly'nin omuzlarını kavradı. "Onun benim ya da değer verdiğim başka birinin peşinden gelmesine izin vermeyeceğim. Onun ölmesini istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Carling Beluviel'e döndü. "Ya sen, Bel? Seni buraya getiren nedir?"

Bel gayet rahat bir şekilde cevap verdi. "Bu konuşmanın sonucuyla ilgileniyorum."

Julian kıpırdandı, bir Vampir için alışılmadık bir huzursuzluk belirtisiydi bu. Pencerenin yanındaki pozisyonundan Constantine'in gözleri kısıldı ve Graydon, Bel'in bu cevapsızlıkla kurtulamayacağını biliyordu.

"Neden ve bunu nasıl öğrendin?" Carling bastırdı. "Malphas sana bir şekilde zarar mı verdi?"

Bel, Graydon'ın bakışlarıyla karşılaştı. Ona küçük, ağırbaşlı bir gülümseme verdi ve hiçbir şey söylemedi.

Diplomasi konusunda deneyimliydi. Carling'in sorularını saptırmaya devam etmek için herhangi bir şekilde cevap verebilirdi ama Bel'in daha önce de söylediği gibi, sessizlik kendi başına bir cevap olabilirdi.

Herkes onun cevap vermesini beklerken, sohbetteki doğal duraklama uzadı. Kanepede oturan Grace huzursuz görünerek kıpırdandı. Hem Rune hem de Constantine öne doğru eğildi, yırtıcı içgüdüleri devreye girmişti.

Rune ona dönerek, "Graydon, bütün bunların öncülüğünü sen yaptın," dedi. "Bel'i neden davet ettin?"

Graydon Bel'in gülümsemesine karşılık verdi ve hiçbir şey söylemedi. Sabit kal. Rotayı koru.

Bunca zamandan sonra, şimdi tereddüt etme.

Constantine, "Görünüşe göre ya cevap veremiyorlar ya da vermeyecekler," dedi. Telepatik olarak Graydon'a, "*O burada mı?*" diye sordu.

Londra'dayken olan bir şey yüzünden mi?

Graydon Constantine'e baktı ama o cevap vermedi.

Daaaamn, diye fısıldadı Constantine. *Her ne ise, sen ve o bunu çok uzun zamandır taşıyorsunuz.*

Julian, "Graydon, bize anlattıkların çok ayrıntılı, ama bize tüm bilgileri vermediğin çok açık. Malphas'ı öldürmek istiyorsun ve bunu yapmak için mükemmel bir gerekçe sundun, ama onu neden öldürmek istiyorsun?"

Cevap gelmedi.

Rune gerilmişti. "Gray, Birinci nöbetçi olarak görevlerini yerine getirebilecek misin?" diye sordu.

Bu sorulması gereken doğru sorulardan biriydi. Graydon hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle, bu işi yapabilirim," dedi.

"Doğru," dedi Carling. Bir kolunu Rune'un omuzlarına doladı ve Rune ona yaslanarak rahatladı. "En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla."

"Yani kişisel olarak Malphas tarafından kontrol edilmiyorsun," diye ısrar etti Rune.

"Hayır," diye yanıtladı. "Kontrol edilmiyorum."

"Yine de bu tam olarak doğru değil, değil mi?" dedi Constantine. "Şu anda davranışların bir şey tarafından kısıtlanmış durumda."

Grace ilk kez konuştu, sessiz sesi tereddütlüydü. "Bağlantılar görüyorum, biliyorsun."

Tüm odanın odağı ona döndü ve tavırları utangaç bir hal aldı. Rune, "Neden bununla ne demek istediğini açıklamıyorsun?" diye sordu.

"Kahin olarak Gücüm birkaç nedenden ötürü Cinlerle uyumlandı," diye teklif etti. "Yaralı Cinlerin iyileşmesine yardımcı olmanın bir yolunu keşfettim ve birbirleriyle ve diğer ırklarla kurdukları bağlantıları görebiliyorum. Çoğu zaman dikkat etmiyorum ama bazen görmezden gelinemeyecek kadar bariz hale geliyorlar."

Graydon, "Bağlantıları kaldırabilir misin?" diye sordu.

Grace'in yanındaki Khalil'in kaşları kalktı ve elmas gibi gözlerindeki ifade delici ve şiddetli bir hal aldı. "Bağlantılar cinler pazarlık yaptığında kurulur. Gracie'mden Cin kanunlarını çiğnemesini istemedin, değil mi?"

"Ondan herhangi bir yasayı çiğnemesini istemedim," dedi Graydon, cevabını yumuşak ve tehditkâr olmayan bir şekilde tutarak. "Sadece yapıp yapamayacağını sordum. Arada fark var."

"Bilmiyorum," dedi Grace ona. "Yapabilirim ama bunun için yemin edemem. Başlangıçta bağlantıyı kuran Cini uyarmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden sanırım denemek oldukça yararsız bir şey olurdu."

Graydon, "Malphas'ın kurbanlarının ruhları üzerine koyduğu bağ kırılabirseniz bu çok önemli olabilir," dedi. Zihni olası sonuçlarla dolup taşıtı. Önce Ferion'u serbest bırakabilirlerse Malphas'a bir saldırı planlamak çok daha kolay olacaktı.

Kahin başını hızla sallayarak Graydon'ın yeni bulduğu umudu söndürdü. "Bu tür bir bağ kulağa çok daha tehlikeli geliyor. Ben olsam bir şey denemekten korkardım. Bir kere kurbanların nasıl tepki vereceğini kimse bilmiyor. Eğer bağ parazit bir yapıdaysa, yanlış bir şekilde çıkarmak onları öldürebilir ve deneyebileceğim herhangi bir şeyin Malphas'ı uyarmasından endişe ederim."

Carling, "Bu bağlardan birine sahip olan birini teşhis edebilir misiniz?" diye sordu.

Grace omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sanırım, belki?"

"Neden her birimize tek tek bakmıyorsunuz?" diye önerdi Carling. "Burada herhangi birinin ruhu üzerinde rehin olduğunu düşünüyorsanız bize söyleyin."

Anında Khalil'in fiziksel formu eridi. Grace'in üzerine akarak bedenini tamamen kapladı.

Grace'in sesi gölgeli pelerinin içinden hafifçe çarpıtılmış olarak geldi. "Bak şimdi ona ne yaptırdın. Khalil, bırak beni."

"Gracie, burada tehlikeli insanlar var," dedi Khalil. "Ya biri ruh bağ taşıyorsa? Şiddet içeren bir tepkiyi tetikleyebilirsin. Kahin'in Gücünü taşıyor olsan da, aynı zamanda oldukça insani ve kırılgansın. Ve kaybedilemeyecek kadar değerlisiniz."

"Neden ondan herkesi kontrol etmesini istedin?" Julian gözlerini kısarak Carling'e sordu.

Carling, "Sadece bana ayak uydur," dedi. "Graydon ve Bel bazı sorulara cevap vermiyorlar, demek ki üzerlerinde bir etki var. Ben de onları kontrol etmek istiyorum."

Odanın bu lekeden arınmış olduğundan emin olmak için. Khalil, bırak Grace çalışsın."

"Çalışmasını engellemiyorum," dedi Khalil. "Herhangi birinin ona zarar vermesini engelliyorum."

Grace'in iç çekişi pelerinin içinden net bir şekilde duyuldu ve odanın etrafına baktı. Birkaç dakika sonra tekrar başını salladı. "Alışılmadık derecede güçlü bir bağlantı hissetmiyorum ve bunu aramanın tek yolu da bu. Khalil, lütfen şimdi üzerimden çekilir misin?"

Cin sessizce onun bedeninden akıp gitti ve tekrar bir insana dönüştü. Kollarını kavuşturmuş ve pişmanlık duymadan eski pozisyonuna geri döndü.

Grace Graydon'a, "Bundan bahsetmemin nedeni Malphas'ın seni kontrol edip etmediği hakkında konuşuyor olmamızdı. Constantine davranışlarının bir şekilde kısıtlandığını söyledi ve bir Cinle bağlantı olduğunu görebiliyorum. Gerçi bu kendi başına olağandışı bir durum değil. Birçoğumuzun cinlerle bağlantısı var. Birkaçımızın epeyce var. Ben de birkaç tane edindim, şu anda Cin standartlarına göre oldukça zengin sayılırım, çünkü birçoğu bana iyilik borçlu."

Rune yüzünü tekrar Graydon'a doğru çevirdi. "Sakin bana dışlanmış bir cinle pazarlık yaptığını söyleme. Yaptın mı? Bu seni bazı sorulara cevap vermekten alıkoyuyor mu?"

Graydon cevap vermeyince Rune nefesinin altından küfretti.

Constantine pencerenin yanındaki kambur pozisyonundan, "Biliyor musun, bu bulmacayı çözmeye çalışarak beynimi zorluyordum. Ne olabilir ki? Bize Malphas'ın kumar bağımlılarını açıkça avladığı birkaç vaka sundunuz, ancak bilgiyi nasıl edindiğinizi veya neden bunun peşine düştüğünüzü söyleyemiyor veya söylemiyorsunuz."

Yakınlarda, Bel koltuğunda kıpırdandı. Bu da gözden kaçmayan bir başka küçük işaretti. Graydon bakışlarıyla odayı taradı. Julian'ın dikkati bir süredir Bel'den başka bir yöne kaymamıştı. Claudia ve Carling de onu izliyordu.

Constantine huzursuzca duvardan uzaklaştı ve bir parmağını salladı. "Dur bir dakika. İki yüz yıl önce

Londra'da Weston'ın yerle bir ettiği bir oyun cehennemi vardı. Çok kötü şöhretli olduğu için hatırlıyorum. Haberler ertesi sabah tüm şehirdeydi. Özellikle dikkatimi çekmişti çünkü Weston'ı Vauxhall maskeli balosunda ziyaret etmiştik. O sırada son derece rahat görünüyordu. Ne yapmak üzere olduğuna dair hiçbir işaret vermemiştii. Elbette, her zaman müthiş bir oyun yüzü vardı."

Haydi Constantine, diye düşündü Graydon. Bir araya getir.

Yüksek sesle, "Size sunduğum dava kendi değerlerine dayanıyor. Bunun dışındaki her şey bu soruşturmanın sınırları dışında spekülasyon yapmaktır."

"Malphas o oyun cehenneminin sahibi miydi?" Rune Graydon'a sordu.

Buna cevap verebilir miydi? Malfeasance'ın mülkiyeti tarihsel bir gerçek olmalıydı ama Rune'un sorusunu doğrudan bir cevapla kabul etmek fazla yönlendirici olabilirdi. Pazarlığı tetikleyebilirdi ve Bel ile bu gece zaten çok ince bir çizgide ilerlemişlerdi.

Şimdiye kadar esasen sadece iki şey söylemişti. Birincisi Malphas'ı öldürmek istediğiydi.

Söylediği ikinci şey şuydu: işte bir soruşturmanın gerçekleri. Tamamen başka insanlara dayanıyordu. Hiçbiri Ferion'la ilgili değildi ya da Wembley'de olanlardan kaynaklanmıyordu.

Bel'e bir göz attı. Bu kez ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine dikmişti. O kadar hareketsiz duruyordu ki, dışarıdan bakan bir gözlemciye zarif bir Elf heykeli gibi görünebilirdi.

Graydon onu yıllar boyunca birçok kez hareket halinde görmüştü. Normalde güzel yüzü, her hareketi ve her kelimesi canlı bir ifadeye sahipti. Şimdi ise, nasıl duyacağını bilen herkes için onun hareketsizliği bir haykırış kadar gürültülüydü.

Carling Bel'i gözleri kapalı bir şekilde inceledi. Eğer orada Bel'in sessiz dilini duyabilecek başka biri varsa, o da Carling'di.

Constantine ondan Bel'e ve tekrar ona baktı. *Malphas. Sen. Beluviel. Londra. Weston. Kumar bağımlıları. Oyun cehennemi. Hepsi bir şekilde bağlantılı, değil mi? Nasıl bağlandı? Ben*

Beluviell'in kumar sorunu olduğunu hiç duymadım. Eğer kumar oynuyorsa, bu kesinlikle çok iyi saklanan bir sır olmuştur. Calondir öldü, o yüzden artık bir önemi yok. Ferion ise - bir zamanlar, sakinleşmeden önce vahşi bir çizgisi olduğunu hatırlıyorum.

Graydon yüzünü taş gibi tutmaya, açık vermemeye çabaladı.

Birdenbire Konstantin nefes aldı, "Tanrı Lanet olsun.

Lanet olsun. Ferion'du, değil mi? Malphas'ın Elf Yüce Lordu üzerinde ruh rehni var."

Ve tabii ki bu da her şeyi açığa çıkardı.

-- -

Diğer nöbetçilerden birinin gerçeği yüksek sesle dile getirdiğini

duymak Bel'in kaslarını dehşet içinde bıraktı. İçten içe panikleyerek, kafasında her şeyi gözden geçirirken kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Yeterince dikkatli oynamışlar mıydı? Malphas'ın varlığını hissedemiyordu ama şu anda kendi kaotik duygularının ötesinde hiçbir şey hissedemiyordu.

Carling onun önünde çömeldiğinde şiddetle irkildi.

Carling ile yüzyıllara yayılan uzun bir tanışıklığı vardı. Zaman içinde diğer kadının siyasi nüfuzunun ve sihirli gücünün yükselişini izlemişti ama bunu hep uzaktan yapmıştı. Halka açık toplantılarda birbirlerine karşı nazik davranmışlardı ama yakın değillerdi.

Şimdi Carling'in koyu renk gözleri endişeyle sıcacıktı. İnce kahverengi elini Bel'in her iki elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı.

Carling nazik bir sesle, "Bel, oğlun Malphas'ın kontrolü altında mı?" diye sordu.

Bel bakışlarını ellerine indirdi.

Tek kelime etme. Soruyu kabul etme. Hiçbir şeye ihanet etme.

Tanrılar, bu yeterli olsun.

Carling, "Yaprak gibi titriyor." dedi.

"Bırak onu." Graydon'ın sesi beklenmedik derecede sert ve yakındı.

Carling, Bel'in önüne omuz atarken geri çekildi.

"Ben iyiyim," dedi Bel ona. "Sorun yok. Bu ..." Son anda telepatiye geçmeyi hatırladı. *Bunca yıldan sonra, diğer insanların bu konu hakkında konuştuklarını duymak kulağa inanılmaz derecede tehlikeli geliyor.*

Çünkü tehlikeli, diye cevap verdi. Koyu gri gözlerindeki ifade, sevdikleriyle çevrili olmasına rağmen yıllardır ne kadar yalnız ve yalıtılmış hissettiğinin altını çiziyordu.

Önünde diz çöken adamın ellerini kavradı.

Etrafları keskin ve hızlı bir konuşmayla çevrilmişken, o anın çok dokunaklı bir yanı vardı. Sessizliğe gömülmüş, diğer insanların gerçekliğinin kıyısında ama birlikte paylaştıkları devasa manzaraya tamamen dalmış bir halde kaldılar.

Büyük ölçüde birlikte yarattıkları, çok fazla sır, çok kısa kahkahalar, sıcaklık, duygusallık ve sessiz, muazzam bir kararlılıkla dolu bir manzara.

Göz ucuyla diğerlerinin onlara attığı endişeli ve temkinli bakışları gördü. Ona baktıklarında ne gördükleri umurunda değildi ama Graydon'a baktıklarında ne gördüklerini merak etmekten kendini alamıyordu.

Sadece sade işçi kıyafetleri giymiş iri yarı, nazik, biraz kaba saba adamı mı fark etmişlerdi? İçlerinden herhangi biri onun büyük kalbini ve gerçek asaletini fark etmiş miydi?

Ona fısıldadı, "Lütfen bana hayatındaki insanların sana hak ettiğin kadar değer verdiğini söyle."

Adamın yüzünde bir kırılma ifadesi belirdi. Yavaşça elini tekrar yakaladı ve parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı.

Omzunun arkasındaki Constantine dikkatini çekti. Onları izliyordu, endişeli, büyülenmiş ve şaşırtıcı derecede hüzünlü görünüyordu.

"Graydon ve Beluvial," dedi Khalil o kadar güçlü bir sesle ki, ona döndüler. "Artık kimse size cevaplayamayacağınız sorular sormayacak. Bundan sonra söyleyeceklerimi kabul etmeyin, sadece dinleyin. Malphas'ın Elf Yüce Lordu üzerinde kontrolü olduğuna inanıyoruz. Ve bu konuda sessiz kalmanız gerektiğine inanıyoruz, çünkü Ferion'a bir şekilde zarar vermekle tehdit etti, belki de ikinizden birine ya da ikinize birden zarar vermekle tehdit etti."

Rune, "Graydon eğer gerekli olduğunu düşünseydi, kendisine yönelik tehdidin onu harekete geçmekten alıkoymasına izin vermezdi," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Cin başını buyurgan bir şekilde eğerek. "Yine de, bir şekilde bir tehdit mevcut. Grace ikinizin de bir Cinle tek bir bağlantınız olduğunu tespit etti. Bunun Malphas ile yapılan bir pazarlıktan kaynaklandığına inanıyorum. Aksi takdirde söyledikleriniz ya da söylemedikleriniz konusunda bu kadar ihtiyatlı olmanız gerekmezdi. Bu varsayımların bir kısmı yanlış olsa da, bir şeyi garanti etmek için yeterince doğru. Artık babamın mümkün olan en güçlü önlemleri almaktan başka çaresi kalmayacak."

Graydon bir nefes verdi. *İşte, dedi usulca ona. İşte savaşımız. Cin artık şişeden çıktı ve onu geri sokmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.*

Başından beri buna yol açıyordun, dedi. Bu yüzden bu kadar dikkatli araştırdınız, bu kadar kapsamlı bir dava oluşturdunuz ve bu yüzden bir grup toplantısı yapmak istediniz. Diğerlerinin her şeyi bir araya getirip doğru sonuçlara varacağını umuyordun.

Aşağı yukarı, dedi. Başını eğerek ona yan gözle, alaycı bir bakış attı. *Açıkçası, her şeyi o kadar da iyi planlamamıştım. Örneğin, Con gerçekten de bu işin içine girmek için kendini zorladı ve tüm doğru parçalara sahip olan oydu. Bunu Wyr malikanesinde ayrı tutmaya bu kadar odaklanmamış olsaydım, bunu görür ve onu daha önce dahil ederdim.*

Nasıl aynı anda hem bu kadar sevimli hem de tehlikeli olabiliyordu?

Öne doğru eğilerek kollarını onun boynuna doladı. Adam da onun kucağına doğru eğildi ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

Kadın yüzünü onun boynuna sakladı. Adam da yüzünü onun saçlarına gömdü. Bir büyülü an daha, mahrem manzaralarında yalnız kaldılar.

Sonra kolları gevşedi. Adam geri çekildiğinde, kadının onu bırakmaktan başka çaresi yoktu, ancak adam topuklarının üzerinde otururken aralarında büyüyen her santimlik fiziksel boşluğa içerledi.

"Sanırım artık Soren'i aramaya hazırız, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve onunla birlikte ayağa kalktı. "Çabuk hareket etmeliyiz.

Gittiğim süre uzadıkça her şey daha da öngörülemez hale geliyor."

Gruba döndüğünde herkesin farklı derecelerde şaşkınlıkla onlara baktığını gördü.

Fiziksel olarak ayrılmış olabilirlerdi ama Graydon onun omzunda koruyucu bir duruş aldı ve yüzünü kısmen ona döndü. Tek yapması gereken ağırlığını sol ayağına kaydırmaktı ve Graydon'ın geniş göğsüne yaslanabiliyordu. Bunu bilmek onu ölçülemeyecek kadar rahatlatmıştı.

Graydon gruba "Soren'le kimin bağlantısı var?" diye sordu.

Carling, Grace ve Khalil aynı anda, "Benim var," dediler.

Khalil, "Lütfen bana izin verin," dedi. Bel'in bundan sonra ne olacağına dair endişesine rağmen, Cinin memnun ifadesi dikkatini çekti. Belli ki babasını sorumlu tutmak için sabırsızlanıyordu.

Khalil, Güç ile yankılanan sessiz ama güçlü bir sesle, "Soren." dedi.

Herkes Cin'in gelişine hazırlanırken sessizlik çöktü. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Carling tek kaşını kaldırdı. "Grace'le birlikte olduğun için sana hâlâ kızgın olmalı," diye mırıldandı.

Khalil dişlerinin arasından, "Beni ısırabilir," dedi.

Modern argo, bunu söylerkenki özel hırçınlığıyla birleştğinde, babasına karşı olan hisleri hakkında çok şey anlatıyordu.

Melly'den homurtu ile öksürük arası, şaşkın bir ses çıktı.

Grace gerginleşmişti. "Seni hapsetmeye çalıştığından beri babanla konuşmadın," diye mırıldandı. "Sadece bekle. Gelmek için yeterince meraklanacaktır."

Genç Kahin haklıydı.

Bel, Soren'in neden Halil'i hapsetmeye çalıştığını merak etmekten başka bir şey yapamadan, bir Güç kuyrukluyıldızı sayılamayacak kadar uzaktan onlara doğru yükseldi ve inanılmaz bir hızla yaklaştı.

Bir kasırga odaya girdi, sivri yüz hatları, beyaz saçları ve bir Cinin delici elmas gözlerine sahip uzun boylu bir adam figürüne dönüşürken daha hızlı dönüyordu.

Khalil'in ayrı yaşadığı babası ve Elder mahkemesinin başkanı Soren gelmişti.

— ON BEŞ —

Khalil tehlikeli ve Güçlü olabilir ama babası birinci nesil bir Cindi. Dünyanın başlangıcında doğan Soren, vahşi beyaz bir Güçle parlıyordu.

Bel aynı zamanda türünün en yaşlılarından biriydi. Gücü yeryüzüne bağlı olsa da, Soren'e gözünü kırpmadan bakabiliyordu ama çok daha genç olanların -Melly, Claudia, Grace ve Luis ve hatta Julian-Soren'in varlığının saldırısına karşı kendilerini hazırlamaları gerektiğini gördü.

Soren odanın karşı tarafında Khalil'in yanında toplanmıştı. O geldiğinde, her iki Cinin de insan formu hareket eder gibi görünmüyordu ama aralarındaki hava kabarmıştı.

Karıştıran Constantine, "Dövüşen beta balıkları gibiler," diye mırıldandı.

"Ne ilginç bir toplantı," dedi Soren. "Hanginiz bana oğlumun beni buraya neden çağırdığını söyleyecek?"

"Ben," dedi Graydon. "Gerçi ayrıntıları anlatmayı diğerlerine bırakacağım. Sen ve ben, bizimle birlikte savaşmasını sağlayabileceğimiz diğer herkesle birlikte Malphas'ı öldüreceğiz."

Soren beyaz kaşlarından birini öylesine buyurgan bir tavırla kaldırdı ki, fiziksel yapıları ve mizaçları arasındaki farklara rağmen bir an için dikkat çekici bir şekilde oğluna benzedi.

"Lütfen sizi böylesine dikkat çekici ve küstahça bir sonuca götüren şeyin ne olduğunu açıklayın."

Bel, Soren'in kendisini her yönden bombardımana tutan nedenlere hazırlıklı olduğunu sanmıyordu. Cin sessizlik içinde hareketsiz duruyor, her yorumu içine çekiyordu.

Constantine, Khalil ve Carling neden Malphas'ın Elf Yüce Lordu'nun ruhuna ipotek koyduğu sonucuna vardıklarını anlatırken Bel kollarını sıkıca kavrayarak ayakkabılarına baktı ve tepki vermeyi ya da cevap vermeyi reddetti.

Graydon sorunsuz bir şekilde iri bedenini onun önüne kaydırdı ve odadaki diğer herkese sırtını döndü. Graydon onun üst kollarını tuttuğunda, kız bakışlarını Graydon'a doğru kaldırdı.

Aynen böyle, kendi mahrem manzaralarının içine düştüler. Diğer herkes sınırların dışında var oluyordu. Tüm gürültüleri, tüm yorucu tartışmaları.

Sınırın içinde Graydon'ın gözleri sıcak, sakin ve berraktı, hafif bir gülümsemeye aydınlanmıştı ve korkudan arınmıştı.

Ellerini ona doğru uzattı. Uzun ve hafif bir okşayışla parmaklarını kadının kollarından aşağı kaydirdi ve parmaklarını kavradı. Sadece bu hareketiyle bile ona kendisini son derece değerli ve inanılmaz derecede değerli hissettirdi.

Calondir'in sert ve soğuk kişiliğine o kadar zıttı ki, iki erkeğin aynı evrende yaşadığına inanmakta güçlük çekiyordu.

Calondir yasaların lafzına takıntılıydı ama gerçek bir merhamet duygusu ya da başkalarıyla derin duygusal bağlar kurma yeteneği yoktu. Evlenene kadar bunu tam olarak görememişti. Bu onun kararlarının çoğunu sert ve inatçı yapmıştı. Öfkelendiğinde saldırganlaşmasını da kolaylaştırdığından şüpheleniyordu.

Calondir'in oğlu ve varisi onun en değerli varlığıydı. Çok uzun yıllar boyunca, Ferion'un bir çocuk olarak babasının sevgisini kazanmak için defalarca denemesini izlemişti, sonunda denemeyi bırakana kadar, Calondir ne kaybettiğini asla anlayamazken, en yürek parçalayıcı şey buydu.

Oysa Graydon . . . Eğer ona bir şans verilseydi, inanılmaz bir baba olurdu.

Sıcaklığı, sabrı ve şefkati sınırsız görünüyordu. Çocuğunu tüm büyük, cömert kalbiyle sever ve onun güvende hissetmesi, istenmesi ve sevilmesi için elinden gelen her şeyi yapardı. Graydon her zaman sadık ve misafirperver olacak, genç ve savunmasız bir zihin için her zaman sağlam bir mihenk taşı olacaktı.

Kadının çok uzun zaman önce soğuk ve mesafeli duran parçası, Graydon'ın bir dokunuşuyla yeniden dirilttiği parçası, bu farkındalığa muazzam bir iç titreşimle yankılandı.

O, isteyebileceği her şeydi -her zaman istediği her şey. Diğer şeylerin yanı sıra, sadakati onu Dragos'un İlk Nöbetçisi yapmıştı. Yükümlülüklerinden asla kaçmamasının nedeni de buydu.

O aptal, kibirli ejderhayı korkunç derecede kıskanıyordu.

Kokuşmuş, deli gibi kıskanıyordu.

Parmaklarını onunkilerin üzerinde sıkarak yumuşak bir sesle, "Artık Soren'in elini zorladığına göre, Malphas'a karşı savaşmak zorunda değilsin. Tüm bunlardan uzaklaşabilir ve hayatına geri dönebilirsin."

Ona o kadar tatlı bir gülümseme verdi ki, sanki sırf bunu bir kez daha görebilmek için yüzlerce yıl yaşamış gibi hissetti. "Hayır, yapamam, Bel."

"Neden?" diye fısıldadı.

Adam başını eğdi. "Çekip gider miydin?"

Cevabı içinden geldi. Oğlunun kaderini başkalarının ellerine bırakmak için çekip gitmek mi? "Asla."

Başparmakları ellerinin sırtını okşadı. "Neden olmasın?"

İstemsizce, cevaplar zihninden geçti.

Aşk ve bağlılık. Oğlu için savaşmaktan vazgeçmeden önce ölebilirdi.

Babası onu bir mülk olarak görürken, onun tek mihenk taşı olmuştu.

İlk adımlarını attığında o küçük, çekik başlı çocuğun uzandığı eller onun elleriydi.

Küçük çocuk acılarını ve hayal kırıklıklarını hıçkırı hıçkırı ağlarken başını gömdüğü yer onun kucağıydı.

Bir başarı elde ettiğinde gururlu genç adamın baktığı kişi oydu.

Ona şiddetli ve tutkulu bir gururla "Aferin," diyen de oydu.

Ferion'a sırt çevirmesine neden olabilecek tek şey, onun Malphas kadar yozlaşmış ve başkaları için tehlike arz eden, kurtarılamaz biri haline geldiğini öğrenmesi olurdu.

Çünkü basit gerçek şuydu ki, başka bir şey yapmak için yaratılmamıştı.

Sevdiklerinizi bırakıp gidemezsiniz. Onlar için her zaman, sahip olduğunuz her şeyle savaşırdınız, bu uzun bir mücadele ve en zor, en sessiz, en zor yolda kalmak anlamına gelse bile.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne yapılması gerekiyorsa yapılsın.

Dudakları sessiz bir nefes alışla aralandı. Graydon'ın sormak istediği şey bu olamazdı.

Olabilir mi?

Graydon'ın söylediklerine bakılırsa, bu onun için çok mantıklı bir sıçramaydı.

"Bakalım bunu aşka kadar götürebilecek miyiz?" demişti.

Ve şimdi ne demek istediğini sormanın zamanı değildi. Süper keskin işitme duyusuna sahip on kişi ve bol miktarda merak odayı doldurmuşken, bir Cin ile yaklaşan bir savaştan bahsetmiyorum bile.

Yine de kelimeler ağzından döküldü. Diploması anlayışı ve sağduyusuyla saygı gören o, kendini kontrol edemiyordu. Son yirmi dört saat, aksi takdirde sahip olabileceği tüm filtreleri yok etmişti.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu ellerini çekiştirerek.

Kadının sertliği karşısında adam sessizce şaşırılmış görünüyordu. Sonra ifadesi çok erkekçe bir şeye dönüştü ve o kadar yoğun ki kadının temelini sarstı.

Karşılık olarak ellerini çekti, ancak tutuşu o kadar güçlüydü ki, göğsüne çarpana kadar onu öne doğru çekti.

Ona bakmaya devam edebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Gövdesinin ön kısmı, dokundukları her yer, adamın sert vücudu tarafından dağlanmış gibi hissediyordu. Tanrım, İngiltere'deyken onun için ne kadar aç olduğunu *hiç* unutmamıştı ama bu tamamen yeni, hatırlayabildiği ya da hayal edebildiği her şeyden **d a h a** derin ve çığ hissettiriyordu.

"Konuşmanız ne kadar yoğun olursa olsun," diye tersledi Soren, "bunu daha sonraya bırakmanız gerekecek."

Cinin asitli sesi Bel'in etrafını saran balonu parçaladı. Bel irkilerek Soren'in odanın öbür ucuna geçtiğini ve tam yanlarında durduğunu fark etti. Cin öfkeli görünüyordu.

Graydon bulanıklaşacak kadar hızlı hareket ederek Bel'i yakaladı ve onu kendi tarafına, Cinden uzağa sıkıştırdı. Aynı zamanda Soren'e de sözsüz bir şekilde hırladı.

Yüce Tanrım.

Graydon'ın ona çok güzel ve sevgili gelen normal yüz hatları yok olmuştu.

Yerinde vahşi, çarpık yüzlü, dişleri ve pençeleri olan devasa bir canavar duruyordu. Bir anda nazik, hatta şehvetli bir halden barbar ve yarı hayvani bir hale dönüşmüştü.

Bel'in ağzı açık kaldı ve ona bakakaldı.

"Dur bakalım, tamam," dedi Constantine sertçe. "Geri çekil, Soren. Geri çekil, hemen. Bir cinin geri çekilmesini nasıl sağlayabilirsin ki? Hemen şimdi!"

Luis, "Sana çıldırmak üzere olduğunu söylemiştim," dedi.

Rune emretti, "Diğer herkes süiti terk etsin! Koridora çıkın!"

Carling'in sakin, telepatik sesi Bel'in zihnine aktı. *Bel, Graydon'la konuşup sakinleşmesini sağlamalısın. Bunu hemen yap.*

Anlamıyorum, diye kekeledi Bel. Tuhaf, en ufak bir korku hissetmiyordu. Sadece şaşırmış ve kafası karışmıştı. Odada herhangi bir tehdit hissetmemişti ama Graydon açıkça savaşa hazırlanıyordu.

Soren geri çekildi, şaşkın ve düşünceli görünüyordu.

Bu davranışı daha önce de gördüm ve ne olduğunu biliyorum, dedi Carling.

Bunu sonra konuşuruz. Korkma tatlım.

Ben korkmuyorum. Bel sözlü konuşmaya geçti. Olabildiğince sakin bir şekilde, "Graydon, aşkım. Her şey yolunda. Burada tehlikeli hiçbir şey yok. Bana bakabilir misin?"

Canavar Soren'e dik dik bakmayı bırakmamıştı. Uzun dişleri uyarı amacıyla ortaya çıkmıştı. Soren'i tutan kolundaki devasa kaslar demir gibi sertti.

Nazik devi nereye gitmişti? Bu, Malphas'la Wembley'deki Cin malikânesinde yüzleşen canavarın aynısıydı.

Soren'in düşmanca tavrıyla ilgili bir şey Graydon'ın savaşıma içgüdüsünü tetiklemişti.

Canavar ona aldırış etmiyor gibi görünüyordu ama Graydon onun hırlama sesinin azaldığını fark etti.

Sesini duyabilmesi için adamın sesini kesmesini umarak yumuşak bir sesle devam etti. "Dikkatini vermeni istiyorum Gray. Beni dinliyor musun? *Şu anda* bana dikkatini vermene ihtiyacım var."

Sesine elinden gelen tüm aciliyeti kattı. Canavarın bakışları ona kaydı.

Rahatlama kaslarının titremesine neden oldu. Onu dinleyebilirdi. Cevap verebilirdi.

Bir avucunu onun yanağına koydu. "Sadece beni izle," diye fısıldadı. "Başka ne olursa olsun boş ver. Dikkatini sadece bana ver."

İnsanlar sessizce odadan çıkarken, canavar başını harekete doğru çevirdi ve tısladı.

Bel kaşlarının havaya kalktığını hissetti. Onu koruyor gibi mi görünüyordu?

Davranışları mantıksızlığın ötesindeydi. Bu ... bu ... idi.

Cevap nihayet aklına geldiğinde, dünyasının geri dönülmez bir değişime uğradığını hissetti.

Bu Wyr çiftleşme davranışydı.

Bir anda, Wyr çiftleşmesi hakkında bildiği ve okuduğu her şey zihninde canlandı.

Wyr'ler çiftleşmeye başladıklarında şiddet yanlısı, mantıksız ve sahiplenici oluyorlardı. Bu fikir onu büyülemişti ve bir zamanlar bu konuda okuyabildiği her şeyi okumuştı.

Pek kesin bir bilgi bulduğu söylenemezdi.

Wyr'ler ömür boyu çiftleşiyordu ama kimse bunun nasıl ve neden olduğunu tam olarak anlayamıyordu, Wyr'lerin kendileri bile. Bu seks, kişilik, duygu, zamanlama ve içgüdüyü içeren karmaşık bir olaydı.

Wyr'lerin aşık olmayı ve hatta bir aşk ilişkisi sona erdikten sonra kırık bir kalple başa çıkmayı anlattıkları birinci şahıs hikayelerini okumuştı, ancak çiftleşme çılgınlığını yaşamamışlardı.

Bir Wyr dişisinin söylediği gibi, aşık olduğuna tamamen inanmış ve bunun duygu açısından ne anlama geldiğini tam o l a r a k anladığını düşünmüştü, ancak birkaç yıl sonra, çiftleştikten sonra, çiftleşmenin ona verdiği tatmin, tamamlanma ve hatta umutsuzluğun sınırının derinliğini nihayet anlamıştı.

Çiftleşen Wyr'ler anlayış ve özenle ele alınmazsa, hayat boyu arkadaşlarına ve ailelerine düşman olabilirler. Çünkü en nazik

Aralarında çiftleşme zamanı öngörülemez ve tehlikeli olabilirdi.

Farkına varır varmaz, Bel büyük bir tepki dalgasına kapıldığını hissetti. Ruhundaki her şey açlık ve sevinçle haykırdı ve sanki sihirle önünde belirmiş gibi görünen muazzam, değerli hediyeye açgözlülükle uzandı.

Başka bir erkek olsaydı, bu olasılık onu korkutabilir ya da rahatsız edebilirdi ama bu *Graydon*'dı.

Kendisi için istediği, umabileceği her şey bu adamdaydı. Onun sıcaklığı, yumuşaklığı ve kararlılığı ve evet, bu vahşi, korkutucu yaratık da. Onda soğuk ya da mesafeli hiçbir şey yoktu.

Diğer tüm düşünceler bir kenara bırakılmıştı. Gruptaki diğer insanlar, mahremiyetlerinin olmaması, önlerindeki meydan okuma, hatta oğluna yönelik tehlike bile.

Bu kez iki elini canavarın yüzüne götürdü ve onu kendisine doğru çevirdi.

Onun dokunuşuna kolayca karşı koyabilirdi. Fiziksel olarak ondan çok daha güçlüydü. Ama ellerinin dürtüsüne itaat etti. Dudaklarını çarpıtan hırıltı hafifledi.

Saçlarını okşarken, bundan daha güzel bir şey görmedim, diye düşündü.

"Buraya gel," diye fısıldadı. "Buraya gel."

Canavarın gözleri kısıldı. Bir an için kararsız ve özlem dolu görünüyordu, bu göğsünü derin bir ağrıyla doldurmasına neden oldu.

Onu yakından izledikten sonra yine itaat etti. Başını eğdi.

Bunu yaparken, parmak uçlarında durdu ve o sevimli, tehlikeli canavarı hırıltılı, sivri dişlerle dolu ağzından öptü.

Adam dondu kaldı. Kız onun nefes bile almadığını söyleyebilirdi. Göğsüne yaslandığı yerde, kalbinin güçlü motoru göğüslerine çok hızlı çarpıyordu.

Sonra vücudunun şekli ve ağzının konturu değişti. Moraran, demir gibi sert tutuşu yumuşadı.

Onu kendine yaklaştırdı, ağzını onunkinin üzerine eğdi ve onu öylesine tutkulu bir şefkatle öptü ki, gözyaşları dudaklarının kenarlarından döküldü.

gözlerinden ve yanaklarından aşağı süzüldü. Karşılığında onu öptü, ona şiddetle sarıldı. O an için başka hiçbir şey yoktu.

Uzaklaştığında, ayık ve kendine hakim görünüyordu. İfadesi beklediğinden o kadar farklıydı ki kadın ürperdi.

Boş odaya hızlı bir bakış attıktan sonra, "Kontrolümü kaybettim," diye mırıldandı.

"Evet, kaybettin," dedi ona nazikçe. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Adamın ağzı gerildi. Bir elini kısa bir okşayışla saçlarının üzerinden geçirdi, sonra onu bıraktı ve uzaklaştı. "Yeterince hatırlıyorum. Soren kızgın ve saldırgandı. Bize çok yaklaştı, çok hızlıydı. O kadar tehlikeli bir cin ki beni malikâneye geri götürdü." Koyu gri gözleri, arkasını dönmeden önce kısa bir süre onunkilerle buluştu. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Dengesi bozulan kız, adamın geniş ve güçlü sırtına baktı. Neler olduğunu anladığını sanıyordu ama bu hayal ettiği gibi bir şey değildi. Böylesine vahşice ve dudaklarını hâlâ üzerinde hissedebileceği kadar yıkıcı bir öpücükten sonra, şimdi neredeyse utanmış gibi davranıyordu.

Durumu yanlış okumuş olabilir miydi? Gerçekten de Wembley'deki yüzleşmeye geri mi dönmüştü?

Sanki tüm parlak geleceği elinden alınmış gibi hissediyordu. Sadece birkaç dakika önce içini kaplayan sevinç kadar şiddetli ve ezici bir hayal kırıklığı da göğsünde ezici bir ağırlık hissetmesine neden olacak kadar üzerine çöktü.

O geleceği istiyordu. Umutsuzca istiyordu. Onu ve onun verebileceğini hissettiği türden bir sevgiyi istiyordu.

Onu seviyorum, diye düşündü. Bir şekilde, zamanın bir noktasında, ona aşık oldum.

Onu hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum.

Hiçbir şey olmasa bile, gerçeği kendine itiraf etmek büyük bir rahatlamaydı.

Ona doğru bir adım attı, bir elini uzatmıştı ama Graydon hâlâ ona arkasını dönmüş olduğu için elini göremiyordu. "Sorun değil Graydon. Özür dilemeni istemiyorum. İstiyorum..."

Canavarımı geri istiyorum. Kelimeler o kadar çiğ ve muhtaç geliyordu ki, söyleyemeden kendini tuttu.

Omuzları sertleşmişti. Hoş olmayan bir şokla, söyleyebileceği hiçbir şeyi hoş karşılamadığını fark etti. Adamın sessiz ve sert duruşu, sanki ağzına bir tıkaç tıkamış gibi sözlerini etkili bir şekilde durdurmuştu.

Zorlukla nefes alarak, dağılmış parçalarını bir araya getirdi. Bir süre sonra, "İyileştigine göre, diğerlerinden geri dönmelerini istemeliyiz," dedi.

"Evet," dedi. Dış salona açılan kapıya doğru yürüdü. "Yapacak çok işimiz var ve senin de belirttiğin gibi, zaman elimizden kayıp gidiyor."

Adamın çok hızlı cevabı onu bir tür uçurumun kenarına itti. Sanki çok uzun z a m a n d ı r o noktaya doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Son yirmi dört saat boyunca bir dizi duyguyu yaşadktan sonra, imdat frenine bastı ve tamamen durdu. Çenesini eğerek ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Belki de bu akıllıca değildi. Ama akıllı olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Sadece daha iyi olanı düşünmeye çalışmaktan ya da en iyi hareket tarzını benimsemekten.

Uzun vadeli düşünmekten, rotayı korumaktan bıkmıştı. Her zaman başkalarını kollamaktan.

Diplomasiyi de siktir et. Gerçekten, o boku kaldırıma at.

Bu, diye düşündü, benim ne istediğimle ilgili. Başka kimseyi değil.

Telepatik olarak, *"Yapacak ve karar verecek çok şeyimiz var."* dedi. *Hiçbiri kolay olmayacak. Şu an konuşmak için uygun bir zaman olmadığını anlıyorum. Yine de seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Graydon, sana aşığım. Sanırım ormanda geçirdiğimiz o geceden beri öyleyim.*

Bir kedi kadar hızlıydı, dönüp ona baktı. Bakışları çiğleşmişti ve çenesinin gergin çizgisinde bir kas sıçradı.

Aralarına diktiği bariyer ortadan kalkmış gibiydi. Onun yoğunluğu karşısında, edindiği şiddetli odaklanma tamamen parçalandı.

Tökezledi. *Bunu ya hoş karşılayacaksın ya da karşılamayacaksın. Ama bu konuda sessiz kalmayacağım. Söyleyeceklerim bu kadar. Malphas'ı öldürdükten ve Ferion'u kurtarmak için savaştıktan sonra senin için de savaşıacağım. Tabii sen istemezsen.*

Aaagggghh.

Heyecan verici bir aşk ilanı olarak, bu aptalca konuşma arzulanan çok şey bıraktı. Kendini aptal, çıplak ve tamamen boyunu aşmış hissediyordu.

Nabız gibi atan bir an boyunca birbirlerine baktıktan sonra ellerini havaya kaldırdı ve kapıya doğru koştu. Birinin, herhangi birinin bu lanet süite geri dönmesi gerekiyordu. Aslında şu an iyi bir zaman olabilirdi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Graydon yüksek sesle. Sesi boğuklaşmıştı. "İki yüz yıldır seni bekliyordum, seni umut ediyordum. Elimden geldiğince senin için savaştım. Senin de aynı şekilde hissedebileceğini ummaya asla cesaret edemedim, yoksa seni bırakıp gidemezdim."

Odanın diğer ucundan ona doğru yürüdü.

Ne yaptığını tam olarak anlayamadan ona doğru sıçradı ve göğsüne çarptı.

Adam onu havadan kapıp kendine doğru çekerken sendelemedi bile. Körü körüne, açlıkla kollarını onun boynuna, bacaklarını beline doladı ve her şeyiyle ona tutundu.

"Benimle çiftleşiyor musun?" diye fısıldadı yüzünü onun saçlarına gömerek.

"Başlıyorum, evet," dedi boynuna doğru çok alçak sesle. "Çok ileri gitmedim. Henüz değil, yani bu konuda herhangi bir şekilde emin değilsen, geri çekilmek için hâlâ zamanın var."

O dost ateşinin sıcaklığından uzaklaşmak mı? Onun nezaketinden, sabitliğinden ve sadakatinden mi? Güzel gri gözlerindeki gülümsemeden ya da gururlu gryphon'un onu her övdüğünde ya da sevdiğinde utangaç görünmesinden mi? Uçmayı bırakmak mı?

Bu sevimli ve tehlikeli adamı bırakmak mı?

Senin hayatında olmaz, diye düşündü. Bir daha ne onun hayatında ne de kendi hayatında.

Onunla burun buruna geldi. "Bu senin için de geçerli," diye fısıldadı. "Geri çekilir miydin?"

"Asla." Yanıtı ani ve kararlıydı, bakışları ise ana kaya gibi sabitti. "Bana ihtiyacın olmadıkça asla."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını salladı, bir an için konuşamayacak kadar kendinden geçmişti. Tüm bu konuşma nefes almak kadar gerekiymiş gibi hissettiriyordu, ama aynı zamanda ani ve son derece uygunsuzdu.

Kafasında sorunlar yığılıyordu. Malphas, Ferion ve Tanrım, eğer ikisi de bu yüzleşmeden sağ çıkarsa, o lanet ejderhayla uzlaşmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Eğer ikisi de hayatta kalırsa.

Zihni bir kez bu yönde düşünmeye başladı mı, artık duramazdı.

Eğer Graydon çiftleşmede çok ileri gider ve ona bir şey olursa, ikisi de hayatta kalamazdı. Bu gerçek ona ciddi bir şekilde dişlerini geçirdi ve onu her şeyden daha fazla sarstı.

Şimdilik onun gitmesine izin vermeliydi. Tüm bu kâbus sona erene kadar bunu yapmak zorundaydı çünkü başka bir şey yapamazdı. Onunla çiftleşmesi ve çiftleşirse ölmesi düşüncesi düşünülemezdi.

"Zamanımız olacak," dedi. Ona tüm gücüyle tekrar sarıldı. "Daha sonra. Bunu çözmek için zaman *yaratacağız*. İhtiyacımız olan tüm zamanı ayıracağız. Dünyadaki tüm zamana sahip olacağız."

Dudaklarını onun şakağına bastırdı ve "Elbette yapacağız" dedi.

Yaptıkları onca konuşma arasında, onun kendisine söylediği ve kulağa yalan gibi gelen tek şey buydu.

Kadının bacakları adamın kalçalarından çözüldü. Adam onun ayağa kalkmasına izin verdiğinde kaşlarını çatarak ona baktı.

Ne oluyor be?

Bir şeyler inanılmaz derecede ters geliyordu. Bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Her şey çok fazla gerginlikle doluydu, zaman **yetersizliği** ve son derece sınırlı mahremiyetten kaynaklanıyordu. Daha konuşmaya bile başlamamış olmalarına rağmen, başka meselelere odaklanmaları gerekiyordu.

Eğer mesele daha sonra konuşabilecekleri bir zamana kadar bir duraklatma düşmesine basmaksa, bunu halledebilirdi. Hayatı bunun gibi sayısız anla doluydu; kişisel kaygıları başka, daha acil meseleler yüzünden askıya alınmak zorunda kalmıştı.

Başı çıkamayacağını düşündüğü şey, istediği, hayalini kurmaya ve umut etmeye başladığı her şeyin bir yanılsama gibi tekrar yok olabileceği düşüncesi idi.

"Yapacağız," diye ısrar etti.

Yüz ifadesi sertleşti. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, yapacağız," diye söz verdi. "Sadece yeterince sıkı, yeterince akıllıca savaşmamız gerekiyor. Yine de kazanmanın bir yolu var."

Sesine hakikat geri gelmişti. Rahatlamış bir şekilde bu düşünceye sarıldı ve bırakmadı.

"Buna inanmasaydım bu kadar uzun süre dayanamazdım," dedi. Buna inanmak zorundaydı. Tutunmak zorunda olduğu tek şey buydu.

Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Diğerlerini geri çağıralım. Planlamamız gereken bir savaş var."

Omuzlarını dikleştirdi. Gruptaki o kadar çok insanın kulakları o kadar hassastı ki Graydon'la birbirlerine yüksek sesle söyledikleri her şey neredeyse herkesin içinde söylenmişti.

Utanmıyordu ve kesinlikle utanmıyordu.

Yine de, Graydon parmaklarını süitin kapısına vurduğunda ve diğerleri geri döndüğünde, yanaklarına bir sıcaklık değdiğini hissetti.

İnsanın ruhunu bir başkasına açması zordu. Ayrıca az önce ruhunu on kişiye daha açmıştı. İfşa olma duygusu en hafif tabirle tedirgin ediciydi.

Constantine dışında çoğu bakışlarını ondan kaçırdı. Adam ona daha önce de fark ettiği aynı merak ve özlem karışımıyla bakıyordu.

Soren odaya girdiğinde kadının kendine olan güveni buharlaştı. Hem onu hem de Graydon'ı kaşlarını çatarak inceledi.

Soren, "Diğerlerinin söylediği her şeyi duydum. Şimdi de senden duymak istiyorum."

Dudağını ısırarak yere baktı. Graydon dikkatle, "Eğer her şeyi duyduysan, söyleyebileceğimiz çok şey olduğunu da biliyorsundur," dedi.

"Doğru değil," diye yanıtladı Soren. "Başka bir cinle olan tüm bağlantılarını ortadan kaldırabilirim."

Şaşkınlık ve umut alevlendi. Bakışları parladı ve Graydon'ın kilerle çarpıştı.

"Bunu diğer cinleri uyarmadan yapabilir misin?" diye sordu.

"Sanırım yapabilirim. Eğer bunu yapmama izin verirsiniz tabii." Soren kaşlarını işaret edercesine Graydon'a kaldırdı. "Yaklaşabilir miyim?"

— ON ALTI —

Graydon'ın Soren'in sözleri karşısında hissettiği rahatlama dalgası son derece acı vericiydi.

Malphas'la olan bağı her ne kadar algılanamaz olsa da, Ferion'un taşıdığını söylediği pranga kadar ağır, dayanılmaz bir hal almıştı.

Başını sallamaya başladığında durup her açıdan düşünmek için kendini zorladı. Gergin bir sesle, "Ya dener ve başarısız olursan?" dedi.

Bel ellerini birbirine doladı, yüz ifadesi onun duygularını yansıtıyordu. Bu işi şimdi berbat edemeyecek kadar uzun yoldan gelmişlerdi.

Soren'in sert tavrı Bel'e bakarken yumuşadı. Onlara şöyle dedi: "Başarısız olmayacağım. Eğer diğer cinleri uyarmaksızın sizinle olan bağlantıyı kesemezsem, bunu yapmayacağım. Ama ben türümün en eskilerinden ve en güçlülerinden biriyim. Aynı zamanda en ustalarından biriyim. Daha önce geçersiz sayılan bağlantıları, Cin meclisinin bir üyesi ya da Yaşlılar mahkemesinin başkanı olarak hareket ettiğimde kaldırmıştım."

"Evet," dedi Bel aniden. "Sana inanıyorum. Lütfen yap."

Soren başını eğdi. Graydon'a baktı ve Bel'e yaklaşmak yerine elini uzattı.

Kadın ona doğru yürüdü ve parmaklarını onunkilerin arasına soktu. Graydon gerildi. Diğer erkeğin ona bu kadar yakın olmasından *nefret ediyordu* ve onları ayırma isteğiyle savaştı. Aklından şiddet dolu düşünceler geçti ve vücudu düğümlendi, kasları gerginlikle sızdırdı.

Belli belirsiz diğer Wyr'lerin, Luis, Rune ve Constantine'in onu yakından izlediğinin farkındaydı. Kontrolü sağlamak için ellerini yumruk yaptı.

Bel ve Soren birbirlerinin gözlerinin içine bakarak durdular. Bir şey oldu, Graydon'ın tam olarak değerlendiremeyeceği kadar küçük bir değişim.

Soren sessizce, "Gitti," dedi.

"Emin misin?" Graydon sordu.

Soren ona temkinli bir bakış attı. "Evet, oldukça eminim." Bel'in soğukkanlılığı acı verici bir şekilde ve tamamen dağıldı.

Yüzü buruştu. Belinden eğilerek haykırdı: "Malphas'ı durdurmalıyız! Onu öldürmek zorundayız! Oğlumu tuzağa düşürdü ve köleleştirdi. Aman Tanrım, onu iki yüz yıldır köleleştirdi. *Onun ölmesini istiyorum!*"

Çiğ, ıstırap dolu öfkesi odanın her tarafına yayıldı. Buna karşılık Grace'in gözleri doldu ve Claudia ile Luis irkildiler. Carling yüzünü başka yöne çevirirken, Constantine ve Julian gözleri yanarak Bel'e baktılar.

Soren ona döndü. "Gel, gryphon. Özgürlüğünü al."

Graydon öne çıkmak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle savaşmak zorunda kaldı. Özgür olma ihtiyacı diğer her şeyi gölgede bırakmaya çok yaklaşıyordu. Başını salladı ve sertçe, "Hayır," dedi.

"Dostum," dedi Constantine.

Bel doğruldu ve ona baktı. "Hayır mı?"

Graydon ona, "Malphas'ı bir savaş alanına götürmemiz gerekiyor," dedi. "Bu da onu çağırabilmem gerektiği anlamına geliyor. Sonra da ona olabildiğince sert ve hızlı vurmalıyız ki kaçmasın."

"O haklı," dedi Khalil. "Bir tuzak kurmak size en yüksek başarı olasılığını verecektir. Eğer Malphas kaçarsa, ona karşı savaşmak uzun sürecek, zavallı ve iki kat daha tehlikeli olacaktır. Lethe'yle savaşıp onu öldürdüğümüzde de böyle olmuştu." Khalil ve Carling birbirlerine baktıklarında ikisinin de yüzüne bir gölge düştü. "O savaşın zararı çok büyük oldu." diye sessizce bitirdi.

"Bu konuda yardımcı olabilirim,"

dedi Julian. Graydon'ın gözleri

kısıldı. "Nasıl?"

"Vampirler yaşlandıkça, tıpkı diğer Yaşlı Irklar gibi özelliklerimiz güçlenir." Süite döndükten sonra Julian tekrar oturmaya zahmet etmedi. Kollarını kavuşturmuş, yanında Melly olduğu halde ayakta duruyordu.

"Bu senin için tam olarak ne anlama geliyor?" Soren sordu. "Bu yüzleşmeye hangi özelliğini getirdin?"

Julian onlara "Avımı elimde tutabilirim," dedi. "Eğer Malphas'ı ele geçirebilirsem, hiçbir yere gidemez. Ya o kendini kurtarır ya da ben ölürüm."

Julian'ın yanında Melly'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Bu saçma sapan bir intihar." diye fısıldadı.

"Bunun şiddetleneceğini tahmin ediyorum." Julian kısa bir onaylamayla başını salladı. "Bu da diğer herkesin onu çabucak öldürmek zorunda kalacağı anlamına geliyor."

Julian ve Melly'nin diyalogları sessizliğe gömülürken, aralarında gergin ve hızlı bir telepatik alışveriş olduğu belliydi. Melly, hareketleri sarsıntılı ve kontrolsüz bir şekilde işaret etti ve Julian onu sıkıca kucakladı.

Rune'un dikkati Graydon üzerinde sabit kalmıştı. "Malphas'ı çağırabilirsin ama bu mutlaka ortaya çıkacağı anlamına gelmez," dedi.

Bunu başını sallayarak onayladı. "Bunu ben de düşündüm. İki yüz yıldır Malphas'ı çağırmamıştım. Gelecektir. Gelmeyecek kadar meraklı olacaktır. Yapmamız gereken en kritik şey, saldırı kuvvetlerimizin Malphas'ın hissedemeyeceği şekilde tamamen gizlendiğinden emin olmak. Yalnız olduğuma inanması gerekecek."

Bel onun yanına geldi. Koluna dokundu ve yüzünü izledi. "Julian'ın onu ele geçirebilmesi için katılaştık kadar uzun süre kalmasını sağlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım," dedi ona. "Özellikle de ona karşı koyamayacağı tek şeyi teklif edeceğim için."

"Umarım başka bir pazarlık değildir," dedi

Constantine. "Oh, hayır."

"Aklında ne var?" Rune gözlerini kısarak sordu.

Graydon'ın içindeki yırtıcı hayvan ön plana çıktı. Yaklaşan yüzleşmeye dair beklentisinin vahşiliği içini tamamen doldurmuştu.

Onlar bu işi bitirene kadar Malphas hâlâ neler olduğunu öğrenebilirdi. Hâlâ Ferion'a işkence edebilir ya da onu kontrol edebilirdi ve eğer Cin onun Bel'le olan bağlantısının kesildiğini görürse, Ferion eskisinden daha da büyük bir tehlike altında olacaktı.

Nihayet, nihayet, bekleme, hesaplama ve planlama sona ermişti.

Sürpriz unsurunu kaybetmeden önce bu işi çabucak bitirmeleri gerekiyordu.

Sert bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Malphas'a bir bahis teklif edeceğim. Kim var?"

"Ben," dedi Julian. Yanı başındaki Melly'nin gözleri doldu ama dudaklarını sıkıca büktü ve itiraz etmedi.

Rune ve Carling birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Rune, "İkimiz de varız," dedi.

Constantine, "Tabii ki," dedi. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Ve ben," dedi Soren ağır bir sesle. "Ayrıca Barış Muhafızları birliklerinin de hazır bulunmasını sağlayacağım. Çevreyi koruyabilir, yedek bir saldırı sağlayabilir ve sonrasına yardımcı olabilirler."

Soren yaralılara ve kayıplara yardım edebileceklerini kastetmişti. Herkes onun gerçek mesajını özümsemişti için oda sessizliğe gömüldü.

Claudia, "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Luis ve ben ana dövüş için sınıfta ve silahsızız, ancak ihtiyacınız olabilecek her türlü destek için yardım etmeye çok istekliyiz," dedi.

"Korkarım ben de daha fazla bir şey öneremem," dedi Grace onlara. "Yeteneklerimin hiçbirisi bu savaş için uygun değil ve Khalil'in de söylediği gibi, ben iki küçük çocuğun koruyucusuyum. Kendimi tehlikeye atamam. Ben yokum."

Khalil beklenmedik bir şekilde, "Yardım önerebilirim," dedi. Diğerleri şaşkınlıkla ona bakarken ekledi: "Savaşa girmeyeceğim. Bu kadarı hâlâ geçerli ama gerekirse hızlı ulaşım sağlayabilirim."

Melly dişlerinin arasından, "Lanet olsun," dedi.

Julian nazik bir sesle ona, "Sen yoksun," dedi.

"Biliyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "*Biliyorum*. Lanet olsun!"

Odada henüz konuşmamış olan tek kişi Bel'di. Graydon ona döndüğünde, Bel'in yine sakin ve soğukkanlı olduğunu gördü. İçini bir şefkat dalgası kapladı. O da bir cinle savaşacak beceriye sahip değildi.

Konuştığında, Graydon'ın beklediği gibi yapmadı ve yaklaşan savaş için uygun olmadığını kabul etmedi.

Bunun yerine, "Şüphesiz Malphas'la savaşmak tüm bu maceranın en tehlikeli kısmı olacak. Ancak hâlâ verilmesi gereken başka bir savaş daha var ve bu da Ferion'u hayatta tutmak ve korumak. Malphas'ın Elf hanesinde casusları olup olmadığını ya da kaç tane olduğunu bilmediğimiz için, bu benim savaş alanım."

Ellerini büktü ve şekil değiştirmemek için kendini şiddetle zorladı. İrade gücüyle sert ifadesinin dönüşmesini ve pençelerinin ortaya çıkmasını engelledi.

Avına çok fazla odaklanmış ve başka bir şey düşünmeyi bırakmıştı. Sinsi bir yanı, Bel'in Malphas'la dövüşmeye uygun olmadığı için çok rahatlamıştı ve başka bir şey düşünmeyi bırakmıştı.

Bel hâlâ tehlikedeydi ve onunla birlikte olamaz ya da onu koruyamazdı.

Melly'nin dediği gibi, lanet olsun.

Allah kahretsin.

O kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken, herkes aynı anda konuşuyor ve planlar yapıyor gibiydi. Hayatının en uzun ve zor bekleyişinden sonra, olaylar kontrol edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ilerledi.

Malphas'a saldıracak ekibin tuzağı kurabilecekleri bir alana ihtiyaçları vardı. Rune ve Constantine fikirlerini ileri geri savururken Graydon'a yaklaştılar. Konuşmaları onun dikkatini çekti. Odaklanarak o da katıldı.

Bir yandan, diğer iki gryphonla strateji belirlemek iyi hissettiriyordu. Yüzyıllar boyunca sayısız benzer durumda birlikte çalışmış olmalarından kaynaklanan bir şekilde doğru hissettiriyordu.

Öte yandan, Graydon'ın kasları derisinin altında zıplıyordu. Diğerleri tarafından çevrelenmiş, kendi strateji toplantısına dalmış olan Bel'e bakmaktan kendini alamıyordu.

Bir ya da iki kez Bel de ona doğru baktı. Gözleri buluştuğunda, diğer her şeyi ve herkesi bir kenara iten bir bağlantı şokuyla karşılaştı.

Arkasını dönüp elindeki işe konsantre olmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Rune çenesini ovuşturarak, "Doğru türde bir mekân bulmak zor olacak," dedi.

"New York'ta olmak zorunda," dedi Graydon. "Aksi takdirde, maskeli balo bu kadar yakinken Malphas'ın bunu satın alacağını sanmıyorum."

Constantine kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Ama diğer insanlardan uzakta olmalı. Dövüş için yer olmalı ve ikincil hasara yer olmamalı."

Rune sinirli bir iç çekti. "Katılıyorum ama bu çok dar bir gereklilikler dizisi. Eğer terk edilmiş bir depo alanı istiyorsanız, Queens'te ya da Brooklyn'de Doğu Nehri boyunca işe yarayabilecek birkaç yer var."

"Hayır," dedi Graydon. "Bu çok riskli geliyor."

"FDR Dört Özgürlük anıtına ne dersiniz?" Constantine sordu. "Roosevelt Adası'nın ucunda ve bir gecede kapanıyor."

Graydon yavaşça, "Bu da bir olasılık," dedi.

Ama bundan hoşlanmamıştı ve diğer iki adamın yüzünde de aynı memnuniyetsizliği görebiliyordu. Anıt sadece geceleri kapanmakla kalmıyordu, aynı zamanda kış mevsimindeydik; ama bu faktörler sadece başkalarına zarar verme riskini azaltıyordu. Bu riski ortadan kaldırmıyordu.

Hiçbiri savaşın ne tür bir alanı kapsayacağını gerçekten bilmiyordu. Bunun büyük bir kısmı Julian'ın kontrolünü sürdürüp sürdüremeyeceğine ve Cin'i gerçekten yerde tutup tutamayacağına bağlıydı.

Constantine pek inanmadan, "Vali Adası. Tekrar ediyorum, geceleri halka kapalı."

Graydon boynunu ovuşturarak başını salladı. "Bilmiyorum dostum. Hoşuma gitmiyor."

Rune parmaklarını şıklattı. "Buldum. Hart Adası."

Graydon bunu düşünürken yavaş bir nefes verdi. Hart Adası Long Island Sound'un batı ucundaydı. Adaya hava yoluyla hızlı ve kolay bir şekilde ulaşabilirdi, bu yüzden herhangi bir şüpheyi ortadan kaldıracak kadar yakındı.

Kabaca bir mil uzunluğunda ve çeyrek mil genişliğinde olan Hart Adası'na halk da giremiyordu. Karanlık bir tarih boyunca karantina, akıl hastanesi, erkek çocuklar için çalışma evi, füze üssü, İç Savaş esir kampı ve çömlekçi tarlası olarak kullanılmış olan ada, şimdi de vergilerle finanse edilen dünyanın en büyük mezarlığıydı.

Hapishane defin ekipleri ve ayda bir anma çardağına yanaşan bir feribot dışında, ada terk edilmiş, perili bir haldeydi

karanlık bir geçmiş ve ölümler tarafından.

Ayrıca gündüzleri defin ekiplerini detaylandıran gardiyanlar tarafından korunuyordu ve bol miktarda *yasak bölge* ve *izinsiz girilmez* işaretleri vardı. Kıyı boyunca uzanan engebeli arazinin yanı sıra, Barış Muhafızları'nın beklerken saklanabilecekleri pek çok yer sunan yıkık dökük binalar vardı.

Taktik açıdan ada mükemmeldi.

"Evet," dedi. Constantine başıyla onayladı.

"Son bir şey daha var, artık benim karar vermem gerek yok," dedi Rune.

İki nöbetçinin yüzlerini yakından izledi. "Dragos'a söyleyelim mi?"

Graydon Constantine'in mavi gözleriyle karşılaştı. "Bu konudaki hislerimi biliyorsun, ama bu konuya objektif olamayacak kadar yakın olduğumun da farkındayım." "Daha önceki kararınıza katılıyorum," dedi Con ona. "Bazılarımız vardı daha fazla daha yeterlilikler için yüz üzerinde ve Son on sekiz aydır.

Dragos'a söylersek, o da bu işe karışmak isteyecektir ve bu onun savaşı olmak zorunda değil. Yeterince güçlü bir kuvvetimiz var. olduğu gibi. Kendi başımıza ilerleyeceğiz." Rune, "Karar sizin çocuklar," dedi.

Constantine geniş bir omzunu kaldırdı. "Hey, zaten bu yüzden nöbetçileri var. Aksi takdirde, ne bileyim, sekreter ya da onun gibi aptalca bir şey olurduk."

Graydon uzun zamandır ilk kez kahkaha attı. "Aynen öyle, dostum," dedi. "Biz de öyle aptal bir şey olurduk."

Rune Graydon'ın omzuna vurdu. "Ben gidip Carling'le konuşacağım ve diğer grubun ne karar verdiğini öğreneceğim."

O yanlarından ayrıldığında Constantine Graydon'a yaklaştı. İki adam Rune'un mobilyaların ve insanların etrafından dolanarak Carling'in yanına ulaşmasını izledi. Rune onun omzuna dokundu ve Carling ona bakarken yüzü yumuşadı. Rune eğilip onun şakağına bir öpücük kondurdu.

Constantine telepatik olarak, "*Sence pişman mıdır?*" diye sordu. *Yani, Birinci olarak görevinden ayrıldığı için.*

Belki, elbette, dedi Graydon. *Bazen. Bazı ruh hallerinde. Pişmanlık, gece geç saatlerde kendimize sorduğumuz tüm o "ya olsaydı" sorularının altında yatan şeydir. Hiçbirimizi önemsemeyi bırakmadı.*

Çünkü Carling ile çiftleştii. Yine de onunla çiftleştiiğine pişman olduğunu hiç sanmıyorum. İkisi de ajansları aracılığıyla yaptıkları işten keyif alıyorlar. Zorlu ve ödüllendirici bir iş ve bence o mutlu. Gerçekten mutlu.

Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum, dedi Con. Birinin tüm dünyan olması ve sana güvenmesi. Çok zor bir şey olmalı.

Acı vericiydi. Gerekli.

Kendisi gibi çiftleşmenin kıyısında gezinirken, bunu tarif edecek başka bir kelime bulamıyordu.

Constantine'in bakışları ona doğru kaydı. *Bir kadın için pozisyonunu terk etmeyi hiç düşündün mü?*

Diğer adamın sorusunun boş bir soru olmadığını biliyordu. Herkesin daha önce tanık olduğu şeylerden sonra değil. Tekrar Bel'e baktı. Grace'i kucaklıyordu. Onu bıraktığında, Khalil Grace'i bir Güç girdabında sürükleyip götürdü, şüphesiz onu Florida'daki yeğenlerine geri götürecekti.

Bir söz verdim, dedi Graydon. Nöbetçi olduğumuzda değil. Son zamanlarda demek istedim. Ve bunu tutmak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim. Bir şekilde yapardı. Şu anda çelişen ihtiyaçlarının onu parçalara ayırmakla tehdit etmesine aldırmadı.

Rotasını koruyacaktı.

Tek yapması gereken nasıl yapacağını bulmaktı.

O senin şansın, dostum. Con ona yan bir gülümseme verdi. *Bunu kullanmalısın.*

Kararlılık onun azmini sertleştirdi. *Birlikte neler yapabileceğimizi göreceğiz.*

Bel'le arasında yatan pek çok gerilimi ve zorluğu hatırlayacak kadar sakinleşmişti. Malphas ölene kadar bunlardan herhangi biriyle doğru dürüst başa çıkmak, ilerlemek ya da duygusal olarak yerleşmek imkânsızdı.

Cin onu henüz öldürmemiş olabilirdi ama yine de Graydon'ın hayatını durdurmuştu.

Öyle ya da böyle, bu gece sona erecekti.

Dönerek herkesi gözden geçirdi ve odadaki havayı değerlendirdi.

Gerginlik havayı germiş, bir ok fırlatılmadan önce yaydaki ip gibi titreşiyordu. İnsanlar adrenalinle daha hızlı konuşuyor, planlarını anlatırken sesleri daha net çıkıyordu.

Üç gryphon konuşurken Bel, Linwe'yi aramış olmalıydı çünkü bir süre sonra genç Elf de odaya gelmişti. Soren ayrıca Yaşlılar Mahkemesi'nden Sidhiel Raina adında uzun boylu bir Elf kadın olan başka bir Konsey Üyesi'ni de getirmişti. Yeni gelenlerin ikisi de şok olmuş ve ayık görünüyordu, bu yüzden diğerleri onlara haberleri vermiş olmalıydı.

Khalil de geri döndü ve her iki Cin de Barış Muhafızları birliklerini organize etmek ve Hart Adası'na taşımak üzere ayrıldı. Ve bir şekilde - Graydon tam olarak nasıl olduğunu takip edememişti- Julian nadir bulunan bir Elf zırhı edinmişti.

Zırhı giydikten sonra bir kolunun altında bir miğfer taşıyarak yatak odalarından birinden çıktı. Kıyafet güçlü vücudunun hatlarını şekillendiriyor, yüzeyinin ince matlığı odanın renklerini yansıttığı için doğal bir kamuflaj sağlıyordu. Kamuflaj birçok senaryoda, özellikle de uzaktan bakıldığında etkili olsa da, bu sefer onu Cinlerden saklamak için yeterli olmayacaktı. Julian ve Graydon son pozisyonlarına karar verdikten sonra, Carling'in onu gizlemek için en güçlü gizleme büyüsünü yapması gerekecekti.

Sonunda Graydon daha fazla dayanamadı. Sidhiel, Linwe, Melly, Luis ve Claudia ile sıkıca bir araya gelmiş olan Bel'e doğru yürüdü. Yaklaştığında Bel ona doğru döndü. O da onu izliyordu.

Diğerleri geri çekildi. En uzun süre kalan Sidhiel ve Linwe oldu, ta ki Luis ve Claudia kollarından tutup onları çekene kadar. Elf kadınlarının yüzlerinde şaşkınlık ve itiraz ifadeleri belirdi ama diğerlerinin ısrarlarına boyun eğdiler.

Melly ayrılırken Bel'e sessizce, "Siz hazır olduğunuzda biz de gitmeye hazırız. Sizi dışarıda bekleyeceğiz."

Bel ona "Teşekkür ederim," dedi.

Süitin kapısı Hafif Fae prensesinin arkasından sessizce kapandı.

Graydon kaşlarını kaldırdı. "Melly de sizinle mi geliyor?"

Bel sarsakça başını salladı, adam onu kendine yaklaştırırken ellerini göğsünde birleştirdi. Dalgın bir şekilde avuçlarını Graydon'ın göğüs kasları üzerinde gezdirdi.

"Julian savaşı girerken onu izlemenin ve beklemenin çok dayanılmaz olacağını söyledi." Karanlık bakışları onunkilere kaydı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum."

Başını eğerek alnını onunkine yasladı. "Ben de öyle. Ferion'la bensiz yüzleşmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Başka seçeneğimiz yok," diye fısıldadı parmaklarını adamın pazuları üzerinde sıkarken. "Her şey aynı anda olmak zorunda. Julian Malphas'ı tuzağı düşürene kadar Soren ruh ipoteğini kaldırmaya çalışamaz, aksi takdirde Malphas'a haber verme tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Ve Soren onu kaldırdığında ne olacağı ya da ev halkının geri kalanının ne tür bir dikkatini çekebileceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Dişlerini sıktı. "Keşke bunu yapmanın başka bir yolu olsaydı. Bana Linwe'nin seni koruyacağını söyle."

Tekrar başını salladı. "Ve Sidhiel. Sidhiel ve ben, eğer Ferion yapamazsa, durum üzerinde bir tür kontrol kazanmaya çalışmak için yeterli otoriteyi temsil etmeliyiz."

Ruh ipoteği kaldırıldığında Ferion ölebilirdi. Tehlikeli bir şekilde dengesiz olabilirdi. Aklından çeşitli felaket senaryoları geçerken Graydon'ın yüzü gerildi.

"Seni bırakmak şimdiye kadar yaptığım en zor şey," diye homurdandı. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Her seferinde olduğu gibi.

Kollarını onun boynuna doladı. "Benim için kesinlikle endişelenme," dedi ona güçlü ve kararlı bir sesle. "Düşüncelerinde buna yer verme. Sadece Sidhiel ve Linwe değil, Luis, Claudia ve Melly de bana eşlik edecekler. Ve Soren, en azından Ferion'u serbest bırakana kadar. Bu iyi ve güçlü bir grup. İyi olacağız."

Buna inanmaya ihtiyacı vardı. Kollarını ona sımsıkı sararak, uzun, ince bedeninin kendi bedenine karşı hissettiği duyguya şiddetle odaklandı.

"Endişelendiğim kişi sensin." diye mırıldandı. Tanrım, Graydon. Aldığın risk. Düşündükçe midem bulanıyor."

Bir kuzgunun kanadı kadar karanlık bir görüntü, zihninin kenarından geçti. Beyaz, siyah ve kalp kanı gibi kırmızı.

Artık o kadar yakındı ki neredeyse dokunabilirdi.

"Bunu düşünme," diye mırıldandı. Elini kızın ipeksi saçlarının üzerinden geçirdi. "Onun yerine bunu düşün."

Güzel, dolgun dudakları bir soru oluşturmaya başladığında bile, ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Bir an için diğer her şey yok oldu. Ruhunu ona teslim etti ve sahip olduğu tüm tutkuyla onu öptü, dolgun, yumuşak ağzını daha önce hiç yemediği ve bir daha asla yiyemeyeceği bir ziyafetmiş gibi yedi.

Dudaklarının altında, kızın ağzı canlandı ve kız da onu öylesine şeffaf, çaresiz bir özlemle öptü ki, içi parçalandı.

Yüzünü kavrayarak dudaklarına fısıldadı, "Bundan başka bir şey yok. Bizden başka bir şey yok."

Kızın ağzı titredi. "Eğer buna nasıl dayanabilirim bilmiyorum..."

Onu tekrar öptü, sertçe. "Dur, bunu düşünme. Burada ol, hemen şimdi. Dünya kadar vaktimiz var. Yıllardır birlikte yaşıyoruz. Hayal et. Ne kadar mutlu olduğumuza bak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona bakarken gözlerinin kenarlarından iki damla yaş süzüldü ve adamın parmaklarının üzerinden aktı. Gülümsemeye çalıştı. "Birlikte mi yaşadık?"

Adam başını salladı, dudaklarını kadının alnına bastırdı. "Çocuklarımız oldu. Büyürken çok zorlandılar ama her dakikasını çok sevdik. Ve şehrin dışındaki o evi satın aldık. Her fırsatta oraya gidiyoruz."

"Büyük, özel bahçeli olan," diye nefes aldı. Parmakları bileklerine dolandı, başparmakları teninde gezindi.

Ağzını yeniden arzulayan adam onu defalarca öptü. "Çok güzel bir bahçemiz var," dedi ona. "Biraz vahşi ve gizemli ama biz bunu çok seviyoruz."

Kadından bir kahkaha hayaleti çıktı, adamın dudaklarında küçük bir titreme oldu. "Bahçenin en güneşli yerinde bir sebze bahçem var. Sen ava gidiyorsun ve eve vahşi av hayvanları getiriyorsun."

"Ve arkadaşlarımız ziyarete geliyor." Bunu düşünerek onun ağzına karşı gülümsedi. "Onları gördüğümüz için her zaman mutluyuz ama gittiklerinde de seviniyoruz, böylece burası yine bize kalıyor."

"Burası çok güzel," diye nefes aldı. "Haklısın, mutluyum. Hayal bile edemeyeceğim kadar mutluyum."

Sayırsız gün boyunca yaşadığı onca saat, o tek bir anda yaşadığı hayatın zenginliği karşısında hiçbir şey sayılmazdı.

Süitin kapısı a ıldığında, içindeki canavar bu kesintiye öfkelenmek istedi. Bu dürtünün ölmesine izin verdi. Yakında yeterince kavga çıkacaktı.

Constantine sessizce, "Gray, vakit geldi. Her şey h a z ı r .
Gitmemiz gerek."

Tıpkı bunun gibi, birkaç sessiz kelimeyle, birlikte bir anda inşa ettikleri mutlu, zengin hayatları soldu.

Gözleri buluştu. Bel'in yüzüne dokunmaya başlayan parlaklık karardı.

Ellerini bırakan Graydon geri çekildi. Onu terk ediyordu. Onu her zaman terk ediyordu.

Geri dönmek karnına bıçak saplamak gibiydi. Her nasılsa acının içinde konuşmayı başardı. "Yola  ıkıyorum."

≡ YEDİ ≡

Üç gryphon birlikte Hart Adası'na uçtu. Rune Carling'i taşıırken, Julian da Graydon'ın sırtına bindi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde onlara katılacak olan Soren dışında, hepsi de saldırıya öncülük edecek olan prenslerdi.

Graydon daha fazla Cin desteğine sahip olmayı diliyordu ama Cinler kararlarını fikir birliğine dayalı olarak alırlardı. Soren bu meseleyi Cin meclisine taşırsa, konuyu ölesiye konuşturlardı ve bu haberin bir şekilde Malphas'a ulaşacağını biliyordu. Sürpriz unsurunu kaybetme riskini göze alamazlardı ve buna zamanları da yoktu.

Gece havası sanki yeni bir kar fırtınası yaklaşıyormuş gibi ıslak ve ağırdı. Alçalan bulutlar asık suratlı gökyüzünü dolduruyordu. Görünürde tek bir yıldız bile yoktu, sadece gizli ayın dolaylı aydınlatması vardı.

Julian, "Malphas'a ne tür bir bahis teklif edeceksin?" diye sordu.

Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünecek fırsatı olmamıştı. *Tek bildiğim bir kumara karşı koyamayacağı.*

Vampir güldü. "İşi biraz abartıyorsun, değil mi? Bir an önce aklına bir şey gelse iyi olur."

Merak etme, dedi. *Ben hallederim. Sadece katılaştığında onu yakalamaya hazır ol, sonra gitmeye hazır olacağız.*

Hart Adası'na yaklaşmak için alçaktan uçarlarken, Julian onları kıyı şeridinin uygun bölümüne yönlendirdi. "Yakındaki binalarda gizlenmiş otuz Barış Muhafızı askeri var, çoğu savaş büyücüsü ve sağlık görevlisi. Soren ve Khalil onları getirdi, bu yüzden dış bölgelerde herhangi bir koku veya ayak izi yok. Son yarım saattir grubun üzerine gizlenme büyülerinin yanı sıra saptırma büyülerini de yerleştiriyorlar."

Bedensiz, tanıdık bir Cin varlığı onları karşılamak için ayağa kalktı. Bu Khalil'di. Cin onları bilgilendirdi, "Yeterince iyi gizlenmişler.

Eğer ben bir şey hissedemezsem, Malphas da hissetmeyecektir."

Graydon dar ve engebeli sahili incelerken derisi karıncalanmaya başladı. Yakınlarda, uzun, yıkık dökük bir baca yığını gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Bölgede daireler çizdikçe manzara hizalandı, ta ki baca yığınının uzunluğuna bakabilinceye kadar, bir dev gibi karanın üzerinde yükseldi.

Constantine ve Rune da onunla birlikte daireler çiziyordu, üç gryphon devasa yırtıcı kuşlar gibi dönüyordu.

Julian onun omzuna bir tokat atarak dalgınlığını dağıttı. "Beni nerede istiyorsun?"

Nefes almana gerek yok, dedi. Ve soğuk seni rahatsız etmeyecek. Saklanman için en iyi yer suyun altı, kıyı şeridi. Su kokunu örtecektir.

"Katılıyorum," dedi Julian. "Su o zaman."

"Buraya inemeyiz," diye bağırdı Carling onlara, "yoksa karda çok fazla ayak izi bırakırız. Yakındaki binalarda siper almalıyız. Julian harekete geçtiğinde, olabildiğince hızlı bir şekilde buradan çıkacağız. Julian, inişini yap. Ben seni gizleme büyüleriyle koruyacağım."

Ben sayınca, dedi Graydon. Döndü, daha da alçaldı ve kanatlarını açarak kıyıya yaklaşırken suyun üzerinde süzölmeye başladı. *Bir, iki-düşüş.*

Sırtından yuvarlanan Julian bir sıçramayla suya çarptı. Bir an sonra Graydon'ın pençeleri soğuk, kayalık zemine değdi. Rune dalıp, dönüp tekrar dalarken, Carling Julian'ın kaybolduğu alana gizleme büyüleri yaparken Graydon bunu fark etmedi bile.

Şekil değiştiren Graydon etrafına baktı.

Tepesindeki bulutlar parçalanmıştı. Ay ışığı keskinleştikçe, sahildeki siyah kayaları kaplayan beyaz karı gördü. Tedirgin okyanusun sallandığı ve kulaç attığı kayaların üzerinde buz kütleleri vardı.

Beyaz ve siyah, karanlık, fırtınalı bir kıyıya yakın.

Buraya daha önce hiç gelmemişti ama yine de her ayrıntısını tanıyordu.

Yakında görüşürüz dostum, dedi Constantine içinden.

Diğer iki gryphon, Carling ile birlikte binalara doğru kanat çırpıp gözden kayboldular.

Khalil, "Sizi burada bırakıyorum. İyi avlar."

Cinin varlığı yay çizerek uzaklaştı.

Graydon'ın kalbi bir çanın derin çınlaması gibi yavaş ve sert bir şekilde çarpmaya başladı. Damarlarına hücum eden adrenalini kontrol altına almak için derin ve dengeli nefes aldı.

Telepatik olarak Julian'a ulaştı. *Beni duyabilecek kadar yakın mısın?*

Evet, dedi Vampir. *Birkaç metre ötedeyim, buzun hemen ötesinde. Tamam*, dedi.

Tamam, dedi.

Kaygan, kırık kayaların üzerinde dengede durarak, dar kumsalın sonuna ulaşana kadar kıyı şeridinden uzaklaştı ve baca yığını arkasına alıp okyanusa bakacak şekilde döndü.

Tüm planları suya düşmüştü. Tüm konuşmalar, hazırlıklar. Hayatının en güzel anını tek bir anda yaşamıştı. Geriye kalan tek şey, bıraktığı nefesinin sesiydi. Sonsuz kış gecesinde buharlaştı.

Sesine Güç enjekte ederek, "Malphas" diye seslendi.

Paryanın çağrıya cevap vermesi zaman aldı.

Graydon Malphas'ın yavaşça yaklaştığını hissettiğinde, tuzağı kurarken gösterdikleri tüm dikkat ve aşırı çabaya rağmen Cinin şüphelendiği gibi davranmadığını fark etti.

Küçümser gibi davranıyordu.

Graydon çenesini öne eğerek kollarını kavuşturdu ve beklemeye başladı.

Cin cisimlenmeden olay yerine aktı. Bir yağ tabakası gibi, varlığı gecenin temiz havasına bulaştı.

"Bana hiç Noel kartı gelmiyor, sen de yazmıyorsun." Malphas Graydon'ın etrafında döndü. "Şimdi, bunca zaman sonra, telefonu açmaya karar veriyorsun. İnsan neden cevap verme zahmetine girdiğini merak ediyor."

Nefret boğazını tıkadı. Dudağını bükerek homurdandı: "Ama görüyorum ki insan yine de cevap veriyor."

"Merak bazen beni alt ediyor." Malphas omzuna binmiş bir şeytan gibi Graydon'ın kulağına iç çekti. "Ve şu kasvetli ortama bak. Beni güzel bir restorana bile davet edemedin."

Cin onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Graydon irkilmeyi reddetti ve dişlerinin arasından, "Seninle insan içinde görünmektense ölü olarak yakalanmayı tercih ederim," dedi.

Gerçek.

Gerçeğe sadık kalırsa, çok fazla yanlış yapamazdı.

Malphas güldü. "Duygularım yaralı. Eğer bir kalbim olsaydı, kırılırdı. Ne istiyorsun, gryphon?"

"Anlaşmamızı değiştirmek istiyorum."

Hadi, pislik. Yüzünü göster.

"Hayır, bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Anlaşmamızın bu halinden gayet memnunum." Geldiği gibi yavaşça, Cinin varlığı kaybolmaya başladı.

Graydon sesini yükseltti ve bir küçümseme notası ekledi. "Korkak. Teklif etmek istediğim bahsin şartlarını duymak bile istemiyor musun?"

Malphas durakladı, tıpkı Graydon'ın yapacağından emin olduğu gibi. Cin geri çekilerek, "*Bana* bir bahis mi teklif etmek istiyorsun? Beni şaşırtıyorsun, Gryphon. Sen kumarbaz bir adam değilsin."

"Kaybedecek bir şeyim kalmadığında oynarım." diye tersledi.

Yine gerçek. Bel'e bir şans daha yakalamak için her şeyini kumara yatırabilirdi.

Malphas görünmez dişlerini gıcırdatan bir köpekbalığı gibi geri çekilirken etrafındaki soğuk hava kaynadı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Çünkü inan bana Sentinel, kaybedebileceğin çok şey var. Arkadaşlarını. İş arkadaşlarını. Hatta yavru bir ejderhayı bile."

O kadarla da kalmadı. Yenilenen öfke Graydon'ın vücudunu ateşe verdi.

Haydi, seni piç. Cisimlen.

"Bahsimi duymak istemiyorsan, tamam," diye fısıldadı. "Siktir git. Senden kurtulmanın başka bir yolunu bulurum."

"Ve çok güzel Beluviel'i ve oğlunu riske mi atacaksın?" Küçümseyen parlayan gözler Graydon'ın önünde belirdi. "Ben yapabileceğini söylemedikçe benden kurtulamayacaksın."

"Bahse girerim," dedi Graydon. Pençeleri ortaya çıkmıştı ve dişlerinin uzadığını hissedebiliyordu. Yumruklarını çapraz kollarının altına sakladı. "Ya hep ya hiç. Belki de cesaretin yoktur." Öfkeli bir kahkaha attı. "Beni dinle, ne diyorum ben? Tabii ki cesaretin yok. Pek sayılmaz."

Malphas Graydon'ın önünde fiziksel formuna büründü, her zamanki gibi altın sarısı saçları ve melek gibi yakışıklı yüzüyle.

Graydon'la yüzleşirken sırtını okyanusa verdi.

Cin ona, "Ya hep ya hiç bahsine girecek kadar cesur değilsin," dedi.

Julian, dedi Graydon. Yüksek sesle, "Dene *beni*. Beluviel'le arama soktuğun bu keyfi engelden bıktım usandım. Beni duyuyor musun? Benden bu kadar."

Malphas tek parmağıyla havayı bıçaklayarak, "İşinin ne zaman biteceğini söyleyemezsin," dedi. "*Sana sahibim.*"

Öfkeli Cinin arkasında karanlık, güçlü bir figür sudan çıktı ve buzun kenarından kaydı. Onlara doğru sürünerek ilerledi, ay ışığında miğferli kafası görünmüyordu, aynı anda hem sessiz hem de o kadar yırtıcıydı ki, onun gerçekten bir arkadaş olduğunu bilse de Graydon'ın tüyleri diken diken oldu.

"Bana asla sahip olamayacaksın, Cin." diye hırladı.

"Senin en çok istediğin parçana sahibim," diye alay etti Malphas. "Beluviel'le tekrar birlikte olma şansı. Son iki yüz yıl senin için nasıl geçti - onu kamusal etkinliklerde izlemek, onunla konuşmak, en çok sevdiği kişiyi öldürmeden bir daha asla çiftleşmemek?"

Graydon ona, "Sen tanıdığım en kindar pisliksin," dedi. "Ve seninle tartışmaktan bıktım. Benden daha büyük bir parça koparmak için kumar oynamak istiyor musun, istemiyor musun?"

"O haydut boynuna daha büyük bir ilmik geçirmeye bayılacağım." Malphas öfkeyle eliyle işaret etti.

Dizlerinin arkasında yere çömelen Julian iki çıplak elini cinlerden birinin ayak bileklerine doladı ve "*Yakaladım*," dedi.

Malphas'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Cinin Gücü dalgalandı ama fiziksel formu dağılmadı. Bacağını çekiştirdi ama bileğindeki kelepçeyi çıkaramadı.

Orospu çocuğu. Graydon'ın bir yanı bunun olabileceğine inanamayacak kadar şüpheciydi ama Vampir bunu başarmıştı. Malphas'ı gerçekten tuzağa düşürmüştü.

Her şey patladı.

Malphas Julian'a tekme atmak için dönerken, Graydon dişlerini ve pençelerini çıkararak Cinin üzerine atladı. Cinin fiziksel formunu yırtarken, Gücünü bir koçbaşı gibi kullanarak Malphas'ı kaba kuvvetle sopaladı.

Bu acemice bir saldırıydı ama Graydon'ın ona karşı kullanabileceği tek şey buydu.

Malphas'ta açtığı yaralar aynı hızla tekrar kapanıyordu. Tekmesini bırakan Malphas insanlık dışı bir hırıltıyla ona doğru döndü ve kendi Gücüyle beslenip büyütülmüş bir yuvarlak yumrukla onu geri savurdu.

Eğer darbe yerine ulaşıyorsa, Graydon'ın yüzünü parçalayacaktı. Son anda bir tarafa doğru sarsıldı ve darbe onu başının yan tarafından yakaladı.

Acı kafatasında patladı ve kulağı çınladı. Vahşice dişlerini Cinin boynunun yan tarafına geçirdi ve bir parça et kopardı. Parça tükürdüğünde eriyip yok oldu ve Malphas'ın boynundaki açık yara iyileşti.

Belli belirsiz, Malphas'ın ayaklarının dibindeki karanlık, zırhlı figüre tekme attığını fark etti.

Sonra Constantine gökyüzünden üzerlerine düştü, vücudunun ağırlığı ikisini de yere çarptı. Sert bir kartal çığlığıyla Rune da onlara katıldı ve ölümcül gryphon gagasını Cinin bedenine sapladı. Constantine bir şeyler bağırdı ama Graydon ne olduğunu anlayamadı. Kulağındaki çınlama çok yüksekti.

Yakınlarda büyük bir güç toplanmıştı. Carling birkaç metre ötede çömelmiş, ellerini kaldırmış bir şeyler fısıldıyordu. Graydon onun yüzünü bir anlığına gördü. Gergin ve korkmuş görünüyordu.

"Kahretsin," diye düşünecek kadar zamanı vardı. Bu iş çok daha kötüye gidecek.

Malphas öfkeyle uludu. Cinin bedeni sarsıldı ve patladı.

Julian onu hapsetmiş ve bedenlendirmiş olabilirdi ama asla insan olmamıştı. Bir yanılsama gibi, insan formu eridi. Bedeni büyüdü ve merkezinden sivri uçlu dokunaçlar fışkırdı.

İğne keskinliğinde sivri uçları olan birçok dokunaç. Julian bacaklarını bir dokunaça doladı ve onu ölümüne kavradı. O büyük, ağır bir

adamdı ve zırhının içinde fazladan kırk elli kilo taşıyordu, ama ağırlığına rağmen dokunaç onu havaya kaldırdı ve Graydon'ın dişlerinin arkasında hissettiği bir gürültüyle kayalık zemine çarptı.

Rune, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Constantine aynı anda hem kıvrıldı hem de bükülerek kendisine doğru gelen dokunaçtan kıl payı kurtuldu. Çizmeli ayağını defalarca dokunaça vurdu, ta ki dokunaç kopana kadar.

Dokunaç yeniden şekillenerek canavarın bedenine geri aktı.

Malphas'ı kızdırmışlardı ama onu öldürmüyorlardı. Graydon ona zarar verdiklerinden bile emin değildi. Cinler Güç ve ruhtan oluşan yaratıklardı, etten değil.

"Vücudundan parçalar kopardığınızda bana doğru fırlatın," diye bağırdı Carling. "Aksi takdirde, yeniden oluşmaya devam edecek!"

Cinin parçalarını cadıya fırlat. Tamamdır.

Bir kükreyle Malphas'ın yeni canavar bedenini parçaladı, bir dokunaç kopardı ve Carling'e fırlattı. Carling parmaklarını açarak bir elini uzattı. Güç avucundan bir ateş topu gibi fırladı ve dokunaç eriyip Cinin bedenine geri akamadan onu yok etti.

Bu onun canını yaktı.

Malphas'ın ulumasının sesi devasa bir çaydanlığın ısılığına benzeyene kadar yükseldi. Ses havayı yararak Graydon'ın sağlam kulağına bir çivi gibi saplandı.

Ses arttıkça canavarın vücudu ısınmaya başladı, ta ki Graydon'ın dayanabilmek için gözlerini kısmak zorunda kalacağı kadar parlak bir ışık yayılana kadar. Isı, Cin yanan bir alev gibi hissedene kadar arttı.

Bu sırada devasa vücudu kaynıyor ve sarsılıyordu. Üç gryphon canavardan parçalar kopararak Carling'e fırlattı. Çoğu zaman onlara bir Güç topuyla vurdu ama bazen ıskaladı ve parçalar tekrar Cinin içine aktı.

Dokunaçlar çırpınarak her bir adama doğru sivri uçlar fırlattı. Bir dokunaç Graydon'ın beline dolandı, o daha saptıramadan onu kaldırıp defalarca kayalara çarptırdı. Kaburgalarının kırıldığını hissetti ve nefessiz kalarak acı içinde öksürdü.

Sıcaklık dayanılmaz hale geldi. Cinle temas ettiği yerde derisinin kavrulduğunu hissetti.

Biri bağırdı. Çaydanlık değil. Onlardan biri. Julian acı içinde böğürüyordu.

Vampir daha ne kadar dayanabilirdi?

Tutunmayı kaybederse Malphas'ı da kaybederlerdi. Kaçamazdı. Kaçamazdı.

Savaş çok uzun sürmemişti ama sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Graydon yenilenmiş bir çılgınlıkla canavarı parçaladı, etinden büyük parçalar kopardı.

Canavar kasılarak tamamen ters döndü ve hepsini yere serdi. Aynı anda Rune'u bir kalçasından mızrakladı. Rune kükrerken, onu öyle şiddetli bir güçle savurdu ki Rune yarıya kadar suya batmış, bel hizasındaki bir kayaya çarptı. Başı geriye düştü ve buz gibi suya doğru kaydı.

Carling çığlık atarak arkasından hamle yaptı.

Graydon az önce canavarın bedeninden bir dokunaç koparmıştı. Fiziksel şekil onun elinden kurtulup Malphas'ın bedenine geri aktı.

Aynı anda Barış Muhafızı savaş büyücüleri olay yerine koşarken, sağlık görevlileri de Carling'in baygın Rune'u kıyıya çekmesine yardım etmek için suya atladı.

"Buraya!" diye bağırdı Barış Muhafızlarından biri, ellerini kaldırıp işaret ederek.

Graydon belinden büküldü. Kırık kaburgaları birbirine sürtündü: daha fazla acı. Bu kâbus gibi piç ölmek zorundaydı. Hırlayarak dişleriyle bir dokunaç daha kopardı ve omzunun üzerinden Barış Muhafızına doğru fırlattı.

Constantine bağırdı. Diğer nöbetçi canavara karşı gerilmiş olsa da, iki adam birbirine dokunabilecek kadar yakındı, Graydon'ın sağır olmuş kulağının yanında savaştı. Bağırışı sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Dünya hareket halindeydi. Her şey çok hızlı oldu.

Diğer nöbetçi onu yakalayıp bükerken sert eller omuzlarına kenetlendi. Graydon ikisinden daha iri ve ağır olmasına rağmen, Constantine onu ayaklarından çekerek Graydon'la canavarın arasına soktu.

Con'un ağızı açıktı, kelimeler oluştuyordu. Graydon diğer adamın dudaklarının şekillendiğini gördü: *"BAK OU-"*

Constantine'in göğsünden bir yıldız patlamasıyla kan fışkırdı. Devasa bir dokunaç çiviye diğer adamın vücuduna öyle bir sapladı ki, Constantine'i Graydon'a doğru savurdu ve Graydon'ın göğüs duvarını delerek derinden ısırıldı.

Birbirine saplanan iki adamın gözleri buluştu; dehşete kapılmış koyu gri, oldukça alaycı bir ifadeye bürünen mavi bakışlara bakıyordu. Constantine'in ağzından kan aktı. Seli durdurmak istercesine bir elini dudaklarına götürdü.

Sonra dokunaç onları silkeleyerek ikisini de yere fırlattı. Uç uca savrulan Graydon yuvarlanıp durana kadar kayalık zemin vücudunu parçaladı. Göğüs kafesi paramparça olmuştu. Nefes almaya çalıştı, elleri ve dizleri üzerinde kalkmak için mücadele etti.

Kontrolsüzce titreyerek sonunda bir dizini altına aldı ve yere baktı. Etrafında insanlar bağıırıyordu. Sahil boyunca kaos hüküm sürüyordu.

Bunların hiçbiri içindeki uçsuz bucaksız, dipsiz sessizliğe dokunmadı.

Siyah kayanın üzerinde beyaz gördü. Elini göğsündeki yaraya bastırıldığında, kendi kanı arkadaşının kalbindeki kanın kırmızısına karıştı.

Parmaklarının arasından damlıyor, karda güllerin açması gibi yayılıyordu.

-- -

Hayatta bazı şeyler aksiyomatiktir.

Bir bandajı koparmanın gerçekten iyi bir yolu yoktur. New York'taki Elf malikânesini işgal etmenin de göze batmayan bir yolu y o k t u . En gizli giriş bile büyük ve sıkı korunan evdeki tüm alarmları çaldırırdı, bu yüzden durumu kontrol altına alana kadar karışıklık ve şiddete hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Bel ve grubu harekete geçmeden önce Hart Adası'nda savaşın başlamasını beklemek zorundaydı. Ferion'a doğru harekete geçmeden önce Malphas'ın tuzağa düştüğünü bilmeleri gerekiyordu.

Haber beklerken, süitin oturma odasında tekrar toplandılar. Bel kendini fiziksel olarak hasta hissediyordu ve yüzündeki beyaz, gergin ifadeden

Melly'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, diğer kadın da aynı şeyi hissediyordu.

Julian bir şekilde Cini ele geçirecek ve bir şekilde diğerleri saldıracaktı. Kaçak hayal gücüyle beslenen görüntüler zihninde oynadı.

Soren bir elinde bir cep telefonu tutuyordu. Telefon titrediğinde midesinin bulandığını hissetti.

Ekrana baktı, yüzü asıktı. "Başladı." dedi.

Dehşet kaslarının titremesine neden oldu. Tam o anda Graydon hayatı için savaşıyordu. Onunla birlikte savaşan diğer herkes de öyle.

Bel'in grubunda Soren'i saymazsak altı kişi vardı. Cinlerin daha güçlü olanları bir seferde on, hatta on beş kişiye kadar taşıyabiliyordu. İstedikleri tek şey, taşıdıkları insanlara dokunmalarıydı.

Onun sözleri üzerine herkes Soren'in koluna ya da omzuna bir el koyarak yakınlaştı. Bel de Melly'ye sarılmak için bir kolunu ona doladı. Ona minnettar bir bakış atan genç kadın hafifçe ona yaslandı.

Soren'in Gücünün kasırgası yükseldi ve onları otelden uzaklaştırdı.

Gözlerini kapadı ve kaosa katlandı. Zihinsel olarak neler olduğunu biliyordu. Bir keresinde dost canlısı bir cin ona açıklamıştı.

Soren ışınlanmayı diğer herkesten çok farklı deneyimleyecekti. Diğerleri zaman ve mekândaki yönelimlerini kaybederken, Soren cisimlenmeden önce doğru noktayı ararken yavaşlayabilirdi bile.

Ferion'u arayacaktı, Ferion nerede olursa olsun. Ancak Elfi bulunduğu grubu fiziksel konuma getirecekti ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen Ferion'un aslında her yerde olabileceğini fark etti.

Ferion, Bel ve Linwe'yi takip eden muhafızı göndermişse, muhafız ona geri rapor vermiş olabilirdi. Şu anda bile onu arıyor olabilirdi, çünkü alışılmadık bir süredir ortalıkta yoktu.

Dünya onun etrafında yeniden şekillenmeye başladı. İlk başta grubundaki diğer kişilerin -Linwe, Sidhiel, Luis, Claudia ve Melly-farkına vardı. Sonra çevrelerindeki ayrıntılar odak noktası haline geldi. Onlar

New York Elf malikânesindeki geniş, zengin döşenmiş çalışma odasına indi.

Bel'in manzarayı seyretmek için bir anlık -tam bir nefes alacak kadar bile değil- zamanı oldu.

Ferion ateşin önündeki bir koltuğa yığılmış, uzun, zayıf bacaklarını bir kolunun üzerine atmıştı. Gözleri kapalıydı ve alnını bir elinde tuttuğu konyak sürahisine yaslamıştı. O kadar yorgun ve ıssız görünüyordu ki, kadının kalbi burkuldu.

Bir sonraki anda yüz ifadesi alevlendi ve ayağa fırladı. Bağırarak, masasının arkasındaki duvarda asılı duran kılıca doğru **h a m l e** yaparken, elindeki sürahiyi alevlerin içine fırlattı.

Elf malikânesindeki en güçlü savaşçılardan biriydi, ölümcül derecede hızlıydı ama birinci nesil bir cinin hızıyla boy ölçüşemezdi. Ferion'un yanında cisimlenen Soren onu kafasından yakaladı.

İki Elf muhafız her zaman konutun ana salonunda görev yapardı. Silahlarını çekmiş halde odaya daldılar.

Claudia ve Luis çift kapıya doğru ilerlerken, Claudia ilk muhafızı yumrukladı. Etrafında güç parlıyordu. Darbe onu yerden kaldırdı ve ikinci muhafıza çarptı. Her iki adam da birkaç metre yuvarlanarak koridora geri döndü.

Luis ve Claudia kendilerini çift kapıya attılar ve kapıları çarparak kapattılar. Claudia kilitleri çevirirken, Luis kapıları kapatmak için ağır mobilyaları sürükledi. Koridorda bağırışmalar duyuldu. Kapılara vurulan ağır darbeler odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Peki ya pencereler?" Luis sordu.

"Parmaklıklar var ve perdeler çekili," diye seslendi Bel. "Birinci kattaki tüm pencereler kurşuna ve büyüye dayanıklı."

Claudia ve Luis bu kadar hızlı ve kararlı hareket ederken, Linwe, Sidhiel, Melly ve Bel hâlâ odanın ortasında donup kalmışlardı.

Sidhiel kapıya doğru yürüdü. "Çıkarın beni buradan," diye emretti. "Onlarla konuşacağım."

"Hayatta olmaz," dedi Luis. "Ne kadar gergin olurlarsa olsunlar, yüzüne bakar bakmaz seni öldürürler."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Konsey Üyesi.

"Kim olduğun önemli değil," dedi Claudia nefes nefese. "Onlara göre şu anda bu odada bulunan herkes bir hain."

"Haklılar Sidhiel." Bel'in sesindeki otorite diğer Elf kadınının duraklamasına neden oldu.

Soren, "Biraz yardım iyi olurdu," diye onları bilgilendirdi.

Bel dönüp Cine ve oğluna baktı. Ferion, Soren'in kendisini tutmasına akıl almaz bir vahşilikle karşı koyuyordu. Soren'in erkeği incitmeden tutmaya çalıştığı aıktı ama Ferion kuduz bir hayvan gibi davranıyordu.

Gövdesi kamburlaştı. Kasılmalar geçirdi, dudaklarından köpükler saıldı. Soren homurdandı, "Ruh rehni bubi tuzağıydı."

Oh, kahretsin, kahretsin.

Bel de diğerleri gibi onlara doğru sıçradı. Bağırdı, "Onu yere yatırın! Onu yan çevirin!"

Soren Ferion'u havada çevirdi ve yere yatırdı. Bel, Ferion'un başını kavradı. Linwe gövdesinin ağırlığını Ferion'un bacaklarının üzerine bırakırken, Melly de Ferion'un sallanan kollarını sabitlemek için mücadele etti. Luis ağırlaşan gruba doğru koştu, dizlerinin üzerine kt ve Melly'ye yardım etmek için yerde kaydı.

Ferion'un bükülmüş dudaklarından boğuk sesler çıkıyordu. Bel bağırdı, "Dilinde boğuluyor. Biri bana kalem ya da sopa gibi düz bir şey getirsin!"

Sidhiel ona doğru atılarak deri bir kılıf içinde bir hançer uzattı. Bel çılgınca bir bakışla hançeri inceledi. Işiliği tanıdı. Ferion deriyi ısırarak altındaki bıçağa ulaşamazdı. Bu iş görürdü.

Bıçağı onun dudaklarının arasına soktu. Aşırı dehşet onu boğazından yakaladı. Ferion nefes almayı bıraktığında, o da bıraktı. Boğuk bir nefesle "Soren" diye fısıldadı.

"Neredeyse geldik," dedi cin. Kadının yanında diz kt, iki eli de Ferion'un göğsünde ydi.

Bir darbe çift kapıya öyle sert çarptı ki, ahşap baştan aşağı çatladı. Claudia mobilyalara yaslanmıştı. Geri sıçradı ve "Bir darbe daha, belki iki, sonra içeri girecekler" diye seslendi.

Soren'in Gücü sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi.

Bel, Ferion'un bedeninin derinliklerindeki o nefret dolu, karanlık lekeyi hissedebiliyordu. Bir *çırılda* yok oldu.

Kasılmalar durdu. Ferion kocaman, duyulabilir bir nefes çekti. Sulanan bakışları onunkilere kaydı. Onun bakışlarında akıl sağlığını gördü. Dehşet boğazındaki sıkıntıyı hafifletti. Adamın yüzünü sildi ve hançeri dişlerinin arasından çekti.

Kapıya bir darbe daha indirince parçalanmış ahşapta büyük bir delik açıldı. "Bu insanlara ateş etmek istemiyorum," diye seslendi Claudia uyarırcasına.

Soren Bel'e, "Hart Adası'na gitmem gerekiyor," dedi.

"Bekle!" diye bağırdı, Cin maddeleşmeye başlarken.

Durakladı. Birbiriyle çelişen dürtüler içini parçaladı. Bir bakışla odayı taradı. Her şey çok çabuk olmuştu. Claudia, Ferion'un yüzükoyun yatan bedeninin etrafını saran gruba geri dönmüştü. Bir iki dakika içinde muhafızlar odaya doluşacaktı.

Bir yandan, burada hâlâ yapılacak çok şey vardı. Bahse girecek kadar aptal olsaydı, Malphas'ın evde casusları olduğuna bahse girerdi.

Öte yandan, kalbi ve ruhu Hart Adası'ndaydı ve ölümüne savaşıyordu.

Gerçek bir seçenek yoktu. Oğlunu yakasından tutarak yüzüne doğru çekti ve "Artık gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Hâlâ öksüren ve hava emen çocuk, kadının ses tonundaki sert emir karşısında gözlerini açtı. Başını salladı.

"O zaman orada öylece yatma. Sen Elf Yüce Lordu'sun." Vahşi gözlerle bir elini uzattı ve kapıyı işaret etti. *"Ayağa kalk ve bu pisliği temizle bayım!"*

"Peki efendim," diye hırıldadı. Elini uzattı ve Sidhiel, Linwe ve Luis ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Bel, Soren'e doğru döndü. "Beni de yanında götür!"

Melly çömeldiği yerden fırlayarak onlara doğru atıldı, güzel yüzü çaresizdi. "Beni de alın!"

Soren başka sözlerle vakit kaybetmedi. İki kadını birlikte süpürdü ve fırl fırl döndürerek uzaklaştırdı.

SEKİZ

Kaotik bir sahneyi geride bırakıp başka bir sahnenin içine daldılar.

Bel, uzun yıllar süren yolculuklarında ilk kez bir Cin aracından sert bir iniş yaşadı. Soren kadınları kayalık ve buzlu sahilin dar bir şeridine fırlattı. Melly Bel'i yakaladı ve her iki kadın da sendeleyip düştü. İki elini de açarak yere inen Bel'in avuçlarından biri pürüzlü buzun üzerinde kesildi.

Çok fazla ayrıntı -çok fazla his- ona hücum etti. Nefes nefese saçlarını yüzünden itti ve gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Yanında Melly de aynısını yaptı.

Acımasız soğuk ve rüzgâr açıkta kalan tenini ısıırıyordu. Barış Muhafızı birlikleri bir tepenin üzerinden sahile akın ediyordu. Dev, tuhaf bir canavara benzeyen ama Malphas'ın Gücü gibi hissettiren bir şey dönerek kendisine büyüler fırlatan yakındaki birliklere saldırdı.

Graydon'ı aradı ama onu göremedi.

Canavarın fiziksel formu saf, cisimsiz Güce dönüşerek dağıldı. Malphas maddesizleşmişti, bu da Julian'ın düştüğü anlamına geliyordu. Malphas bir Cinin normal hızıyla, kayan bir yıldız gibi fırlamak yerine, düzensiz bir yalpalamayla havaya kalktı.

Soren, Melly ve Bel'i yere düşürecek kadar katılaşırmıştı. Malphas geri çekilmeye başladığında, Soren saf Güce dönüştü ve onun peşinden fırladı.

İki Cin başlarının üzerinde çarpıştı. Bir bomba patlaması gibi patlayan Güç sarsıntısı yakındaki ağaçları patlattı ve herkesi yere serdi. Yakındaki bir baca yığını büyük bir gürültüyle çöktü ve havaya kar ve toz bulutları savurdu.

İki Cin dövüşürken çılgılık atan bir kasırga yükseldi. Kasırga şiddetindeki rüzgârlar Long Island Sound'dan bir su sütunu kaldırdı.

Carling ve diğer Barış Muhafızları gevşek bir bedeni köpüklü sudan çıkarmak için mücadele etti. Bel'in midesi bir kez daha dibe vurdu.

Dışarı. Rune'un başını kaldırmaya çalıştığını gördü. Yaşıyordu.

Melly, Bel'in kolunu öyle sert tuttu ki kolunda morluklar oluştu. Yüzünde acı dolu bir ifade beliren genç kadın bir şeyler haykırdı ama Bel gürültünün uğultusundan kelimeleri duyamadı.

Melly hain zeminde kayarak hızla uzaklaştı. Bel onun koşuşunun yörüngesini takip etti. Bakış açısı değiştiğinde, yerde yüzüstü yatan bir figür olduğunu fark etti. Figür Elf zırhı giyiyordu ve bu da onu çevresiyle uyumlu hale getiriyordu. Sarsılarak titriyor, kararmış ellerini havaya kaldırıyordu. Julian.

Ama Graydon neredeydi? Bel parmak uçlarında durmuş, onu bulmaya çalışıyordu. Bir Barış Muhafızı hızla yanından geçerek ona bağırdı: "Yere yat! Yere yat!" Onu görmezden gelerek ileriye doğru tökezledi, onu bulma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Graydon. Havada ısıklık çalan enkaz, tuğla parçaları ve ağaçlar, Cinlerin savaşı tepelerinde şiddetlenirken ölümcül füzelere dönüşüyordu.

İçindeki umut, umutsuz bir çığlığa dönüşmüştü. Graydon'ı canlı bulamazsa, hemen o anda yere yatacak ve ölecekti.

Sonra, koşan figürlerin oluşturduğu girdap dağılırken, birbirine sarılmış, kanlar içinde iki adam gördü.

Çok fazla kan.

İki alaca kafa, çok farklı ama yine de çok benzer. Acı göğsünde patladı. Diğer her şeye kör, gece gökyüzünü parçalayan devasa kavgaya kayıtsız, adamlara doğru hamle yaptı.

Yaklaştığında, ayrıntılar gözüne çarptı.

Constantine sırt üstü yatıyordu. Vücudu boynundan akan kanla ıslanmıştı. İçin Kasık. Graydon çömelmiş üzerinde

Onu, beşik ve diğer nöbetçinin başını

kollarının arasına aldı ve onu ölümcül enkazdan korudu.

Bel onların yanında dizlerinin üzerine çöktü. Dehşet dolu bir bakışla Constantine'in yakışıklı, hareketsiz yüzünü ve Graydon'ın yüzünü buruşturan acı dolu ifadeyi gördü. Birdenbire dünyada yeterince gözyaşı kalmamıştı.

"Ah, sevgilim," dedi kırık bir sesle.

Graydon'ı kollarının arasına aldı. O çok büyüktü. Onu tümüyle kucaklayamazdı ama dünyadaki tüm sevgisiyle bunu denedi.

Ellerini onun üzerine koyar koymaz, nefes almak için çırpındığını hissetti. Bu onu bıçak gibi keskinleştirdi. Keskin bakışlarını adamın kamburlaşmış bedeninde gezdirirken, kanın tamamının Constantine'e ait olmadığını fark etti.

"Burada bir doktora ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Tepede, devasa bir sarsıntı daha öyle bir güçle patladı ki, yeryüzünü ikiye böldü. Barış Muhafızları çığlık atarak devasa çatlaklara düştüler.

Graydon ve Constantine'i korumak için kendini onların üzerine attı. Sarsıntı dağılırken, Cinlerden birinin gitmiş olduğunu fark etti. Gökyüzüne bakarak Malphas'ı bulmaya çalıştı ama onu hiçbir yerde hissedemedi.

Uğuldayan rüzgârın ezici gürültüsü kesildi. İnsanların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu.

Alçakta, suyun üzerinde, tek bir Cinin düzensiz varlığı, denizde batan bir gemi gibi sürükleniyordu. Soren'in Gücünün donuk, soluk bir ipliğini taşıyordu.

Sahilin karşısında, sağlık görevlilerinin Rune üzerinde çalıştığı yerde Carling durdu. Sesi öyle bir Güçle doluydu ki, sözcükler sahile doğru fırladı. *"Khalil, Grace'i getir! Babanın sana ihtiyacı var!"*

Bel'in kalbi küt küt atıyordu. Bir kez. İki kez.

Bir andan daha uzun olamazdı.

Ama tek bir an içinde çok şey yaşanabilir ve kaybedilebilirdi.

Yaklaşan bir Cinin kendine özgü kasırgası sahile doğru eserken bile, Soren'in ince, yırtık pırtık varlığı son bir iç çekişle gecenin içine dağıldı.

--

Pamuk gibi kalın bir tabaka Graydon'ın etrafını sarmış, onu Bel dışında her şeyden koparmıştı.

Şok. Ya da havasızlık.

Nefes almaya çalışırken göğsündeki kırık kemikler yerinden oynadı. Ciğerlerinden birinin çökmüş olabileceğini düşündü.

Kadın onun yüzünü kavradı, güzel gözleri sert ve kararlıydı. Dudaklarından şu sözler döküldü: "Dayan aşkım. İyi olacaksın."

Öyleyim, diye düşündü. Dayanıyorum.

Bir eliyle onun bileğini sıktı, diğeriyle Constantine'i tuttu.

Acı dünyayı siyaha çevirmeye çalışırken görüşü daraldı ama buna karşı koydu. Bilinci yerine geldiğinde, Constantine

onu yere yatırdı.

Barış Muhafızları koştu. Biri Constantine'i tuttuğu yerden kaldırmaya çalıştı. Constantine sessiz bir hırıltıyla dişlerini gösterdi ve Bel ona doğru eğilip yüzü görüş alanını doldurana kadar direndi.

Ona nazikçe, "Ona iyi bakacaklar. Hem de en iyi şekilde. Lütfen yardım etmelerine izin ver."

Kolları gevşedi ve Constantine'i kaldırdılar. Biri yüzüne bir oksijen maskesi geçirirken, bir başkası da öğütücü acıyı dindiren bir büyü yaptı.

Tekrar sürüklenmeye başladı.

Barış Muhafızlarından biri, "Leydim, uzaklaşmanız ve onunla ilgilenmemize izin vermeniz gerekiyor," dedi.

Bu onun dikkatini çekti. Ayağa kalkarak hırladı. Pençeleri ellerinden fırladı ve dişleri uzadı. Sağlık görevlilerinin gözleri büyüdü ve geri çekildiler.

"Onu bırakmayacağım," dedi Bel. "Benim etrafımda çalışmanız gerekecek." Tekrar onun üzerine eğildi. "Graydon, anlıyor musun? Seni bırakmayacağım."

Adam biraz rahatladı ve başını salladı. Kafasının içinde "*Asla gitme*" diyordu.

Bir daha asla, dedi ona, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak.

Yemin ederim. Her adımında yanında olacağım. Güven bana.

O da güvendi. Ona tamamen güvenmişti. Bileğindeki ölümcül tutuşu, kızın dönüp parmaklarını onunkilerin arasından geçirebileceği kadar gevşedi.

Bulanık, birbirinden kopuk görüntüler, bir kış fırtınasında sürüklenen kar taneleri gibi uçup gidiyordu.

Ejderha diğer nöbetçilerle birlikte geldi. Gökyüzünden öfkeli bir şekilde düştüler. Hızlı bir şok değerlendirmesinden sonra, yüzleri çarpılmış bir halde kendilerini yardıma attılar. Sahil boyunca bir cinin varlığı Graydon'ın savaşıma içgüdüsunü yeniden uyandırdı, ta ki yardım edenin, enerjisi öfkeli ve kaotik olan Khalil olduğunu anlayana kadar.

Sonra biri "Bir, iki ..." dedi. Neden sayıyorlardı ki?

İnsanlar onu sedyeye kaldırırken dünya yerinden oynadı. Parmaklarını Bel'inkilere kilitledi. Onları ayırmak için elini kesmeleri gerekecekti. Bu düşünceyi içine atarak tekrar kendinden geçti.

Sonra birkaç kişi onu bir koridordan geçirdi. Kahretsin, hastanedeydi. Bel hâlâ onun elini tutarak sedyenin yanında yürüyordu. Onun hâlâ yanında olduğunu fark ettiğinde gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi.

Sürükleniyordu.

Bilinci geri geldi. Dr. Shaw görüş alanına girdi. Wyr şahininin iri, altın kahverengi bakışları onunkilerle sabit bir şekilde buluştu. "Ameliyata giriyorsun," dedi ona. "Sakin ol Gray. İyi olacaksın. Anlıyor musun?"

Bakışları Bel'e kaydı. Tıpkı söz verdiği gibi Bel hâlâ onun yanındaydı ve ince elini onun elinin üzerinde sıkıca tutuyordu. Güven verici bir şekilde, "Seninle ameliyata gireceğim," dedi.

Adam başını salladı, elini sıktı ve gerçek karanlığa gömüldü.

Uzun, şekilsiz bir sürenin ardından, uyanırken gördüğü bir rüyaya girdi. Gözleri kapalıydı ya da neredeyse kapalıydı. Bir noktada onu başka bir hastane odasına koymuşlardı. Tanrım, hastanelerden nefret ederdi.

Bel'in yanında olduğundan emin olmak için tekrar kontrol etti ve yanındaydı. Hâlâ onun elini tutuyor, hastane yatağının yanında oturuyordu.

Dragos ve Pia da odadaydı. Pia'nın teni ağlamış gibi solgun ve lekeli görünüyordu. Dragos'un sert ifadesi çeliği kesecek kadar sivri görünüyordu.

"Kısa bir ara verebilirsin," dedi Pia nazikçe. "O hâlâ dışarıdayken bir duş alabilirsin. Personel sana bir takım hastane önlüğü ödünç verebilir. Bu odadaki duşu bile kullanabilirsin."

"Gitmesine izin vermeyeceğim." Bel'in sesi sakın ve kararlıydı. "Ona bir söz verdim."

Kalbinin soğuk ve karanlık çukuruna bir rahatlık çöktü.

Dragos ve Pia birbirlerine baktılar. Pia ona, "Kathryn'in kendi kendine iyileşeceğini söylediğini biliyorum, ama yardım etmemeye dayanamıyorum. Yaşadıkları yeterince zordu. Hem zaten Bel benim ne olduğumu biliyor."

Dragos sessiz kaldı, ağız sert ve gergindi. Bir an sonra hafifçe başını salladı.

Pia yatağın diğer tarafına geldi. Çıplak, bandajlı göğsünü örten çarşafı dikkatle kaldırdı. Bir kesiği örten gazlı bezi çıkardı ve sonra başka bir şey yaptı, ne olduğunu anlayamadı, ama bir şekilde parmağını kesmiş ya da batırmış olmalıydı, çünkü antiseptik kokusuna yeni kanın küçük kokusu da katılmıştı.

Sonra bir mucize uyuşmuş, bitkin bedenini doldurdu. Kan, güneş ışığı gibi yumuşak ve sıcak bir şekilde akıyor, içindeki yırtık ve kırık yerleri iyileştiriyor ve yatıştırıyordu. Sevgi dolu ve temiz, bir lütuf gibi yeni ve bağışlama gibi dönüştürücü hissettirdi.

Çünkü senin bir an bile acı çekmeni istemiyorum, diye mırıldandı Pia kafasının içinde, çarşafın kenarını şefkatle göğsüne doğru çekerken.

Ah, kek.

Sonsuza dek ilk kez derin, rahat bir nefes aldı ve rahatlayarak iç çekti.

Pia işini bitirdikten sonra onun alnına bir öpücük kondurdu.

"Bunu benim için yapmadığını biliyorum," diye fısıldadı Bel. "Onun için yaptın. Ama yine de çok teşekkür ederim."

Pia başını salladı ve yüzünü sildi. "Haklısın, bunu senin için yapmadım, ama hem sen hem de o hoş geldiniz. Eğer sana mola verdiremiyorsam, en azından bir şeyler yemelisin. Sana kafeteryadan sıcak bir yemek getireceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," dedi Bel

yumuşak bir sesle. "Herhangi bir tercihin var mı?"

"Çorba ya da gerçekten, herhangi bir şey iyi olur."

"Tamam, hemen döneceğim." Pia'nın hızlı ayak sesleri uzaklaştı.

Pia rahat tavırlarını bir kenara bırakırken odayı sessizlik kapladı. Dragos ve Bel, Graydon'ın yüzükoyun yatan figürü üzerinde karşı karşıya geldiler.

Bel'in parmakları titriyordu. Kıpırdamak, oturup diğer ikisinin arasındaki gerginliği kırmak istiyordu ama o kadar yorgundu ki. Pamuktan kalın bariyer hareket etmesine izin vermiyordu.

Ejderha homurdandı, "Onu alamazsın."

Uzun bir süre sonra Bel, "O zaten benim elimde ve gitmesine izin vermeyeceğim," dedi. Sözlerinin içinden sessiz bir çelik ipliği geçti. "O artık benim. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, Beast. Onu, sevdiği insanlar ve tutmak zorunda hissettiği bağlılıkları arasında seçim yapmaya zorlayamayacak kadar çok seviyorum. Bu gücün bende olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaksın ... ve ben onu kullanmayacağım, çünkü onun en çok sevdiğim yanı büyük, harika kalbi ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sesleri kavga ediyormuş gibi çıksa da, içine farklı bir sıcaklık ve şifa çalındı. Parmaklarını sıkarak derin bir uykuya daldı.

-- -

Çivi Bel'in göğsünden dışarı fırladı. Karanlık bakışları, içindeki ışık solmadan önce alaycı bir hal aldı.

Ve beyaz kara damlayan kırmızı vardı. Güller gibi açıyordu.

Boğuk bir haykırıyla, sıkılarak uyandı.

Hâlâ hastane odasıındaydı. Yemek tepsisinin kalıntıları yakındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Bel onunla birlikte yatağa tırmanmış, onun yanına kıvrılmış, başını göğsüne yaslamıştı. Mışıl mışıl uyuyordu.

Adam onu kucakladığında, Bel irkilerek uyandı ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Yanağı kırıışıklarla kaplıydı. "Ne oldu?"

"Rüyamda öldüğünü gördüm," dedi boğazının arkasından.

Yüzünde hızlı bir şefkat parladı. Adamın boynunu, çenesinin çizgisini ve ağzını öptü. "Buradayım, tıpkı söz verdiğim gibi."

Dudaklarına karşı, "Hiçbir yere gitmiyorsun." dedi.

"Hayır, asla. Yemin ederim."

Bu sözün kelimelerini taşıyan nefesini içine çekti ve onu derinden öptü. Kadın onun saçlarını okşadı ve onu geri öptü.

Söylemeye dayanabildiğinde, "Constantine" diye fısıldadı.

Kadının gözleri hüznle doldu. Sözsüzce başını salladı.

Zaten biliyordu ama yine de umutsuzca umutlanmıştı. Yüzünü onun saçlarına gömdü, midesinin bulandığını hissediyordu. Kadın tüm vücuduyla ona sarıldı.

Bir süre sonra sordu, "Rune? Julian?"

"İkisi de başaracak. Rune, kalçasından kötü bir yara almış. Uyluk atardamarını kesmiş ama buzlu suya düştüğünde kanamayı yeterince yavaşlatmış. Carling ve sağlık görevlileri hemen ona ulaştılar." Parmaklarını adamın çıplak omzunda gezdirdi. "Julian'ın elleri fena halde yanmıştı. Uzun vadeli prognozunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama hayatta olduğunu biliyorum."

"Peki ya Ferion?" Ellerin kadının sırtının uzun ve zarif kıvrımlarında gezdirdi ve rüyanın çirkin hatırasını silmek için onu kendine yaklaştırdı.

"O iyi. Birkaç dakika boyunca başaramayacağından korktum. Ben ayrıldıktan sonra Elf malikânesinde neler olduğu hakkında Ferion'un Malphas'ın casuslarından birkaçını bulup öldürdüğünü duymam dışında henüz pek bir şey bilmiyorum. Malphas ruh bağı, herhangi biri büyüü kaldırmaya çalışırsa onu öldürecek şekilde sabitlemişti ama Soren, Ferion boğulup ölmeden önce büyüü bozmayı başardı. Soren'in-" Avuçlarının arasından onun sertçe yutkunduğunu hissetti. "O da gitti. Soren onu durdurduğunda Malphas kaçmaya çalışıyordu."

İki ebedi ruh, sonsuza dek gittiler.

"Hatırlıyorum," dedi alçak bir sesle. Tepesine çöken Güç'ü ve Hart Adası'ndaki yıkımı düşündü. "Tanrılar, ne büyük bir bedel. Başka kimse öldü mü?"

"Hayır," dedi ona çabucak, onu tekrar öperek. "Diğer herkes iyi."

Başını salladı, yüzünü başka yöne çevirdi ve bir eliyle gözlerini kapadı. Acı, mide bulandırıcı bir kederle birlikte içini parçaladı.

Odaya sessizlik çöktü. Bel onun çenesine sokuldu ve saçlarını okşayarak teselli etmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra, "Bütün bunlar benim suçummuş gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

Başı tekrar adamın göğsüne doğru kaymaya başlamıştı. Bu sözler üzerine tekrar doğruldu. "Bunu nasıl söylersin? Neden tüm bunların senin suçun olduğunu düşünüyorsun?!"

Tüm hayatını imgelemelerini saklayarak geçirdikten sonra, sessizliği bozmak oldukça zordu. Dişlerini sıkarak, "Sanırım psişik olduğumu söyleyebilirsiniz. Olayları gerçekleşmeden önce görüyorum. Bazen olayları yeterince değiştirebiliyorum, böylece yerine başka bir şey oluyor."

Gözlerindeki endişe yerini hayranlığa bıraktı. "İkinci bir görüşe mi sahipsin?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Her zaman vardı. Uzun zaman önce sahilde olanları gördüm." Ona bakamayınca yüzünü çevirdi. "Her şeyi değil. Hiçbir zaman her şeyi net göremem."

"Yıllar boyunca önceki Kahinlerle birkaç konuşma yaptım," diye mırıldandı. "Hepsi de imgelemelerin yorumlanmasının son derece zor olabileceğini söyledi." Nazıkçe sordu, "Ne gördün?"

"Göğsümdeki yaradan damlayan kan. Beyaz kar, siyah kayalar, su, bir tür yüksek bina. Kalbin kanı. Hart Adası, ama oraya varana kadar Hart Adası olduğunu bilmiyordum. Oraya daha önce hiç gitmemiştim, hayallerimin dışında."

Serin parmaklarını onun yanağına koydu. "İlk ne zaman gördün?"

Adam burnunun kenarını sıktı ve fısıldadı: "İki yüz yıl önce, seni Vauxhall maskeli balosunda gördüğümde."

"İki yüz yıl önce." Ona bakabilmek için doğruldu, yüzünde şaşkınlıkla karışık bir dehşet ifadesi vardı.

Onun dehşetini hak etmişti. Hastane odasından çıkıp gitmesi ve bir daha geri dönmemesi onun için iyi olurdu. Zihninde Constantine'i tekrar gördü ve bir başka acı dalgası onu sardı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi kadın. "Onca zaman önce, kendi ölümün olduğunu düşündüğün şeyi gördün ve hâlâ bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?"

Çenesi gerildi. Başını salladı. "Başka kimseyi ya da herhangi bir ayrıntıyı görmedim. Sadece Constantine'i görmüş olsaydım, onun gelmesine asla izin vermezdim. O benim yüzümden öldü."

Yüzünü tamamen ona dönmek için döndü, bir tür aşırı tepki yüzünü ve vücudunu sıkılaştırdı. İlk tepkisi her neyse, sakinleşip daha dengeli görüne kadar kendini tuttu. Onun bu özelliğine, kendi d e n g e s i n i bulmasına ve sözlerini dikkatle değerlendirmesine çok saygı duyuyordu.

Bir süre sonra yavaş ve temkinli bir sesle, "Her şeyin bir sırası var. Sanırım sen tanıdığım en cesur adam olmalısın."

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. Kaşlarını çatarak cevap vermek için ağzını açtı ama kadın elini dudaklarına götürerek onu durdurdu.

"Graydon, kendi ölümün olduğunu düşündüğün şeyi gördün ve yine de bana yardım etmeyi teklif etmek için tereddüt etmeden öne çıktın. Asla geri adım atmadın. Bir kez bile. Wembley'de Malphas'la yüzleştin, bunca zaman bekledin." Dudaklarını sıkılaştırıp devam edene kadar sesi titredi. "Soruşturmaya öncülük ettin, Malphas'a tuzağı sen kurdun, her şeyin muhtemelen seni öldüreceğini düşünerek ilerlemesini sen sağladın."

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadı. "Ben geri adım atmam. Hayatımı bu şekilde yaşayamam. Ayrıca seni çok istiyordum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sanırım dünyanın en şanslı kadını ben olmalıyım," diye nefes aldı. "İkinci nokta. Bunun suçunu tam olarak ait olduğu yere, Malphas'a yüklemelisin."

Kesik kesik nefes alarak gözlerini kapattı. Ona sadece daha önce başkalarına söylediği şeyi söylüyordu - kurbanı suçlama. Ya da bu durumda kurbanları. Yine de onun sözlerini içselleştirmekte çok zorlandı.

Tekrar konuştuğunda sesi çok nazikleşmişti. "Üçüncü nokta. Constantine ya da Soren'in seçimlerinin gücünü ellerinden almayın. Ya da Rune ve Julian'ın da öyle. Belki ikinci bir görüşe ya da iki yüz yıl önce senin ait bir vizyona sahip değillerdi ama yine de oldukça iyi görebiliyorlardı. Birinci nesil bir Cinle savaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı ve yine de bunu yapmayı seçtiler, tıpkı senin yaptığın gibi."

Hızlıca, "Onlardan hiçbir şey almazdım. Kastettiğim bu değildi."

Sesi daha da yumuşadı. "Emin misin? Bana onların yaptıklarının senin yaptıklarından çok farklı olduğunu söyleyebilir misin?"

Kadının sözlerini zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi, mantığında bir hata bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"Graydon," dedi şefkatle.

Adam başını kaldırıp ona baktı. Kadının ifadesinde o kadar çok sevgi, o kadar çok şefkat vardı ki boğazında bir yumru oluştu.

"Hayatta kalanların suçluluk duygusunun ne kadar sinsi olabileceğini biliyorum," dedi ona. "Neden onlar öldü de ben ölmedim? Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey -herhangi bir şey- olmalıydı. Eğer onları durdurmazsanız, bu tür düşünceler ruhunuzu tüketir."

Dinlerken, kendini eşit bir şekilde nefes almaya zorladı. Aldı ve verdi, yaşamanın çiğ, basit çabası. Hayatta kalma suçluluğunu bilen biri varsa o da Bel olmalıydı. Son altı ay boyunca hangi şeytanlarla yüzleşmek ve onları kovmak zorunda kalmıştı?

Dudaklarını yumuşak bir okşayışla adamın ağzının köşesine bastırdı. "Duygularını yok etmeye çalışmıyorum. Tanrım, nasıl yapabilirim ki? Ne hissediyorsan onu hissetmeli, kendi zamanında ve kendi tarzında yas tutmalısın. Söylemeye çalıştığım tek şey, lütfen bunun yükünü omuzlarında taşıma. Bu değil, oraya ait değilken değil."

Konuşamayınca başını salladı ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Karanlık göz kapaklarına bastırır bastırmaz, onu tekrar gördü; Constantine'in göğsünden fırlayan çivi. Acı kaslarını asit gibi yaktı.

Ayrıca başka bir şey daha hatırladı. Con ona bir şeyler bağıırıyordu. Onu yakalamış, etrafında döndürüyordu.

Onu tehlike yolundan çekip çıkarıyordu.

"Görüntüyü ben değiştirmedim," diye homurdandı. "Con yaptı."

Sözleri onu gözle görülür biçimde sarstı. Savaş bitmiş olmasına rağmen yüzünde dehşet ifadesi belirdi ve ince kara kaşları birbirine yaklaştı. "Ne yaptı?" diye nefes aldı.

"Beni yoldan çekti ve Malphas'la arama girdi." Keder, birbirine sürtünen taşlar gibi sesini sertleştirdi. Malphas o çivi o kadar sert çakmıştı ki, Con'un bedenini parçalamakla kalmamış, aynı zamanda ona saplanmıştı da; sadece kalbini delecek kadar derine değil. "Benim için olan darbeyi o aldı."

"Hayatını mı kurtardı?"

Dudakları sessiz bir sözcük oluşturdu. "Evet."

Parmakları onun bedeninde sıkılaştı, kollarına gömüldü. "O zaman ona her zaman minnettar olacağım" diye fısıldadı.

Malphas'ın büyük darbesinde ne kadar güç ve nefret olduğunu, hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. En sonunda Con'un gözlerindeki o alaycı bakışı düşündü. Con bunu biliyordu ama yine de yapmıştı. Sanki yeniden vurulmuş gibi içinden sözsüz bir ses çıktı.

Acı dalgası geçtikçe başka şeylerin de farkına vardı. Bel onunla burun buruna gelmişti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama gözlerini kaçırmadı. Bakışları öylesine çıplak, öylesine duygu doluydu ki. Bu yolculuğu yalnız yapmamıştı. Onun gittiği yere, en karanlık yere kadar onunla birlikte gitti. Adamın hissettiği her şeyi o da hissetmişti.

Kaybettiği her şeyi kaybetmiş olmasına rağmen nasıl hâlâ bu kadar açık ve şefkatli kalabiliyordu?

"Eğer şu anda tutunacak bir dalım olmasaydı, sanırım birazdan fazla delirirdim," diye fısıldadı.

"Eğer sen olmasaydın, birazdan daha fazla delireceğimi *biliyorum*." Uzanarak onun alnına bir öpücük kondurdu. "Senin için ne yapabilirim aşkım?"

İçini bir şefkat dalgası kapladı. "Her şeyi yapıyorsun." Derin bir nefes aldığı anda aklına başka bir şey geldi. "Rüyamda Dragos'la tartıştığınızı mı gördüm?"

Bir homurtu ile yüzünü başının yanındaki yastığa gömdü. "Hayır, rüya görmedin. O buradaydı ve biz de tartıştık sayılır."

Parmaklarını çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırdı. Sesi derinleşerek fısıldadı, "Senin olduğumu söyledin."

Kadının yanaklarına renk geldi. "Evet ve ona senin yanına taşınacağımı söylemiş olabilirim. Hemen hemen. Esasen." Dudağını ısırdı. "Tabii bununla ilgili bir sorunun yoksa?"

"Tanrım, hayır." Kollarını ona doladı. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Söylemesi saçma bir şeydi ama ona karşı çıkmadı. Bunun yerine ona sarıldı, kollarını boynuna doladı, ince bir bacağını kalçalarının üzerine çekti. Onun varlığının gerçekliği adamın içine işledi.

Kadın buradaydı, gerçekten onunla birlikteydi. İki yüz yıldır ilk kez tüm kısıtlamalardan kurtulmuşlardı.

Özgürdüler.

Kederinin sıcak yanığı çiğ bir ihtiyaca dönüştü. Aleti o kadar sertleşti ki, acı çektiğini hissetti.

Çok güçlü duygularla boğuşurken, "Sana çok ihtiyacım var ama olanlardan sonra bu bana neredeyse yanlış geliyor," diye mırıldandı.

"Aşkı ve hayatı yeniden doğrulamak asla yanlış olamaz," dedi ona yumuşak bir sesle. "Bu hayatta kalma suçluluğu. Bu bir armağan Graydon. İnanılmaz, değerli bir armağan. Bundan sonra yapacağın her şey -yaptığımız her şey- bir a r m a ğ a n . Bunu boşa harcamak çok korkunç olurdu."

İçindeki her şey kapanmakla tehdit ettiğinde, bir şekilde kapıları açtı ve içinden geçmesini sağladı.

Evet, bu bir hediye idi. Ve eğer olaylar tam tersi şekilde gelişseydi, Constantine'in bunu ziyan etmeyeceğinden emindi. Aslında onu hayata geri döndürmek için ilk iten Con olacaktı.

Bu senin şansın, dostum, demişti Con. Bunu kullanmalısın.

İçindeki hayvan ön plana çıktı. Sahiplenici bir hırıltıyla onu hastane yatağında sırt üstü yatacak şekilde çevirdi. Yeni iyileşmiş olmasına rağmen kasları ihtiyaç ve gerginlikten titriyordu.

Dişlerinin arasından, "Bana bunu yapmamamı söyle, yapmayacağım," diye homurdandı.

Eğer ona hayır derse, bir şekilde durmanın bir yolunu bulacaktı, bu onu öldürse bile.

"Sana asla böyle bir şey söylemem," diye nefes aldı. "Sana asla hayır diyemem."

Bakışlarına karşılık veren adam, parmaklarının ucuna kadar uzanan keskin pençeleriyle kadının giysilerini yırttı. Bakışları şiddetli bir ışıkla doldu. Bir zamanlar gölgelerin arasından çıkıp ona doğru yürüyen Elf savaşıncısına benziyordu.

Onun ruhunu bedeninden çıkarmıştı. Ona vermemeye dayanamıyordu.

Sonra giysileri gitmiş, harap bir kumaş yığını halinde yere **a t ı l m ı ş t ı** . Kadının güzelliği onu çarptı. Koyu renk, gür saçları her yere yayılmıştı ve vücudundaki ince, gergin güç unutulmayacak kadar güzeldi.

Canavar acı içinde kıvrılırken, "Nazik olamayabilirim," diye fısıldadı.

"Senin yumuşaklığına ihtiyacım yok," dedi kadın, yüzüne dokunmak için uzanırken. "Senin gerçeğine ihtiyacım var."

Kadının sözleri onu sarstı.

Gerçek. Gerçek bu:

Özüm dışında her şeyi yok ediyorsun.

Taşıdığın ışığa havadan, yemekten ya da sudan daha çok ihtiyacım var. Sana hayattan daha çok ihtiyacım var.

Birlikte aldığımız nefeslere değer veriyorum ve onları kıskanıyorum, çünkü bedenlerimizin birleşebileceğinden daha yakın ve daha eksiksiz bir şekilde birleşiyorlar.

Güzelliğin beni gökyüzünden düşürüyor ve yeryüzüne bağlı kalmak istiyorum. Seni her yerde takip etmeme izin ver aşkım, en aydınlık ve en karanlık anlarda. Sadece tüm acılarımızı paylaşırsak mutlu olabilirim.

Beni bırakma, sana yalvarıyorum, çünkü ruhum seninle gidecek ve o zaman gerçekten kil olacağım.

Onun bedenine, canavara bir şeyler fısıldadı. Ne olduğunu bile bilmiyordu. Ham ve çıplaktılar, kalbin yaralarından gelen, güller gibi açan kelimeler.

Dudaklarının, ölümcül ellerinin okşaması altında hıçkırdı ve kıvrıldı. Pençelerini geri çekemiyordu ve bu yüzden her şeyden sonra yumuşaklığı buldu, çünkü onun narin güzelliğini bozmadan önce ölecekti.

Tadı enfesti, gördüğü tüm mutluluk rüyaları gibi. Dolgun dudaklarını dilledi, ağzının özel girintilerini yağmaladı, teninin kadife kokulu örtüsünün altında hayatının güçlü ve emin bir şekilde attığı boynunun ince sapını yaladı.

Kendini ona hayal ettiği her şeyi yapmakta kaybederken, yüzyılların özlem dolu hayallerini çarçur ederken, vücudunun akışı ellerinin altında akıyor, vücudunun ihtiyaçlarını karşılamak için dönüyor ve dönüyordu.

Büyülü bir ayna gibi, bakışları ona tüm diyarlardaki en güzel aşık olduğunu söylüyordu. Her zaman sadece kendisine gerçek aşkla bakan birinin bakışlarıyla güzel olabileceğini biliyordu.

Tutku teninin altında yükseldi, böylece sadece onun ruhuyla görülebilecek türden bir ışıltıyla yandı. Ona gösterdiği yolu izledi, vücudunun kıvrımları ve oyukları boyunca yaladı, her bir meme ucunu emdi, ta ki zarif dokunuşu kırılana ve talepkâr olana kadar.

Haykırırken sesindeki açlık ona müzik gibi geliyordu, gümüşü ve tutkulu, bir sığırcık kuşunun kanadındaki güneş parıltısını izlemek gibi. Tahrik olmuş kokusunun tuzu topraksı ve bağımlılık yapıcıydı. Yanağını karnının düz, titreyen çizgisine sürttü, kaçınılmaz olarak onun en gizli kısmına çekildi.

Bacaklarını ayırarak ona en hassas, kırılgan etine erişim izni verdi. Diliyle onu yalamaya ve okşamaya koyuldu, ipeksi, narin kıvrımlarını böyle bir hazinenin hak ettiği türden bir saygıyla izledi. Kadının uyarılmışlığının kokusu dudaklarını ıslattı.

Kendi vücudu erimiş gibi sıcaktı, ereksiyonu o kadar kalın ve sıkıydı ki vücudundan dışarı fırlamıştı. Karnının üzerine yayılıp ona ziyafet çekmek için yatağı aşağı doğru iterken, kaba çarşaflara sürtünen sikinin hafif sürtünmesi boşalmasına neden oldu.

Dişlerini sıkarak, tatmin edici olmayan zevk/acı nabzına katlandı. Onun içinde olmaya *o kadar çok* ihtiyacı vardı ki, yine de altına yayılan şehvetli zenginliği bırakamazdı.

Kadının dolgun, yakut rengi etini dikkatlice aralayarak klitorisini buldu. Ağzını üzerine koyduğunda, dudaklarından nefessiz bir çığlık koptu. Yataktan kalktı, başı arkaya doğru eğildi, iç uyluklarının uzun, biçimli kasları sıkıştı.

Adamın istediği de buydu. Onun çığlığını duymaya ihtiyacı vardı. Memnuniyet, kendi ihtiyacının ateşini hafifletti. Uzun sürmeyecekti ama yeterince uzun sürmesini sağlayacaktı.

Onun küçük, güçlü et tepesini emerek, girişini çevreleyen yaprakları okşadı, zarif kıvrımları okşadı. Kadının sıvı uyarılmışlığı parmaklarını daha fazla kapladı. Titreyen parmaklarını adamın saçlarına gömdü ve hıçkırarak, "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Neyi bilmiyorsun? Canavar kafasının içinde fısıldadı.

"O kadar yoğun ki, dayanabilir miyim bilmiyorum." İtiraf titreyen ağzından yuvarlandı.

Güven bana, diye mırıldandı. *Dayanabilirsin.*

Bildiğinden daha güçlüydü. Adamın tanıdığı neredeyse herkesten daha güçlüydü.

Kısa bir süre, delicesine mutlu bir şekilde, dişlerinin kenarında gergin bir dikkatle klitorisini fiskeledi. Sonunda pençelerini geri çekmeyi başardı ve iki açgözlü parmağını kadının derinliklerine daldırdı. İstilasıyla birlikte kadının sarsıldığını hissetti.

Doruk noktası kadının çekirdeğinden vücudunun geri kalanına yayılıyordu ve bu çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, birdenbire bitmesi için zorlukla bekleyebildi. Her nasılsa bitirdi, iç geçidine masaj yaparak geçmesine yardımcı oldu.

Zevki dindiğinde, adam saldırdı. Kadının vücudunda sürünerek sikinin ucunu kadının girişine getirdi. İçeri girmesine yardım etmek için uzandığında eli onunla çarpıştı.

Vahşilik geri döndü. Kadının sıkı, sıcak kılıfına sokulurken, parmaklarını yatağın derinliklerine batırdı, o kadar derin bir zevkle yatağı pençeledi ki, sanki acı çekiyordu.

Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki, ilk hamlesiyle birlikte yeniden boşalmaya başladı. Yüzü iki büklüm oldu, sırtı kamburlaştı. Gözlerini kocaman açmış, şaşkınlıkla ona bakıyordu. İki eliyle göğsünü okşarken, adam daha sert bir şekilde içine boşaldı.

Bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı. O senin şansın, adamım.

Al onu. Al onu.

"Sen benimsin," diye yüzüne doğru hırladı.

Öpücüklerden şişmiş dudaklarının arasından fısıldadı, "Evet."

Neredeyse özür dilercesine itiraf etti, "Duramıyorum. Tekrar yapmak zorundayım."

Bunun üzerine kollarını tekrar onun boynuna doladı. Ona tutkuyla sarılmasından asla bıkmayacaktı. Ağzına karşı şöyle dedi: "İhtiyacın olan her şeyi al, aşkım. Sahip olduğum her şey senindir."

O senin şansın, dostum.

Kızın vermek zorunda olduğu her şeyi aldı. Ne kadar değerli bir hediye.

≡ NINETEEN ≡

Maskeli balodan bir gün önce Konstantin'in cesedini yaktılar. New York'un her yerinde bayraklar yarıya indirilmişti. Trafik durmuş ve birçok dükkân kepenklerini kapatmıştı.

Hava da ısınmıştı ve gri gökyüzünde hafif bir çiseleme vardı. Sanki tüm dünya onun ölümünün yasını tutuyordu.

Dragos, bir insanın sığabileceği büyüklükte özel bir mangal yapılmasını emretmişti. Kule'nin çatısına yerleştirilmişti. Nöbetçiler Konstantin'in basit, günlük giysiler içindeki bedenini alıp yavaşça üzerine yatırdılar.

Sonra Kule'nin çatısına sığabilen herkes geldi. Çatıya sığamayanlar merdivenlerde durdular, seksen kat boyunca insanlar kaldırımlarda binanın etrafında toplandıkları caddeye indiler. Bel daha sonra kalabalığın Kule'nin etrafında her yönde birkaç blok boyunca uzandığını duydu.

Nöbetçilerin oluşturduğu çemberde Graydon'ın yanındaki yerini aldı ve onun elini tuttu. Rune ve Carling de çembere katıldı. Harpy Aryal açıkça ağlarken, arkadaşı Quentin çenesi gergin bir şekilde onun sırtını ovuyordu. Grym ve Alexander sabit bir şekilde Constantine'e bakarken, dördüncü gryphon Bayne başını eğdi ve bir eliyle yüzünü kapattı.

Dragos, Pia ve Liam yakınlarda duruyordu. Pia'nın gözleri şiş ve kızarıktı, Liam da yüzünü silmeye devam ediyordu. Pia kolunu çocuğun omuzlarına doladı. Arada sırada kulağına fısıldıyor ve onu kendi tarafına çekerek daha sıkı sarılıyordu.

Ve Dragos. . . Bel bakmamak için elinden geleni yaptı ama onun kasvetli yüz ifadesine bir iki bakış atmaktan kendini alamadı. Gözlerinin vahşi altın rengi donuklaşmıştı ve zayıf yanaklarında sıcak ve tüten bir şey gördüğünü sandı. Sanki ejderha ateşten gözyaşları döküyormuş gibiydi.

Büyük Canavar aşkı ve kaybı hissedebiliyordu. Kederi hissedebiliyordu. Onun kim ve ne olduğuna dair anlayışı yeni bir şeye dönüşmüştü. Ona yakın olmayı asla hayal edemezken, sonunda onun başka birine dönüştüğünü kabul edebildi. O artık uzun zaman önce Elfleri avlayan hayvan değildi.

Graydon onun parmaklarını sıkıca kavradı. Kederini bastırırken yüz ifadesi taş gibi görünüyordu. Gözyaşı dökmüyor ya da konuşmuyordu ama Graydon kederinin içinde ne kadar çığ olduğunu biliyordu. Konstantin'i tanımasa da Graydon'ın kaybı için yas tutuyordu.

Herkes toplandığında Dragos öne, mangalın kenarına çıktı. Constantine'in sessiz yüzüne bakarak, sarı saçlarını geriye doğru okşadı. Hiçbir şey söylemedi. Kimse bir şey söylemedi.

Seslerin yumuşak mırıltısı kesildi ve Kule'nin geri kalanı rüzgârın ve yağmurun sesi dışında tamamen sessizleşti. Sessizlik Bel'e tuhaf gelse de, sanki Wyr'in kederi kelimelerle anlatılamayacak kadar büyükmüş gibi, bir şekilde uygun olduğunu da hissettirdi.

Constantine'in bedeni büyük bir ateş alevinin içinde kayboldu ve sonsuza dek açık gökyüzüne bırakıldı. Tepesinde kısa bir süreliğine bir duman sütunu belirerek tüm şehre onun gittiğini işaret etti. Birkaç dakika sonra alevler söndüğünde mangal boştu. Ejderha ateşi o kadar harlanmıştı ki, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Tören yapmadıkları halde, sadece gerekli personel için işleri asgariye indirmişlerdi. Graydon hâlâ tıbbi izindeydi, bu yüzden kısa ve sessiz törenden sonra Bel'le birlikte dairesine geri döndü. İçeri girdikten sonra onun elini bırakmadı.

Bunun yerine onu gölgeli yatak odasına götürdü ve o da kendi isteğiyle gitti. Orada, Graydon onu sessizce soyarken, Bel de Graydon'ın giysilerini çıkarmaya odaklandı ve birbirlerine bakacak şekilde çırılçıplak durana kadar her okşayışına elinden gelen tüm sevgi ve şefkati kattı.

Graydon'ın vücudu her zamanki gibi güçlüydü, iri gövdesi ağır kaslarla ve derin bronzlaşmış tenle kaplıydı. Graydon'dan canlılık akıyordu ama Pia onu iyileştirdikten sonra parçalanmış göğüs kafesi, göğüs zırhı ve göğüs kaslarının hâlâ güçlenmekte olduğunu biliyordu.

Normal aktiviteler yapabiliyordu ama cerrahı henüz yorucu uçuşlar ya da savaşlar için izin vermemişti.

Geniş göğsünün ortasını yıldız patlamasına benzer bir yara izi kaplıyordu.

Onu okşadı. Sessiz kederinin yoğunluğu soğukkanlılığını bozdu. Yüzü buruştu, ona doğru eğildi ve dudaklarını parlak yara izine bastırdı.

"Ona her zaman minnettar olacağım," diye fısıldadı. "Hayatımın her günü, senin için yaptıkları için ona teşekkür edeceğim."

Güçlü gövdesini bir ürperti sarstı. Kesik kesik nefes alarak onu kendine yaklaştırdı ve öptü.

Söyleyemediği her şey parmaklarından, ağzından döküldü.

Onun acısını ve ihtiyacını kendi acısıymış gibi keskin bir şekilde hissetti.

Onu o kadar sert ve derinden öptü ki dudakları morardı. Rahatsızlığı hoş karşıladı, onu geri öptü, onun ihtiyacını kendi ihtiyacıyla karşıladı. Elleri huzursuz bir acelecilikle vücudunda dolaşüyor, göğüslerini avuçluyor, omurgasının kıvrımından aşağı iniyor, kalçalarını kavriyordu.

Kadın geri çekildi, ancak onu bileğinden tutup yatağa geri düştü ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Adam hevesle geldi ve kadının bedenini kendi bedeniyle kapladı. Adamın hoş ağırlığı kadının üzerine yerleşti, kadın bacaklarını ayırdı ve adamın büyük, ağır siki pelvisine bastırana kadar kalçalarına doladı.

İhtiyaç ikisini de harekete geçirdi. Kadın sert ereksiyonunu kavramak için aralarına uzandığında, adam dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kadın onu kendi açıklığına doğru yönlendirdi. Bu duygusallıkla ya da birbirlerinin zevk noktalarını keşfetmek için zaman ayırmakla ilgili değildi. Bu daha karanlık ve çok daha gerekli bir şeydi.

Vücudundaki gergin aciliyete rağmen, yavaşça içeri itti, her itişte daha derine sallandı, ta ki kendini tamamen içine oturtana, onu sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da tamamen doldurana kadar.

"Sensiz nasıl yaşadığımı bilmiyorum," diye fısıldadı saçlarına, içinde hareket ederken. "Yaşadığımı biliyorum. Kafamda çok uzun ve karmaşık bir hayata dair eksiksiz bir anılar bütünü var. Ama sanki o anılar başka bir adama aitmiş gibi. Bana çok benzeyen bir adam, ama yine de başka biri."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı başının arkasını, omuzlarını, sırtının geniş ve uzun çizgisini okşayarak. "Ben bir süredir

Daha tanışmadan önce, yüzyıllardır sana ihtiyaç duyuyor ve seni istiyordum ama ihtiyacım olanın ve istediğimin sen olduğunu bilmiyordum."

Başını büyük bir elinin avucuna aldı, kalçaları bükülürken ağırlığını bir dirseğine verdi. Aletinin sert uzunluğu çok büyüktü.

Neredeyse çok büyüktü ve onu gidebildiği yere kadar geriordu. Bu, ruhunun derinliklerinde uzun zamandır var olan soğuk, boş noktayı yok eden derin, iyi bir acıydı.

Onun durmasını hiç istemedi. Onların hep böyle bir arada olmalarını, birlikte hareket etmelerini, o kadar eski, o kadar temel bir ritim içinde olmalarını istiyordu ki bu onları tüketiyordu. Her ikisi de türlerinin en yaşlıları arasındaydı ama yine de bu ihtiyaç -bu dürtü- onları yönetiyordu.

Yavaş yavaş, adam hızını artırdı ve kadın her hamleyi memnuniyetle karşılamak için kalçalarını kaldırdı. Derin, yakıcı bir zevk, yüksek, delici bir ihtiyaç başağına dönüşene kadar vücudunu sıkılaştırdı.

İçine girdiği gergin açıklıktaki yumuşak et yapraklarını okşamak için aralarına uzandı. Klitorisinin küçük tomurcuğunu bulana kadar her vuruşta içinden his girdapları çağladı. O küçük, inanılmaz derecede hassas noktaya masaj yaptığıında, vücudunu bir patlama sarstı.

Haykırarak ona sarıldı ve doruk noktasının dalgaları sinir uçlarında dalgalanırken titredi. Adam onun için çok güzeldi.

-Kendi kederinin ve ihtiyacının ortasında bile, verdi, almadı.

Kalçalarını sallayarak onu hafifçe becermeye devam etti, ona masaj yapmayı bırakmadı, hassasiyeti o kadar artana kadar zevkini çekti ki artık dayanamadı.

Adamın elini çekerek omzunu itti ve usulca ona seslendi: "Yuvarlan aşkım. Üstüne çıkmama izin ver."

Adam hemen kabul etti. Bir kolunu onun kalçalarına dolayarak ve onu kendisine doğru tutarak onları bir arada tuttu ve yastıklara yaslandı.

Onun üzerine binen kadın da yerine yerleşti. Adam onun içindeyken, bu pozisyon onu eskisinden daha da büyük hissettirdi. Ellerini onun düz, kaslı karnına koyarak kendini destekledi ve hareket etmeye başladı.

Adamın gözlerindeki bakış. Sıkı, ham ifadesi.

Onun için ağlamak istedi. Ama bu onun ihtiyaç duyduğu türden bir rahatlama değildi. Kendini kurtarması gerekiyordu. Temposunu artırdı, iç kaslarıyla onun sikini olabildiğince sıkı kavrarken gövdesini dalgalandırdı. Ona masaj yapıyor, onu çalıştırıyor, sessizce onu serbest bırakmaya çağırıyordu.

Başını eğerek onun bakışlarını tuttu ve koyu renk saçları öne doğru düşerek onu ipeksi bir çadır gibi örttü.

Kadın onu becerirken, adam onun göğüslerini okşuyor ve saçlarını parmaklıyordu. "Seni seviyorum," dedi ona. "Seni seviyorum."

Kadının sözleri onu trans halinden çıkarmış gibiydi. Onu kalçalarından kavrayarak, içine girene kadar yukarı ve tekrar yukarı itti. Sürtünme dayanılmaz hale geldi ve bunu onunla ilgili yapmak isterken, kendi zevki bir başka doruk noktası vücuduna çarpana kadar tekrar fırladı. Ellerini savurdu ve bunun gücüyle haykırdı.

Adam onun ellerini tuttu ve içine doğru iterken sıkıca kavradı. Dikkatli şefkati parçalandı ve yüzündeki ifade vahşileşti.

Sonra omurgasını dikleştirdi ve leğen kemiğini onunkine dayayarak inledi. Kızın içi o kadar gerilmişti ki, adamın sikinin nabzının atmaya başladığını hissedebiliyordu. Adam titreyerek kadının içine fışkırdı.

Bu sefer ne bekleyeceğini biliyordu. Adamın orgazmı yavaşladığında bile yüzü buruştu. Hırladı, "Bu yeterli değil. Asla yeterli olamaz."

"Hadi," diye yumuşakça davet etti. "Ver onu bana. Her şeyini bana ver."

Onu vücudundan kaldırdı. Dizlerine kadar yükseldi, bir eli sırtında, onu elleri ve dizleri üzerine çağırdı.

Kadın hevesle yerine yerleşti ve kendini ona hazırladı. Bu açık sözlü, cinsel bir pozisyondu, olmasını isteyebileceği her şey vardı. Onun gevşemeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Kendi ihtiyaçlarını ya da kendisinin de gevşemesi gerektiğini düşünmemişti.

Adam arkadan üzerine gelerek onu örttü ve kadın onu tekrar içeri sokmak için bacaklarının arasına uzanamadan, adamın sikinin geniş, kalın başının girişini yokladığını hissetti. Bu sefer,

Adam içeri girdiğinde, kadın ikisinin de zevkinden kayganlaşmıştı ve adamın onu dirseklerinin üzerine doğru iten uzun, lüks bir hamleyle içine girdiğini hissetti.

İnledi, her yeri titriyordu. Kalçalarındaki büyük kaslar titriyordu. Kendisi hakkında bildiğini sandığı medeni her şey, her iki büyük elini de saçlarına dolayıp onu yere sabitlediğinde yok olup gitti.

"Sen benimsin," diye hırladı.

"Söyle." "Evet," diye nefesi kesildi.

"Senin için savaştım. Senin için bekledim. Senin için yaşayacağım. Senin için ölürüm." Her cümleyle birlikte tekrar içine giriyordu. "Sen benim kalbimsin, ruhumsun. Benimsin."

"Bir daha gitmeme izin verme," diye hıçkırdı yatak örtüsüne. "Beni asla bırakma."

"Asla."

Asla vazgeçmeyecek, gitmesine asla izin vermeyecek, onu istemekten ya da ona ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyecekti. Her zaman sadık, her zaman misafirperver olacaktı. Bunun duygusal gerçekliği içime işlemeye başladı.

Sonunda, hayatını karartan tüm sorunlardan sonra, bu bağlılık, bu kararlı adanmışlık, gölgenin sonunda yatan şeydi.

Uzun zamandır peşini bırakmayan soğuk, keskin acının sonuncusu da paramparça oldu. Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Bir daha orgazm olamadı. Tükenmişti. Ama yine de o kadar sabırlı, istikrarlı ve aman *tanrım* acımasız bir tempoda devam ettiği için baskı artıyordu.

Sonra nazik, sevimli, tehlikeli sevgilisi sırtından aşağı indi ve onu ensesinden ısırdı ve bu öylesine sahiplenici, hayvani bir şeydi ki, onu yorgunluğundan şoke etti ve üçüncü bir doruğa fırlattı.

İçinden sesler çıkıyordu. Daha önce hiç duymadığı sesler. Artık vücudunun kontrolü onda değildi. O kontrol ediyordu.

Onun arkasında döndü. Boğuk bir iniltiyle, o da tekrar doruğa ulaşırken her yeri titremeye başladı. Nefes nefese kaldığında yavaşlamaya başlamıştı bile, "Tekrar, yapmalıyım."

Fiziksel sözcüklerin ötesindeydi. Nefes aldı, "*Neye ihtiyacın varsa. Ne kadar ihtiyacın varsa al beni. Ben seninim.*"

Tamamen ve bütünüyle, ona adanmış.

İhtiyaç tarafından yönlendirilen adam onu tekrar tekrar aldı, güneş batana ve oda tamamen karanlığa gömülene kadar. Bir noktada, dönüştüğünü, neredeyse bedeninin dışında var olduğunu hissetti, sanki bir potadan geçip diğer tarafta yeni bir yanmış yabancı olarak ortaya çıkmış gibiydi.

Sonunda durduğunda, onun üzerine uzandı. İri bedeninin ağırlığı onu olduğu yere sabitledi ve kalbinin ağır atışı göğsüne çarptı. Kollarını onun boynuna dolayacak gücü zar zor toplayabildi ama bir şekilde başardı.

Sessizlik içinde birlikte sürüklendiler. Bağlantısız kalan zihni, birbirinden kopuk düşünce ve görüntülerden oluşan tembel bir yolculuğa çıktı.

Bazen Wyr çiftleştğinde, hamilelik olasılığı artıyordu. Hafif, bitkin bir gülümsemeyi başardı. Böyle nadir bir mucize aramazdı - çok, çok uzun zaman önce kendi hayatından nasıl mutlu olacağını öğrenmişti. Tüm Yaşlı Irklar, her biri kendi tarzında, aynı şeyi kabullenmek zorundaydı.

Ama eğer bu gerçekleşirse, bunca bin yıldan sonra, bu bir şey olmaz mıydı?

Graydon'ın nemli şakağına bir öpücük kondurarak fısıldadı: "Eğer bir gün şansımız yaver gider de bir oğlumuz olursa, adını Konstantin koyabilir miyiz?"

Adamın vücudu kaskatı kesildi. "Aman Tanrım, yanlış bir şey söyledim" diye düşünmek için yeterli zamanı vardı.

Sonra, boğuk, kırık bir fısıltıyla, "Bunu gerçekten çok isterim," dedi.

Vücudundaki katılık sert bir hıçkırıkla kırıldı. Omuzları kabarak yüzünü onun boynuna gömdü.

Sonunda kederinden kurtuldu.

Sonra her nasılsa, her türlü gücü ve enerjiyi buldu, ona sarıldı, sözsüz bir teselli mırıldandı, ikisi de gözyaşı kalmayana kadar onunla birlikte ağladı ve birlikte iyileşmeye doğru ilk adımları attılar.

Ertesi akşam Dragos'un Kule'nin ziyafet salonunda düzenlediği yıllık büyük gala etkinliği olan Tanrıların Maskesi vardı.

Bel, Dragos'un maskeyi iptal edip etmeyeceğini merak etmişti ama görünüşe göre devam etmeye karar vermişti. Muhtemelen iptal edilemeyecek kadar hantal olacaktı. İleri gelenler ve turistler çoktan şehre akın etmişti.

Yine de büyük olasılıkla bunun dünyanın geri kalanına bir meydan okuma olduğunu düşündü.

İşte buradayız, diyordu açıklama.

Korkunç bir darbe almış olabiliriz ama yıkılmadık.

O gün Graydon'ı hiç görmedi. Hafif göreve dönmüştü ve maskeli baloda ona eşlik edemeyecekti. Graydon özür dilediğinde, kadın elini ağzına götürerek onu cümlesinin ortasında durdurdu.

"Kim olduğunu ve ne yapman gerektiğini biliyorum," dedi ona. "Dahası, bunu çok uzun zamandır biliyorum. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. İşini yaptığın için benden asla özür dileme."

Neredeyse belli belirsiz, ifadesi hafifledi. "Yüceltilmiş bir polis olmamı sorun etmiyor musun?" diye sordu.

O bundan çok daha fazlasıydı. Diğer insanların sorunları ve sorularıyla ona nasıl geldiklerini görmüştü ve her seferinde onları düzeltmek için elinden geleni yapıyordu. Zamanla belki o da ona bu konuda yardımcı olabilirdi. Birbirlerini tanıyıp sevmeye başladıklarında ve onun gerçekten dünyalarının bir parçası olduğu gerçeğine alıştıklarında, belki insanlar da ona gelmeye başlayacaktı.

Hatta bunu tekrar yapmayı, insanlara yardım etmeyi, onları dinlemeyi ve sorunlarını çözmeyi dört gözle beklemeye başlamıştı. O gün geldiğinde, buna hazır olacaktı.

Parmak uçlarında uzanarak onu öptü ve ağzına doğru, "Ben iyiden de öteyim. Seninle gurur duyuyorum ve başka türlü olmanı istemezdim."

Hayallere kapılmayacak kadar yaşlı ve deneyimliydi. Zor zamanlar ve zor bekleyişler olacaktı. Bazen biliyordu ki

Korkacaktı ve o kapıdan girip eve gelene kadar hiçbir şey her şeyi yoluna koyamayacaktı.

Ayrıca onun tüm bunlara fazlasıyla değdiğini de biliyordu.

Akşam olduğunda, ne giyeceğine karar vermeye çalışarak kıyafetlerini gözden geçirdi. New York'a taşınmasına kısa vadeli bir çözüm olarak kıyafetlerinin Elf malikânesinden gönderilmesini emretmişti ve bunlar Graydon'ın gömme dolabını tıka basa doldurmuştu. Diğer eşyalarını -mobilya, sanat eserleri, vs.- ne yapacağına karar vermesi gerekecekti ama bunlar zaman içinde verilebilecek kararlardı.

Sonunda sade lacivert bir elbise ve ona uygun bir domino giydi. Saçlarını kıvırdı, başının arkasından tutturdu, bir çift yüksek topuklu ayakkabı giydi ve makyajını sade tuttu.

Diğerleri maskeye normal şekilde devam edecekti ama onun için, hem Wyr'in hem de Cinin yaşadığı kayıp karşısında, daha ayrıntılı bir şeyin yanlış olacağını düşünüyordu.

Linwe onu dairenin kapısında karşıladı. Genç kadın da sade giyinmişti. Saçlarını da siyaha boyamıştı. Bu renk doğal koyu kahverengi saçlarından çok daha sadeydi.

Siyah, zarif kemik yapısını ve koyu renk gözlerinin derinliğini ve şeklini vurguluyordu, ancak Bel, Linwe'nin saçlarını boş nedenlerle boyamadığını biliyordu.

"Çok uygun," dedi Bel ona. Yavaşça Linwe'nin kısa saçlarının uçlarına dokundu. "Yine de itiraf etmeliyim ki pembeyi özleyeceğim."

Linwe başını eğdi. "Belki bir gün geri gelebilir." "Dairen iyi mi?" diye sordu.

Linwe'yi kendisiyle birlikte New York'a gelmekten vazgeçirememişti ve genç kadın bu konuda o kadar istekliydi ki, çok fazla uğraşmaya cesaret edememişti.

Her halükârda, kendine karşı dürüst olursa, Linwe'nin bağlılığında bencilce bir rahatlık buluyordu. Böylesine derin ve kapsamlı bir değişiklik yapmaya hazır olsa da ve bunu benimsemiş olsa da, Elf malikânesini ve sevdiği pek çok kişiyi geride bırakmak yine de zordu. Burası çok uzun zamandır onun evi ve göreviydi.

Linwe küçük bir omuz silkmeye, "Burası Orman değil," dedi. "Sorun değil.

Bu kendi başına bir şey olacak."

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı Bel.

Linwe'nin gözlerine bir ışıltı geri döndü. "Neymiş o?" diye fısıldadı.

Bel kendi kendine gülümsedi. Linwe'nin ışıltısı asla uzun süre sönmezdi. "Bu Kule'yi daha iyiye doğru değiştireceğim."

"Ooohh?" Linwe'nin kaşlarından biri kalktı. "Nasıl yani?"

"Orman'dan bir dokunuş getireceğim," dedi Bel. "Biraz zaman alacak -ve aslında oldukça fazla para- ama bekle ve gör. Wyr bunun için bana teşekkür edecek."

Linwe kollarını Bel'e doladı. "Burada büyük bir macera yaşayacağız!"

Diğer kadına sarıldı. "Evet, öyle, değil mi?"

Birlikte aşağıya indiler. Linwe kalabalığın içinde Ferion'u ararken ona eşlik etti.

Belki de kaçınılmaz olarak, bu görev onu iki yüz yıl önceki Vauxhall maskeli balosuna geri götürdü. O gece Ferion'u ararken çok endişeli ve kaygılıydı.

Artık pek çok şey değişmişti.

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında Vauxhall Eğlence Bahçeleri geçmişe karışmıştı. Yıllar geçtikçe Kral Oberon daha soğuk ve mesafeli davranmaya başlamış, halka açık etkinliklere katılmayı bırakmıştı.

Uzun zamandır onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Ara sıra onun yerine törenlere katılan şövalyelerinden birini görüyordu ama onlar da ketum ve mesafeli kalmaya devam ediyorlardı. Weston Kontu Francis Shaw, Londra'daki bir bombalı terör saldırısında öldürülmüştü.

Bu yıl, diğer pek çok Elf'le birlikte Calondir de ölmüştü ve artık Constantine ve Soren de ölmüştü.

Cinler, hatta Khalil ve Kahin bile maskeli baloya katılmamıştı. Bel, Rune'la sık sık konuşan Graydon'dan Khalil'in, Soren hayattayken nasıl savaştıklarına rağmen babasının ölümünün yasını şiddetle tuttuğunu duymuştu.

Kalabalık salona baktığında Soren'in kendine özgü beyaz saçları ve delici elmas bakışlarıyla uzun boylu, güçlü figürünü artık görememek garip ve acı verici bir histi.

Cinlerin bir toplum olarak nasıl yas tuttuklarını bilmiyordu ama hiçbirinin batı çöllerinde dans etmediğini duymuştu. Büyük kum bulutları ve rüzgâr durgunlaşmış ve sessizleşmişti.

Ve Malphas sonunda, sonunda öldürülmüştü. Bu değişim karşısında şiddetli bir rahatlama hissetmekten kendini alamamıştı.

Sonunda Ferion'u o bulmadı. Ferion onu bulmuştu.

Bir el bileğine hafifçe kapandı. Şaşkınlıkla döndüğünde oğlunun arkasında durduğunu gördü. O da sade giyinmişti ve uzun sarı saçlarını sıkı bir örgüyle arkaya toplamıştı.

Bu, yakışıklı yüz hatlarına bugünlerde ona yakışan bir ciddiyet katıyordu. Geleneklere bir selam olarak bir domino taşı getirmişti ama onu takmak yerine ceketinin göğüs cebine sokmuştu.

Linwe onun omzuna dokundu. "Ben gideyim. Şurada bir yere. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

Linwe kalabalığın içinde kaybolurken, Ferion'a döndü. Elini koluna koymaktan ve onu gizlice taramaktan kendini alamadı.

Ruhuna işlemiş olan o ince, yozlaşmış karanlık leke tamamen yok olmuştu. Sonunda oğlu özgürdü. Elf Yüce Lordu, olmak istediği kişi olmak için özgürdü. Bundan ne çıkarsa çıksın, bunu ancak zaman gösterebilirdi.

"Anne," dedi.

Kadın kollarını ona doladı ve tüm gücüyle sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Dudakları genişleyerek gülümsedi ve ona sarıldı. Çok çabuk gülümsemesi kayboldu ve ayıldı. "Kalmayacağım. Sadece sana söz verdiğim için geldim."

Değişen bir şey daha vardı; bu kez sözünü tutmuştu. Kalbi sevinçle aydınlandı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ona alçak bir sesle, "Ben de geldim çünkü fikrini değiştirmek için son bir kez daha denemek istedim, eğer yapabilirsem. Burada kalma. Benimle eve gel, ait olduğun yere."

Kadın başını salladı ve ona usulca, "Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi.

"Graydon'ı terk etmek zorunda değilsin. Onu da yanında getir. Biz-Ben hallederim." Bir eliyle işaret etti. "Wyr'ler artık bizim düşmanımız değil. Düşmanlığı sürdürmek için bize pek çok kez yardım ettiler. Onun için bir yer hazırlayacağız. Anne, lütfen."

Kendine engel olamayarak yakasını düzeltti ve parmaklarını onun sert, zayıf göğsünün üzerinde gezdirdi.

"Bunu söylemen benim için çok anlamlı," diye karşılık verdi. "Ama Graydon'ın oraya asla uyum sağlayamayacağını biliyorsun. Burada benim için bir yer yapıyorlar. Sadece bu da değil, olmak istediğim yer burası." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Artık Güney Carolina'ya ait değilim. Ayrıca, beni kaybetmiyorsun, beni asla kaybetmezsin. Elimizden geldiğince sık ziyarete geleceğiz."

Yüzü gerildi. "Bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun. Güney Carolina'ya ait değilim de ne demek? Kırbacı şaklatan babamdı, ama çok uzun zamandır aramızın kalbi ve ruhu sendin."

"Eğer bu doğruysa, o zaman bu rolü başka birinin üstlenmesinin zamanı gelmiş demektir." Onun yüzüne dokundu. "Kalbim artık burada. Sidhiel ve diğerleri sana tavsiyelerde bulunmak için orada olacaklar ve konuşmaya ihtiyacın olursa ben sadece bir telefon uzağında olacağım. Bir düşün Ferion. Artık gerçekten özgürsün. Gelecek senin, o yüzden onu al. Olduğunu bildiğim harika adam ve olabileceğini bildiğim türden bir lider ol."

Bir nefes verdi, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bazen çok inatçı olabiliyorsun."

Nedense bu onu çok güldürdü. "Öyle olmam iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

Omzunun normalde düz olan çizgisi çöktü. "Bu değişim gerçekten oldu, değil mi? Bir daha eve dönmeyeceksin."

"Hayır, oğlum." Adamın yüzünde beliren kayıp ifadesi karşısında kadının ifadesi yumuşadı. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Geri dönmeyeceğim ve her şey yoluna girecek. Yarın konuşmak için bir zaman bulalım. Eve döndükten sonra beni arar mısın?"

"Tamam, olur." Başını salladı. "Yapmam gereken birkaç iş var ama akşam yemeğinden hemen önce arayabilirim. Nasıl olur?"

"Harika."

Telefon görüşmeleri iyi bir köprü olabilirdi. Bir süre her gün konuşabilirlerdi. Sonra, yavaş yavaş, her ikisi de değişime uyum sağlayıp yeni hayatlarına ayak uydurdukça, bu telefon görüşmeleri haftada iki kez gelmeye başlayacaktı. Sonra, belki iki haftada bir.

Olması gereken buydu, ancak tatilleri nasıl koordine edeceklerini henüz hayal edemiyordu. Yine de her seferinde bir adım.

Onu kollarına çekti. Başını eğerek kulağına fısıldadı: "Babam kırbacı şaklatmış olabilir ama sen her zaman benim de kalbim ve ruhum oldun, biliyorsun."

Kızın kalbi kabardı. Şaşkınlıktan gözleri yaşardı.

Adam onu serbest bıraktı. Kız cevap vermek için ağzını açtığı anda, adam döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Linwe yeniden ortaya çıktığında onun yanından daha yeni ayrılmıştı. Genç kadın hiçbir şey söylemedi ama sıcak ifadesi ve arkadaşlığı Bel'in kendini toparlamasına destek oldu.

Çok geçmeden diğer insanlar, diplomatlar ve diğer Mürver Irklardan temsilciler yaklaştı ve Bel sohbete o kadar daldı ki Ferion'un ayrılışını düşünecek vakti olmadı.

Yaklaşık bir saat sonra müzik durdu.

Ziyafet salonunun bir ucundaki kapılar açıldı ve insanlar dans pistini terk ederek tanrıların geçit töreninin başlaması için yol açtılar.

Herhangi bir büyüklükteki maskeli baloda, Yaşlı Irkların yedi tanrısı gibi giyinmiş, özenle seçilmiş yedi aktör kalabalığın arasında yürürdü. Daha küçük toplantılarda aile üyeleri ya da arkadaşlar tanrıları canlandırırdı. Efsaneye göre her masque'ye bir tanrı gizlice katılırdı ama Bel bunun gerçek olduğunu hiç bilmiyordu.

Kule maskesi gibi özenli bir etkinlik için yedi tanrının her biri görkemli kostümler giyerdi. Ancak, daha öncekilerden farklı olarak, bu yıl orkestra geçit töreninde çalmaya devam etmedi.

Bu yıl tanrılar ziyafet salonuna sessizlik içinde girdiler.

Kalabalıktan bir mırıltı geçti, sonra yatıştı.

Alayın başını Dans Tanrısı Taliesen çekiyordu. Yarı erkek yarı dişi olan Taliesen, İlkel Güçler arasında ilk sıradaydı çünkü dans değişimdir ve evren sürekli hareket halindedir.

Şimdiki Taliesen ince bir kadın tarafından canlandırılıyordu. Onun ardından Aşk tanrıçası İnanna, Derinlikler tanrıçası ya da Kahin Nadir, Armağan tanrısı Will, Ocak tanrıçası Camael ve Yasa tanrısı Hyperion gelirdi.

Son olarak Ölüm Tanrısı Azrael geldi.

Ölüm geçerken salonu bir durgunluk kapladı. Nöbetçiler de dahil olmak üzere tüm Wyr'ler siyahlar içindeki zarif figürün önünde eğildiler.

Dragos hariç her Wyr. O eğilmedi. Bel onun içinde kimseye boyun eğmek olduğunu sanmıyordu. Ama yine de esas duruşta durdu.

Kalabalık Wyr'in önderliğini izledi, Ölüm'ün önünde eğilerek nöbetçiye ve ölen Cine saygılarını sundular. Bel'in bakışları nemle doldu ve dudaklarını ısırdı. Ölüm yanına geldiğinde o da eğildi. Sessizlik, son tanrı da diğer uçtaki ziyafet salonundan çıkana kadar derin ve derin kaldı.

Müzisyenler enstrümanlarını kaldırdı, müzik salonu bir kez daha doldurdu ve anma anı sona erdi.

Gece yarısından çok sonra, herkes maskesini çıkardıktan ve kalabalık azaldıktan sonra Graydon onu bulmaya geldi. En az onun hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Bir ara kravatını gevşetmiş ve gömleğinin boynundaki ilk birkaç düğmesini açmıştı.

Dragos, Pia ve Liam'la birlikte tüm nöbetçiler o akşam siyah giymişti. Linwe'nin saçlarını pembeye boyaması gibi o da hiçbirinin siyahı bir moda ifadesi olarak giymediğini biliyordu ama yine de Graydon'ın takım elbisesinin sade resmiyeti ona çok yakışmıştı.

Siyah, vücudunun uzunluğunu ve geniş, kaslı omuzlarının genişliğindeki gücü vurguluyordu. Aynı zamanda renklerini de vurguluyordu: derin bronz teninin sağlıklı yanıklığı, kahverengi saçları ve koyu gri gözlerindeki zengin derinlik.

Yine de, kendine itiraf etti, takım elbisenin kesimi yeterli olmayı başarmıştı.

Ona karşı içinde bir sevgi dalgası kabardı. Yanına geldiğinde kollarını açtı ve o da kollarına girerek onu sımsıkı sararken, varlığı onu besleyici, dostane bir ateşle sardı.

Ona asla doyamıyor, onun arkadaşlığından asla bıkmıyordu. Onun da arzuyla dolup taşıdığı gerçeği

Ona derinden, umutsuzca aşık olması kaderini mühürlemişti ve bu kaderi asla terk etmeyecekti.

Adamın göğsüne yaslanarak öpmesi için yüzünü kaldırdı.

Adam onun omuzlarını okşadı. "Çatı katında toplanıyoruz. Maskeden sonra bu bir tür gelenek ve eğer istersen senin de gelmeni istiyoruz."

Anında kendi yorgunluğunu bir kenara bıraktı. Bu onun ilk kez bir yakın çevre toplantısına davet edilişiydi. Açıkçası bu kadar erken gelmesine şaşırılmıştı. Gitmemesi onun için çok önemliydi.

Ve bunların hiçbirisi doğru olmasa bile, Graydon onu orada istiyordu ve ihtiyacı olan tek itici güç buydu.

"Elbette," dedi. Graydon parmaklarını Graydon'ınkilere geçirip asansörlere doğru yürürlerken, "Orada kim olacak?" diye sordu.

"Sadece nöbetçiler olacak. Rune ve Carling, Pia, Liam ve Dragos." Durakladı ve ona yan gözle baktı. "Adil bir uyarı. Ben de dahil olmak üzere birkaçımız sarhoş olabiliriz."

Yani çok küçük, seçkin bir grup olacaktı.

Onun parmaklarını sıktı. "Bizi eve geri götürebilmem için ayık kalmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Asla eve gidemeyecek kadar sarhoş olmam."

"O zaman ben de sana katılabilirim, çünkü çok kötü bir hafta geçirdim." dedi.

Adamın bakışlarında şaşkın bir onay kıvılcımı belirdi. "Kesinlikle öyle." dedi.

Bu sadece bir yakın çevre toplantısına ilk daveti değildi, aynı zamanda nöbetçilerle ya da bir aile olarak Cuelebre'lerle geçirdiği ilk zaman olacaktı.

Ocak ayında, Elf malikânesindeki kriz patlak vermeden önce Pia'yı kısa bir ziyaret etmiş ve onunla bir bağlantı kurmuştu ama o zamandan beri diğer kadınla hiç vakit geçirmemişti.

Bel davet edilmiş olabilirdi ama kabul etmesi gerekmiyordu. Henüz kabul etmemişti. Uzun yaşamında daha önce sayısız sosyal zorlukla karşılaşmış olsa da, bu seferki diğerlerinin çoğunda olmayan kritik bir şekilde önemliydi.

Korkmuyormuş gibi davranamazdı. Bunun iyi gitmesini çok istiyordu, sadece kendisi için değil, Graydon için de.

Korku konusunda bir şey yapamasa da, yapabileceği şey bu zorlukla doğrudan yüzleşmekti. Asansörün kapısına doğru dönerken omurgasını dikleştirdi.

Kapılar sessiz bir vınlamayla açıldığında, Graydon yanında olduğu halde çatı katına adım attı.

≡ YİRMİ ≡

Bel'in güzel yüzünde sakın bir soğukkanlılıktan başka bir şey görünmese de, asansörde Graydon onun kokusunda bir parça gerginlik yakalamıştı.

Kendi iç gerçekliğinin stresini yönetmekte ne kadar iyi olduğunu vurguluyordu çünkü çatı katına adım attıklarında tüm dikkati etrafındaki herkese odaklanmıştı.

Aynı zamanda ona, çok iyi bir oyun yüzü olduğunu da yakından ve kişisel olarak göstermişti. Bunu her zaman biliyordu. Geçmişte bunun parıltılarını görmüştü ama bilmek başka bir şeydi, o oyun yüzünü iş başında görmek bambaşka bir şeydi. Ona zaten saygı duyuyordu ama sonraki bir saat içinde bu saygı katlanarak derinleşti.

Diğer herkes çoktan hazırды. Erkekler takım elbiselerini ve kravatlarını çıkarmıştı. Aryal resmi kesim deri ceketini bir kenara bırakmıştı. Yetişkinlerin çoğu çoktan içmeye başlamıştı ve içkilerin çoğu da sert şeylerdi. Carling bir şişe kan şarabı içiyordu.

Pia alkolden uzak duruyordu. Liam kola içiyordu ve maskeli baloda bol miktarda görkemli içecek olmasına rağmen, çocuk yine yemek yemeye başlamıştı bile. Başını öne eğmiş, diğer insanların bakışlarından kaçınıyordu.

Yetişkinler gibi o da Konstantin'in ölümünden beri sessizdi. Graydon, Pia'nın dikkatini onun üzerinde tutuşunu fark etti. Liam'ın duygusal olarak ihtiyacı olan şeyi almasını sağlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Başlangıçta Bel'in çevresinde küçük sertlik belirtileri vardı, birbirlerini uzun süredir tanıyan insanların aralarına neredeyse bir yabancıyı kabul ederken sergiledikleri davranışlardı bunlar. Yarım saat içinde bunlar tamamen yok oldu.

Bel ve Pia birlikte biraz zaman geçirdiler, geniş oturma odasının bir köşesine sıkışmışlardı, Bel'in esmer başı Pia'nın soluk sarışın başına yakın eğilmişti.

Graydon'ın bakışları birkaç kez onlara kaydı. Baş başa görüşmeyi izleyen tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Tüm nöbetçiler izlemişti, en ç o k da Dragos. Konuşmalarının sonunda iki kadın kucaklaştı.

Aralarında o kadar bariz bir sevgi vardı ki, bu iyi hissettirdi. Sanki Bel bir şekilde hayatlarında Graydon'ın grubun sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir boşluğu dolduran bir yere kaymayı başarmış gibi doğru hissettirdi.

Bir süre sonra, nasıl olduysa, aralarındaki baraj -onların Constantine hakkında konuşmalarını engelleyen baraj- yıkıldı. Graydon bunun nasıl olduğunu anlayamadı. O gece canı sert i ç k i içmek istememişti, bu yüzden yeni bir altılı bira paketi almak için mutfağa gitmişti.

Geniş oturma odasına geri döndüğünde, Aryal'ın Bel'e, "O tam bir pislik erkek fahişesiydi. Kadınları, bazı insanların Tic Tac'ları çiğnediği gibi çiğnerdi."

"Aman Tanrım." Bel öksürdü. "Bu aklımdan bir an olsun çıkmayacak bir görüntü."

Konuşurken Graydon'ın bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde o kadar çok şefkat vardı ki, bunun Aryal'ın fırtınalı, dikenli kalbine bile dokunmuş olmasına şaşırmadı.

Bayne atılmış onun ViSKİ Geri. O dedi
Birdenbire, "Yap Sevgililerinden birinin kıyafetlerini
çakmak gazı ile ıslatıp kibritle tutuşturduktan sonra balkon
penceresinden attığı zamanı hatırlıyor musun?" "O gün bir telefon
aldım," dedi Rune. "Alt kattaki trafik kontrol bana dedi ki, 'Erkek külotu
yağdığını biliyor muydun?

yanıyorlar mı?'"

Grym'in içinden bir kahkaha yükseldi. Gözyaşlarına yakın bir şeye dönüştü. Gargoyle burnunu sıktı ve sert bir iç çekti. "Tanışmak isteyeceğin en iyi pislik. Eğer bir kadın olmasaydın."

"En iyi, en sadık dostum," dedi Graydon. Boğazı düğümlendi ve daha fazlasını söyleyemedi. Bel sessizce odanın karşısına geçip kolunu ona doladı. Adam onun alnından öptü ve Bel de ona yaslandı.

Rune, "Çok iyi bir savaşçı. Çok da iyi bir araştırmacı." Bir viskiyi geri fırlattı.

Alexander sakin bir sesle, "Onu sizler kadar uzun süre ya da yakından tanıma fırsatım olmadı ama o benim kardeşim olmuştu," dedi.

Sabahın erken saatlerine kadar Constantine hakkında hikâyeler paylaştılar. Kuşkusuz bu son anıları olmayacaktı ama yine de iyi hissettiriyordu - kaybın acısını daha katlanılabilir kılacak şekilde iyi.

Teşekkür ederim, dedi Bel'in kafasının içinde.

Bel ona baktı. *Ne için, aşkım?*

Nasıl başladığını anlamadım, dedi ona. *Ama senin başlattığını biliyorum.*

Onun hakkında konuşmamız gerekiyordu.

Wyr harabesi daha önce hiç nöbetçi kaybetmemişti, dedi usulca.

İyileşmeniz biraz zaman alacak ama inancınızı kaybetmeyin. İyileşeceksiniz.

Kayıplardan nasıl kurtulunacağını bilen biri varsa o da Bel'di. Kollarını Bel'e doladı ve onun kadınsı varlığının rahatlığını içine çekti.

Dragos anılarını anlattığı süre boyunca sessiz kaldı. Büyük bir koltuğa yayılmış, altın rengi bakışları herkesi izlerken durmadan brendi içiyordu. Ne hissettiğini ya da düşündüğünü söylemek imkânsızdı. Yüzünü kıpırtısız tutuyordu.

Pia topuklarını tekmelemiş ve onun yanına kıvrılmıştı. Dalgın dalgın bir elini kalçasının kıvrımlarında ileri geri gezdirdi.

Yakınlarda Liam yere yayılmış, mini tabletinde bir oyun oynuyordu. Saat neredeyse sabahın beşi olmasına rağmen kimse ona yatağa gitmesini önermemişti. Onun da en az diğerleri kadar, hatta onlardan daha fazla kederini sindirmeye ihtiyacı vardı.

Sonunda Rune ve Carling iyi geceler diledi. Bir kucaklaşma ve vedalaşma telaşı içinde ayrıldılar. Rune Dragos'un omzuna dokundu ve iki adam kısa bir telepatik alışverişte bulundu. Dragos diğer adama başıyla selam verdi ve çift ayrıldı.

Graydon, Dragos'un Rune ve Carling'i geniş ailesinin bir parçası olarak kabul edebilmesi için iki adamın yeterince uzlaşmış olmasından memnun bir şekilde onları izledi.

Onlar gittikten sonra, belki de kaçınılmaz olarak, Constantine'in nöbetçi pozisyonunun nasıl doldurulacağı konusu gündeme geldi. Quentin Dragos'a, "Sanırım başka bir nöbetçi seçmeyi düşünemeyecek kadar meşguldün," dedi.

Bel tereddütle Graydon'ın kafasının içinden, *"Bu cahilce bir soru olabilir ama sence Rune'u geri davet etmeyi düşünür mü?"* diye sordu.

Graydon başını salladı. *Hiç şansı yok, dedi ona. Dostluklarını yeniden kazanıyorlar ama Dragos, Carling'in Wyr malikânesindeki iktidar koltuğuna bu kadar yaklaşmasına asla izin vermez. Bazı yönlerden Dragos ve Carling birbirlerine çok benziyorlar. İkisi de entrikacı.*

Sanırım beni bu kadar kabullenmesine sevinmeliyim, nispeten konuşursak, dedi Bel yavaşça, yüz ifadesi dalgındı. Onu kabullenmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki bunu daha önce düşünmemiştim.

Ona sıkıca sarıldı. *Evet, sen bir Elfsin ve evet, Elf topraklarında önemli bir güçtün. Ama inan bana, sen Carling'den tamamen farklı bir gerçekliksin.*

Onlar özel konuşmalarını paylaşıırken, diğerleri Dragos'un Quentin'in sorusunu düşünmesini izledi. "Evet, bunu düşündüm," dedi.

Graydon, Aryal'ın sinirli bakışlarıyla karşılaştı. Dragos esrarengiz olmak istediğinde, bazen ondan bilgi almak ejderha büyüklüğünde dev dişleri çekmeye çalışmak gibi oluyordu.

Aryal, "Bir tur daha Nöbetçi Oyunları düzenlemeyeceksiniz, değil mi? Hem çok masraflıydı hem de o hafta çok yorucuydu."

"Hayır," diye yanıtladı Dragos. "Bunu bir kez yapmak gücümüzün bir göstergesiydi. Halka açık oyunları tekrar düzenlemek, özellikle de ilkinden bu kadar kısa bir süre sonra ve Constantine'in ölümünün ardından, tamamen başka bir mesaj gönderir. Seçilmiş yarışmacılardan oluşan kısa bir listeyle özel bir etkinlik yapmayı düşünüyorum."

Liam yerdeki pozisyonundan, "Burası benim yerim," dedi.

Çocuk o gece ilk kez konuştuğu için, söylediklerinin herkes tarafından tam olarak anlaşılması birkaç dakika aldı.

Nöbetçiler birbirlerine baktı. Barın yanında Aryal aniden dönerek sırtını gruba verdi. Graydon onun geniş gözlü profilini bir an için yakaladı, o sırada duvara doğru *"Aman Tanrım!"* diye bağıırıyordu. Pia, Dragos'un yanına yaslandığı pozisyonundan doğruldu. İfadesi temkinli bir hal aldı, keskin bakışları oğlunun üzerindeydi.

"Ne dedin sen?" Graydon ejderhanın Liam'ı çok iyi duyduğunu bilmesine rağmen Dragos şöyle dedi. "Otururken dik dur

konusu ve bana bak."

Liam kasıtlı olarak hareket ederek dik oturmaktan fazlasını yaptı. Ayağa kalktı ve babasına doğru döndü.

Kızgın görünmüyordu, Graydon bunu fark etti. Meydan okur gibi de davranmıyordu. Genç görünümlü, yakışıklı ifadesinde sanki kararını vermiş ve dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremeyecekmiş gibi bir şey vardı.

Birkaç aydır herkes Liam'ın ergenlik isyanına kalkışıp kalkışmayacağını ve nasıl kalkışacağını merak ediyordu.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Graydon. Kendini hazırladı.

Dragos'un bakışlarına karşılık veren Liam sakin ve kararlı bir sesle, "O nöbetçi pozisyonu benim," dedi.

"Hayır, değil," dedi Dragos. Rahatlamış kayıtsızlığı buharlaşmıştı. Şimdi, oğlu kadar sakin konuşsa da, tavrına keskin bir otorite girmişti. "Sana pek çok şey vereceğim Liam. Sana bir ev vereceğim ve sana sevgimi vereceğim. Sana en iyi eğitimi vereceğim ve zamanı geldiğinde sana şirketimde güçlü bir başlangıç pozisyonu vermekten çok memnun olacağım. Ama sana bunu vermeyeceğim."

"Senden bunu istemedim," dedi Liam. Kollarını iki yana açmıştı ama Graydon ellerinin yumruk haline geldiğini fark etti.

Doğduğundan beri, Liam'ın Wyr formu, yani ejderha, tam boyuta ulaşmak için zorlanmıştı. Özellikle stres ya da kriz zamanlarında çocuk birkaç kez büyüme atağı geçirmişti.

Şimdi Wyr malikânesi, varlığının temelini sarsan bir başka meydan okumayla karşı karşıyaydı. Çocuk, Graydon'ın onu son gördüğünde olduğundan biraz daha mı uzun duruyordu? Omuzları şimdi daha mı genişti, sesi daha mı derindi?

Dragos, "Bu konuşma bitmiştir," dedi.

"Bekle," dedi Pia beklenmedik bir şekilde. "Dragos, dinle onu."

Graydon orada bulunan onca insan arasında Pia'nın konuşmasını beklemiyordu. Liam'ın büyüme atağına geçtiği ilk birkaç seferde derinden sarsılmıştı.

Artık öyle değildi. Şimdi Liam'ı büyük bir sevgiyle birlikte hayranlık dolu bir saygıyla izlerken, ona Bel'in Ferion'a gösterdiği yorulmak bilmez bağlılığı hatırlatıyordu.

Dragos eşine düşünceli bir bakış attı. Pia sandalyeden kayarak yakındaki kanepenin koluna tünerken, Dragos koltuğunda öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini Liam'a dikti. Her nasılsa, bu basit ayarlamalarla Dragos'un koltuğu bir taht haline gelmişti.

"Pekâlâ," dedi Dragos oğluna. "Söyleyeceğini söyle."

Liam odanın etrafına bir göz attı. "Benim ejderham zaten buradaki tüm nöbetçilerden daha büyük," dedi. "Aslında ejderham sen hariç bu odadaki herkesten daha büyük ve daha güçlü ve ben de annem hariç herkesten daha hızlıyım. Şu anda eğitim seanslarında kazanamamamın tek nedeni yeterli tecrübeye sahip olmamam. Henüz."

Dragos siyah, zarif bir kaşını kaldırdı. "Her konuda haklısın. Ve son söylediğin çok önemli bir nokta."

"Büyümeyi bitirdiğimde bu harabede nereye sığacağım?" Liam sordu. "Ve sen de biliyorsun ki büyümem yakında bitecek. Ejderhamı tatmin edecek hangi işi yapabilirim ki?" Durakladı, vücudu gerilmişti. "Kazanmak için hiçbir şey yapmazsam nasıl deneyim kazanabilirim?"

Graydon'ın yanında Bel kıpırdandı. Yüz ifadesindeki rahatsızlık onu bir zamanlar Ferion'un yarım bir hayat yaşadığını, babasının arazisinde fazla sorumluluk almasına asla izin verilmediğini ama özgürce dolaşmasına da asla izin verilmediğini söylediği şeye geri götürdü.

Bu anıyı hatırlayınca rahatsız oldu ve kaşlarını çatı.

"Henüz cevabını bilmediğimiz zorlayıcı sorular soruyorsunuz." Dragos'un sesi yumuşadı. "Cevapları bulacağız ve senin her zaman değer gördüğün ve sevildiğin bir yerin ve evin var. *Her zaman*, Liam. Ama yine de sana o nöbetçi pozisyonunu vermeyeceğim."

"Senden onu bana vermeni istemiyorum," dedi Liam. "Bunun için savaşacağım. Onu alacağım - tıpkı diğer tüm nöbetçilerin pozisyonlarını aldıkları gibi. Onu benim yapacağım. Senden istediğim şey bana savaşa hazırlanmam için zaman vermek. Baba, yanlış anlama ama senin şirketinde çalışmak istemiyorum. Arazimiz o kadar güçlü ki, ilk kez bir nöbetçi ölüyor ve bu şans yakın zamanda ya da hiçbir zaman tekrarlanmayacak. Daha kötü olabilecek tek şey

En azından denememe izin vermemek, sırf senin oğlun olduğum için sekizinci bir pozisyon yaratmak olur."

Son cümlesinde acı vardı, o kadar acı vardı ki sustuğunda uzun süre kimse konuşmadı.

Sonunda Dragos kıpırdandı. Telepatik olarak Graydon'a sordu: "*Ne düşünüyorsun?*"

Graydon yanıtını dikkatle seçti. *Bence denemesine izin vermezsen, aranızda iyileşmesi biraz zaman alacak bir çatlak oluşacak*, dedi.

Ejderhanın öfkeli altın bakışları ona yöneldi. *Bu konuda ben de endişeliyim ama bu yeterli bir sebep değil Gray.*

Düşünmek için bir an durakladıktan sonra olaya farklı bir açıdan yaklaştı. *Eğer dener ve başarısız olursa, yapması gerekeni yapmış ve kendi sorusuna cevap vermiş olacaktır. Eğer dener ve kazanırsa, demesne zarar görmeyecek ve bence çok ihtiyacı olan bir yeri kazanmış olacak. Bu dünyaya nasıl uyum sağlayacağını bilmiyor, Dragos. Genç insanlar bilmez ve bazı açılardan onun durumu diğerlerinden daha zor.*

Dragos'un kara kaşları dinlerken birbirine yaklaştı. Graydon diğer erkeğin ne düşündüğünü anlayamıyordu ama en azından dinliyordu.

Ve ekledi: "*Ve o haklı, eğer onun için bir pozisyon yaratmaya çalışırsanız, bu gerçek hissettirmeyecektir. Ona bir şans verin. Tek istediği bu, sadece bir şans.*" Derin bir nefes aldı. *Pozisyonu açık tutmak zor olacak ama fazladan personel alabiliriz. Eğer kabul ederseniz, bir şekilde bu işi halledebiliriz.*

Dragos'un bakışları Graydon'dan ayrılıp Pia'ya gitti. Uzun bir duraksamadan sonra Pia başıyla küçük bir selam verdi.

Dragos ancak o zaman Liam'a döndü. Çocuk bir kez olsun gözlerini babasından ayırmamıştı. Sessizlik uzadıkça yüzü beyazlamıştı ve kalbi gözlerindeydi.

Dragos durakladı, çocuğun çaresiz yalvarışlarını dinledi.

"Sana bir yıl vereceğim," dedi.

O solgun genç yüze tutkuyla birlikte öylesine çıplak bir minnettarlık ifadesi yayıldı ki Graydon bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Liam şiddetle, "*Teşekkür ederim,*" dedi.

Dragos boğazını temizledi. Sesindeki keskin emir boğuk ve nazik bir hal aldı. "Bir şey değil evlat."

Graydon ejderhaya, *"Onun aslında bir çocuk olmadığını anlıyorum, normalde çocuk olarak düşündüğümüz şekilde değil. Ama yine de bir yılın nasıl yeterli olabileceğini anlamıyorum."*

Bu onun şansı ve tek istediği de bu, dedi Dragos. *Ve ne yapabileceğini gerçekten bilmiyoruz. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."*

-- -

Kule, maskeli balonun ardından toparlandı. Temizlik ekipleri her şeyi yoluna koymak için fazla mesai yaptı. Dragos, Pia ve Liam tekrar evlerine, New York'un taşrasına döndüler.

Hiçbiri Konstantin'i kaybettikten sonra bu kadar çabuk toparlanamayacaktı ama Bel bilge bir kadındı ve haklıydı.

İyileşmeleri biraz zaman alacaktı ama sonunda iyileşeceklerdi.

Graydon ise savaşla ilgili kâbuslarla savaşmak, Constantine'in üzerine atlayıp onu ölümcül tehditten uzaklaştırdığı o son korkunç anları tekrar tekrar yaşamak zorundaydı.

Rüyalarında her seferinde bağılıyor ve mücadele ediyordu ama her seferinde bir şey ikisini de sürüklemesini engelliyor ve Constantine'in göğsünden çıkan o uzun, hain çiviye ve ardından fışkıran kanı izlemek zorunda kalıyordu.

Bazen kendini bağırarak uyandırıyor. Diğer zamanlarda, Bel onu sarsarak uyandırdı ve uykusunda çırpındığını fark etti.

Bir keresinde, yumruğunun yumuşak bir ete değdiğini hissederek uyandı. Anlayış hemen zihninde parladı.

Ona vurduğunu fark edince midesi bulandı, başucu lambasını yakmak için hamle yaptı ve vücudunun her santimini incelemek için etrafına bakındı. Onun iyi olduğuna dair itirazlarına rağmen, kendi gözleriyle görmeliydi.

Koluna ani bir darbe indirmişti ve kolunun narin derisinde beliren yarayı izlerken kendinden geçmişti.

İlk başta sakin, nazik ve destekleyiciydi ama adam kendi kendini cezalandırmaya başlayınca hızla sertleşti.

"Kendine gel aşkım," dedi ona, başını ellerinin arasına almış yatağın kenarına otururken kolunu kavrayarak. "Bu bir kazaydı, başka bir şey değil. Denesen bile bana zarar veremezsin. Güven bana. Şu anda peşini bırakmayan pişmanlık şeytanı kaybolacak."

Ona hayatı pahasına güveniyordu ama yine de söylediklerini kabul etmekte zorlanıyordu. Nefesi boğazında düğümlendi. Fısıldadı, "Nasıl olabilir bilmiyorum. Keşke bir şey yapsaydım, farklı bir şey-"

Arkasından yaklaşp sırtına yaslandı ve kollarını ona doladı. Onun gibi o da çıplak uyumayı tercih etmişti ve göğüslerinin sırtına yumuşak bir şekilde bastırması hem rahatlatıcı hem de erotikti.

"Bunu söylediğimde bana inan," diye fısıldadı saçlarına. "Uzun hayatının geri kalanı boyunca kendini sorgulayabilirsin ama bunların hiçbiri onu geri getirmeyecek. Bu bir savaştı. Savaşta bir şeyler olur. Sevdiğimiz insanlar savaşta ölür. Korkunç olsa da, hepsi bu. Orada bulunmamış olabilirim ama bir şeyin doğru olduğunu biliyorum; sahip olduğunuz her şeyle savaştınız. Ve yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Adam başını onun sesine doğru çevirdi ve kadın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum, çünkü seni tanıyorum," dedi. "Çünkü daha farklı bir şey yapamazdın."

Bununla birlikte, o özel kâbustan kurtulmayı başardı. Ona doğru döndü ve birlikte oldukları her seferde kendisini saran o tüm tüketen vahşilikle onunla sevişti.

Dr. Shaw ona aktif görev ve uçuş izni verdi. İşine geri döndü ve sonraki birkaç gece boyunca Bel, uzun ve lüks uçuşlar yapan gryphon'a eşlik etti. Omuzlarındaki o yer, uzun zamandır boş olan o yer, bir daha asla boş hissetmeyecekti.

Birkaç gün sonra Bel açıklanamaz bir şekilde gerginleşti ve kafası karıştı. Öylesine gergin bir enkaza dönüşmüştü ki, bu ona hiç yakışmıyordu ve açıkçası onu çok korkutuyordu.

Basit işler bile elinden kaçıyor. Eşyaları düşürdü. Bir keresinde, özel olarak pişirmesini istediği Elf ekmeğini yaktı.

Tedavi. Tepsiyi fırından çıkarırken gözyaşlarına boğuldu.

Kendinden geçen adam yemek masasından sıçradı ve onu kollarından yakaladı. "Sen tam bir zavallısın," dedi ona. "Lütfen bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle!"

Daha sonra kendine itiraf etmek zorunda kaldı, bu onun en iyi, en diplomatik anı değildi.

Kadın haykırdı: "Biliyorum, ben bir enkazım! Tam bir enkazım ve kendime yardım edemiyorum. Tanrım, Graydon, sanırım hamile olabilirim."

Ne oldu?

Donup kaldığını ve ağzından hiçbir şey çıkmadığını fark edince, konuşmak için yoğun bir çaba sarf etti.

Yüksek sesle, aptalca, "Ne?" dedi.

Onu kulaklarından tuttu ve "Sanırım. Ben. Hamile. Nant."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı. Kalbi yeni iyileşmiş göğsünde küt küt atıyordu.

"Açıkçası imkansız değil," diye cevap verdi. "Sadece son derece yüksek -imkansız."

"Aman Tanrım," diye kekeledi. "Neden ayaktasın ki? Gel, otur."

Kızın güzel ağzı açık kaldı. Adam onu bir yemek sandalyesine iterken ona baktı ve bir çırpıda oturdu.

Adam ona, "Seni bir şifacıya götürmeliyiz. *Hayır, bekle.*" Kadın sandalyeden kalkmamış olsa da, adam iki elini birden uzattı. "*Olduğun yerde kal.* Sana bir şifacı getireceğiz. Bugün yeterince yedin mi? Vitamine ihtiyacın yok mu?"

Adamın kopuk gevezeliğinin yarısında kadın gülümsemeye başladı. Dikkat çekici bir şekilde sakinleşmiş görünüyordu. "Biraz fazla hızlı gidiyorsun hayatım."

"Ne?" Sandalyesinin yanında diz çökmüş, çılgınca ona bakıyordu. "Doğum dersine ne dersin? Nasıl nefes alacağını biliyor musun? Daha önce hiç doğum yapmadım. Nefes almak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"GRAYDON, KES SESİNİ," diye bağırdı.

Kelimelerin akışı durdu. Ağzını kapattı ve ona baktı.

Onun saçlarını okşadı. "Hamile olduğumdan bile emin değilim. Daha önce hiç hamile kalmadım, bu yüzden nasıl hissettireceğinden de emin değilim. Sadece bir şeyler hissedebiliyorum. Enerjimde bir şeyler değişti ve doğru olmama ihtimaline karşı bir şey söylemeye korkuyorum ve Tanrım, bunu çok istiyorum."

Tekrar titremeye başladı. Bu onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar toparladı.

Onu kollarının arasına alarak nazikçe, "Sus, her şey yolunda Bel. Cevap ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Bunu birlikte atlatacağız."

Kız yüzünü onun boynuna gömdü. "Söz mü?"

Başının arkasını kavrayan adam sakın ve kararlı bir sesle, "Yemin ederim," dedi.

Boştaki eliyle cep telefonunu çıkardı. Onun arkasından, o akşam Kule'de nöbetçi olan şifacının numarasına ulaşana kadar rehberinde gezindi. Tek parmağıyla bir mesaj yazdı:

ACIL DURUM, HEMEN BENİM ODAMA.

Beş dakika geçmeden koridorda koşan ayak sesleri duydu. Biri kapısını yumrukluyordu. Aryal'ın "Tekmele de girsin" dediğini çok net duydu.

Sakin ve yatıştırıcı tavrı buraya kadarmış.

Sakin tekmelemeyin! diye telepatik olarak bağırdı.

Çok geç kalmıştı. Kapı kırıldı. Aryal, Quentin ve nöbetçi şifacı Peter içeri daldı.

Çarpma sesiyle Bel şiddetle irkildi. Yüzünü Graydon'ın boynundan kaldırıp üç davetsiz misafire baktı. Konuştuğunda tekrar telaffuz etmeye başlamıştı. "Ne. Dünya'da. Dünya'da."

Bel'i kızdırmışlardı. Üçlüye sözsüzce hırladı.

Gözleri irileşen Aryal ellerini havaya kaldırdı. "Ne?! Bunun acil bir durum olduğunu söylemiştin!"

"Evet," diye tersledi. "Özür dilerim." Bel'e döndü. Kızın ağzı yine açık kalmıştı. "Özür dilerim," dedi ona. Onun güzelliğine karşı koyamadı,

şaşkın bir yüz ifadesiyle onun yumuşak ağzını hızla öptü. "Hâlâ sakinleşmeye çalışıyorum. Aryal ve Quentin, dışarı çıkın. Peter, buraya gel."

Quentin ve Aryal apartmandan geri geri çıktılar.

Onlar çıkarken Harpy acı bir sesle arkadaşına, "Sen bekle," dedi. "Diğer her şey gibi, bu da bir şekilde benim suçum olacak."

Quentin karşılık verdi. "Ciddi misin? Bir şekilde, her şey gibi, bu da seninle mi ilgili hale geldi?"

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Tartışma sesleri azaldı.

Graydon, Bel'in dolup taşan bakışlarıyla karşılaştı. Kendinden emin bir şekilde ona, "Biraz aşırı tepki göstermiş olabileceğimi kabul ediyorum," dedi.

Kadının yüzü titriyordu. Tanrım, yine gözyaşlarına boğulmayacaktı, değil mi?

İçinden kahkahalar yükseldi. Parlak ve gümüşü ses, bir kadeh şampanyanın içinde yüzen baloncuklar gibi odanın içinde dans ediyordu. Adamın boynuna asılarak öyle bir güldü ki gözlerinden yaşlar geldi.

Bu öyle bir mutlu sesteki, onu tamamen ele geçirdi.

Kendinden geçmiş bir halde, her lezzetli, sarhoş edici anı içine çekti.

Şifacı Peter rahatlamıştı. Laconically, "Bu kadar çok gülen birinin tıbbi acil durumlarını daha da kötüleştireceğinden eminim. Belki dalağı patlar."

Bel hıçkırdı ve suçlayıcı bir ifadeyle Graydon'a baktı.

Bir süre sonra Graydon ona küçük, mahcup bir gülümseme sundu. "Bir tane olabilirdi. Asla bilemezsin."

Kadın tekrar kahkahalara boğuldu.

"Görünüşe göre buradaki işim bitti," dedi Peter. "Bir şey değil."

Peter kırık kapıya doğru ilerlemeye başladığında Graydon ona, "O kadar hızlı değil, ahbap. Buraya gel."

Peter hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak onlara doğru yürüdü ve yanlarına çömeldi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Graydon kendisine rağmen diğer erkeğin yakınlığı karşısında irkildi.

Yüzünü silen Bel de ayıldı. Graydon'ın kolunu okşayarak Peter'a, "Tam olarak yanlış bir şey yok. Sadece hamile olabileceğimi düşünüyorum ama emin olamıyorum ve ikimiz de panikledik. Bize yardım edebilir misin?"

Kule'deki hemen herkes gibi Peter'ın ifadesi de ona bakarken yumuşadı. "Açıkçası ben bir kadın doğum uzmanı değilim. Uzmanlık alanım akut travma - Kule'nin nöbetçi şifacılarının hepsi aslında acil servis doktorları. Ama size basit bir evet ya da hayır cevabı verebilirim, böylece en azından bu gece uyuyabilirsiniz. Daha sonra kendi seçtiğiniz bir doktorla görüşebilirsiniz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Tamam, evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Peter Graydon'a baktı. "Eğer onu tarayacaksam, ona dokunmam gerekecek. Kendini kontrol et ya da odayı terk et."

Hoş olmayan bir şokla, boğazının altından hırladığını fark etti. Bel parmaklarını çenesinin altından geçirdi ve yüzünü tekrar ona çevirdi.

"Hey, bunu yapabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Yapabilirsin. O iyi şifacıyı uzaklaştırma, özellikle de onu buraya çağıran *sen olduktan* sonra... Kes şunu, ona bakma. Gözlerini buraya çevir, Graydon. Bana bak."

Kadının sesine, yanaklarının narin gül rengine, gözlerindeki sevgi ve kalıcı kahkaha ifadesine odaklandı.

"Bu kadar, benden bu kadar," dedi Peter. Başını çevirdiğinde şifacı ayağa kalktı ve ellerini kaldırarak hızla geri çekildi. "Tek yaptığım hızlı bir taramaydı, bir girip bir çıktım." Onlar ona bakarken şifacı sıırttı. "İkinizi de tebrik ederim. Gerçekten de hamilesiniz. Sizin için daha mutlu olamazdım."

Hamile. Ya da Bel'in dediği gibi, Preg.

Nant. "Vay anasını," diye fısıldadı.

Onun kuşkulu ve sevinçli bakışlarıyla karşılaştı. Tekrar titremeye başladı ve gözyaşlarına boğuldu. Adam onu kendine doğru çekerken, o da gülmeye başladı. Kollarını onun boynuna doladı.

"Kendimi dışarı bırakayım, olur mu?" Peter mırıldandı. "Önemli bir şey değil, özellikle de yürüyecek açık bir kapı olduğu için. Kapının parçalarını senin için yerine yerleştireceğim."

Graydon, diğer erkek artık gerçekten gittiğine göre onu görmezden geldi ve Bel'i nefessiz öpmeye odaklandı.

Preg. Nant.

≡ YİRMİ BİR ≡

Zamanla iyileşme gerçekleşti. Mutluluk da öyle.

Graydon Constantine'i özlemekten asla vazgeçmeyecekti ama sonraki birkaç hafta içinde kabuslar sonunda azaldı.

O ve Bel şehir dışında, bazen hafta sonları ve tatillerde gidebilecekleri, büyük ve özel bir bahçesi olan küçük bir ev aramaya başladılar. Küçük, şirin bir Cape Cod kulübesi bulduklarında, saklamak istediği mobilya ve sanat eserlerini buraya taşıdı.

Onun isteği üzerine, birkaç çift kot alabilmesi için onu alışverişe de götürdü. Bunu sadece onu eğlendirmek için yaptığını düşünecek zamanı yoktu. İlk Levi's'ini giydiğinde çok açık bir şekilde neşeliydi. Onun basit, sırtkan zevkini izlerken, oynaması gereken dar bir rolle kısıtlanmış bir hayat yaşayan tek kişinin Ferion olmadığını fark etmeye başladı.

Alışverişe gittikten sonra onu öğle yemeği için Ruby's Diner'a götürdü. Hafif bir şaşkınlık yaşadı ama kimse onu tanımıyordu. Kendine özgü saçlarını topuz yapmış ve Yankees beyzbol şapkasının içine sokmuştu. Elmalı krep ve kahve sipariş etti ve Ruby'nin alaycı mizah anlayışına gülerken yemeği bitirdi ve bu çok kolaydı.

Onu sevmek, onun hayatını aydınlatmasına izin vermek çok kolaydı.

Mart ayının gelmesi ve kışın şehir üzerindeki karlı etkisini kaybetmesiyle birlikte, Kule'deki yaşam yavaş yavaş yeni bir normale bürünmeye başladı.

Julian'ın gidişatından haberdar olmak için Tahoe Gölü'nü birkaç kez aradı. Ameliyatlar ve greftlerin yanı sıra iyileştirme büyüleri ve bol miktarda kanın ardından doktorlar Julian'ın ellerini kurtarmayı başarmıştı.

Kavrama gücünü ve esnekliğini geri kazanması için birkaç ay fizik tedavi görmesi gerekcekti ama uzun vadeli prognozu mükemmeldi. Julian'ın kendisi bu konuda pek konuşkan değildi, bu yüzden Graydon gerçek bir haber alabilmek için Julian'la konuşmadan önce ya da sonra Melly ile sohbet etmeyi öğrendi. Melly'nin sesindeki rahatlama ve umudu duymaktan son derece memnundu. O yaşlı Vampir öldürmesi zor bir orospu çocuğuydu.

Bel kaldı içinde Kapat İletişim ile Ferion. Yavaş yavaş Graydon onun rahatlamasını, uzun zamandır taşıdığı endişeden kurtulmasını izledi. Elf malikânesinden ve özellikle de oğlundan bahsederken gözlerinden ve sesinden iyimserlik okunuyordu. Sadece uyum sağlamakla kalmıyordu. Ruhu bu kadar uzun süre zincire vurulduktan sonra özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Görünüşe göre hatalarından da ders çıkarmıştı. Onlara çeşitli kaynaklardan yeni Elf Yüce Lordu'nun ölçülü ve itidalli kararlar aldığı haberleri geliyordu.

Güney Carolina'dan gelen haberler ileriye doğru olumlu bir ivme kazandı.

Graydon gibi o da Elfleri asla unutamayacaktı ama tarihlerindeki böylesine karanlık bir dönemden sonra yeniden gelişmeye başladıklarına inanıyordu.

O ve diğer nöbetçiler yeni personel işe alırken, iş bölümü yaparken ve genel olarak Dragos'a Liam'a söz verdiği yılı nasıl yaşatacaklarını düşünürken, Bel de kendi başına büyük bir projeye başladı.

Mimari çizimler ve planlar yemek masasını kapladı. Dragos'a e-posta yoluyla ulaştıktan ve birkaç gün boyunca onunla tartıştıktan sonra -eğer onunla yüz yüze konuşmak zorunda kalsaydı ilk sorgusunu asla sürdürmeyeceğine yemin etti

-Dragos, projesi için Graydon'a onay mektubunu gösterdiğinde gözlerinin açılmasına neden olacak kadar büyük bir bütçe ayırdı.

Bütçeyi aşmayın, diye uyarıyordu e-posta. Ya da bütçenin altında kaldığınızdan emin olun, çünkü alacağınız tek şey bu.

"Tüm çatıyı kaplayacağız," dedi Graydon'a, gözleri heyecanla parlayarak. "Çok sınırlı bir alan var, her çalıyı ve ağacı dikkatlice dikmemiz gerekecek, ama sorun değil. Tüm çatı bir vahaya dönüşecek."

"Helikopter pisti alanı bile mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Helikopterler çimenlerin üzerine gayet iyi iniş yapabilir. Şu anda zaten kuş Wyr'lerin tek yaptığı oraya inip kalkmak. Artık insanlar piknik yapmak için çatıya da çıkabilecek ya da isterlerse yıldızların altında uyuyabilecekler. Ve her katın kendi kapalı bahçesi olacak. Alanın her santimini maksimuma çıkaracağız - her yerde dikey bahçeler olacak. İnsanların isterlerse kullanabilecekleri sarmaşıklar ve yemeklik otlar ekeceğiz ve bazıları çiçekli sarmaşıklar olacak." Derin bir nefes aldı. "Bu hala bir gökdelen. Bir orman kadar vahşi olmayacak ama herkes için çok daha ferahlatıcı olacak."

Onun tutkusunu seviyordu. Onun coşkusuna bayılıyordu. Ona o kadar aşıktı ki, vücudu sanki ışıktan bir şehri kaplıyormuş gibi hissediyordu.

Çenesini ellerinin arasına alarak saatlerce onun yüzünü izledi ve planları üzerine konuşurken onu dinledi. Bahçe personelinin işe alırken özgeçmişlerini incelemesine yardım etti. Bazıları geçici olurken, diğerleri kalıcı pozisyonlar olacaktı. İç mekan ve çatı bahçeleri sürekli bakım gerektirecekti.

Bir gece yatakta kıvrılıp yatarlarken, "Bunun seni bu kadar mutlu etmesini seviyorum ama projeyi bitirdiğinde ne yapacaksın?" diye sordu.

Kızın başı göğsüne yaslanmıştı ve adam kızın uzun saç telleriyle oynuyordu. Ona bir şekilde dokunmaya devam etme ihtiyacı zorlayıcıydı.

Kadın her zaman misafirperverdi ve öylesine zevkle karşılık veriyordu ki, yatağa geri döndüklerinde çoğu zaman o gün için yaptıkları planlar pencereden uçup gidiyor ve adam işe sürekli on beş dakika geç kalıyordu. Kimse aldırıyordu. Sonunda geldiğinde, onu anlayışlı gülümsemelerle karşıladılar.

"Üzerinde çalışacak başka bir proje bulacağım," dedi ona. Dudaklarını onun göğüs kafesine bastırdı, gözleri parlıyordu. "Belki Central Park'ı devralırım. Bunu hep istemişimdir, biliyorsun."

"Şimdi, bu vahşi bir Wood için yeterince büyük olurdu." Adam güldü. Şehri dönüştürecek.

"Öyle değil mi?" Sesi yumuşadı. "Ayrıca, aptal adam, beni mutlu eden şey bu proje değil. Sen mutlu ettin. Ve Constantine."

O günün erken saatlerinde bebeğin cinsiyetini öğrenmişlerdi. Bu kadar küçük bir varlığa bu kadar duygusal geçmiş olan büyük bir isimle hitap etmeye başlamak biraz garip gelmişti ama yeterince pratik yaparlarsa alıştırlardı ve Con bilseydi bunu onaylayacağından emindi.

Ve Constantine sayesinde oğulları hayattaydı. Onun fedakârlığını onurlandırmanın daha iyi bir yolu olamazdı.

Graydon kendine karşı nazik olmayı öğreniyordu. Dikkat ve saygıyla bu düşünceleri bir kenara bırakarak yanı başında yatan harika mucizeye odaklandı.

-- -

Bel, Graydon'ın yanında yatağa uzanmaktan ve onunla gün içinde yaşadıkları olaylar hakkında konuşmaktan çok hoşlanıyordu. Yanında uzanmış, tembel bir avcı kedi gibi ısı yayan uzun, güçlü gövdesinin hissi onu tamamen meşgul ediyordu.

Her gece yatağa girmek için sabırsızlanıyordu. Evet, seks akıl almaz ve bağımlılık yapıcıydı, heyecan verici ve yorucuydu. Evet, vücudu onun ağzının dokunuşuna, parmaklarının okşamasına, güçlü bedeninin onunkinin üzerinde hareket etmesine açlık duymayı çok çabuk öğrenmişti.

Evet, onunla dolmak için can atıyordu. Onunla birlikte olmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bir seferde birkaç saatten fazla ondan ayrı kalmak dayanılmazdı.

Görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyordu, çünkü bazen ayak işlerinden döndüğünde, adam onu duvara yapıştırıp kıyafetlerini yırtmadan önce apartman kapısından zorlukla geçebiliyordu ve her şeyi tüketen bir açlıkla onu ele geçiriyordu.

Ama en az paylaştıkları tutku kadar önemli olan bir başka şey de onunla birlikte olmayı, onun canlılığının tadını çıkarmayı, konuşurlarken ayağını onun kaslı uzun bacaklarına sürtmeyi, gevrek tüylerin ayak parmaklarını gıdıklamasını sevmesiydi.

Çoğu zaman, derin uykusundan uyanıp sırf dönmek ve onun gölgeli, rahatlamış yüz hatlarına hayretle bakmak için uyanırdı.

Onun kendisine dokunmadan duramamasını seviyordu. En saçma şeylere güldüklerinde bile omzunun kıvrımını okşuyordu,

ya da parmaklarıyla kalçasında dans ediyordu. Saçlarıyla oynuyor, elinin etrafında dolaştırıyor ya da göğüslerinin kıvrımlarını okşuyordu.

Birçok farklı yolla ona ne kadar değer verdiğini anlatıyordu. Bu mesajı yavaş yavaş tenine çizdiği desenlere işliyordu, ta ki kızın dünyaya bakışında bir devrim yaratana kadar.

Şimdi, konuşmaları sona erdiğinde, bir dirseğinin üzerine çıktı ve ona baktı. Yüz ifadesinden bir gölge geçti, bir keder dokunuşu ve o kadar güçlü bir özlem ki, içini parçaladı. Onun acı çekmesini hiç istememişti. Elinden gelse, sırf onun tekrar gülümsediğini görebilmek için tüm acıları onun yerine çekerti.

Gözlerini kapatarak alnını onun göğsüne yasladı. Kadın onun başını okşadı ve ağzını şakağına bastırdı. "Senden bir daha ayrı kalamam" diye fısıldadı.

Kadın onun ne demek istediğini anlamıştı. O büyük, asil ruhunu hiç çekinmeden ona vermişti. Onunla çiftleşmişti.

"Ben de senden ayrı kalamam," diye mırıldandı usulca. "Sen istediğim ve ihtiyaç duyabileceğim her şeyisin. Gray, sen benim dünyamsın."

Başını kaldırdı. Gözlerindeki bakış savunmasızdı. "Pişman değil misin?"

Kadının içinden alaycı olmayan bir kahkaha koptu. "Tanrım, evet. Tonlarca var. Ama hepsi de Ferion'a daha erken, Malphas onu tuzağa düşürmeden önce ulaşmakla ilgili, böylece sen ve ben bu kadar uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmayacaktık."

Ve belki de Constantine ve Soren'i kaybetmek zorunda kalmayacaklardı.

Ama bu düşünce tarzı yanlış yönde ilerliyordu. *Keşke*'leri sormak işe yaramaz acılarla dolu sinsi bir eğlenceydi.

Gerçek şu ki, eninde sonunda birinin Malphas'ı öldürmesi gerekecekti. Bir şekilde bunun bedeli ağır olacaktı. Belki de başka bir yolun sonunda öldürülen Graydon olacaktı.

Kararlı bir şekilde, gerçekten sahip olduğu zenginliğe odaklanmak için bu yoldan uzaklaştı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Burnuyla ona sokuldu. "Charleston'ın dışındaki o eve sahip olabilirdik."

Kadın başını iki yana salladı. "Bu boş bir hayaldi," dedi ona. "Ya da belki kendimize çeki düzen verene kadar bir köprü olurdu.

duygusal olarak ve yapılması gerekeni yaptım. O rüyanın en küçük bir parçasını bile gerçekten yaşamış olsaydık, ne kadar büyük olursa olsun ya da hayatlarımızı ne kadar ayrı yaşarsak yaşayalım, Calondir'in yaşadığı aynı konuta asla geri dönemezdim."

Gözlerinde bir bıçak parıltısı belirdi. "Bu iyi, çünkü aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalırdım."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye mırıldandı ona. Adam bir kahkaha patlattığında sırıttı.

Başladığı anda kahkahası kesildi ve yerini açlık aldı.

Bu bakışı tanıyordu. Onun yüzünde her gördüğünde fiziksel bir tepki vermeye başlamıştı.

Kalbi çarpmaya başladı, kalçalarındaki kaslar titredi ve ona duyduğu arzu vücudunda sıvı bir fışkıрма halinde eridi. Her seviştiklerinde o kadar doymuş oluyorlardı ki, yine de bir şekilde bu sadece ateşi körüklüyordu.

Başını eğdi ve onu öptü, dudakları yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerinde öylesine sevecen bir okşayışla oynuyordu ki, gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Onu her şeyiyle öptü, ona duyduğu tüm aşkı teninin hassas bariyerinden akıttı.

Vücudu sadece onun için yazılmış bir aşk mektubuydu. Parmakları göğsünün kıvrımlarını okşarken, meme uçlarının tepeleri gerildi. Bu kadar zevk alabileceğini hiç düşünmemişti.

Sırtını eğerek onun vücuduna sürtündü. Adam boğazının altından yumuşak, seksi bir ses çıkardı, hırlamaya benziyordu. Ama hırıltı azalmadı. Sabit bir titreşim olarak kaldı.

Şaşkınlık ve zevkle, sevimli, tehlikeli sevgilisinin mırıldandığını fark etti.

Bir şey söylemeye cesaret edemedi, yoksa sevgilisi utanıp duracaktı.

Ve onun durmasını hiç istemedi.

O kadar dikkatliydi ki. Yüzünü onun omzuna saklayarak, yüz ifadesinde olup bitenleri merak etmesini engellemek için hızlıca harekete geçmesi gerektiğine karar verdi.

Onu kaslı göğsünün her yerinden öpmeye başladı. Nazikçe meme uçlarını kemirirken, yalarken ve emerken, adam

nefesini içine çekti.

"Ben de bunu yapacaktım," diye mırıldandı. "Yani, sana."

"Bana her zaman çok zevk veriyorsun," diye fısıldadı. "Bu sefer sana odaklanmama izin ver."

Ağzını adamın düz karnının dalgalanan kaslarında gezdirdi. Saçlarını bir tarafa çekerek adamın iri ereksiyonunun ucunu öptü. Çok güzel yapılmıştı, penisi kalın ve dolgundu, altında ise kesesi uyarılmayla gerilmişti.

Yastıklara yaslandı, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını ayırdı, saçlarını okşadı ve onu izledi, bakışları ağırlaştı ve şehvetli hale geldi.

Kadın, adamın vücuduna doğru gülümsedi ve ona "Seni seviyorum" dedi.

Adam cevap vermek için ağzını açtığı anda, kadın başını adamın sikine doğru eğdi ve onu ağzına aldı.

Tüm vücudu sarsıldı ve başını yastığa çarptı. "Kutsal tanrılar," diye soluk soluğa kaldı. "Ağzın çok ateşli."

Kadın adamın sikinin geniş, kalın başını yalamak ve emmekle o kadar meşguldü ki yüksek sesle cevap veremedi. Telepatik olarak, "*Bu iyi bir şey mi?*" diye mırıldandı.

"Tatlım, bu inanılmaz, inanılmaz bir şey." Yavaşça yanağını okşadı ve bir parmağını ağzına girdiği dudaklarının kenarında gezdirdi. Elleri titriyordu. "Çok güzelsin" diye fısıldadı.

Sözsüzce mırıldandı. O da çok güzeldi, hem içi hem de dışı, her yeri. Boğazını açarak onu sonuna kadar içine aldı ve uzun, tatlı bir an boyunca pozisyonunu korudu. Daha fazla dayanamayınca geri çekildi ve adamın uzunluğunu sertçe emdi. Sonra kendini tekrar onun üzerine bıraktı.

Duygusallığın içinde kendini kaybetti, ağzıyla onu okşarken, kesesini avuçladı ve okşadı ve ellerini karnının düz genişliği üzerinde yaydı. Tırnaklarının kenarını hafifçe uyluklarının iç kısmında gezdirdiğinde, vücudu her yeri kaya gibi sertleşene kadar gerildi.

"İşte burada," diye sert bir nefesle uyardı. "Lanet olsun."

Ooh. Onun orgazmını kendi orgazmından daha çok istiyordu.

Gözlerini kapatarak, bir eliyle ona doğru körü körüne uzandı ve her şeyini onun zevkine odakladı. Adam inleyip ağzına fışkırırken, eli onunkinin üzerine kapandı ve onu sıkıca kavradı.

Onun nabzının ritmini buldu ve diliyle sikini okşadı. Titreyen ve küfreden güçlü bedeni okşayışının altında sarsıldı ve ılık, tuzlu menisi ağzına doldu. Onu hevesle yuttu, her son, topraksı parçasını kucakladı.

Birkaç dakika sonra adam uzandığı yerden patlayarak çıktı. Kadının başını ereksiyonundan çekerek homurdandı: "Daha fazla dayanamıyorum ama bu yeterli değil. İçine girmem gerek."

Sesi sertti, ihtiyaç dışında her şeyden sıyrılmıştı. Çiftleşme dürtüsü onu acımasızca yönlendiriyordu ve o da kendini buna teslim etti.

Adamın ısrarına uyarak yan yattı ve adam bacaklarından birini kaldırarak vücudunu kaşıkladı ve arkadan içine girdi. Kadın sırtını adamın göğsüne yasladı. Bu en sevdikleri pozisyonlardan biriydi, adamın her yerini okşayabilmesi için gövdesini çıplak bırakıyordu.

Onu becerirken, meme uçlarını başparmağı ve işaret parmağı arasında hafifçe sıkıştırdı, sert, sivri eti başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Sinir uçları boyunca kıvılcımlar saçarak zevkini artırdı. Bir kolunu belinin altından geçirdi ve açıklığını parmaklamak için etrafına uzandı.

Klitorisini bulduğunda, kadın onun ellerinde sarsıldı. Boynuna doğru homurdandı, onu kollarının arasına aldı, siki girip çıkarken zevk noktalarını kopardı ve ovdu.

Onunla sevişmek dayanılmaz derecede iyiydi. Çok güzeldi. İçindeki baskı arttıkça nefesi hıçkırıklarla kesiliyordu. Rahatlamaya çalışarak ona doğru döndü ve geri itti.

"Çok fena boşalmam lazım, canım yanıyor," diye soluk soluğa kaldı.

"Sorun değil, aşkım," diye mırıldandı kulağına, sesinin hissi bedeninin derinliklerinde kıvrılıyordu. "Seni oraya götüreceğim. Seni her zaman oraya götüreceğim."

Sözünün eri bir adamdı. Ona tamamen güvenebilirdi. Yapacağını söylediği her şeyi yapardı.

Sözlerini tutardı.

Her zaman sadık, her zaman doğru.

Vücudunun talepleri onu tamamen ele geçirmeden önce bunu düşünmek için yeterli zamanı vardı. Nasırlı parmaklarının baskısı, aşırı hassas et yumrularına doğru hareket ederek onu ileriye doğru savurdu.

Adam tıpkı söylediği gibi onu oraya götürürken, zevk basamak basamak, bir zirve diğerini izledi.

Onu evine götürdü.

-- -

Çok sonra, Bel uykuya daldıktan sonra, Graydon zihnini kapatamadı. Yorganı Bel'in sıcak ve gevşek bedenine sararak uzaklaştı. Eşofmanlarını giydikten sonra yatağının başucundaki çekmecedен gizli tuttuğu bir şeyi aldı ve dışarı, balkona çıktı.

Karamsar, değişken bir rüzgâr saçlarıyla oynadı ve göğsünün çıplak teni boyunca görünmez bir su gibi aktı. Küçük kutuyu açtı ve koyu renkli kadife içine yerleştirilmiş içindekilere baktı.

Gölgelerin arasında parılıyordu. Dudağını çiğneyerek, bir sıra parlak, kusursuz elmasla kaplı sonsuzluk yüzüğünü düşündü.

Belki de yanlış yoldaydı. Yüzüğün güzel olduğunu düşünüyordu ve sonsuzluk yüzüğünün sembolizmini seviyordu ama belki de nişan yüzüğü olarak daha geleneksel bir şey seçmeliydi. Pırlanta bir tektaş ya da daha iyisi bir zümrüt.

Onun zümrütü seveceğinden oldukça emindi. Belki de kuyumcuya bir kez daha gitmeliydi. Ve doğru türden bir restoranda rezervasyon yaptırması gerekiyordu.

Şef garsonu, bez peçeteleri, telaffuz edilemeyen şarap isimleri ve çok fazla bardak ve çatalı olan şık bir restoran. Alexander klas bir adamdı. Doğru yeri biliyordu.

Ya da belki başka bir şey tercih ederdi. Bir konser mi? Bir günlük deniz gezisi mi?

Kahretsin, bu tür geleneksel şeylerde hiç iyi değildi. Daha önce hiç evlenme teklif etmemişti.

Balkon kapısı açıldı ve Bel'in uyukulu sesi arkasından duyuldu.
"Burada ne yapıyorsun?"

Kutuyu bir çırpıda kapattı ve yüzünü Bel'e dönerken arkasına sakladı. "Hiçbir şey. Uyanık ne yapıyorsun?"

"Seni özledim. Beni u y a n d ı r d ı ." Gözlerini kısarak ona baktı. "O çıt sesi de neydi?"

"Hiçbir şey!" diye ısrar etti.

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Gül rengi ipekli bir şal giymişti, şal baldırlarının ortasına kadar geliyor, güzel bileklerini ve ince ayaklarını çıplak bırakıyordu.

"Benim dışımda herkese karşı mükemmel bir yalancı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu yaklaşırken parmağını sallayarak.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye mırıldandı adam, kadın ilerledikçe geri çekilerek. "Sana yalan söylemiyorum."

Kadın kıkırdadı. Sesi hayattan ve ondan son derece memnun geliyordu. "Tabii ki yalan söylemiyorsun, aşkım."

Sevgi sözcükleri onun duygularını okşadı. Sanki parmaklarıyla göğsünü okşuyormuş gibi hissetti.

"Bana böyle demekten asla vazgeçme," diye fısıldadı. "Beni sevmekten asla vazgeçme," diye fısıldadı.

Bunun üzerine adam geri çekilmeyi bıraktı ve ilerlemeye başladı. "Seni her zaman seveceğim, her zaman."

Adam yaklaştığında, kadın sinsice ona baktı. "Arkanda ne sakladığını bana gösterecek kadar seviyor musun beni?"

Oh, kahretsin. Aklından geçen bu değildi. Balkonda etrafına bakınırken içini çekti. Yüzük kutusu elinde bir delik açıyordu. "Evet, istiyorum."

Kadının yumuşak kahkahasının sesi onu yeniden sardı, bir kucaklaşma kadar sıcaktı. "Gray, seni kızdırdığım için özür dilerim. Eğer arkanda olanları sır olarak saklamak istiyorsan, sorun değil. Gerçekten."

Şimdi onu suçüstü yakaladığına göre, bir an daha bekleyemeyeceğini fark etti. Sonunda, çok uzun zaman önce hissettiği dürtüye itaat etti.

Ormanın Hanımı'nın önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

Kutuyu getirdi ve onun için açtı, böylece elmasların ateşi dışarı taştı.

"Daha önce kendimi hiç romantik biri olarak görmemiştim," dedi kısık bir sesle. "Çoğunlukla soğuk bir bira ve iyi bir biftek seven basit bir adamım. Sen bana farklı olduğunu öğrettin. Yemin etmek istiyorum. Töreni istiyorum. Dans, şampanya, kutlama ve pasta istiyorum. Bekârlığa veda gecesi istiyorum, sevdiğimiz herkesin bize sarılmasını ve mutlu bir yaşam dilemesini istiyorum ve bir balayı istiyorum. Tüm bunları isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim, ta ki sana kadar. Beluviel, sen benim kalbim, evim ve uzun hayatımın aşkısın. Sana sadece eşim demek istemiyorum. Sana karım demek istiyorum. Lütfen evlen benimle."

Yarı yolda ağlamaya başladı.

İçini bir endişe kapladı. Tanrım, her şeyi gerçekten berbat etmiş olmalıydı ama eğer öyleyse, havalı bir restoranda evlenme teklif etmenin bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğini bilmiyordu.

Adam konuşmayı bıraktığında, kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bana her şeyimi verdin," diye fısıldadı. "Hayatımı, ruhumu kurtardın. Oğlumu serbest bıraktın ve bana bir tane daha verdin. Hayatıma girdiğin için çok onur duydum Graydon. Seni daha fazla sevemeyeceğimi ya da daha fazla mutlu olamayacağımı sanıyordum ama yanılmışım." Gözlerini silerek kutunun içine baktı. "Ne kadar güzel bir yüzük."

"Onu geri götürüp sana bir zümrüt alacaktım." diye mırıldandı.

Kutuyu adamın elinden kaptı. "Hayır, yapamazsın. Bu çok muhteşem. Bence sonsuzluk yüzüğü mükemmel olur."

Kadının bariz sevincinden duyduğu haz, onu iliklerine kadar ısıttı. Başını onunkinin üzerine eğerek, "Dur, yardım edeyim," diye fısıldadı.

Yüzük yuvasına sıkıca oturmuştu. İkisi birlikte kıpırdatarak kurtardılar ve adam yüzüğü kızın parmağına geçirdi. Pırlantalar parlayarak elini aydınlattı. Kadın elini uzattı ve birlikte hayranlıkla baktılar.

"Ben de pasta istiyorum," dedi kadın. Karanlık, gülümseyen bakışları ona döndü ve içlerindeki ışık elmasları gölgede bıraktı. "Ve güzel bir elbise. Ve yeminler ve bir parti."

"Ve bir balayı," diye ısrar etti. Bunu gerçekten kaçırmak istemiyordu.

"Ah evet, bir de balayı." Başını geriye attı ve güldü. Ses gecenin içinde şampanya köpükleri gibi dans etti. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Hayatın kendine has bir ritmi vardı. Gölgelel kaçınlılmaz olabllrdl, kış da öyle.

Ama kış geçer. Her zaman geçer.

Başını eğerek onu öptü. Okşamaya kalbini ve ruhunu koyarken, onun kokusunu içine çekti.

Baharın o ilk, nadir nefesi onu yıkadı. Bu yeni hayata her şeyiyle atılacağını biliyordu.

Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Karanlık, zorlayıcı bir dünya. Müptelası oldum!"

- J. It. Ward, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan yazarı

NEW YORK TIMES

ESBESTSELLING AUTHOR

THEA HARRISON

Yaşlı Irk Romanları

DRAGON SOUND
STORXt'S HEART
SERPENT'S I€ISS
ORACLE'S MOON
LORD'S CALL
I€INI4ED
GECENİN
ONURU GECENİN
YARISI GÖLGENİN
SONU

Thea Harrison.com
facebook.com/TheaHarrison
facebook.com/ProjectParanormalBooks
penguin.com

 Penguin
BERKLEY Rastgele
SENSASYON Ev

M1122AS0815

*Yüzyıllar önce iki alçak, kontrolleri dışındaki güçler
yüzünden ayrı doğmuşlardır. Şimdi kaderleri onları
yeniden bir araya getirmiştir ve her şeylerini feda
etmeye hazırdırlar.*

*fezfincfion'u
n eşiğindeki bir dünya için yeniden finp.*

NEW YORK TIMES'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

THEA HARRISON

Gölgeler Oyunu Romanları

Rising Darkness

Falling Light

ŞİMDİ MEVCUT

TheaHarrison.com
facebook.com/TheaHarrison
penguin.com

B PENGUEN
BERKLEY RASTGELE
SENSASYON Ev

M1605AS0815

Can't get enough paranormal romance?

Looking for a place to get the latest information
and connect with fellow fans?

"Like" Project Paranormal on Facebook!

- Paiticitate ir avfio sohbetleri
- /flt9f 00/ gIV9fIWf\S
- Lea r atovttLe son Pleases
- Getboore'ommeml:#Wx'
- and more!

facebook.com/ProjectParanormalBooks

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

